

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BODY COUNT
BOOK THREE

RIORDAN'S REVENGE

JOLIE VINES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RIORDAN'S REVENGE

BODY COUNT - BOOK 3

Jolie Vines

DIVINE

DIVIDE

WWW.JOLIEVINES.COM

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 by Jolie Vines

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Studio ENP'de Emmy Ellis tarafından

düzenlenmiştir. Düzeltme Lori Parks

tarafından yapılmıştır.

Bıçimlendirme Cleo Moran / Devoted Pages Designs tarafından yapılmıştır.

Kapak tasarımı Natasha Snow tarafından yapılmıştır.

Kapak fotoğrafı: Wander Aguir. Kapak

modeli: Kirin S.

OceanofPDF.com

Erkeğine sahip çık, vahşi kız.

OceanofPDF.com

READER NOTE

Sevgili okuyucu,

Karanlık bir romantizm cinayet gizeminin çılgın yolculuğunun üçüncü bölümüyle karşınızdayız! Başka bir romantizmin yanı sıra tüm cevapları da alıyoruz. Bu hikaye Ceset Sayısı serisine destansı bir son getiriyor.

Önceki iki kitabı henüz okumadınız mı? Geri dönün ve Arran'ın Saplantısı ile başlayın.

Gizli kod

Üç kitap boyunca, katile dair sinsi bir ipucu daha var.

Çalışmak ister misiniz? Nasıl olduğunu öğrenmek için sayfayı çevirin.

Sesli kitaplar

Dinlemeyi seviyor musunuz? Sesli kitaplar Allie Rose, Shane East, Lucas Webley ve Zara Hampton-Brown'ın katılımıyla çok sesli olarak hazırlanmıştır.

Herkes hazır mı? Riordan ve Cassie ile kirlenelim.

Sevgiler, Jolie

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

THE SECRET CODE

İpucunuzu çözmeye hazır mısınız?

Her Body Count kitabında, bir karakter diğerine dört basamaklı bir kod verir. Kodların üçünü de bulun ve ardından telefonunuzun alfanümerik tuş takımını kullanarak bunları kelimelere dönüştürün.

Bu kitaptaki kodu bulana kadar okumaya devam etmek ve ardından bu sayfaya dönmek isteyebilirsiniz.

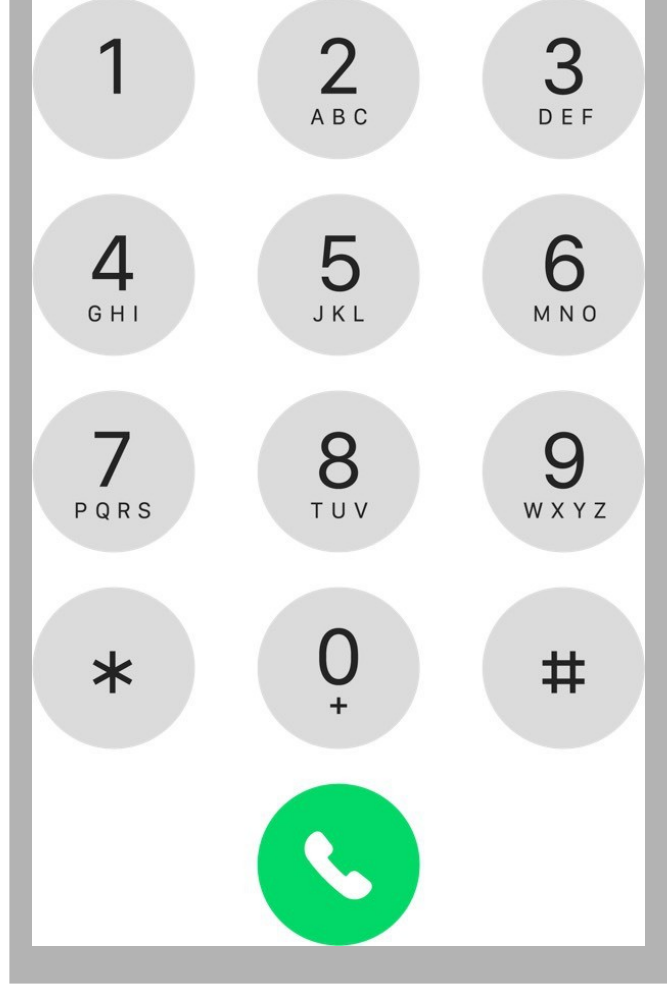
Kodlar seriye göre sıralanmıştır (birinci kod Arran'ın Saplantısı'nda, ikinci kod Connor'ın İddiası'nda, üçüncü kod Riordan'ın İntikamı'nda). Numaralar sıralıdır.

Örnek olarak, kod 439 ise, 4 G, H veya I olabilir. Dolayısıyla, bu örnekte 'HEY' olan cevabı elde etmek için olası kombinasyonlar üzerinde çalışmanız gerekir.

Kodları bulun ve ardından hafiyelik yapmak için tuş takımını kullanın.

Fazladan bir ipucuna ihtiyacınız varsa, aşağıdaki formata uyan iki kelimedir:

----- ' -----

Cevaba mı ihtiyacınız var? Teşekkür bölümünün en sonunda (hile yapmak yok!).

Mutlu ipucu çözümleri!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TRİG G ER UYARILARI

ARRAN'IN SAPLANTISINDAKİ UYARILARIN ÇOĞU HALA
GEÇERLİDİR. (SPOILER İÇEREĞİLİR):

Adam
kaçırma Seri
katil
Ölüm ve cinayet
Yaralanma
Şaplak atma ve kenar yapma
Uçurumun kenarında sallanma
Sekste kullanılan kısıtlamalar
İzleme (hem kahraman hem de kadın
kahraman) İşkence tasviri
Somnofili
Ahlaki açıdan gri kahraman
Kadına yönelik grafik şiddet (cinayete teşebbüs)
Tecavüz tasviri (ekran dışı, kısa, kadın kahraman değil)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BLURB

Ben yürüyen bir kırmızı bayraktım, ama o iskelet maskeli adam benimdi.

Farklı olduğumu hep biliyordum - İskelet Kızlar Dedektiflik Ajansımla Deadwater'ın katilini yakalama takıntım, çelik keskinliğim ve mükemmel manikürümle yırtıcıları avlama açlığım.

Ve şimdi, iskelet mürettebatının yeni için tehlikeli aşığım.

Riordan, dağınık siyah saçları ve çarpıcı yeşil gözleriyle benden kaçmakla akıllılık ederdi. Ama ilk görüşte aşık oldum ve onu yakınımda tutmak için yapmayacağım şey yok. Her şeyi riske atmak anlamına gelse bile.

Yine de aşk benim gibi biri için basit değildir. Eğer Riordan beni sevmeye cesaret ederse, geçmişimin yaraları su yüzüne çıkabilir ve bu kaosun içinde onun en büyük tehdidi haline gelebilirim. O zamana kadar, düşmanlarını alt etmesine yardım etmeye, savaşını paylaşmaya ve Riordan'ın intikamını kendi intikamım yapmaya hazırım.

Ama katil hâlâ şehrin peşinde ve birlikte bulduğumuz mutluluk tehdit altında.

Katil listesindeki bir sonraki isim benimki iken ikimizi de nasıl güvende tutabilirim?

Riordan'ın İntikamı, ABD ve Kanada'da Amazon'da 1 numaraya yükselen ve uluslararası bir çoksatar haline gelen *Body Count* karanlık romantizm, cinayet gizemi serisinin son bölümüdür. İskelet Kızlar Dedektiflik Bürosu'nun tahmin oyunu, üçlemenin bu heyecan verici finalinde sona eriyor.

--

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Girls Like You by The Naked and Famous

Cola by Camelphat ve Elderbrook

Midnight City by M83

Judith by A Perfect Circle

Nine Inch Nails'den Closer

Artemas tarafından Beni Öpüşünü Seviyorum

I Can Fix Him (No Really I Can) by Taylor Swift Come

Through by Rui + Voluptuöus

On Your Knees by Ex-Habit

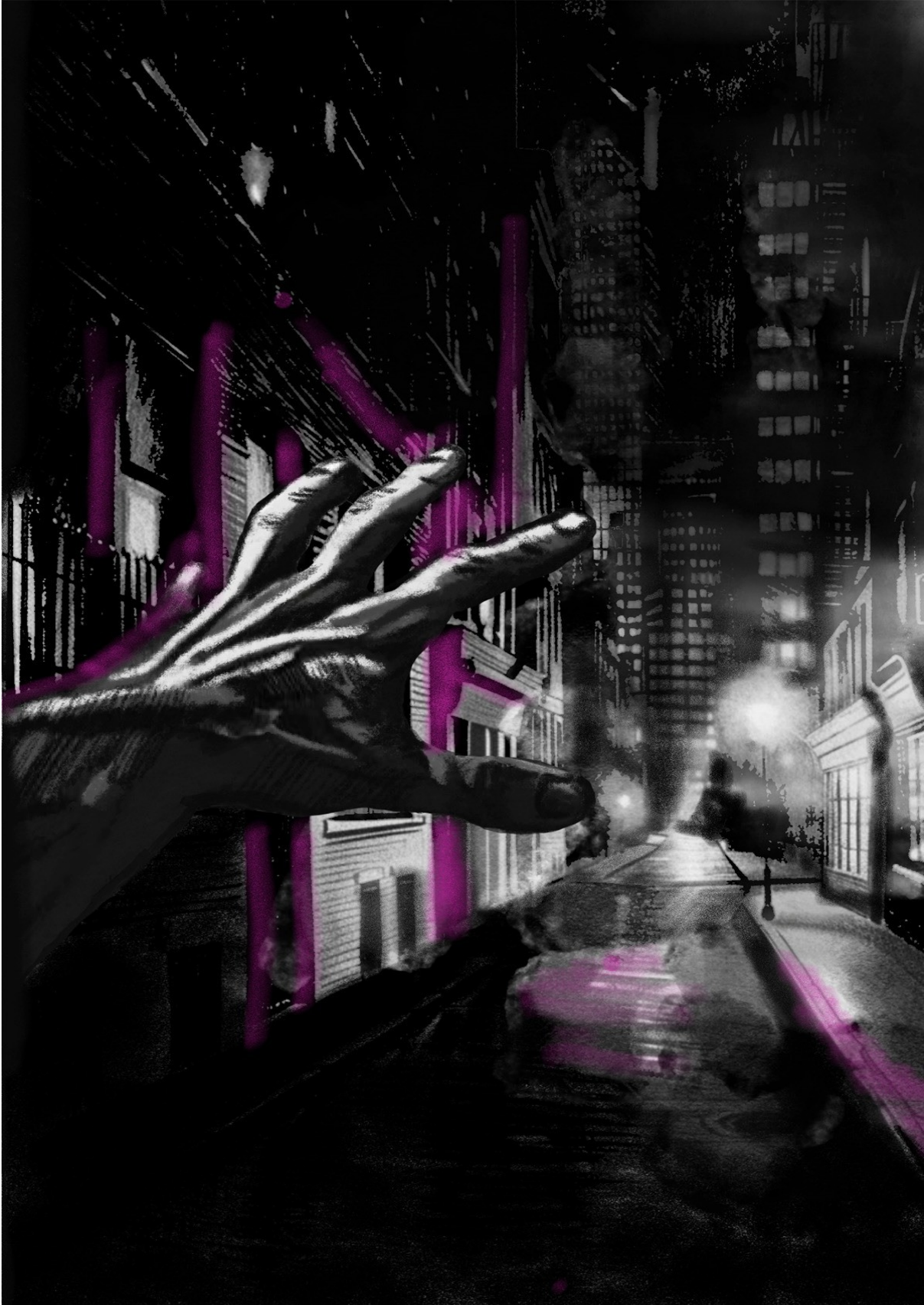
Rush by Dutch Melrose & benny mayne

Take Me Back to Eden by Sleep Token

Bad Omens tarafından Huzurun Ölümü

Facebook'taki Jolie Vines Okuyucu Grubu tarafından derlenen şarkı listesi. Sizi lezzetli boğucu insanlar.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Ayrıca yazan:](#)

[JOLIE VINES Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bölüm 1

R iordan

Beni kaçıranın arabasının altındaki yolda tekerleklerin öfkeli gümbürtüsü kalbimin atışını yansıtıyordu. Arka koltuğun karanlığında.

Felç olmuş bir şekilde yatıyordum, bilincim yerindeydi ama hareket edemiyordum, bana verilen ilaç her neyse tam olarak etkisini gösteriyordu.

Yanağımın altındaki pelüş deri bana aracın üst düzey olduğunu söyledi.

Hız, acil bir yere teslim edileceğimi söylüyordu.

Odaklanarak gözlerimin açılmasını istedim. Parmaklarımın seğirmesini. *Hiçbir şey olmadı.* Öfke içimde şimşek gibi çıktı.

Kendimi neye bulaştırdığımı bilerek iskelet ekibine katılmışım ve şimdi vücudumu kontrol edemediğim için rakip bir çetenin elindeydim.

Kariyer değişikliğim yüzünden ölmeyi bekliyordum ama henüz değil.

Düşüncelerime hapsolmuş bir halde mantık savaşı veriyordum. Ölmemi isteselerdi, kilit altında tutulmak ve teminat olarak kullanılmak üzere kaçırılmazdım.

Ama bu hiç mantıklı değildi.

Arran'ın mürettebatının emir komuta zincirinde yeterince önemli değildim. Yeni bir acemiymdim, güvenlik ve angarya işlerin ötesinde bir şey yapacağıma güvenilmiyordu. Farkına vardım ve içimden homurdandım. Hayır, Tanrı aşkına, yanılmışım. Bu kız kardeşimle ilgiliydi. Genevieve Arran'ın kız arkadaşıydı, bu yüzden kardeşine işkence etmek çok mantıklıydı.

Benim aracılığım la onu kontrol edebilirlerdi. Bu da bir dünya acının içinde olduğum anlamına geliyordu.

Hızlı bir yoldan, muhtemelen bir otoyoldan çıkıp virajlı bir taşra yoluna girdiğimizde araba yavaşladı, şoförüm sessiz kaldı. Ne kadar süredir seyahat ettiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama saatler gibi geliyordu, bu da bizi ya güneye gittiysek İngiltere'nin Midlands bölgesine ya da kuzeye, İskoçya'nın Highlands bölgesine götürüyordu. Bir şey diyemedim.

Bir süre sonra araba yavaşladı ve rölantiye geçti, şoför bir şeyi tıkırdattı ve dışarıdan bir ses geldi. Uzaktan kumandalı bir kapı olduğunu tahmin ettim. Geçtik ve araba başka bir yolun etrafından dolaştı. Sonunda yumuşak ses yerini çakıl taşlarına bıraktı. Bir otopark.

Bu benim şansım olmalıydı. Bir mahkûm olarak kaçma fırsatım, beni bir yerden başka bir yere götürdükleri geçiş anlarıydı. Kelepçeli olmadığım dan neredeyse emindim, bu da uyuşturucuya güvendikleri anlamına geliyordu.

Nefes alışım hızlandı ve bedenimi uyanmaya zorlamaya çalıştım. Yanıt vermedi. Sessiz bir hayal kırıklığı içinde bağırdım.

Uzuvlarımın hareket etmesini , kafese kapatılırdım. Belki de işkence görürdüm.

Belki de Arran'dan istediklerini alamazlarsa beni .

Durduk ve motor durdu, sessizlik uğursuz bir gerilimle yerleşti. Nerede olduğumu anlamak için dikkatle dinledim. Sonra şoförden gelen bir mırıltı dünyamı yeniden alt üst etti.

"Oh lanet olsun. Bu sefer gerçekten yaptım."

Tanrım. Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Bu sesi tanıyordum. *Cassie.* Ne oluyor lan?

Kapıyı açtı ve dışarıdan başka bir ses geldi. Bir kadındı ama Cassie'yi selamlayışından aksanı dışında bir şey çıkaramadım. O da İskoç'tu, bu da bana gittiğimiz yön hakkında bir ipucu daha veriyordu. Sesi yumuşaktı. Nazikti. Sanki Cassie'yi tanıyormuş gibiydi. Birdenbire ortam değişti.

"Bu bir ceset mi?" diye nefes nefese kaldı diğer kadın.

Cassie'nin sesinde garip bir gerginlik vardı. "Onu eve götürmek için yardıma ihtiyacım var."

"Sin yolda," diye cevap verdi arkadaşı. "Oh, o burada."

Bir dizi ayak sesi daha çakılları gıcırdattı ve bir erkek sesi sohbete girdi, dikkati bana gelmeden önce Cassie'ye sevgi dolu bir selam verdi. "O öldü mü?"

"Hayır, sadece ." "Ona kim zarar verdi?"

Dinlemek için zorlandım. Ne kadar denesem de saldırıya uğramadan önceki anları hatırlayamıyordum. Depoda çalışıyordum ama ondan sonrasını hatırlamıyordum. Eğer acele ettiysem, nasıl vurulduğumu hatırlayamadım.

Cassie'nin cevabı mideme bir yumruk gibi indi. "Ben yaptım."

Ardından bir duraklama geldi. Erkek arkadaşı boğuldu. "Ne oluyor Cass? Kim o?"

"Adı Riordan."

"Bu da bana hiçbir şey söylemiyor. Tehlikeli biri mi? Neden onu kelepçelemediniz?"

"Her şeyi açıklayacağım. Onu içeri getirebilir misin? Ona karşı nazik olun. O benim için önemli."

Arkadaşı homurdanarak şikayet etti ama kapıma geldi, iki etli elin cansız bedenimi bir itfaiyecinin asansörüne çektiği serin gece havası üzerimden geçti.

"Ağır sikici," diye yakındı adam.

İnişli çıkışlı yürüyüşünün altında sallandım, sonra bir binaya ulaştık ve göz kapaklarım, tırmandığı taş basamakların mermer zeminli bir girişe dönüştüğüne tanıklık etmem için yeterince açıldı.

Gözlerimi dikmiş, nereye götürüldüğümü anlamaya çalışıyordum. Süslü bir yere. Dar bakışım bana annemin bizi ailece gezmeye götürdüğü görkemli evleri hatırlattı. Asırlık taş işçiliği ve yankılanan odalar. Özenle çerçevelenmiş kapı girişleri ve duvarlardaki yağlı boya tablolar.

Beni esir alan kişi, daha azını düşünecek kadar aptal olduğum için, benimle birlikte yukarı doğru koştu, başım onun geniş sırtında zıpladı, sonra bir odaya girdik ve beni bir kanepeye yatırdılar. Şans eseri gözlerim yeterince açık kalabildi ve yanımdaki üç kişiyi görebildim. Saçları örgülü, muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasında olan kadın lambaları yaktı, sonra bir koltuğa yerleşti, bakışları hâlâ dün geceki payetli siyah elbisesini giymiş olan Cassie'nin üzerindeydi. Sonra da beni taşıyan iri yarı İskoç'a. Ben iri bir adamdım, ama o canavardı, denesem bile ona vuramazdım.

Kadın adamın eline uzandı ve endişeli bir bakış attılar. Cassie'ye odaklandılar, ancak bu ilgi bana kim olabilecekleri hakkında hiçbir şey vermedi.

Benim çalışma teorim mi? Cassie, Arran'ın arkadaşıymış gibi davransa da aslında başka bir şeydi. Muhtemelen bir rakibi için çalışıyordu. Bu tamamen berbat bir durumdu çünkü onu önemseydiğini biliyordum. Ben de tamamen yanlış bir izlenim edinmiştim.

Cassie'yi ilk gördüğüm andan beri onu istiyordum. Onu kendimden uzaklaştırmam gerektiğini anlamama yetecek kadar cazibe beni alt etmişti. Onun ilgisini caydırmak ve benimkini kesmek için başka bir kadınla seks numarası yapmışım.

Şükürler olsun ki onu hiç öpmemişim. Pişmanlık içimde garip bir boşluğa çarptı. İri adam yanından geçerken bileğini yakaladı ve adımlarını yavaşlattı. "Otur, Cassiopeia. Bize olduğunu anlat."

Ona baktı ama itaatkâr bir şekilde yerine oturdu.

Sonra ellerine baktı.

Kadın bu kez ses tonunu yumuşatarak denedi. "Erkek arkadaşınızdan hiç bahsetmediniz. Öyle biri mi?"

"O... Açıklaması çok zor."

"Arran'ın mürettebatından biri mi?" diye sordu.

Cassie'nin başını hafifçe sallaması üzerine adam küfretti ve aniden odadan çıktı.

Cassie onun gidişini izledi. "O benim erkek arkadaşım değil, tam olarak değil, ama benim."

Onun mu? Kalbim zamanın dışında güm güm attı.

"Bu konuda bana yol göstermeniz gerekecek," dedi kadın. Cassie iç çekti.

"Yeşil gözleri var."

"Bunun birini kaçırmak için yeterince iyi bir neden olduğunu düşünüyor muyuz?"

Sandalyeye yığılan Cassie yumruklarını elmacık kemiklerine indirdi. "İyi, hayır, değil. Ama onu ilk gördüğüm andan itibaren benim olduğunu da biliyordum. Babamla da böyle hissetmemiş miydin?"

Baba, baba gibi mi?

Onlar ailesi miydi?

İri adamla geçici bir benzerlik vardı -siyah saçlar ve mavi gözler- ama kadınla yoktu. Cassie gibi kısaydı ama benzerlikler burada bitiyordu. Yüz şekli ve tavırlarında Cassie'ye dair hiçbir şey yoktu, annesi olacak kadar yaşlı da görünmüyordu ama bu pek bir şey ifade etmiyordu.

Anılarım canlandı. Cassie ve ben, neden kurcaladığı konusunda ona meydan okumak için peşine düştükten sonra depodaki odasında bir yemeği paylaşmıştık. Onu motoruma takip cihazı takarken yakalamıştım,

ve o zaman gülüp geçmiştım. Bunu neden yapıyor olabileceğini düşünmüştüm. Büyük Arran ya da Shade beni izliyordu. Ona meydan okudum ve o da akşam yemeğini benimle paylaştı. Tatlı sohbetinden çok etkilenmişim.

Bana annesinin öldüğünü söylediği bir konuşma. Ölülerin dirilmiş gibi görünmesi komikti.

Cassiopeia Archer'ın yalanlarının boyutu büyüdü.

Kapı tıklandı ve babası elinde bir rulo gümüş bantla döndü. Yanımda diz çöktü ve ellerimi çekerek kurtardı, sonra da yırtılırcasına yapışkan bir bant çıkardı.

Cassie'nin gözleri büyüdü. "Bu gerekli mi?"

Babası sert bir sesle, "Evet, gerekli." dedi.

Annesi elini kaldırdı. "Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bu adam, Riordan, doğru mu? Ona benim diyorsun. O da bu duyguyu paylaşıyor mu?"

Hayır, yapmadım.

Cassie başını kederli bir şekilde salladı. "Ve bilinci yerinde değil çünkü?"

"Onu biraz bayılttım."

Annesi sakinleştirici bir nefes aldı. "Anlıyorum. Uyandığında üzgün olabileceğini anlıyor musun?"

Cassie hayal kırıklığı dolu bir sesle tekrar başını salladı. Annesi başını iri adama doğru eğdi ve adam bileklerimi birbirine bantladı, titiz davranmaya özen gösterdi. Sonra ayak bileklerime geçerek onları da kot pantolonumun üzerinden sabitledi.

Nefes almaya odaklandım. Kalbimin öfkeli yarışına.

Sonra Cassie tekrar konuştu. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama nasıl başladığınızı da düşünmenizi istiyorum. Ya da Camden ve Breeze'i. Onu bir açık artırmada satın almıştı. Hiçbiriniz ilişkinize geleneksel bir başlangıç yapmadınız. Onu hem istediğim için hem de gerekli olduğu için aldım. Bunu iyi yapacağım. Riordan benim. Henüz bilse de bilmese de."

Ben tam tersini biliyordum. Yaptığı şey yüzünden delirmişti.

Bunların hiçbiri onun iddiası karşısında göğsümde sıçrayan garip duyguyu açıklamıyordu. *Benimkini* söylemişti. Kelime ruhumun boş bir parçasını bulmuş ve oraya yuva yapmıştı.

Odasındaki o konuşmada bana herkesin istenmek istemediğini sormuştu. Aklıma takılmıştı. Bunu çok sık düşündüm.

Cassie'yi de. santimini.

Aptalın tekiydim.

Ben onun değildim ve bunu yapmaya istekli olsaydı ne kadar ileri gideceğini kim bilebilirdi. İlacın etkisi geçtiği an, buradan çıkmak için hayatım pahasına savaşıacaktım.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

C
assie

Sin bakakaldı, sonra boğuk bir kahkaha attı. Lottie ellerini kucağının üzerinde gezdirdi.

"Şey," diye başladı.

Dairenin kapısı patlayarak açıldı ve küçük, siyah saçlı bir çocuk füzesi içeri fırladı. "Cassie!" Kendini bana doğru fırlattı.

Sin ve Lottie'nin en küçükleri Magnus'a sarıldım. "Olamaz! Bu bir Mag saldırısı."

Altı yaşındaki çocuk süper kahraman pijamalarıyla kucağıma diz çöktü ve iki elini yanaklarıma koyarak dikkatimi çekti. "Uzun zamandır yoktun."

"Beni özledin mi?"

Dilini çıkardı, sonra bakışları bağlanmış Riordan'a kaydı. Tekrar bana döndüğünde başını eğdi ve ben de kanepemde neden bir yabancıyı bağladığıma dair garip bir soruyla karşılaşmak için kendimi hazırladım.

"Beni okula bırakabilir misin?"

Ah, dostum, çocuklar. "Bugün olmaz ama eve döndüğünde burada olacağım." Çocuk suratını astı.

Sin zaman hakkında mırıldandı ve sonra oğlunu kucağımdan aldı. Magnus itiraz edercesine bağırdı, bu yüzden Lottie onu devraldı ve dışarı taşıdı, konuşmamızın bitmediğini söylemek için bana doğru bir bakış attı.

Benimle yalnız kalan Sin bakışlarını benimkilerden ayırmadı. "Çocukları hazırlamalıyız. Endişelenmeme gerek var mı? Yani şu anda olduğumdan daha fazla."

Ne hakkında olduğunu belirtmedi ama buna gerek yoktu. Sabahın köründe bir cesetle ortaya çıkmıştım ve çılgın iddiamın ötesinde iyi bir açıklamam yoktu. Bir şeyden kaçıp kaçmadığımı bilmesi gerekiyordu.

Yavaşça başımı eğdim, korku karnımı sıkıyordu.

Başıyla kısa bir selam verdi. "Kötü zamanlama. Ya da belki iyi. Büyük çocuklar kampta ve neredeyse herkes uzakta."

Dört erkek kardeşim, eşleri ve bir ordu dolusu çocuk malikanemizde yaşıyordu. Burada olmamaları iyi oldu.

Bir esneme beni ele geçirdi. "Güvenliği etkinleştirebilir misin, sonra konuşuruz? Yaptığım şey yüzünden Arran'ı aramam gerekiyor." Hâlâ uyumakta olan Riordan'a parmaklarımı şaklattım. "Ama önce uyumam gerek. Bana birkaç saat verir misin?"

"Hikayenin tamamını bilmezsem seni koruyamam."

"Onu neden getirdiğimi düşünüyorsun?"

Sin, asabi kadınlar hakkında mırıldandı ve kapımı kilitlemem için yanımdan ayrıldı.

Bir an için çerçeveye yaslandım. Saat yediyi geçiyordu ve gün ışığının ilk dalları daireme süzülüyordu. Uyandığında Riordan'ın çok kızgın olacağı bir daire. Belki de Sin'in onu bantla bağlaması daha iyiydi. Böylece beni dinleyene kadar kaçamayacaktı.

İç çekerek ayakkabılarımı tekmeledim ve ceketimi çıkardım. Sonra kanepede Riordan'ın yanına diz çöktüm ve motorcu botlarını inceledim. Daha önce bir kez çıkardığını görmüş ve tokalarını çözmüştüm, her ikisini de ağır gümbürtülerle yere düşürmüştü, bant sadece yolun dışındaydı.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," dedim çalışırken. Ellerimle meşgul olduğum için onunla göz göze gelmem gerekmiyordu. "Beni duyabiliyor musun bilmiyorum ama söz veriyorum sana hiçbir zarar gelmeyecek. Ne benden ne de ailemden. Burada tamamen güvendesin. Ne kadar baygın kalacağını bilmiyorum ve sormak için Shade'i aramak istemiyorum. Arran'la konuşana kadar olmaz ve bunu yapmak için senin uyanmanı bekleyeceğim." Bir esneme daha beni ele geçirdi ve yorgunluk bilincimi tehdit etti. "Yakında her şeyi açıklayacağım."

Kanepeye tırmanarak bir kedi yavrusu gibi ayaklarına dolandım. Sonra uykunun beni ele geçirmesine izin verdim, ikimizi de güvenli bir yere götürmeyi başardığımı bilincindeydim.

Riordan'ın ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa bile.

BİRKAÇ SAAT SONRA uyandığımda birinin bana odaklandığını hissettim.

Gözlerimi kırptım ve Riordan'ın öfkeli gözlerinin benimkilere dikilmiş olduğunu gördüm. "Oh, merhaba. Uyanık mısınız?"

Uzuvlarımı uzattım ve kendimi açtım.

Cevap vermedi, onun yerine koltuk minderlerinin üzerinde yavaşça doğruldu. Hareketleri yavaş ve beceriksizceydi ve suçluluk duygusu damarlarımda soğuk bir şekilde sızıyordu.

"Daha önce söylediğim bir şeyi duyup duymadığınızı bilmiyorum," diye başladım. "Duydum."

Sert sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Kahverengi saçları gözlerine dökülüyordu ve uzanıp saçlarını kenara itme isteğine karşı koydum. Kesik çene hattı ve koruyucu Alman Çoban Köpeği enerjisiyle Riordan fazla güzeldi. Bu da adamla yaşadığım sorunun büyük bir parçasıydı.

Onu kaçırmak dışında.

Daha iyi bir izlenim bırakmalıyım. Ellerimi açarak etrafımızı işaret ettim. "Evime hoş geldiniz. Buraya Büyük Ev deniyor ve Cairngorms Ulusal Parkı'ndayız. Burada ailemle birlikte yaşıyorum."

"Bana annenin öldüğünü ve babanın insan kaçakçısı olduğunu söylemiştin." Riordan odaya baktı, eğer biraz akli varsa muhtemelen çıkış arıyordu.

"Hepsi doğru."

"O zaman az önce burada bulunan iki kişi benim hayal gücümün ürünü."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. "Oh, hayır. Onlar Sin ve Lottie. Erkek kardeşim ve karısı. Beni altı yaşımdan itibaren onlar büyüttü ve ben onlara bazen ailem diyorum. Gerçi onların da kendi çocukları var."

Riordan sonunda dikkatini tekrar bana çevirdi, sert bakışlarında düşmanlık ve Deadwater'ın nehri kadar derin bir güvensizlik vardı. "Benim burada ne işim var?"

Yüzümü buruşturdum. "Depodan aceleyle çıkmam gerekiyordu ve korktum. Mazeret değil ama Ye'yi de yanımda götürmek istedim."

Gözleri büyüdü. "Yani az önce yaptın mı? Bana ilaç verdin."

"Biliyorum ve gerçekten üzgünüm. Bunu bir daha asla yapmayacağım. Düşüncesiz olabiliyorum ve o anda iyi bir fikir gibi göründü."

İnanılmaz bir hırıltı çıkardı. "Şaka mı yapıyorsun? Beni bu binadan nasıl çıkardınız? Onu geçtim, ben neden buradayım? Ne oluyor?"

bana ne olacak?"

"Buradasın çünkü benimsin. Bundan daha iyi açıklayamam ama Arran'ı arayacağım, böylece nerede olduğunuzu bilecek. Herkese söylemem gereken başka bir şey daha var. Önce Sin ve Lottie'yi geri getireyim, böylece kendimi tekrar etmek zorunda kalmam."

Cebimde telefonumu buldum ve bir mesaj gönderdim. Bir dakika içinde kardeşim kapıma vurdu ve onu içeri aldım.

"Lottie yok mu?"

Riordan'a ters ters baktı ama bana cevap verdi. "Bir dakika içinde burada olur. Kendini iyi hissetmiyor."

İçimden yumruklarımı sıktım. Magnus doğduktan sonra baldızım üniversiteye gidip ebelik diploması alabilmek için bebek sahibi olmaya ara vermişti. Mezun olur olmaz, ikisinin beş numaralı bebeği yapmaya başlayacaklarını biliyordum.

Muhtemelen şimdi kutlama zamanı değildi.

"Oğlun uyandı o zaman." Sin başını Riordan'a doğru eğdi.

Karşılığında aynı derecede karanlık bir bakış aldı.

Kardeşıme oturması için yer gösterdim, ardından Arran'a görüntülü olarak seslendim, ekran bana dönüktü.

Telefonu o açtı. "Cassie. Sonunda aramalarımın cevap veriyorsun. Manny'nin seni güvenlik kamerasında ekibimden birini binadan kaçırırken görmesinin bir nedeni var mı?"

Arran'ı çocukluğumdan beri tanırdım ve onu ailemden biri olarak görürdüm. Misafirperverliğini iyice suistimal ettikten sonra artık onarılması gereken bir ilişkiydi bu.

Kendime güvenim sarsıldı.

Bakışlarımı indirerek hikâyeme başladım. "Dün gece depodan aceleyle ayrılmak zorunda kaldım. Shade bayıltma setini senin ofisinde bırakmıştı, ben de ödünç aldım."

Ekranda Arran gözlerini kıstı. "Ofisime nasıl girdin?"

Çantamı karıştırdım ve bir dizi anahtar çıkardım. Şingirdattım. "Bunları bize sen vermiştin, hatırladın mı?"

Ben de dahil olmak üzere Arran'ın deposunda yatırımcıydık.

Çenesinde bir kas kasıldı. "Will'in seninle ne işi vardı?"

Will, Riordan'ı taşıması için para verdiğim güvenlik görevlisiydi. "Ben daha cümlemini bitirmeden adam rüşvet aldı. Ayrıca gizlice sigara içmek için görevden kaçıyor."

ve arka kapıyı korumasız bırakıyor. Onun kışına tekneyi basmalısın. Onu ifşa ederek sana bir iyilik yaptım."

Arran sadece baktı. Ben devam ettim.

"Bu birinci itiraf. İkincisi biraz daha karmaşık." Kamerayı çevirerek ona kanepemdeki adamı gösterdim.

"Çalıntı uyuşturucularla yeni acemi askerimi bayılttınız, sonra da onu kaçırmayı için gardiyanıma rüşvet mi verdiniz?"

Neden herkes buna bu kadar takılmıştı? "Evet, ama şu anda uyanık."

"Doğru," dedi. "O iyi mi?"

Riordan, "Zarar görmemiş ama kafası karışmış," diye rapor verdi.

Sin konuştu. "Arran, bana çalışanından bahset."

"Seni orada gördüğümü sandım, Sinclair. Neler olduğuna dair bir ipucu var mı?" "Yok. Bana bilmem gerekeni söyle."

Arran homurdandı ama cevap verdi. "Riordan Gen'in kardeşi. Çok çalışır. Ne soruyorsunuz?"

"Cassie onu sahiplendi. Yeterince iyi olup olmadığını bilmem gerek." "Onu sahiplendi mi?"

Riordan'ın dudakları aralandı. Bir panik dalgası içimi ürpertti ve elimi kaldırdım. İstedğim son şey onu korkutmaktı. Ona benim demişim ama başkaları da derse bu biraz fazla olabilirdi.

"Deli gibi davranmamın nedeni var. Hareketlerimi açıklamaya yardımcı olabilecek herkese söylemem gereken başka bir şey." Cebimden beyaz bir kâğıt parçası . "Bu dün gece odamda ortaya çıktı."

Kucağıma koydum ve Arran'a bir fotoğraf gönderdim, sonra da kardeşime verdim.

Arran gözlerini kısarak telefonuna baktı. "Neye bakıyorum ben?"

Kalbim düzensiz atıyordu. Bazen düşüncesizce şeyler yapıyordum. İncinmiş ve kızgın olduğum için çok hızlı araba kullanmak gibi. Ya da kendimi bulma ihtiyacı yüzünden üç saat güneye taşınarak bir genelevin üstünde yaşamak gibi. Uyuşturucu kullanmak ve bir adamı kaçırmak kesinlikle en iyilerim arasındaydı.

Yine de, biri hayatımı tehdit etmeyeli uzun zaman olmuştu. "Deadwater'ın seri katilinden sıradakinin ben olduğumu söyleyen bir mesaj."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

R *iordan*

Muhtemelen hayatımın en garip gününde, kısa bir konuşmadan birkaç gerçek ortaya çıktı.

Birincisi, Cassie'nin erkek kardeşi/babası Arran ve Sin, onun beni sözde sahiplenmesini gözlerini kırpmadan kabul etmişlerdi.

İkincisi, iskelet ekibinin infazcısı Shade'in Everly ile aynı şeyi yaptığına dair söylentiler duymuştum ve herkes bunu gerçek olarak kabul ediyordu.

Üçüncüsü, Cassie kendisine yönelik tehditten bizi haberdar ettiği anda, odağım kendi endişelerimden onunkilere kaydı.

Bu da neyin nesiydi böyle? "Bana notu oku," diye talep ettim.

Cassie'nin yanakları pembeleşti. Kâğıdı, sıçrayarak pencereye doğru yürüyen kardeşinden geri aldı ve okudu. "Saat beşte benimle nehir yolunda buluş. Seni yalnız bırakmam gerek." Bakışları benimkilere yöneldi. "Senin adınla imzalanmış."

Şok, öfkemden bir parça daha çaldı. "Bunu ben yazmadım."

"Biliyorum. Bu yüzden kaçtım. Ve seni de bu yüzden yanımda götürdüm."

Bana öyle bir pişmanlık ve korkuya yaklaşan bir ifadeyle baktı ki midem sıkıştı.

Kardeşi aramızda eliyle işaret etti. "Beni yakala. Bunun bir tehdit olmasıyla ilgili bağlantıyı kaçırıyorum."

Arran mecbur kaldı. "Ekibimin önemli bir üyesi olan Alisha'nın öldürüldüğünün farkındasınızdır. Birkaç ay içinde Deadwater'da öldürülen dördüncü kadındı ve katil onu bir notla kandırıp kaçırdı. Duygusal bir bağı olan Convict'ten geldiğini iddia ediyordu. Herhangi birimiz onu en son gördüğünde yüzünde onunla buluşma ihtimaline karşı bir gülümseme vardı."

Sin küfretti. Her iki etli eli de yumruk olmuştu. Benimkilerin de öyle olduğunu fark ettim, bileklerim bantlanmış halde önümde duruyordu.

Hırlayarak bir soru sordu. "O not şimdi nerede? Aynı el yazısı mı?"

Cassie cevap verdi: "Alisha dansçılardan birine bahsetmiş ama Dixie notu hiç görmemiş, o yüzden bana söyledi. Henüz bulunamadı. Her iki durumda da işi şansa bırakamazdım. Ne olduğunu biliyordum ve harekete geçtim."

Ağabeyi, ailesini tehdit eden herkesin işini bitireceğine dair bir şeyler homurdandı ve ardından Arran'ı katili bulmak için olup bitenler hakkında sorguladı.

Medya fırtınası, talihsiz polis, baktıkları şüphelilerin çıkmaz sokakları.

Cassie'yi izledim, duygularım kendileriyle savaş halindeydi ama endişelerim daha iyi karar vermeme rağmen kazanıyordu. Bana yaptığı şey affedilemezdi ama belki anlayabilirdim. Tehdit edilmişti. Bol siyah bukleleri ve meraklı zekâsıyla bu sevimli İskoç genç kız ölüm tehdidi almıştı. Endişeme bir de korku eklenmişti. Bir keresinde ona vahşi kız lakabını takmıştım. Vahşi olması ölmesinden iyidir.

Bakışları kalktı ve benimkine kilitlendi.

Göz göze geldiğimizde bir elektrik çarptı. Reddetmek için yavaşça göz kırptım.

Bana orantısız, alaycı bir gülümseme verdi. "Gerçekten çok üzgünüm. O bandı şimdi keseceğim. Orada olduğunu unutmuşum."

Ağabeyi Arran ile tartışmasına ara verdi. "Henüz değil."

Cassie ona bir kaşını kaldırdı.

"Tekrar olması ihtimaline karşı ona kendini nasıl kurtaracağını göstereceğim. Eğer o da senin gibi bir hedefse, bu faydalı olabilir."

Bir hedef mi? Cassie'nin üzerimde kullandığı ilaç hâlâ beynimi etkiliyordu ve anılarım bulanıktı. Önceki akşamı hatırlamakta zorlanıyordum ama hızlı bir şekilde arka arkaya gelen sahnelerle çözülmüştü. Genelevde güvenlik olarak çalışıyordum. Moniqua, bir zamanlar yattığım kişi.

bana gelip yardımımı istemişti. Bana beynimin bir köşesinde duran bir şey söylemişti. Tanrım, neydi o?

Nabzım hızlandı. Rakip bir çete ona yaklaşmıştı. Korkmuştu. Bu önemliydi, ama neden?

Sözlerine geri döndü. Öne doğru oturdum. "Bronson sakinleştirici kullanıyor."

Herkes sessizleşti.

"Açıkla," diye emretti Arran.

Bildiklerime odaklanmak için gözlerimi kapattım. "Dün gece bir kadın bana geldi ve Four Milers'dan Red'in onu striptiz kulübünde çalıştırmaya çalıştığını söyledi. Moniqua'ya baskı yapmış ama Moniqua reddetmiş. Daha sonra kadın bana Red'in ikinci adamının kadınlar üzerinde sakinleştirici kullandığını ve Red'in de onu peşinden göndermekle tehdit söyledi. Korktuğunu söyledi."

Hattan bir ses geldi ve Arran'ın yumruğunu masasına vurduğunu hayal ettim.

"Katil bazı kurbanlarında sakinleştirici kullanmış. Otopsi sonuçlarında vardı" dedi, muhtemelen Sin'in yararına.

Bunu biliyordum, ama nasıl?

Bakışlarımı Cassie'ye çevirdim, daha fazla anı geri geldi. Moniqua'dan hoşlanıyormuş gibi davranarak onu kendimden uzaklaştırmaya çalışmışım. Sonra suçluluk duygusuyla onu aramak için odasına gitmişim. Cinayetlerle ilgili bir dedektif duvarı vardı ve bu duvarda Deadwater'ın haritasına iliştirilmiş bir kâğıda yazılmış, kurbanların bulunduğu yerleri birbirine bağlayan ipucu da vardı. İğnesi beni bayıltmadan hemen önce okumuştum. Belki de katilin ben olduğumu düşünerek pusuya yatmış olmalıydı.

Kahretsin, ne karmaşa.

Telefonun diğer ucundan sesler geliyordu, Shade'in tonu Arran'inkine ekleniyordu. İnfazcısını çağırmıştı. Sonra sanki Arran aramayı sessize almış gibi sessizlik oldu.

Cassie'nin erkek kardeşi uzun kolunu uzatıp güven verici bir hareketle Cassie'nin omzunu kavradı. Dikkati dağılmış ve hâlâ nota bakmakta olan Cassie onun parmaklarını sıktı.

Nedense bu hareket beni çok etkiledi.

Teselli veren bir baba figürü karşısında afallamam çok tipik.

İskelet ekibin lideri tekrar hatta geldi. "Bu değerli bir istihbarattı, Riordan. Alisha'nın ölümünden sonra

Red ve adamlarına karşı planladığım eylemi gerçekleştireceğim. Dışarıda kamera ekipleri ve bir yırtıcıyı şehre çektiği için genelevi suçlayan muhabirler varken olmaz. Harekete geçmek için tam da buna ihtiyacımız vardı."

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bittiğinde size haber vereceğiz." Açık hattaki hareketlilik ve sesler onu kalabalıklaştırdı. Arran ona verdiğim bilgileri kullanarak işe koyuluyordu.

İlerlemeye çalıştım, hayat uzuvlarıma geri dönüyordu. "Bunun bir parçası olmak istiyorum.

Geri geleceğim."

"Hayır. Kal ve Cassie'yi koru. O notu kim yazdıysa ona ulaşmak için seni kullanmış. Hem onu hem de kendini güvende tutmanı istiyorum."

Beni kaçıran kadınla güvende mi? Ne lanet bir şaka. Tekrar denedim. "Bunu nasıl yapacağım? Ulaşım aracım yok. Silahım yok. Sırtımdaki kıyafetlerden başka bir şeyim yok."

"Not edildi. Bunu bana bırakın." Arran ofisinde kim varsa onunla tekrar konuştu ve telefonu kapattı.

Cassie'nin erkek kardeşi elinden tutup onu odadan çıkardı, alçak ve acil bir ses tonuyla ona hitap etti. Onun tek kelimelik cevapları çok daha sessizdi.

Kardeşi yalnız döndü.

Benimkinin karşısındaki koltuğa oturdu. "Kız kardeşime karşı niyetinizi bilmem gerekiyor."

"O beni kaçırdı. Niyetim ondan uzaklaşmak."

"Bunu yapmayacaksın. Arran sana kalmanı emretti ve ben de bunu pekiştiriyorum. Onun iyiliği için değil, Cassie'nin iyiliği için. Yarın karım ve ben sabah yola çıkacağız ve bir gece uzakta kalacağız. Ailemin geri kalanı başka bir yerde ve kampta olmayan üç çocuğun arkadaşlarıyla kalması için düzenlemeler yaptık. Struan'ı geri çekeceğim, o bizim ağabeyimiz, ama ne zaman geleceğinden emin olamıyorum. Emin olduğum tek şey Cassie'nin yalnız bırakılmayacağı."

Onun sorunu üzerinde çalıştım. Umurumda olmamalıydı ama kendime engel olamadım. "Senin buradan gitmen Cassie'nin korumasız kalması demek. Neden umursamam gerektiğini söyle."

Bakışları beni ölçüp biçiyormuş gibi üzerimde gezindi. İskelet tayfası siyah tişörtümün altındaki pazularımı. Vücudumu. Sanki değerimi kanıtlamam gerekiyormuş gibi daha uzun oturdum.

"Çünkü o Cassie," diye yanıtladı basitçe. "Arran senin çok çalışkan olduğunu söyledi. Dövüşebilir misin?"

Dudaklarımda bir çatıklık oluştu. "Son yedi yılımı inşaatlarda çalışarak, bir ayımı da bir çetede geçirdim. Sarhoş üvey babamı dövmek zorunda kaldığım zamanları saymazsanız, hayır, kendi başımın çaresine bakmanın ötesinde bir dövüş deneyimim yok. Ama bu konumuzun dışında."

Düşünerek çenesini avuçladı. "Struan bu konuda yardımcı olabilir. Cassie iyi kılıç kullanır ve iyi bir nişancıdır ama yakın mesafede cüssesi ve gücü bir dezavantajdır."

"Tanrı aşkına. Beni buraya getirmek için bana ilaç veren bir kadından bahsediyorsun. Neden başka kimse onun yaptığının berbat bir şey olduğunu düşünmüyor?"

"Saygı . Onun seçimlerine de saygı duyuyoruz."

"Ben onun seçeceği biri değilim. Ayrıca onun erkek arkadaşı da değilim ve burada kalıp korumalık yapmak gibi bir niyetim de yok."

Öne doğru eğilerek kollarını dizlerine dayadı ve yüz ifadesi karanlık ve ölümcül bir hal aldı. Deponun bodrumunda bir adama işkence ederken kız kardeşinde de aynı değişimi görmüştüm. O zaman beklenmedik bir şekilde tahrik olmuşum. Kardeşinin de aynı enerjiyi getirmesi beni ürpertti.

"Bir katil senmişsin gibi davranarak kız kardeşimi tehdit etti. Endişelerini anlıyorum ama bu gurur . Aş artık bunu. Onun güvenliğinden başka bir önceliğimiz yok. Beni duyuyor musun? Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ona zarar verirken ya da zarar görmesine izin verirken, senin sonunu getiririm."

Cevap olarak yavaşça başımı salladım. Başka bir şey boynumu riske atmak olurdu. Cassie'nin kendine has deliliği belli ki aileden geliyordu.

"Birbirimizi anladığımıza sevindim. Eğer endişelendiğiniz egonuzsa, kardeşimiz Jamieson'ın kızı onu hapisten kaçırmak zorunda kaldı. Benim kızım da beni avlamak için adasını terk etti. Bazen kadınlar güç gösterisi yapar, o yüzden buna katlan. Şimdi dik oturun ve ellerinizi başınızın üstüne kaldırın. Dirseklerini birbirine yaklaştır ki bantta gerginlik olsun, sonra ellerini hızla aşağı indireceksin ki dirseklerin kaburgalarının iki yanına gelsin."

Sin bileklerini kesip parçalayarak harekete geçti. "Hızlı bir hareketle onu parçalayacaksın. Bir daha başına gelirse iyi bir alıştırma olur."

İnanılmaz bir şekilde emirlere uydum ve pozisyonumu aldım, kaslarıma yeterli güç geri geldi.

İşe yarayacakmış gibi gelmiyordu ama kurtulmam gerekiyordu. İşemem gerekiyordu. Buradan nasıl çıkacağımızı bulmaya. Aramak için.

Benim için endişelenen biri var mı?

Genevieve depodan uzakta olduğumu Arran'dan duyacaktı. Diğer kız kardeşim Everly'ye söyleyecekti, o da artık yıllardır taşıdığım bir sırrı, bir babayı paylaştığımızı biliyordu. İkisi de telaşlanmayacaktı. Cassie'yle arkadaşlıklar, üçü de hırslıdan farksız kadınlardı. Onun ne yaptığını duymak muhtemelen onları eğlendirecekti.

Utancın gölgeleri ruh halimi daha da tehdit etti. Bir metre boyundaki bir kız tarafından yakalanmışım ama bunun tek nedeni beni bayıltabilmesiydi. Onun yüzünden gerçek bir tehlike altında değildim.

Ama öyleydi. Birisi onu tehdit etmişti.

"Lanet olsun," diye homurdandım. Sonra ellerimi aşağı doğru vahşice savurarak beni tutan bandı kırdım.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

C
assie

Lottie'nin sessiz rehberliği akşam yemeğini hazırlamamız için zemin oluşturdu. O yemek yapmayı severdi, ben de ona yakın olmayı severdim. Biz

İkisi de mutlu.

Ben sabahı uyuyarak geçirdikten ve aile toplantımız sona erdikten sonra çocuklar okuldan dönmüşlerdi. Bir yandan Riordan'a göz kulak olurken, bir yandan da kucaklaşıp hikâyelerini dinledim; Sin onu mülkümüzde gezdirip güvenlik özelliklerini anlatıyordu.

Kapı. Çevre çiti. Bir patikanın kırık bir duvardan geçtiği tek yer, kolay erişim noktasını kullanan herkesi yakalamak için her tarafa kameralar yerleştirilmiş. İzinsiz girenler için küçük tuzağımız.

Arazimizin uzak köşelerine doğru yola çıktıklarında nefesimi tutmuştum. Kaçmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım. Bu, onu kaçırma eylemimi yönlendiren aciliyeti ya da geri dönmesine duyduğum ihtiyacı değiştirmiyordu.

Eve döndüklerinde kalbim yeniden atmaya başlamıştı ve ikisi şimdi büyük salonda tecrit edilmişlerdi.

"Cassie, dinliyor musun?"

Gözlerimi kırıştırdım ve Lottie'nin endişeli yüzüne odaklandım. Sonra başımı öne eğdim. "Hayır. Üzgünüm. Perilerle birlikteydim."

Sabırlı bir hoşgörü dudaklarını çekiştirdi. Parmaklarını şirin çiçekli önlüğüne sildi ve kahvaltı adasındaki uzun taburelerde bana katıldı. Ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Benden sonra tekrar et. Biz sevdiğimiz insanları kaçırmayız." Gözlerimi devirdim ama kelimeleri itaatkâr bir şekilde tekrarladım.

Lottie başını eğdi. "Duygularımızı paylaşmanın en iyi yolu onlar hakkında konuşmaktır."

Yine onu kopyaladım.

"Güzel. Şimdi bunları birleştirelim."

Ben denedim. "Bir erkeğe onu sevdiğini göstermenin en iyi yolu adam kaçırmaktır."

Ağzı açık kaldı. Tepkisine sııttım, ailemi şok etmek kadar eğlenceli şey yoktu.

biri boğazını temizledi. Oh *lanet olsun*.

Yüzümü buruşturarak arkamı döndüm. Riordan mutfak kapısının pervazına yaslanmıştı; uzun boylu, esmer, lezzetli ve yüz ifadesi söylediklerimi aynen duyduğunu gösteriyordu. Lanet olsun.

"Cassie. Kardeşin bana telefonundan evin kamera görüntülerine erişebileceğini söyledi. Çalışıyorlar mı?"

Tezgâhtan telefonumu aldım, kilidini açtım ve uyarı sistemimiz ile kamera görüntülerini içeren uygulamayı açtım. Sonra görmesi için havaya kaldırdım.

Kontrol etmek için yaklaştı ve başıyla kısa bir onay işareti yaptı.

"Telefonuna yüklememi ister misin?" Teklif ettim.

"Her gelene erişim izni verme. Bu pek güvenli değil," diye azarladı.

"Sen herhangi biri değilsin."

Riordan'ın ciddi bakışları bir süre benimkileri yakaladı ve dilini yanağına soktu. "Doğru. Bir anlık delilikle bunu unuttum. Ne aptalım."

Sinsice uzaklaştı. Çalışma masasının üzerine çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Cidden, ilk seni seviyorum cümlesini böyle mi duydu?"

Lottie sırtımı okşadı. "Merak etme. Bunun bir şaka olduğunu anlayacaktır." Bir duraklama oldu ve sesi değişti. "Şakaydı, değil mi?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen mi? Yeni tanıştığım bir adamla evlenemeyeceğimi söyleyen *Karlar Ülkesi*'ndeki Elsa'ya inanacak olursam öyle." Sefalet çukurumdan başımı ancak sessizlik dayanılamayacak kadar büyük olduğunda kaldırdım.

Lottie birkaç saniye boyunca beni inceledi. "Endişelenmeli miyim?"

"Akıl sağlığım hakkında mı? Sen söyle."

"Son zamanlarda hayatınızda bazı önemli olaylar oldu ve bu tehdit olmasa bile sizi sarsmış olmaları anlaşılabilir. Doktor Hillier ile yaptığınız seansların kayıtlarını gözden geçirmek iyi bir fikir olabilir."

Gençken, her gün beni rahatsız eden bunaltıcı duygularla başa çıkmama yardımcı olan bir terapistle gitmiştim. Bana bağlanma sorunlarının yanı sıra travma sonrası stres bozukluğum olduğunu söylemişti. Tetikleyicilerimi ve düşük noktalarımı yönetmek için tekniklerim vardı, ancak bu bokla yüzleşmek çok sıkıcı geliyordu.

İnledim ve yüzümü buruşturdum. "Bir adam çalışıyorsun ve herkes senin deli olduğunu düşünüyor."

"Ben öyle bir şey demedim. Demek istediğim, üniversitede geçirdiğin zor zamanlar eğitimi yarıda bırakmana neden oldu, ardından da hayatınla ne yapman gerektiği konusunda epeyce kafa yordun. Sonra da Arran'ın deposunda yaşamaya başladın."

"Neden orada olduğum bir sır değil," diye homurdandım.

"Annen yüzünden. Biliyorum. Onun hayatının nasıl olduğunu anlamak istedin ki seninkinin nasıl olabileceğine dair ipucu bulabilesin. Unutma, sen kendi başına bir insansın ve güçlü birisin. Onun asla sahip olmadığı seçeneklere sahipsin."

Lottie'nin akşam yemeğinin son hazırlıklarıyla uğraşmasını izlerken bunu düşündüm. "Onunla tanışan kimseyi bulamamış olsam da, eminim hiç adam kaçırmadığını söyleyebilirim."

Geri dönen gülümseme yumuşaktı. "Sanırım haklısın. Keşke yarın gitmek zorunda olmasaydık ama yapacak bir şey yok. Döndüğümüzde uzun uzun konuşabiliriz."

Lottie'nin Edinburgh'da bir hastane randevusu vardı ve aynı zamanda yol tutması da yaşıyordu, bu yüzden uzun yolculuğu bir günde iki kez yapmak istemedi. Hazır olduğunda paylaşacağını bildiğim için daha fazla ayrıntı istemedim. Ama evet, kesinlikle hamile.

"Terapi notlarının üzerinden geçeceğine söz verir misin?"

Ayağa fırladım, ona sarıldım ve evet dedikten sonra şef yardımcılığı görevime döndüm.

Akşam yemeği hazırlandıktan sonra ailenin içeri girmesi için seslendim. Sin ve Lottie'nin iki küçük çocuğu Daphne ve Magnus ile Camden ve Breeze'in zarif küçük kızları Wren evde sadece üç kişiydi. Büyük kardeşleri ve kuzenleri haftayı okul kampında geçiriyorlardı ve tüm küçük çocuklar aileleriyle birlikteydi.

Yine de gürültülü bir yemek oldu ve tavuğunu açlıktan ölüyormuş gibi yiyen ama konuşmak için hiçbir çaba göstermeyen sessiz Riordan'a göz ucuyla baktım. Önemli değildi. Alışmamız biraz zaman aldı ve bu aile dinamiğimize kolay bir giriş oldu.

İşimiz bittiğinde Sin, Riordan'ın yardım teklifini reddederek temizlik işlerini üstlendi. Lottie çocukları büyük salona yönlendirdi, böylece etrafta koşup anlık enerji artışlarını yakabileceklerdi, şiddetli sonbahar yağmuru dışarıda bunu yapmalarını engelliyordu.

Beni ve Riordan'ı yalnız bıraktı, Sin mutfağın diğer ucundaydı, tavalar takırdıyordu. Esirim gidecekmiş gibi ayağa kalktı.

"Kız kardeşlerini aramam gerek." Durdu. "Neden?"

"Yani ne yaptığımı açıklayabilir miyim?"

Alnı çizgilenmişti. "Bu gerekli mi?"

"Kız kodu. Kardeşlerini çaldım. Bunu benden duymalılar, eğer Arran henüz dökmediyse."

Beni şaşırtarak hırlamak yerine kahkaha attı ve koltuğuna geri döndü. "Bu iyi olacak. Bunu yapmadan önce, ne kadar kalmam gerektiğini bilmem gerekiyor."

Omuz silktim. "Benimle mi? Sonsuza kadar. Bu evde, belki birkaç gün?"

Mutfağın sonunda Sin yardımcı odanın kapısını açtı ve içeride kayboldu.

Riordan onun gidişini izledikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsun?"

Nefes alışım hızlandı. Bu kendimi açıklamak için bir fırsattı. Onu ilk gördüğümde yaşadığım şoku anlamasını sağlamak için, Genevieve'i korumak için bir kavganın ortasında kaldığında deponun gece kulübünün zemininde.

Riordan kız kardeşinin tehlikede olduğunu düşünerek depoya saldırmıştı. Kardeşlerimin en küçüğü olan Jamieson sonunda onu dizginleyen kişi olmuştu. Bir sütunun üzerinde dans ediyordum ve orada kalmış, onun koruyucu içgüdüsüne ve tişörtünün hurdaya çıkmış gergin karnını yukarı kaldırışına hayran kalmıştım. Onun ne olmasını istediğimi fark ettiğimde içimi çok mutlu bir duygu kaplamıştı. Beynim *benim* için büyük bir açıklama yapmıştı.

Anında, eksiksiz ve sonsuza dek. Ama kelimeleri bulamadım.

Bir an geçti ve Riordan girişiminden vazgeçti. "Sence Arran'ın her ne yapıyorsa bitirmesi sadece birkaç gün sürer mi?"

"Bu hedefli bir vuruş. Bronson'ın peşinden gidiyor. Sadece birkaç kilit oyuncuyla, belki sadece o ve Shade'le bile, o pisliği alaşağı edebilirler."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Emin değilim ama planım bu olsaydı ben de tam olarak bunu yapardım." Ellerimi birbirine sürttüm, bunun özetini çıkarmak kendi hislerimden çok daha kolaydı. "Arran'ın elinde artık katil hakkında bildiklerimizle bağlantılı kanıtlar var ve bu da Bronson'a mecazi anlamda dumanı tüten bir silah veriyor. Hemen harekete geçti, bu da bana adamdan zaten şüphelendiğini ve bunun bulmacanın son parçası olduğunu söylüyor. Beklemeyecek."

"Bronson nasıl bir adam?"

"Kibirli bir pislik ve çetenin lideri Red kadar bile korunaklı değil. Kız kardeşin onların bölgesine girdiğinde onunla yüz yüze geldi. Ön saflarda yer alan bir adam, bu yüzden yakalanması daha kolay. Red çok kızacak ama Arran'ın kanıtları onun elini kolunu bağlayacak çünkü o da cinayetlerin devam etmesini istemiyor. Bu iş için kötü. Ayrıca, Arran'ın yapamadığı şekilde bir savaş çıkaramaz; basın ilgisini çok fazla. Sokaklarda çok fazla polis var. Bu bela için yalvarmak olur."

Riordan çenesini ellerinin üzerine koydu, bakışları meraka dönüştü. "Bronson yakalandığında ne olacak?"

Beni dinliyordu. Gerçekten dinliyordu. Onun dikkati karşısında içimde bir enerji pırıltısı oluştu.

"Yöntemler," diye parmaklarımla havada ters virgüller yaptım, "gerçeği ondan öğrenmek için kullanılacak. Ama adamımızın o olması mümkün. Diğer şüphelilerimizden hiçbiri tüm kadınları öldürmüş olamaz. Sürekli boşluklar ve mazeretler bulduk. Bronson listede bile değildi, sadece Red vardı, yani bu bir dikkatsizlikti, bunun için kendimi tekmeliyorum. Onu sorgularken ilk yapacağımız şey cinayet sebebini bulmak olacak. Eğlenceli olacak."

Riordan kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Ne yazık ki göremeyeceksin." Gözlerimi kırptım. "Tabii ki göreğim. Ziller takılı halde orada olacağım."

"Bir katille aynı odada mı? Hayatınızı tehdit eden biriyle mi?"

Gülebilirdim. Gözümün korktuğunu düşündüyse, yanılmıştı. "Ne kadar tatlısın, benim için endişeleniyorsun. Suçlu bir aileden geliyorum. Önemsemiğim bir şeyi korumak adına ilk cinayetimi işlemek için bekliyordum. Bu senaryoda bu depo ve orada çalışan tüm kadınlar. Alisha'yı öldürdüğü için o herifi sikeyim. Cherry'yi öldürdüğü için de siktir et,

Natasha ve Amelia. Bir kadının onun sefil hayatına son verecek olması sizce de şiirsel değil mi?"

Riordan sadece baktı.

Acımasız bir gülümsemeyle telefonumu kaldırdım. "Şimdi itirafımı yapacağım."

Riordan'ın iç çekmesiyle, Genevieve ve Everly'yi aramaya eklemek için İskelet Kızlar Dedektiflik Ajansı sohbet grubumu aradım, iki endişeli yüzleri neredeyse anında ekranımda belirdi. Genevieve'in sarı saçları Everly'nin Riordan'ın çikolata tonlarına uyan esmer saçlarıyla tezat oluşturuyordu.

"İkinize de söylemem gereken bir şey var."

Hatalarımı saklamadım. Açık ve dürüst olmak benim için kadar çok nedenden dolayı önemliydi, ancak tam suçumdan vazgeçecekken Riordan uzandı ve telefonumu elimden aldı.

Kararlı ifadesi nabzımı hızlandırdı. Parmaklarının parmaklarıma dokunuşuyla midem altüst oldu. Söyleyeceği şeyi beklerken nefesimi tuttum.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Riordan

Genevieve'gözleri beni görünce büyüdü. "Arran, Cassie ile bir yere gittiğinizi söyledi."

Cassie masanın etrafında dönerek yanıma geldi ve yanımdaki bankta diz çöktü. "Onu ben aldım."

Motivasyonum hakkında hiçbir fikrim yoktu, belki de gururum ön plandaydı ama kurban olmaya niyetim yoktu. "Cassie'nin koruması olarak buradayım," diye düzelтті. "İkiniz de iyi misiniz? Bana güvende olduğunuzu söyleyin."

İki kadın öyle olduklarını ve deponun kilit altında tutulduğunu ve bir olay gerçekleşene kadar tüm mürettebatın geri çekildiğini doğruladı. Arran ve Shade bilgilerini gizli tutuyorlardı. Yine de Cassie'nin onların hareketleri hakkındaki tahmininden şüphe etmedim.

Gen'in bakışları ekrana kaydı. "Bir mektup aldığın doğru mu Cassie?"

Ufak tefek, çılgın tutsağımın beti benzi attı, sonra elini cebine attı ve katilin notunu çıkardı. Daha önce sadece odanın diğer ucundan görmüştüm ve daha fazla ipucu verebilirmiş gibi ona baktım. Siyah mürekkeple büyük harflerle yazılmıştı. Düz kağıt, çizgisiz. Kaynağı hakkında bana fikir verecek başka bir şey yoktu.

Yine de orospu çocuğunun biri Cassie'yi tuzağa düşürmek için bunu benim adıma yazmış.

Kız kardeşlerim onun açıklamasını dinlediler ve mesaj ile ima edilen tehdit üzerinde kafa yordular.

Everly parmak uçlarını dudaklarına bastırdı, şaşkınlığı her halinden belliydi. "Katil, Riordan gibi davranarak seni dışarı mı çekmeye çalıştı? Tanrı'ya şükür gitmedin. Ama odana nasıl girdiler? Her kim yaptıysa o kata giriş izni vardı. Güvenlik kameralarını inceleyen oldu mu?"

Cassie dramatik bir iç çekiş yaptı. "Hiç olmayacak. Bunu itiraf etmek korkunç ama Arran'la uğraşıyordum. Bana göz kulak olmasını engellemek için salondaki kamerayı devre dışı bıraktım. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum."

İkisi de onun üzerine titriyor, daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordu. Alaycı bir kaş kaldırdım.

Fark etti. Ürperdi.

Sonunda, Everly'nin ortak hobileri için ona bir şey göndermesi konusunda yaptığı son bir yorumla telefonu kapattı.

Cassie bana baktı. "Neden böyle atladın? Suçu üstlenmeye hazırdım."

"Buraya seninle gelmemi isteseydin, gelirdim." Basit bir gerçek ama dürüstçe. Bu gece kalmak da benim kararımdı, Arran'ın emri ya da kardeşinin zorlaması ne olursa olsun.

Başını öne eğdi. "Eğer bir anlamı olacaksa, yaptığım şey için gerçekten özür dilerim. Burada benimle olduğun için değil, seni korkuttuğum için."

"Arabadayken seni göremediğim için kimin kullandığını bilmiyordum. Beni başka bir çetenin kaçırdığını sandım. Bronson'ı bulduktan hemen sonraydı."

Gözleri benimkilere kaydı. "Tanrım. Her şeyi berbat ettim. Bunu telafi edeceğime söz veririm, beni affedebilir misin?"

"Zahmet etme. Kalıyorum çünkü gidersem savunmasız kalırsın. Benim gözetimimde ölmene izin vermeyeceğim, ama hepsi bu."

Omuzları çöktü.

Bu beni neden kötü adam gibi hissettirdi?

Cassie'nin kopyası olan küçük yeğenlerinden biri koşarak içeri girdi ve Cassie'nin dikkatini çekti. Cassie onun elini tuttu ve bana bakmadan odadan çıktı. Ama başka biri bakıyordu. Çenemi mutfağın karşısındaki erkek kardeşine doğru kaldırdım ve onun kınamasını bekledim. Sinclair, elinde iki açık bira şişesiyle, tepinerek yanıma geldi. Birini uzattı.

Ben aldım. "İlaçlı mı?"

Homurdandı. "Benim tarzım değil. Bayılmanı isteseydim ellerimden başka bir şeye ihtiyacım olmazdı. Bira alkolsüz ama bu akşam görevde olduğun için." Cassie'nin kardeşi kalçasını uzun aile yemek masasını mutfağın geri kalanından ayıran adaya dayayarak şişesini bana doğrulttu. "Yarın erkenden gittiğimizde, burada Cassie ile yalnız kalacaksın." Kalmaya çoktan karar vermiş rağmen soğuk birayı yudumladım. Sonra aklıma rastgele bir soru geldi. "Lottie gerçekten sana ilk hamleyi yaptı mı?" Bu pek olası görünmüyordu. Akşam yemeğinde onu hızlıca ölçmüştüm ve onu sessiz ve sakın bulmuştum. Onun ve Cassie'nin cesur tavırlarına hiç benzemiyordu.

Doğa.

Dudaklarında gülümseme yoktu. "Bunu sana kız kardeşime ısınman için söylemedim. Ben onun yalakası değilim. Bana kalırsa sen bilinmeyen bir niceliksiz ve bu yüzden yeterince iyi olduğunu kanıtlamak için tırmanman gereken bir dağ var. Şimdi ihtiyacım olan şey, bugün öğrendiklerinin üzerinden geçmen ki burada olduğun için kendimi daha iyi hissedebileyim. Bana Cassie'nin ana zayıf noktalarını söyle."

Pop quiz. Harika.

Kızgınlığıma rağmen daha önce tespit ettiklerimi sıraladım. "Evin büyüklüğü bir sorun. Kolayca savunulabileceğinden daha fazla giriş noktası var. Birden fazla kişi saldırırsa, bu bir sorun olur."

Sinclair birasını içti. "Her kapı ve pencerede açık ya da kırık olduklarında uyarı veren sensörler var. Hiçbir sürpriz unsuru olmayacak ve giriş noktası tam olarak bilinecek."

"Peki ya o sistem çevrimdışıysa?" "Olmayacak."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, her şeyin nasıl işlediğini paylaşmayacağı için ona inanmaktan başka çarem yoktu.

"Bir sonraki endişem yangın olurdu. Sprinkler sistemine işaret ettiniz, ancak yine, eğer bu çalışmıyorsa veya duman söndürülemeyen bir kaynaktan geliyorsa, bu bir sorundur. Nefes alamazsak kaçmak zorunda kalırız."

"Hedefinizin bu tür taktikler kullandığı mu?"

Sorusunu düşündüm. "Hayır. Kadınlara ilaç verip onları kaçırdığı da oldu ama anladığım kadarıyla hep gösterişsiz bir şekilde."

"Hangi kanıt bunu destekliyor?"

Cassie'nin dedektiflik duvarında okuduklarım sayesinde cinayetlere gerçekten dikkat ederek bildiklerimi düşündüm ve bir araya getirdim.

"Öldürdüğü ilk kadın olan Cherry, eskiden yaşadığım yerin karşısındaki kilisenin merdivenlerinde çalışıyordu. Kiliseyi çevreleyen karanlık mezarlıkta herkes gizlenebilirdi. Onu sakladı ve yakaladığı yerde öldürdü. Natasha Reid uyuşturulmuştu, bu da cinayeti işlemek için onu sessiz bir yere kaçırmayı gerektirdiğini gösteriyordu. Üçüncü kadın olan Amelia Martin'in geçici evine zorla girmiş ve kadın evde otururken evi izlediğini söylemişti. Dört Milciler'in belediye başkanını hedeflediğini bildiğimizden ve orası da yan komşusu olduğundan şimdi mantıklı geliyor. Alisha'yla birlikte, onun kendisine gelmesini sağladı. Tüm bunlar bana taktiklerinin incelikli ve gözden uzak olma niyetiyle yapıldığını gösteriyor."

Bir baskın ya da alevle tarif ettiğim gibi vurup kaçma değil. Gizlice girer ve tantana yapmadan öldürürdü.

Sinclair beni izledi. "O zaman bana Cassie'nin zayıf noktalarını tekrar anlat." Ulaşabileceğim tek bir sonuç vardı. "Yalnız olmak."

Düşünce sürecimin kendisiyle uyuşmasından duyduğu memnuniyete benzer bir ifadeyle başını eğdi. Küçük bir gurur patlaması yaşadım.

Kısa sürdü. İri yarı adam karanlık bakışlarıyla beni kıstırdı. "Katil sen misin?"

Çenem düştü. "Tabii ki değilim."

Vahşi bakışları devam etti. "Ailem için her şeyi yaparım. Alır, sakat bırakır, öldürürüm. Hiç tereddüt etmem. Arran bana kız kardeşini korumak için ona karşı cephe aldığını söyledi. Bu doğru mu?"

Canım sıkılmıştı, başımı eğerek onayladım.

"O zaman şunu anlayın ki, siz ne kadar ileri gitmeye hazırsanız, ben on katını yaparım. Cassie'nin ailesinden herhangi biri yapardı. Hayatında çok şey yaşadı ve sadece iyi şeyleri hak ediyor. Onu güvende tutarken bu uyarıyı aklından çıkarma. Bana bunu nasıl başaracağını tekrar anlat."

Demek istediğini anlatmak için masaya vurdu.

İçimde birbiriyle yarışan iki duygu savaşıyordu. Davranışları yüzünden ona siktir olup gitmesini söylemek istiyordum. Aynı zamanda Gen ya da Everly için yapacağım her şeyi yaptığı için ona saygı duyuyordum.

Çenemi çalıştırdım. "Dışarıyı gözetleyen birileri olsaydı kendimi çok daha rahat hissedirdim. Ben korumalık yaparken davetsiz bir misafirle başa çıkabilecek iki ya da üç kişi. Zayıf noktalarını soruyorsun, bu en büyüğü. Hak etse de etmese de her kadın için yapacağım gibi onunla bıçak arasında dururum ama beni indirirlerse kendi başının çaresine bakar."

"Arran'ın mürettebat göndermesi iyi bir şey ve benim de yardım için uçan arkadaşlarım var. Dediğim gibi, sen bilinmeyen bir miktarsın. Sana ne kadar uzağa fırlatabilirsem fırlatayım güvenmezdim."

Bana sırtıttı ve sonra uzaklaştı.

Birkaç saat sonra Cassie, Sinclair ve Lottie'nin dairesine kapanmış, çocuklarını yatırırken ben de koridorda onu bekliyordum.

Sinirlenerek eve baktım. Görkemli bir ev olduğuna dair ilk izlenimlerim doğruydu. Geniş giriş holünden ailenin her birinin kendi dairesi varmış gibi görünen kata çıkan dramatik bir merdiveni olan lanet olası bir malikaneydi. Alt kattaki mutfaklar bir takım insanın çalışmasına yetecek büyüklükteydi, ki muhtemelen yüzlerce yıl önce çalışmışlardı ve çevremdeki her santim mermer, taş veya oyma ahşaptı ve antikalarla doluydu.

Oradayken Cassie'nin odalarına yeterince dikkat etmemiştim, sadece ayrılmak için bir fırsat arıyordum. Şimdi kalıyordum, ikinci bir şansım olacaktı.

Duvara yaslandığım yerden pozisyonumu ayarlayarak kendime bir gerçeği itiraf ettim.

Görmek istediğim sadece güvenlik özellikleri değildi. Evi bana kadının kendisi hakkında ipuçları verecekti. Duvarlarındaki resimler. Etrafını sardığı eşyalar. Aynı şeyi Arran'ın deposundaki odasında da yapmışım; kısa ve ışıltılı elbiselerden oluşan bir rafa ve bol miktarda makyaj malzemesine bakmışım.

Onu anlayamadım.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

Onun benim için tehlikeli olmadığını söyleyen içgüdülerime güvenemedim. Beni aradığında ayağa kalkan ve daha fazlası için yalvaran içgüdülerime inanamadım.

Cassie'nin bana yanıldığımı kanıtlamasına ihtiyacım vardı, böylece bu iş bittiğinde pişmanlık duymadan ondan uzaklaşabilecektim.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

R iordan

Cassie'nin dairesinde, bana yan gözle bakarak kapıyı kapatıp kilitledi. Etrafımıza sessizlik çöktü.

"Bu beklediğimden daha garip oldu."

Pencereye doğru ilerledim. Alacakaranlığa baktım. "Tam olarak ne bekliyordun?"

"Hayır, bunu paylaşmayacağım."

Yanakları pembeleşti ama büyük odanın etrafını işaret etti. "Burası benim yaşam alanım tabii ki. Sondaki kapılar bir salona açılıyor. İlk sağda mutfak var. Kocaman bir buzdolabı var ama çoğunlukla içeceklerle dolu, gerçi bir ara süslü buz küplerine merak salmışım, o yüzden dondurucu da dolu, diğer tarafta da yatak odama açılan çift kapı var. Banyo da aşağıda. Kendini evinde hisset. İstersen biraz kestir."

Kollarımı kavuşturarak duvara yaslandım. "Geceleri çalışıyorum ve yeterince dinlendim."

"Doğru. Benim sayemde."

Dudaklarımı büktüm. "Ayrıca, uykumda bana ne yapacağını kim bilebilir. Aslında tek bildiğim, sıkılırsan beni tekrar uyuşturabileceğin."

Şok içinde çenesi düştü. "Küçük bir iğne çalıyorum ve birdenbire sakinleştirici kraliçesi oluyorum."

"Shade'in geri kalan eşyalarını ne yaptın?"

"Onu hiç almadım. Notu bulduktan sonra bir silah ödünç almak için aşağıya, Arran'ın ofisine koştum, Shade'in küçük deri kesesini buldum, bir doz çaldım ve yukarı geri döndüm. Kapımın önündeydiniz ve ödümü kopardınız."

Olaylara bakış açım değişti. "Katilin ben olduğumu mu düşündün? Bu yüzden mi beni indirdin?"

"Hayır. Sen olduğunu biliyordum. Seni öldürmemek için iğnenin içindekilerin yarısını boşalttım ve gerisi tarih oldu."

Yalan söyleyebilirdi. Bu alternatif gerçeklik gerçeklerden çok daha kabul edilebilir ve daha da önemlisi affedilebilirdi. Ama Cassie özür dilemeyecek kadar dürüsttü.

Topuklarının üzerinde zıpladı. "Eğer dinlenmeye ihtiyacın yoksa, benimle bir hokey maçı izlemek ister misin? Yapacak işlerim var ama maçlar eğlenceli oluyor. Adamlar gerçekten dövüşmek için can atıyorlar."

"Biz arkadaş değiliz. Bu bir takılma değil."

Cassie yanaklarını şişirdi ve beni ikna etmekten vazgeçerek hüzünlü bir gülümseme verdi. Odada dolaşarak bir dosya dolusu evrak ve tabletini topladı, sonra da kanepeye yerleşti. Televizyonu açıp bir hokey kanalı buldu, sesi kısık ve bir not defteriyle çalışmaya başladı, bir yandan evraklarına ve tabletindeki e-postalara bakarken bir tür eylem listesi hazırladı.

Odada gezindim.

Kardeşinin bana söylediği gibi yarın gerçekten bir ekip gelecekse, gidebilirdim. Bu da Cassiopeia Archer'ı okumam için sadece bu gece olduğu anlamına geliyordu.

Malikânenin geri kalanı gibi büyük oturma odasının yapısı da yüksek tavanlı ve kartonpiyerliydi. Bir kat yukarıda, köşe bir daireydi. Sağ taraftaki duvarda, ortası bir balkona açılan üç büyük pencere bulunurken, diğer dış duvarda kavisli bir cumba yer alıyordu.

Her birinden görünen manzara tavandan yere kadar uzanan ağır kadife perdelerle gizlenmişti. Beyaz alçı duvarlar ve cilalı ahşap döşeme üzerindeki peluş halı ile birlikte sade bir fon oluşturan karamsar, fırtınalı bir griydi. Kanepe bile keten rengindeydi, daha sıcaktı.

lamba ışığı havuzları buluştu. Burada ve orada, altın vurgular aşırı zenginliğin ince ipucunu veriyordu.

Gözlerim tekrar tekrar Cassie'ye takılıyordu. Parlak siyah bukleleri, desenli tulumu, bana her baktığında deniz mavisi gözlerindeki cesaret.

Sakin ortamın içinde bir renk cümbüşüydü. Kaçırılmazdı.

Dikkatimi ondan zorla çektim.

Arkamızda, salona çıkış kapısını tutan duvar, kitap rafları ve sonsuz resim çerçeveleriyle yoğun bir şekilde dekore edilmişti. Çocuklar ve yetişkinler gülümsüyordu, belli ki ailesi. Birçoğu burada, sahip oldukları malikanede çekilmişti. Bazıları da İskoçya'nın başka yerlerinde. Dağlar, çam ormanları.

Bu bana akrabalarını ne kadar önemseydiğini gösterdi.

Eve döndüğümüzde, Gen ve benim babasıyla paylaştığımız dairede, babası sevdiklerinin fotoğraflarını saklıyordu. Ben o listeye hiç girmemiştim. Artık kimsenin benim bir resmimi sergilediğinden emin değildim.

Kendimi karşılaştırmalardan alamayarak Cassie'nin kitaplarına doğru sürüklendim. Bizim hiç kitaplığımız olmamıştı. Annemiz öldükten ve Gen'in babası bizi yanına almak zorunda kaldıktan sonra kanepede yattığım için kendi odam bile olmamıştı ve Cassie'nin muhtemelen küçüklüğünden beri sakladığı kitapların mirası içimde bir merak uyandırdı.

Teknedeki çocukların yer aldığı bir dizi macera hikayesi. Sevimli anime tarzı karakterlere sahip grafik romanlar. Kapağında kafatasları ve hançerler olan aşk romanları. Ya da yarı çıplak erkekler.

İnsanların kitap raflarını hep Austen ya da Brontë gibi klasiklerin koleksiyonlarını sergilemek için tuttuğunu düşünürdüm. Okulda okumaya zorlandığınız kitaplar. Cassie öyle değil.

Farklı serilerin arasına serpiştirilmiş Funko Pop! karakterleri vardı, kitaplardan ya da belki de en sevdiği dizilerden olduğunu tahmin ediyorum.

Hiçbiri delilik gibi gelmedi. Her şey normaldi.

Ta ki bakışlarım sıranın sonundaki bir süs eşyasına takılana kadar. Kalın bir kitabın yanında cilalanmış, ağartılmış bir kafatası vardı. Kafatasının tepesi oyulmuş ve içine eşyalar doldurulmuştu. Bir üniversite kimlik kartı. Bir müzik grubunu izlemek için bilet koçanı. Kafatasının dişleri arasında, üzerinde 'FAILS' yazan bir kağıt parçası vardı. Ne.. Ne? Ne?

"Haydi!"

Cassie'nin bağırışıyla arkamı döndüm. Kanepenin üzerine diz çökmüş, öfkeyle elini uzatmıştı. Bakışları bana doğru kaydı.

"Özür dilerim. Kötü bir . Tekrarını izleyin."

Ekrana bakarken dudağımı büktüm. "Oyun hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Hokey benim için kışın çamurlu bir sahada sopalar ve topa oynanan oyundu.

"Ben de öyle. Sadece seksi erkekleri izliyorum ve herkes öyle yaptığı için bağıriyorum."

Gülümsedi ve göğsümde bir şeyler sıkıştı. O kadar ki, hastalıklı bulguma geri dönmedim. Bu çekimin hiçbir anlamı yoktu. Cassie'yi ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Güzeldi. Biraz da tehlikeliydi. Onu kucaklamak ve sarılmak istedim. Bana ilaç verdikten sonra bile.

Onun kafatası süsü kadar kafayı yemiş olmalıydım.

Ve ben hala bakıyordum. Başını soru eğdi, spora olan ilgisi kaybolmuş ve tamamen bana odaklanmıştı. Nefes alışımı hızlandırdı. Kanımı güneye gönderdi.

Zil sesi duyuldu, o anı bozdu ve beni onun pençesinden kurtardı. Cassie telefonunu karıştırıp cevaplamak için kaydıldı ve polisiye bir dizinin tema müziği olan müziği kesti.

"İskelet Kızlar Dedektiflik Bürosu, ben Cassiopeia, nasıl yardımcı olabilirim?"

Everly'nin kahkahası telsizden geldi. "Bu selamlamayı sevdim. Genevieve ve ben tam olarak bunun hakkında konuşmak istiyoruz."

"Ooh, çok aşağıdayım."

"Not elinizde mi?"

Ayağa fırladı. "Üstümü değiştirirken yatak odamda unutmuşum. Bir saniye."

Cassie koşarak uzaklaştı, hâlâ kız kardeşlerimle sohbet ediyordu. Kanepeye doğru ilerledim, niyetim onun için televizyonun sesini kapatmaktı. Ama kumandaya uzandığımda bakışlarım onun not defterine takıldı.

Ona takıntılı değilim. Bu hiperfiksasyon, diye yazmıştı.

Yutkundum ve bakışlarımı ondan kaçırdım, istemeden onun yerine evraklarına odaklandım. Dağınık haldeki her sayfanın en üstünde bir terapistin adı ve ofis adresi, altında da Cassie'nin not aldığı notlar vardı.

Bunun üzerinde mi çalışıyordu? Ve benim hakkımda bir sonuca mı vardı?

Bunları imkânı yoktu ama başka nelere karar verdiğini görmek için not defterindeki listesine geri döndüğüm için bir pisliktim.

Muhtemelen sekse açım.

*Bir noktada bitecek. Sadece bunu zorundayım. Kalıcı
bir şey yapmamalıyım.*

Ona zarar verme.

İçimdeki garip his genişledi. Kendini ve bana karşı davranışlarına neden olan dürtülerini düzeltmeye çalışıyordu. Ve saplantısının gerçek olmamasının yarattığı hayal kırıklığıyla daha da berbat bir haldeydim.

Geri döndü ve ben de kumandayı bırakıp duvarı desteklemeye devam ettim. Kadınlarla konuşurken Cassie'nin bakışları üzerimde geziniyordu.

Hattan Everly'nin nazik sesi geldi. "Anlamadığım şey, notun neden Riordan'ın adına imzalandığı."

Genevieve cevap verdi. "Alisha'nın notu daha önce bir tür ilişki yaşadığı Hükümlü tarafından imzalanmış. Belki tek gecelik bir ilişki ama onu kendine çekmeye yetmiş. Neden aynı şeyin senin üzerinde de işe yarayacağını düşünsünler ki Cassie? Neden Riordan?"

Cassie'nin kara kaşları çatıldı. "Bu çok kolay. Çünkü kardeşine karşı bir şeyler hissediyorum."

Alnımı avuçladım.

Genevieve tıkanı. "Ne zamandan beri? Ve kim nereden bilebilir ki?"

"Dixie'ye söyledim, o da diğer kadınlara haber vereceğini, böylece kimsenin ona talip olmayacağını söyledi. Yine de bu benim için adil değildi. Her şey tek taraflı."

"O biliyor mu?" diye homurdandı kız kardeşim.

Hâlâ telefona odaklanmış olan Cassie başparmağını bana doğru salladı. "Daha önce yapbile şimdi yapıyor."

"Dinliyor mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Benim hatam. Şok edici görüntülü arama adabı. Burada güvenlik görevinde olduğunu söylemeliydim, gerçi çoğunlukla beni görmezden geliyor."

Tanrı aşkına. Yerimden kalktım ve kanepenin etrafında dönerek onun yanına oturdum, sonra kız kardeşlerim için bir el kaldırdım.

"Korumadan yorum yok," dedim ikisine de.

Cassie kıs kıs güldü ve omzu değecek şekilde bana yaklaştı. Güzel kokusu etrafımı sarmıştı ve hafif dokunuşuyla ihtiyaçlarım kabardı. Çıplak teni benimkine, siyah iskelet tişörtümün kolunun hemen altına değiyordu. Yumuşak ve pürüzsüzden hantal ve sert. Tarafsız bir ifade takınmak için çaba sarf etmem gerekmiyordu ama yine de çenemi sıkarak ve dikkatimi ekranda tutmaya zorlayarak uzaklaşıyordum.

Genevieve bana baktı. "Daha önce babamı aradım ve uzakta kalacağın için senin için bir çanta hazırlamasını istedim. Bana ne söylediğini tahmin etmek ister misin?"

"Tahmin edebiliyorum."

"Özel olarak konuşalım mı?"

Cassie bu saçmalığı zaten biliyordu. Everly ve ben kardeş olma konusunda yepyenyidik ve kaybettiğimiz zamanı telafi edeceksek hayatlarımızı paylaşmamız ikimiz için de daha iyiydi.

"Gerek yok," dedim. "Beni kovdu."

Genevieve ellerini ağzına götürdü. "Söylediği bu değildi. Bir kavgadan sonra gittiğini iddia etti. Seni kovdu mu? Tanrım. Neden bana söylemedin?"

Çünkü acı çekiyordum. Çünkü geride bıraktığı tek ebeveynine olan inancını kaybetmesini istememiştim. Diğer pek çok açıdan berbat bir insan olan bir adamın tek kurtarıcı özelliği onu sevmesiydi. Neredeyse yuvasındaki guguk kuşu olan benden nefret ettiği kadar. Başka bir adamın çocuğuna tahammül etmek zorunda kalmıştı.

İçimi çektim. "Ne işe yarayacaktı ki? O dairede sadece sen orada olduğun için kaldım. Artık Arran'la birlikte depoda yaşıyorsun, başka bir yer arayabilirim."

Bakışları kabullenmişlikle titriyordu. "Arabanı deponun otoparkında buldum. Arka koltukların üzerinde bir muşamba var. Bütün eşyaların orada, değil mi?"

Omuz silktilim ve yanlışlıkla Cassie'ye tekrar dokundum. "Henüz hiçbir yer bulamadım. Bu önemli değil. Uzun saatler çalışıyorum, bu yüzden çoğu zaman dışarıdayken bir yere oda parası ödemek boşa para harcamak olur. Kulüpte duş alıyorum ve çamaşır yıkıyorum. Arabamda uyuyorum. Şimdilik böyle iyi."

Genevieve içini çekti ve her şeyi içimde tuttuğum için homurdandı.

Everly başını salladı. "Bunun benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bana bir babayı paylaştığımızı söyledin çünkü beni bir kaçırılma girişiminden korumaya çalışıyordun. Hemen ardından üvey babanın seni evden kovmasının bir tesadüf olduğunu söyleyemezsin."

"Bu bir tesadüf değil," diye kabul ettim. "Ona meydan okudum ve ilişkimizin gösterişine bir son verdim. Bir noktada bunun olması gerekiyordu."

Everly Genevieve'e babasıyla ilgili bir şey sordu ve ben de bir an için düşüncelerimle baş başa kalarak nefes verdim. Benim biyolojik babam, Everly'nin babası

Annem itiraf edene kadar bana babalık yaptığına inandığım dublörden daha kötüydü. Ölmeden günler önce.

Deadwater'ın belediye başkanı Everly ve benim gibi iki çocuk doğurmuş olabilirdi ama bu adamın dünyaya kattığı tek iyi şey buydu. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe daha da sinirleniyordum. O yozlaşmış biriydi. Tacizciydi. Hayatımın bilinmeyen belasıydı. Hamile annemi reddetmiş ve ona benden kurtulmasını söylemişti.

Belki de beni hiç istemeyen bir ebeveyn tarafından büyütülmek kötünün iyisiydi.

Üzüntüme bir de acı eklendi, istenmeyen ama gerçek.

Cassie'yi uzaklaştırmamın sebebi belediye başkanıydı. Ondan intikam almayı planlıyordum ve bunun sonuçları olacaktı. Sonum büyük ihtimalle ölüm olacakken birine aşık olmam söz konusu bile olamazdı.

Cassie'nin nefesinin kesilmesi dikkatimi tekrar o ana çekti. Telefonu önümüzde tuttu, sonra bizi görüntüdeki küçük resim olmaktan çıkarıp tüm ekranı kaplayan bir şeye dokundu. Sonra daha yakına eğildi ve bir ekran görüntüsü aldı. Ben de ona baktım. Onun eğlenen suratı ve benim daha ciddi ifadem. Onun koyu renk bukleleri benim kısa kahverengi saçlarıma değiyordu. İkimizin ifadesinde de tanımlanamayan bir şey vardı.

"Dayanamadım," diye fısıldadı. Kendi kendine, "Bu doğrudan şaplak bankasına gidiyor" diye ekledi.

Kız kardeşlerim hâlâ konuşuyorlardı. Cassie'ye bakmak için döndüm.

Yanaklarındaki pembelik geri geldi ve mahcup bir şekilde omuz silkti. "Ne? Birlikte iyi görünüyoruz."

İnkar etmedim.

Sırıtsı şeytani bir şeye dönüştü. İçime bir arzu dalgası daha gönderdi. Benim bir resmime bakarken ellerini vücudunda gezdirdiği görüntüsü. Vay anasını.

"Oops. İzin istemeliydim. Eğer beğenmediyseniz, silmemi söyleyin o."

Yumruklarımı sıktım ve tek bir kelime bile etmedim.

Karanlık saatler boyunca Cassie hokeyi, bağımlılık yaptığını iddia ettiği bir diziye çevirdi. Kanepede bir battaniyenin altına kıvrıldı, parlak gözlü bakışlarının yarısı bana dönüktü.

Onu korudum. Tetikte oldum.

"Eğer uyuyakalırsam, telefonumdaki kameraları kontrol etmekten çekinmeyin. Şifrem iki-iki-altı-üç."

"Kullanmayacağım." Yine de o numarayı hafızama kaydettim.

Sabah olup da kardeşi kapıya vurarak süvarilerin geldiğini haber verdiğinde, sinirlerim tepeme çıkmış, bir şeyler olmasını bekliyordum. Ama olmadı.

Alt katta yankılanan mermer salona çıktık ve Cassie ailesiyle vedalaştı. Sinclair son bir kez konuşmak için beni kenara çekti.

"Gece aklıma bir şey geldi. Tahminimce Cass buraya senin iyiliğin için geldi, onun için değil. Dramanın bir parçası olmayı seviyor. Bunun için yaşıyor. Şu anda Deadwater'da olanları düşünüyor olacak. Geri dönmeyi deneyebilir. Onu güvende tutmak için sana güveniyorum, Riordan Jones."

Anlamalı bir bakış ve omzuna sert bir şaplak atarak uzaklaştı ve çakıl taşları üzerinde lastik gümbürtüleriyle gelen iskelet ekibi selamladı.

Cassie hakkında yanıliyordu.

Benim hakkımda da yanılmıştı. Artık o korunuyordu, ben de gitmekte özgürdüm.

Bölüm 7

Cassie
Gidecekti.

Ben de onu suçlamazdım ve bununla ilgili bir sorunum olmamalıydı. Dün gece saatlerce terapi notlarını gözden geçirdim. Vardığım sonuç mantıklı bir sonuçtu ve terapistimin modellediği senaryonun aynısıydı. Savunmamın düşük olduğu bir anda biriyle nasıl tanışabileceğimi tarif etmişti. İlk görüşte aşık olacağımı ve kendimi buna inandıracağımı söylemişti.

Bu bir tepki olacaktı, gerçek değil.

Suratımı asarak konağın ön kapısından dışarı baktım, nemli esinti tenimin üzerinde geziniyordu. Terapi notlarım bana Riordan'a karşı hissettiğimi sandığım her şeyin geçici olduğunu söylemişti. Geldiği gibi hızla beni terk edecekti, bu yüzden bu şartlarda bir ilişkiye başlamak yarım yamalak ve adaletsizdi.

Yanımda Riordan bekliyordu, bütün gece beni koruduğu için saçları dağınıktı ve geniş omuzları, o gittikten sonra yatarken giyebilmek için çalmaya çok ihtiyacım olan iskelet tayfa tişörtünü uzatıyordu.

Yeşil gözlü bakışları bana yöneldiğinde midemde oluşan kelekler ya da gömleğinin altında kaslarının kıpırdaması karşısında hissettiğim çekim nasıl sahte olabilirdi?

"Sadece bir hiperfiksasyon." Mırıldandığım sözler arabalardan inen adamların sesleri arasında kayboldu.

Birinin arkasında Riordanın bisikletinin bağı olduğu bir römork vardı. Onu fark etti. Gülümsedi.

"Bir soru sorabilir miyim?" Ağzımdan kaçırđım.

Bir adım atmak üzereyken geri döndü. "Hayır, seni bisikletimle götürmeyeceğim."

Dilimi çıkardım. "O değildi." Gerçi şimdi istediğim her şeydi.

Başını öne eğdi. "Sonra ne olacak? Koruma ekibinizle konuşmamız gerekiyor."

Kendime güvenim sarsıldı. Ne istiyordum ki? Aslında sadece onu. Avuçlarımı göğsünün üzerine koyup ona bakmak istiyordum. Beni kucağına almasını istiyordum, böylece bacaklarımı beline dolayabilecektim ve yüzlerimiz aynı yükseklikte olacaktı. Yumuşak öpücükler ve sert... Başka şeyler istiyordum.

Tam gözümün önünde, aslında hiçbir zaman kız arkadaşı olmayan ve daha çok bir hortlağa benzeyen eski kız arkadaşına diz çökmesini emretmişti. Ona oral seks yapmasını izlemek için etrafta kalmamıştım. Kıskançlık çok büyüktü. Ona dokunmasına izin verildiği için sevinçten havalara uçmuştu.

Ben de aynısını yapma hakkına sahip olmak istedim.

Eğer duygularımı yok edecek cevap buysa, soruyu çerçevelemek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

"Narin bir şey," demeyi başardım.

"O halde önce mürettebatla ilgilenelim, gerçek konuşmaya sonra geçeriz."

Kapıya doğru yürüdü, bir iskelet mürettebat üyesini yumrukladı, sonra bir diğerine selam verdi, tüm bunları yaparken benden çok uzaklaşmadı. Harika. Bu benim işime yaradı.

Verandanın örtüsü altında ona katıldım, Mick'e sarıldım ve Lonnie'nin kolunu yumrukladım, şaşkınlıkla son adama döndüm. "Tyler, burada ne işin var?"

Arran'ın takım lideri ayısı çenemi kaldırmamı sağladı. Tyler sert, açık hava adamı, ultra yetenekli bir tipti. Bir bombayı etkisiz hale getirdikten sonra kabloları teknesini yeniden bağlamak için kullanabilecek türden bir adamdı.

"Cass. Daniels bu şovu yönetmem için beni yanına çekti."

Parmaklarını koyu sarı saçlarının arasına soktu, ben de başımı öne eğdim ve bir istihbaratçının neden koruma görevine getirildiğini anlamaya çalıştım. Tyler ülkenin ücra köşelerinde ve Avrupa'da kaçakçılık çetelerini çökertmek için gizli görevdeydi. Genellikle zorla. Ben sadece

Onunla birkaç kez karşılaştım ama Arran'ın mürettebatının önemli bir parçasıydı. Ölümcül ve etkili bir katildi ama kurtardığı kadınlara karşı nazikti.

"Seni Deadwater'da istiyor," diye yavaşça sözümü bitirdim.

Anlamlı bir bakış benim cevabımdı. Bana susmamı söyledi.

Çenemi kapattım. Bir kalp atışında, her şeyi çözmüştüm. Bronson elimize geçtikten sonra, Arran hâlâ Four Milers'ı alaşağı etmek istiyordu. Aynı zamanda bir genelev olduğunu bildiğimiz striptiz kulüplerine kadın getiren kaçakçılık rotalarını kontrol etmek için Tyler'a ihtiyacı vardı. Kadınların orada olmak gibi bir seçeneği yoktu.

Benim de Tyler'a karşı kendi çapımda bir ilgim vardı. İhtiyacım olan ve bir türlü elde edemediğim bilgiler vardı ve Tyler'ın araştırma yapmak için iyi bir insan olacağını sık sık düşünmüştüm. Arran'dan iletişim bilgilerini istemeyi planlamıştım ve bakın, doğruca evime girdi.

Birinin bana baktığını hissettim ve Riordan'a baktım. Benden Tyler'a baktı, çenesi gergindi. Tanıştırmak için atladım.

"Riordan, bu Tyler. Arran'ın en güvendiği kişilerden biri. Tyler, Riordan yeni bir acemi."

Tyler elini sıkmak için uzattı ve başparmağıyla arabasını işaret etti. "Bisikletini getirdim. Ona dikkat ettim."

"Buna minnettarım," diye homurdandı Riordan.

Karavana doğru çakılların üzerinde tepinerek uzaklaştı ve ben de arkasından bakakaldım. Bir şey onu kızdırmıştı, ama Arran'ın stratejisinin aksine, bu sefer ne yapacağımı bilemiyordum.

Kısa bir süre sonra, Riordan'ın bisikleti güvenli bir şekilde indirilmişken, rotor kanatlarının gümbürtüsüyle hepimiz gökyüzüne bakarken iki adam daha geldi. Max ve Maddock McRae dağ kurtarma servisinde çalışıyorlardı ve Cairngorm dağlarının başka bir yerinde yaşadıkları yerden helikopterle buraya gelmişlerdi.

Riordan'ın yüzü bir tabloydu.

Max ağabeyim Struan'la çok yakındı, o da en kısa zamanda eve dönecekti. Tüm ailem bana mesaj gönderiyordu ama ben endişelerimi önemsemiyordum. Korunuyordum. Altı adam ve küçük ben. Akrabalarımın uzak durması daha güvenliydi.

Diğer bir gerçek de tüm bunların yakında sona erecek olmasıydı. Arran Bronson'ı yakaladığı an, katil sokaklardan çekilmiş olacaktı. Rahatça dinlenebilirdim. Kadın düşmanı pisliğin işkencesine katkıda bulunurken.

"Herkes büyük salona," diye emretti Tyler. Omzumu avuçladı ve bir sırt çantası uzattı. "Daniels'ın hanımı bunu sana vermemi söyledi. Çoğu oğlun için."

Bisikletiyle birlikte iade edilmiş olması gereken yakasız deri ceketini giymiş olan sessiz Riordan'a eliyle işaret etti. Suçluluk duygusu içimi kemirdi. Bu sabah üzerime kapüşonlu bir tişört ve deri botlar giymiştim, sonbahar geldiğinden beri koridorlar serindi. Onun bedenine uygun bir şeyler bulmak için kardeşlerimin gardıroplarından birini yağmalamalıyım.

Yine de kabul etmeyeceğinden oldukça emindim.

Evimizin büyük salonu Jamieson'ın evi yakmasından sonra yeniden inşa edilmişti ve biz de burayı aile için kullanılabilir bir alan olarak yeniden tasarlamıştık. Çocuk oyun ekipmanları, büyük bir meşe masa ve hatta bir bar bile vardı.

Bir koltuğa çöküp dizlerime sarıldım ve Tyler'ın planını dinledim. O konuşurken kamerayı ve alarm yayını çalıştırdı, her adamın erişimini ayarladı, sonra da iletişime geçti. Bir program. Biri araziye, hatta binaya girerse tam olarak ne yapacaklardı.

Herkes dikkatle dinledi, gerektiğinde başını salladı. Çok geçmeden Tyler işini bitirdi. Max ve Maddock'u evin bir tarafına, Mick ve Lonnie'yi de diğer tarafına gönderdi. Geniş arazimize gitmek yerine yakınımızda kalacaklardı. Katil benim için geliyorsa, önce onları geçip eve girmeliydi.

Tyler dikkatini bize yöneltti. "Arran'ın bana söylediğine göre, Riordan yakın koruma olarak görev yapıyor, doğru mu?"

Riordan kollarını kavuşturdu ve hemen cevap vermedi. Herhangi bir makul ölçüye göre, gitmekte özgürdü.

Panik küçük, keskin tırnaklarıyla beni kavradı. Sıçrayıp parmaklarımı birbirine geçirdim ve benim dediğim adama döndüm. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Giriş salonuna kadar beni takip etti.

Ondan önce ben konuştum. "Gitmeyi düşündüğünü biliyorum. Lütfen gitme."

"Çünkü çok etkili bir gardiyanınız eksilecek." Yere ayak bastım. "Elbette."

Kara kaşları birleşti. "Ben saçmalık diyorum."

"Ne? Bu benim nedenlerimden biri."

"Diyelim ki sen beni bayılttıktan sonra bir şey oldu, Bronson arabayı takip edip seni yoldan çıkardı. Seni nasıl koruyabilirdim?"

Hay sikeyim. "Bunu ister miydin?"

Bana bir bakış attı. Nefret değildi. Yüzüme bir gülümseme getirdi.

Küçük bir sıçramayı engelleyemedim. "Haklısın. Düşüncesizce ve düşüncesizce davrandım ve bunu telafi etmeme izin vereceksin. Dün gece sana karşı hissettiklerimin muhtemelen gerçek olmadığını anlamama yardımcı olan bazı araştırmalar yaptım. Sadece çekiciliğe tepki verdiğimi ve bunu daha da artırdığımı fark ettim."

Gözlerinde bir şey parladı.

Nefesimi tuttum, büyülenmişim. "Sen de benden etkileniyorsun, değil mi?"

İlgi, karamsar bir bakışa dönüştü. Elinde, birinin masaya getirdiği paketten bir su şişesi vardı. Kapağını açtı ve bir yudum içti.

"Evet mi?" Sahip olduğum tüm cesareti topladım. "Çünkü aklıma bir fikir geldi. Özür dilemek için, özür dileyen bir oral sekse ne dersin?"

Riordan boğuldu ve öksürüp çırpınarak geri döndü.

"Ne? Moniqua'ya izin verdin ve onu sevmiyorsun bile. Nasıl olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek istiyorum."

Tyler büyük salondan çıktı. "Dinlememek için elimden geleni yapıyorum ama açık kapı seslerinizi gizlemek için hiçbir şey yapmıyor." Aramızda dolaştı, sonra bir parmağını omzuma dokundurmak için durakladı. Tıslayan bir ses çıkardı. "Yanıyorsun, evlat."

Riordan'a, "Ona iyi davransan iyi edersin, yoksa koruyucu ağabeylerden oluşan bir ordu üzerine çullanmak için hazır bekliyor," diye ekledi.

Islık çalarak uzaklaştı.

Sertçe yüzümü buruşturarak Riordan'a özür dileyen bir bakış attım ve Tyler'ın peşinden atıldım. "Gitmeden önce sormak istediğim bir şey var."

"Tabii ki hayır. Duymak istemiyorum." Koridordan aşağı indi.

Onu kovaladım. "Aklını çukurdan çıkar. Bu başka bir şeyle ilgili. İzini sürmem gereken bir kadın."

Tyler durdu. Etrafında döndü. Korku onu terk etti ve ölümcül bir kenarı olan profesyonel ciddiyet onun yerini aldı. "Başı dertte mi?"

Arkama baktım. Riordan beni duymayacak kadar uzaktaydı ama yine de sesimi alçalttım. "O artık ölü, yani artık değil. Ben annemi bulmaya çalışıyorum. Daha doğrusu, onu tanıyan herkesi."

"O bir seks işçisiydi."

Soru değil ama evet dedim.

"Bildiklerinizi bana mesaj atın. Ama önce yukarı çıkın ve güvenli odalarınıza saklanın." Sarışın ayı bana kurt gibi sırttı. "İyi eğlenceler."

Kendini toparlamış ama göz göze gelmeyi reddeden Riordan'ın yanına geri döndüm. Beni yukarı kadar takip etti ve çıktığım her adımda vücudum daha da ısındı. Teklifim ciddi bir teklifti. Onu becermek birçok sorunu çözebilirdi, benim saplantım bunlardan sadece biriydi.

Koridorun sonunda kapıma ulaştık. Cebimden anahtarı çıkardım ve kilide soktum, Riordan'ın arkamda olduğunu hissediyordum. O kadar ki başımı geriye atsam göğsüne çarpacaktı.

Bir an için gözlerimi kapadım, ne kadar yakınımda olduğunun gerilimine kapıldım. Sonra eli benimkini sardı. Anahtarı kilide sokmama yardım etti.

Tenine dokunmak nabzımı hızlandırdı.

Riordan kapıyı içeri doğru çevirdi ve ben de daireye adım attım. İçimde fokurdayan güçlü ihtiyaç karışımına temkinli bir umut eklendi ve o benimle birlikte boşlukta ilerleyip yatak odama doğru ilerlerken arkama dönüp geriye doğru yürüdüm.

İçeride bacaklarımın arkası yatağıma çarptı ve hızlı bir nefes vererek oturdum.

Gergin. Heyecanlı. Yol göstermesi için siyah saçlı adama ihtiyaç duyuyordu.

Riordan girişte, bir eliyle çerçeveyi, diğer eliyle kapıyı tutarak bana .

Sonra bakışları odanın dört köşesini sardı.

İşte bu kadar. Bana yaklaşacaktı. Beni öpecekti. Nefes nefese, ona yer açmak için dizlerimi ayırdım.

Riordan'ın karanlık bakışları bana döndü. "Biraz dinlenmeye çalış." Ne?

Eğildi ve beni içeri kapattı. Ben ayağa fırlayıp peşinden , elinde büyük altın anahtarla koridorun çıkışındaydı.

"Bakalım esir olmak hoşuna gidecek mi, vahşi kız?"

Pislik herif sırtarak kapıyı çarptı. Ardından bir kilit sesi duyuldu.

"Hey!" Kapıya doğru koştum. Yumruğumla vurdum. "Sana sakso yok."

Diğer taraftan karanlık bir kahkaha geldi.

"Sanırım kendi meşgul olmam gerekecek," diye karşılık verdim.

"Hemen burada olacağım. Seni bırakmayacağım," diye seslendi

Riordan.

Umarım doğruyu söylüyordur.

Bölüm 8

Riordan

Dışarıda soğukta, duvardan aşağı kayarak kırımını yere park ettim. Cassie'nin dairesi onun için en güvenli yerdi, tıpkı dışarıda olduğu gibi.

burası benim için en güvenliydik. Sıkım aynı fikirde değildi.

O orospu çocuğu teklifini yaptığı andan itibaren tetikte ve gitmeye hazır. Yalan. Ondan önce de. Aklımdaki tek şey onu kabul etmektir.

Ona benim için soyunmasını emrederdim. Parça . Kapüşonunu, elbisesini. Sütyeninin düğmelerini açardı ve ben onun göğüslerini gördüğümde binlerce kez öldüm.

Yüzümü avuçladım ve gözlerimi sakladım, bunun sadece kafamda bile olsa gerçekleşmesini istiyordum.

Ardından, küçük bir külot dışında kalan giysilerini çıkardı. Şok edici kırmızı bir çift, onu tanıyorum. Ona bunları giymesini söyledim.

Hiç kucak dansı yapmamıştım ama Divine'da çalışırken sayısız kez görmüştüm. Genelevde çok daha kötülerini görmüştüm ama Cassie kadrajdayken aklımın oraya gitmesine izin verirsem kot pantolonumun içine boşalırdım.

Hayır, yavaştan başlarız.

Bana sarılırdı. Ellerimi kanepenin arkasında tutmamı emrederken yanağımı öpmek için çenemi kaldırdı. Onun hakkında yaptığı yorumdan

öğrenmek istediğinde, sınırlı deneyimi olduğunu tahmin ettim, bu da bana garip bir his verdi... ne? Görev mi? İlgi? Ateşli bir ihtiyaç mı?

Her iki durumda , çabuk öğrenirdi. Ya da ilk dokunuşta kendimi utandırırdım.

Biri ya da diğeri.

Beni çıplak isteyecekti, çünkü bu tek yönlü bir gösteri olmayacaktı. Benim ondan aldığım kadar o da benden alacaktı. Gömleğimi çıkarmasına izin verirdim. Ellerinin vücudumda gezinmesinin tadını çıkarırdım. Güçlü kaslarla ilgili bir espri yapardı.

Sadece dokunuşu bile beni sertleştirdi. Parmakları bel kemerime ulaştığında ne hisseceğimi sadece Tanrı bilirdi.

Nefesimin altında inledim ve kendimi yerde yeniden konumlandırırdım. Odanın içinden Cassie bir ses çıkardı.

Durakladım, bir elimi soğuk zemine koyarak zıpladım. Ses yine geldi. Bekle, bu o değildi, başka birinin kadını sesi idi. Bir erkek sesi de katıldı.

"Yatak odanızın ışığını tamir etmeye geldim. Karanlıkta yalnız kalmanı istemem anne."

"Bu kadar çabuk gelmene çok sevindim."

"Kadınların çoğu öyle demiyor. Ağırdan almamı istiyorlar." Porno izliyordu.

Vay anasını.

Adam konuşmaya devam etti. "Alet kemerim gibi mi?"

Bunu bir gümbürtü izledi, muhtemelen onu çıkarıyordu. Cassie neşeli bir kahkaha attı. Ellerini birbirine sürttüğünü hayal ettim ve yumruğumla kapıya vurdum.

Tekrar kıkırdadı. "Bunu şu anda yapıyor olabilirdik, sadece söylüyorum. Aramızdaki fark şu ki, ben sorunumu tek başıma çözebiliyorum. Sen dışarıda dinlemek zorunda kalıyorsun."

Yüzde ellisi çaresizlik olan bir homurdanmayla gözlerimi kapattım, uzaklaşamıyordum ama aynı şekilde onun yanına gidemiyordum.

Sevimsiz diyalogların ve boğucu müziğin geri dönüşü devam etti ve porno yıldızı adam, baş üstü lambasını tamir ederken kadının yorganını kirletmemek için iç çamaşırına kadar soyunmak zorunda kaldığını söyledi. Sonra kadın ona doğru yaklaşıp aletini ortaya çıkarmak için şortunu çekiştirildiğinde şok içinde inledi.

"Elimde canlı bir kablo var. Bırakamıyorum. Anne, beni öldürüyorsun. Bu hizmetin bir parçası değil." Ses tonu değişti. "Evet, hepsi senin için. I

Kapıyı açtığında o tişörtün içinde göğüs uçların ortaya çıkmıştı. O anda senin kirli bir kız olduğunu anladım."

Cassie muhtemelen seks eylemi hakkında notlar alıyordu. Filmin dışında herhangi bir ses duymak için kendimi zorladım. Sonunda adam kadına, ağzına değil yüzüne boşalmasına izin vermesini emretti.

Başka bir şaka bekliyordum. Cassie'nin nasıl dikkatle izlediğine dair bir cümle. Onun yerine, tamamen ona ait olan küçük bir iç çekiş duydum.

Ama zevk? Hayal kırıklığı?

Dişlerimi sıktım ve hayal gücümün boşluğu doldurmasına izin verdim. Kesinlikle kendine dokunuyordu. Damarlarımda lanet olası bir ihtiyaç zonkladı, ki aletim tek bir sarsıntı bile yapmadan taşaklarım gerildi.

Burnumdan nefes aldım.

Çıplak mıydı? Oynamak için bir oyuncacı var mıydı yoksa sadece parmakları mı vardı? Kafamda tüm seçenekler canlandı. Utangaç ama hevesli olacaktı. İstekli. Dizlerinin üstünde çok güzeldi.

Aletim daha da kalınlaştı.

Aniden porno şov . Keskin bir nefes aldım, umutsuzca döndüm

üz

eri "İşin bitti mi?" Kapıya doğru seslendim. Cevap

nd gelmedi. Başka ses de gelmedi.

e. Bekledim ve bekledim, kanım hala , ama Cassie

Şimdi bana cevap veriyor. Uzun dakikalar sonra, sanki yoğun çalışmasının ardından biraz kestirmiş gibi hafif bir nefes sesi duydum.

Tanrı aşkına.

Kendime dokunmayacak olsam da hâlâ şarj olmuştum, çaresizdim ve sınırdaydım. Sadece koridorda olmanın hatırına değil, doğru gelmediği için de. Onu üzerimde istiyordum. Altımda. Benimle birlikte.

Damarlarımdaki o elektrik başka bir şeye dönüştü. Cassie'den ne kadar etkilenmiş olursam olayım -ne yaparsa yapsın ölmeyi reddeden bir ihtiyaç-oraya gitmemek için iyi bir nedenim vardı.

Soğuk koridorda oturduğum süre uzadıkça düşüncelerim da karardı.

Öfke beni yiyip bitirdi. Hayatımda hiç hissetmediğim bir acı, Genevieve'in babasının benden nefret etmesinin nedenini anladığımda bile hissetmemiştim. Adam Walker hayatı boyunca bana karşı hiç nazik olmamıştı, ne çocukken ne de gençken onunla yaşamaya döndüğümde. Yine de en azından kâğıt üzerinde ve muhtemelen ailenin geri kalanının iyiliği için benim ebeveynimmiş gibi davranmaya devam etmişti.

Sonunda onunla yüzleştigimde, yüzüme gülmüştü.

Düşünmesi bile acı veriyordu. Reddetmesi değil ama onun onayını isteyen ve bunu elde etme umudu olmayan çocuk versiyonum. Gen'e yaltaklanmıştı ve ben de kenardan izlemiştim. Annem ikiye . Şimdi fark ediyordum ki bana ihtiyacım olanı vermek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve ben de onu tüm kalbimle sevmiştim. Onu o kadar çok özlemiştim ki, onu öldüren gangsterin peşine düşüp hayatına son verdiği için Adam'la neredeyse gurur duyacaktım.

Neredeyse. Artık bir çetenin içindeydim. Bu intikam benim olabilirdi.

Ancak tüm bunların ötesinde daha kötü bir düşünce vardı. Sapkın nefretim gerçek kaynağı.

Belediye başkanı. Adam'ın tüm yaptıklarına rağmen ölmemi hiç istememişti. Belediye Başkanı Makepeace, suç ortağı Piers'in sadece gurur duyacağı bir oğlu olmasını istediği yönündeki şakasıyla birlikte bunu memnuniyetle yüzüme vurmuştu. Bunun asla ben olamayacağımı ima etmişti.

İçimi bir ürperti kapladı.

Belediye başkanı da kızına karşı aynı derecede acımasızdı. Everly çok tatlı biriydi. Nazik, yardımsever ve yumuşak konuşurdu. Onu istismar edecek bir adama teslim etmişti.

Yine de beni öldüren anneme yaptıklarıydı. Annem açıklık ve doğruluktan yanaydı ama o beni sessizliğe ve korkuya zorlamıştı. Keşke daha fazla ayrıntı isteyecek zamanım olsaydı, ama tarih kendi adına konuştu.

İntikam, acı bir kalbin tedavisiydi. Benimki kırılmıştı. Belediye başkanıyla kafa kafaya verirsem bunu düzeltme şansım yoktu ve onun yaptıklarını bilerek yaşayamazdım.

Birinin onu alaşağı etmesi gerekiyordu ve o kişi bendim.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir ay önce tehlikeli adamlara ve silahlara erişimi olan bir çetenin içinde değildim. Keşke öğrenmek için daha fazla zamanım olsaydı.

Sabah ilerliyordu. Bir fırtına geldi ve koridorun sonundaki pencereleri kararttı. Yağmur camlara sıçradı.

Görevime sadık kaldım. Tyler ve ekipten gelen güncellemeleri okudum. Artık erişimini kabul ettiğim kameraları izledim. Beni endişelendirecek hiçbir şey olmadı. Ya da dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştıracak bir şey.

Sonunda ayağa kalktım. Hızlı bir tuvalet molasına ihtiyacım vardı ama Cassie'ye kapıyı tekrar açmak istemiyordum. Kameralar bana Tyler'ın merdivenin altındaki giriş holünde olduğunu gösterdi, ben de koridorun karşısındaki kapıları denedim. İlk ikisi kilitliydi ama üçüncüsü bana istediğim şeyi verdi.

arıyordum. İşimi yaptım, yüzüme su çarptım, sonra da görev yerime geri döndüm.

Cassie'nin kapısı ardına kadar açıktı.

Kalbim küt küt atmaya başladı. İleri doğru uçtum ve kafamı onun oturma odasına soktum. "Cassie?" diye bağırdım.

Arkamdan gelen bir tıkırtı dönmemi sağladı. Cassie koridorun en ucundaydı. Üstünü değiştirmişti. Çivili topuklu ayakkabılar - tıkırtının kaynağı - ve uzun kollu ama ultra kısa etekli, uçuşan kırmızı bir elbise.

Kalbim hızla çarparak ona baktım. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Yedek anahtarım var, tabii ki."

Şaşkınlığım, üzüntümün yolu boyunca parladı. Bunca zamandır, üstünlüğün bende olduğuna inanmama izin vermişti. Yine de burada geçirdiğim onca uzun saate rağmen gitmeyi başarabilmişti.

Göğsüm ağır bir nefesle inip kalktı. Ruh halimin hiçbirini beni terk etmemişti.

Cassie tarafından bir kez daha alt edilmek, kontrol tabutuma çakılan çiviymiş.

"İçeri dön," diye homurdandım.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum." Bakışlarımı tutarak geriye doğru adım attı. Ben de ona doğru bir adım attım.

Cassie döndü ve kaçtı.

Tanrı aşkına. Arkasından fırladım, ağır motorcu botlarım yerde gümbürdüyor ve yankılanıyordu. Büyük merdivene geldiğinde, o lanet topuklu ayakkabılarının hızlı ritmiyle aşağıya doğru kaçtı. Onu yakalamak için bir kolumu uzatarak hızlandım. Saçları parmaklarımın üzerinden geçip avuçlarımın ötesine geçti. Artık giriş holünde görünürde kimse yoktu ve Cassie mermer zemine ulaşmış dönmeye başladı, hâlâ uzaklaşıyordu ve yüzünde sinir bozucu bir sırıtış vardı.

"Ona neden azgın tavşan dediklerini anladım-"

Bir hırıltıyla onu yakaladım. Sonra onu bir sütuna sıkıştırdım. "Konuşmayı kes."

Yukarı baktı. "Neden?"

"Beni delirtiyorsun."

Cassie bir süre tereddüt ettikten sonra kollarını gergin boynuma doladı. Kollarıma atladı. Onu yakalamaktan başka çarem yoktu.

Ve ona sarıl.

Şaşkınlık acımın bir kısmını dindirdi. Kollarımda sıcacıktı, hafif bir ağırlığı vardı ve iyi hissettiriyordu. Nedense garip değildi. Ayak bileklerini çaprazladı

Sırtımın küçük kısmının arkasında, elbisesi beline kadar yükseliyordu, böylece onu düzgün tutan tek şey bendim.

Lanet olsun.

"Ne yapıyorsun?" Başardım.

Cevabı bir fısıltıydı. Dudakları benimkilere çok yakındı. "Seni ilk kez Divide'ın katındaki dövüşünde gördüm. Vahşiydin. Yumrukların hazırды ve çok kararlıydın. O an ne istedim biliyor musun? Bana sarılmanı, tıpkı böyle. Ama kollarına atlamamın nedeni bu değildi. Bir şeye kırgınsın. Senden aktığını hissedebiliyorum. Ayrıca kovalamaca olmadan seni alt edemeyeceğimi de biliyordum. Beni öpmeye hazır olmayabilirsin ama sakın bana buna ihtiyacın olmadığını söyleme."

Başını omzumun kıvrımına sıkıştırdı. Lanet olasıca bana sarıldı.

Donup kalmıştım. Öfkeliydim.

Buzul gibi yavaşça sarılana kadar onun sıcaklığı beni eritti. Karşı koymak imkânsızdı. Başım onunkinin yanına indi, bukleleri yumuşak bir yastıktı. Onu kavrayışım sıkılaştı ve sonra sıkı bir tutuşa geçti. Sütun ikimizi de destekliyordu.

En son ne zaman biri beni rahatlatmak için sarılmıştı? Rahatlamış olmama rağmen kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Duyabildiğim tek şey kanımın kulaklarımdaki yarışıydı. Sonra Cassie'nin nefes alış veriş kontrolü ele geçirdi. Sabit nefes alıp verişleri. Onu daha da sıkıtiğında bir aksama oldu.

Çıplak bacakları ortama doğru gerilmişti ve elbisesinin onu örttüğünden emin olmak için ellerimi kaydırdım. Bu da kıcını avuçladığım anlamına geliyordu. Yumuşak bir ses daha çıkardı.

Yüzünü görmek için geri çekildim. Güzel gözleri bulanıktı. Pembe dili dudaklarını ıslatıyordu. Çok baştan çıkarıcıydı.

Kelimeleri hırıltı halinde zorla söyledim. "Bir daha böyle kaçarsan seni bağlarım."

"Seni sapık olarak düşünmemiştim ama ben

." Aramızda şimşekler çaktı.

Birisi boğazını temizledi.

Tyler'ı koridorun sonunda bulmak için arkamı döndüm.

"Öğle yemeği hazır. İkinize de mesaj attım ama meşgul olduğunuzu görüyorum."

Hay sikeyim. Mesaideydim, iskelet ekip için çalışırken bir yandan da dikkatimin tamamen dağılmasına izin veriyordum.

Acı içinde, kafası karışmış ve *zor* durumda olan Cassie'yi ayağa kaldırdım ve onun hüsrân dolu homurtularını duymazdan geldim.

Ona sarılmak ya da onun bana sarılmasına izin vermek bir başka hataydı. Ne kadar iyi hissettirmiş olursa olsun.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

C
assie

"Ty," diye ayının dikkatini çektim. "Bana cinayetten bahset." Bu kesmek Adamın sarışın kaşlar güvercin Birlikte, ve masaya bir tabak sandviç getirdi. "Adımı kısaltma. I hoşuma gitmiyor."

"Bana Cass diyebilirsin."

"Sen sevecen ve sevimlisin. Ben pek değilim. Ayrıca, kimse senin gerçek adını kullanmıyor."

Bir sandviç kapmış ve açlıktan ölüyormuş gibi tıkınan Riordan'ı işaret ettim. "Öyle. Huysuzlandığında bana tam isim takıyor."

Riordan alaycı tavrımı dikkatle görmezden geldi. Tyler'a yakınlarda birinin görülüp görülmediğine dair sorular yöneltti ama bunun dışında sessiz kaldı.

Tyler içini çekti. "Her neyse, cinayet derken sanırım Deadwater cinayetlerini kastediyorsunuz?"

"Bingo. İçgörünü istiyorum. Gizemi çözmek için bir dedektif kulübü kurdum ve bildiklerimizi kontrol etmek istiyorum."

"Elbette biliyorsun." Dudaklarını büktü, bakışları bir an için uzaklaştı. "Olaylardan uzak kaldığım için arayı kapatmaya çalışıyorum ama

İlk ölümü duyduğumda, bunun ya takıntılı bir adam, ya rastgele bir saldırganlık eylemi ya da bir inisiyasyon olduğunu düşündüm."

Başımı eğdim. "Cherry'nin müşterileri vardı ama hiçbirinin saplantılı olduğunu söyleyemeyiz. Sonradan gelen üç kişi yüzünden bunun rastgele olmadığını da biliyoruz, ama inisiyasyon derken neyi kastediyorsunuz?"

"Çeteler ve diğer gizli örgütler, özellikle yakın çevrelerine yeni üyeler kazandırmak için genellikle bağlayıcı bir eylem kullanırlar. Henüz güvenilmeyen kişinin onlara ihanet etmeyeceğine ve uygun olduğuna dair bir tür kanıt."

"Her ikisinin de saklaması gereken ortak bir sır yaratmak gibi."

Bana bir jambon rulosunu işaret etti. "Aynen öyle. Mezarlıkta savunmasız bir seks işçisini öldürmek tam da bu tarza uyuyor. Kolay lokma, ama etkilemeye çalıştıkları kişi ispiyonlarsa fail için hapis cezası."

Zihnim hızlandı. "Şüphelendiğimiz ilk kişi, Four Milers'ın düşük rütbeli bir üyesi olan Don adında bir adamdı. Sıralamada yükselmek istemesi mantıklı. Ama Cherry'nin öldürüldüğü yerin aşağısındaki tepede yanmış arabasının içinde ölü bulundu."

"Belki de bunu yaptı, sonra rapor vermek için hızlandı ve kontrolü kaybetti? Sonrasında da bir taklitçiniz olur." Tyler yemeğinden büyük bir ısıklık aldı.

Orta mesafeye bakarak benimkiyle oynadım. "Ya da Milers birkaç kişiyi işe aldı ve her biri aynı şeyi yapmak zorunda kaldı." Açıklamalara bakılırsa bu pek de güçlü bir açıklama değildi ama iyi bir dedektif her şeyi düşünmeye hazırdır.

"Milers mı?" Tyler alay etti. "O lanet uyuşturucu çetesine karşı rahat davranma hatasına düşme. Sana karşı asla öyle davranmazlar."

"Ya Don ölmediyse?" Riordan aniden söyledi.

"Cesedi teşhis edemezler mi?" Tyler ona sordu.

"Kuzeni, evlilik yoluyla, yani genetik olarak değil, sahip olduğu tek akrabasıydı, bu yüzden kalıntılara DNA testi yapamadılar. Ondan geriye kalan kömür parçasını da teşhis edemedi. Onu polisle ve patoloğa konuşmaya ben götürdüm."

Moniqua'nın Riordan'la olan dostluğuna karşı içimi bir kez daha sinsi bir kıskançlık kapladı. Cevap veremeyeceğim kadar sert bir .

"Görülen bir şey var mı?" Tyler sordu.

Riordan bir omzunu kaldırdı. "Hayır. Sadece işaretlenmemiş bir kutu olması beni rahatsız ediyor."

Tyler çenesini avuçladı ama devam etti. "Çoklu işe alım teorisi de pek geçerli değil. Giriş şartı olarak öldürmek muhtemelen en üst kademe dışında hiçbir şey için zorunlu değildir. Hükümlü onlar için uyuşturucu satarak kabul edildi."

Mürettebatının adını söylerken sesinde ilginç bir not vardı. Bir tereddüt, sanki bir ağırlık taşıyordu. Convict, Arran ve Shade'in güvenini tekrar kazanmak için Four Milers için çalışan çift taraflı bir ajandı. Bilinmeyen bir nedenden ötürü Tyler da onunla ilgileniyordu. Bu entrikayı şimdilik bir kenara bıraktım.

Tyler, Riordan'a Arran'ın çetesine kabul edilme sürecini sordu -ki bunun henüz gerçekleşmediğini biliyordum- ve ben de telefonumu elime alarak bu konuşmayla ilgili düşüncelerimi İskelet Kızlar Dedektiflik Ajansı grubuma gönderdim.

Anında cevaplar geldi.

Genevieve: Süper ooh! Liste için yeni teoriler.

Everly: İlginç, ama B'nin suçlu olduğunu destekleyecek bir şey yapmıyor.

Haklıydı. Bir cevap yazdım.

Cassie: Sadece bir beyin olarak. Yakalanmasıyla ilgili bir gelişme var mı?

Genevieve: Bu konuda konuşmamıza izin yok, şifreli sohbet üzerinden bile.

Cassie: Arran'a sözlerimi devirivorum ama . Muhtemelen haklıdır.

Genevieve: Ben de onu bir gündür görmedim, o yüzden söyleyecek bir şeyim yok.

Bir kahkaha attım.

Everly: Seni özledik. Orada her şey yolunda mı?

Kardeşlerinden başka birine sarılmış olsaydım, muhtemelen bu konudaki hislerimi ve kapıdan girerken ona nasıl eziyet ettiğimi anlatmaya başlardım ama adama karşı garip bir koruma hissi duyuyordum. Onlara karşı bile.

Ben iyiyim. Kendine dikkat et.

İkisi de bana aynı şeyi emretti ve Tyler'ın teorisini Bronson'ın olası nedenine karşı test ederek telefonumu bıraktım. O zaten Bronson'ın

Komuta. En üst noktayı istiyordu ve bu nedenle Red'i devirmeden önce bunu hak ettiğini kanıtlamak için bir dava mı oluşturunuyordu? Yoksa kontrolü ele geçirmesine yardım etmeleri için gizlice katil üyeler mi topluyordu?

Tüm sorular onu elimize geçirdiğimizde sorulacaktı.

Riordan masanın sonunda, ikinci sandviçini çoktan bitirmiş bir halde arkasına yaslandı ve bana baktı. Gözlerinde ilginç bir ifade vardı. "İki gece öncesinden bir şey hatırladım."

Yüzümü ona dönmek için bacaklarımı altına kıvırdım.

"Ateş et." "Moniqua beni genelevde bulmaya geldi."

Dudağım alaycı bir ifade aldı. "Gulyabani."

Tyler bakışlarını gezdirdi. "Moniqua neden bir hortlak?"

"Riordan'a musallat oluyor."

Tyler net bir yargıyla dilini şaklattı. "Ve sen de sana sakso çekmesine izin mi verdin?"

Riordan'ın kaşlarını çatması beni güldürdü. Tyler gerçekten de koridorda söylediğim her şeyi duymuştu.

Riordan bu sataşmayı duymazdan geldi. "Birinin ona Alisha ve benim bir odaya kapatıldığımızı söylediğinden bahsetti."

"Kıskanmış mıydı?" Kıskanırdım ve Alisha'yı severdim.

"Hiç sanmıyorum ve benim demek istediğim de bu değil. Ya birisi Alisha'ya başka bir adamla birlikte olduğu için kızdıysa? Onu bu yüzden öldürebilirlerdi."

Tyler başını eğdi, görünüşe göre onaylıyordu.

"Moniqua'nın numarası var mı?" Ben sordum. "Ona kimin dedikodu yaptığını soracağım." Riordan bir süre beni izledikten sonra telefonunu bulup ,

kilidi açtı ve ekranda bir arama listesi vardı. Moniqua'yı nasıl kurtardığını öğrenmek için kendimi hazırladım. Eğer *Moni* ya da *Sidechick* gibi sevimli bir etiket altında olsaydı, kusacaktım.

Ama üzerinde adı ya da ona benzeyen bir şey yoktu. *Gen*, *Ev*, *Arran*, *Shade*. İsimsiz birkaç numara.

Eliyle işaret etti. "Numarası altı-bir ile bitiyor. Bunu bana Dört Milciler onu tehdit ettiği için yardımımı istediği konuşmada söyledi."

Kötü kız olmamak için kendimi zor tuttum.

"Korkmuş muydu?" "Öyle söyledi."

"Ona depoda bir iş bulabilirim? Yakında rotasyon yapmam gerekecek, böylece onu da dahil edebilirim."

"Bunu ben önerdim. O burun kıvırdı."

"Muhtemelen güçlü Riordan'ın öne çıkıp onu korumasını istediği için. Belki birkaç kez ağzının üstüne düşmesine de izin vermiştir."

Tyler boğuk bir kahkaha attı. Riordan'ın öfkesi derinleşti.

Az önce hatırladığı konuşmadan sonra, onun dizlerinin üzerine çökmesine ve kot pantolonunu çıkarmasına izin vermişti. İnsanların bütün gün etrafımda seks yaptığı bir genelevin tam ortasında, bu tek hareket ruhumu tehdit etmişti.

Öfkeyle yanına gidip onu boyalı siyah saçlarından tutup sürüklememek için kendimi zor tuttum. Yürüyüp gitmişim. Birkaç saat sonra beni bulmaya geldiğinde, onu kaçırmışım.

Vay canına, bu hayran olduğum diziler kadar berbattı.

Dişlerimi sıkarak başparmağımı telefon numarasının üzerinde tuttum. "Eğer gerçekten korkmuşsa, teklifi kabul edecektir."

"Bekle," dedi Riordan.

Bakışlarımı onunkilere kaldırdım.

Yanaklarım yanıyordu. O karanlık

bakışlarını Tyler'a kaydırды.

Ayı ipucunu aldı ve ayağa fırladı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek. Çok uzakta olmayacağım. Bu odadan çıkma."

Onun çıkışında Riordan arkasına yaslandı. "Moniqua'yı kıskanıyorsun.

Neden?"

Çünkü dudakları onun aletinin etrafındaydı. Çünkü bana ait olana dokunmuştu. Suratımı astım ve ters ters baktım. "Ne fark eder ki?"

"Bilmek istiyorum."

"Benimle dalga geçebilesin diye mi? Güzel."

Gözlerindeki azap verici parıltı . "Belki de benden tekrar kaçmanı sağlamak için sana nasıl hissettiğini ayrıntılı bir şekilde anlatırım."

Nefesim kesildi. Aman Tanrım. Bu kadar sıcak olmaya hakkı yoktu, yine de düşmanlık içimde alev alev yanmaya başladı.

Riordan'ın dişleri vardı. Hırladığında hoşuma giderdi.

Verebileceğim tek cevap küçümseyici bir huff oldu ve parmağımı Moniqua'nın numarasına soktum. Hemen cevap verdi.

"Riordan." Sesi hat boyunca nefes nefese geliyordu. Kusmuk.

"Hayır, ben depodan Cassie. Sadece telefonunu ödünç alıyorum."

Sözlerimi sessizlik karşıladı, sonra "Merhaba Cassie. O iyi mi?"

"O iyi. Sana bir şey sormak istiyorum." Alisha hakkındaki soruyu çerçeveledim.

İç çekti. "Kısa bir süre sonra ölü bulunduğundan beri ben de bunu düşünüyordum ama bunu söyleyen sadece kızlardan biriydi. Sadece dedikodu yapıyordu."

"Kim?"

"Dixie mi? Gerçekten çok tatlı biri. Orada bana iyi davranan birkaç kişiden biri."

Dixie bir şüpheli değildi. O bir dansçı, seks işçisi ve aynı zamanda arkadaşım. Lottie kadar cinayet işleyebilecek biriydi. Yine bir şey bulamamıştık. Azalan enerjimle Moniqua'ya iş teklifinde bulunmaya devam ettim.

"Genelevde striptiz ve seks işçiliği kimsenin gelişigüzel yapabileceği işler değildir. Barın arkasında çalışabilirsin ya da her zaman insana ihtiyaç duyan bir temizlik ekibi var. Göz kamaştırıcı değildir ama sizi güvende tutar."

Mırıldandı. "Bunu düşünebilir miyim? Teklif etmen gerçekten çok nazikçe. Nankörlük etmek istemem, sadece kendimi hayal ettiğim yer burası değil, anlıyor musun?"

Evet, çünkü kendini Riordan'ın altında hayal etmişti.

Ona ne zaman isterse mesaj atabileceğini söyledim ve telefonu kapattım, ekranı gereğinden fazla şiddetle bıçakladım. Moniqua'nın makul olmasını istememiştim. Bana karşı bir sürtük gibi davransaydı çok daha eğlenceli olurdu. Çarpık ruh halim için bir çıkış yolum olurdu.

Riordan'a telefonunu geri vererek kapıya doğru yürüdüm ve seslendim, "Tyler? Geri gelebilirsin."

Hemen dışarıdaydı ve beni takip etti. Riordan'a işaret etti. "Senin için bir şeyim var. Arran gönderdi."

Belinden bir silah çıkardı. Daha doğrusu, bir Glock 17. Genellikle polis tarafından kullanılan, dokuz milimetrelik, kendinden yüklemeli, sıkıcı bir tabanca. Bunu biliyordum çünkü sakinleştirici iğneyi aldığım da Arran'ın ofisinden çaldığım tabancanın aynısı hâlâ bendeydi.

Riordan kabul . Çevirdi.

"Evde başka silahlar da var," diyordu Tyler, "ama onlar Cassie'nin ağabeyi Struan'a ait ve ben o deliye ait hiçbir şeye izinsiz dokunmam. Değil mi Cassie?"

Gülüyormuş gibi yaptım.

Struan bana sekiz yaşındayken ormandaki bir poligonda atış dersleri vermişti. Kaçmayı bıraktıktan ve düşmanlarımızın geldikten sonra bile hâlâ tehlikede olduğumuza inanıyordu. Sin de aynı şeyi hissediyordu ama Struan tüm güvenlik önlemlerimizin arkasındaki itici güçtü. Şimdi bile, asla rahatlamadı.

Artık bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor.

Riordan'ı izledim, aynı anda çok fazla duyguya kapılmıştı.

Kendimi gerçek olmadığına ne kadar ikna etmeye çalışsam da saplantım geçmiyordu. Bana eziyet etmek için Moniqua'yı göstermesi önemli değildi.

Tek yaptığı bana değer verdiğini göstermekti. Ve kafamı, onu elimde tutmak için neler yapabileceğime dair çılgın ve sapkın düşüncelerle doldurdu.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

R *iordan*

"Hiç birini vurdun mu?" Tyler sordu.

Silahı kavradım. Beklediğimden daha ağırdı. Elime tam oturdu. Arran'ı ofisinde silah tutarken görmüştüm ama çoğunlukla bıçak kullandıklarını düşünmüştüm. Şehirde bir silah kokusu duyan polisler topluca gelirdi. Gerçek silah kullanımı sinsi ve nadirdi. Gerçeklikten çok bir tehditti. Görünüşe göre, İskoçya'nın vahşi doğasında aynı şey geçerli değildi.

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Hiç silah kullandın mı?"

Çenem sıkıştı.

Görünürdeki başarısızlığımı fark edince gözleri büyüdü. İçimden bir kızgınlık geçti. Bu duygu kısa sürdü.

Aynı anda tüm telefonlarımız alarma geçti.

Sesi tanıdım. Çevrede birinin olduğu konusunda uyarıyordu. Tyler ayağa fırladı ve telefonunu kaptı. Cassie'ye doğru koştum, bir tehdit beklentisiyle kaslarımda enerji patlaması yaşadım.

"Ön kapı," diye tanımladı.

Cassie'nin omzunun üzerinden uyarı ekranını izledim. Kamera görüntüsünde bir araba rölantide çalışıyordu, karanlık ve yağmurlu bir öğleden sonra direksiyonda bir adam vardı. Net görüntüye rağmen onu tanıyamadım, ama kesinlikle Bronson değildi.

Cassie davetsiz misafire bakakaldı. "Aman Tanrım."

Kalbim daha sert çarpmaya başladı. "Kim o, Four

Miler mı?" Kapılar kayarak açıldı.

Bakışlarını kaldırdı. "Hayır. Daha kötüsü. Kardeşim evde. Kilitlememizi geçersiz kılmak zorunda kaldığı için hırladığına bakılırsa Struan çok öfkeli."

Dakikalar sonra, mermer zeminli giriş holünde, tehlikeli olduğu aşıkâr bir adamla karşı karşıyaydık.

Cassie mutluluk içinde ciyaklayarak ona doğru uçtu, o da Cassie'yi tek koluyla kucakladı ve bakışlarını benden hiç ayırmadan onu yanına çekti.

"Struan, Riordan'la tanış." Tyler artık kapalı olan ön kapıya yaslandı.

Cassie'nin kardeşine başımı salladım. Siyah saçları ve mavi gözleriyle onun akrabası olduğu su götürmezdi ama aynı zamanda ikisine de sinmiş olan genel tehdit havasından da anlaşılıyordu.

Otuz yaşlarında olduğu tahmin edilen Struan sert bir bakışla bedenime odaklandı, ifadesinde sıcak bir karşılama yoktu. Benden bir ya da iki santim kısaydı ama sertlik dereceleri arasında dünyalar kadar fark vardı; sinir bozucu bakışları ve kıvrılmış dudağı gördüklerinden hoşlanmadığını gösteriyordu.

Adrenalin sanki bir tehditle karşı karşıyaymışım gibi içimde dolaşıyordu. Eğer kız kardeşi hakkındaki düşüncelerimi okuyabilseydi, bu adam bana yeni bir gözyaşı döktürürdü.

Sonra Cassie parmak uçlarında yükselip onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Adamın kaşları birbirine çarptı ve dikkatini kıza .

"Sen neden ?" "Aynen söylediğim gibi."

Bakakaldım. Ona ne söylemişti? Bilmem gerekiyordu. Onun olduğumu söylediyse, bu iddiasını sürdürüyordu. Hayatımı kurtarmak için olsa bile umurunda değildi.

Onun yerine Tyler konuştu. "Riordan, Arran'ın yeni elemanı." "Ne kadar yeni?"

"Bir ay," diye kendi adıma cevap verdim.

Struan başparmağıyla büyük salona açılan çift kapıyı işaret etti. "İçeride."

Tyler yanıma geldi ve bir kolunu omuzlarıma atarak beni gönderildiğim yere götürdü.

Cassie arkasından kardeşine nerede olduğunu sordu.

Cevabı alçak bir gürültüydü. "Theadora bir dava üzerinde çalışıyor. Selene'i Scar ve Burn'le kalması için götürdüm, yoksa daha erken gelirdim. Wulf kuzenleriyle kampta."

Scar ve Burn de kimdi? Diğer isimlerin karısı ve çocukları olduğunu tahmin ettim.

Salonun içinde Cassie zıplayarak bara gitti ve yüksek bir tabureye oturup yüzünü odaya dönerek üzerine çıktı. "Dışarıda Max'i gördün mü? Korumalarımın bir parçasıydı ama helikopterin gittiğini ve sonra geri döndüğünü duydum, bu yüzden hâlâ burada olup olmadığından emin olamadım."

"O değil. Telefonda konuşmuştuk. O ve Maddock bir vardiya aldılar, sonra iki mürettebat üyesi daha onların yerini aldı."

Cevaplar veriyor olmasına rağmen Cassie'nin kardeşi hâlâ bana odaklanmıştı. Çenesini kaldırdı. "Demek gangster olmak istiyorsun. Dövüşebilir misin?"

İçimi çektim. "Ben bir inşaat işçisiyken kulüp güvenliğine dönüştüm. Gerekirse dövüşebilirim." Kahretsin, Arran'ın bana gönderdiği silahı mutfak masasının üzerinde bırakmıştım. Bunu şimdi itiraf edemezdim.

Struan ikna olmuş görünmüyordu. "Yine de kız kardeşimle birlikte kilit altında tutulan sensin. Arran seni eğitmeyerek ne halt etmeyi düşünüyordu?"

Siyah ceketinin fermuarını açtı ve yere fırlattı. Sonra botlarını çıkardı.

Önünde çocuklar için yumuşak bir oyun alanı vardı. Köpük bloklar, bir top havuzu ve çeşitli dağınık oyuncaklar. Struan top havuzunu sürükledi ve geri kalanları yanlara doğru iterek alanı temizledi ve ortaya yaklaşık bir boks ringi büyüklüğünde yastıklı bir zemin yüzeyi çıktı.

Nabzım hızlandı. Ne yaptığını anlayarak ve acı çekeceğimi tahmin ederek daha uzun durdum. Tanrı aşkına. Dayak yiyecektim. Benimle dövüşmeye hazırlanan adamdan daha gençtim ama teknikten yoksundum. Tecrübe.

Bu acıtacaktı.

Buraya nasıl getirildiğim konusunda şikâyet etmenin bana bir faydası olmazdı, olmasını da istemezdim. Bakış açımı değiştirdim ve kalmayı seçtim.

Cassie'nin önünde beni zayıf göstermesine izin veremezdim.

Çalışırken Struan konuştu. "Riordan Jones, yirmi beş, altı-üç yaşında, Ducati Diavel kullanıyor, çok güzel bir motosiklet. Çalındığını tahmin ediyorum, ama 2006 Range Rover'ınız seloteyp ve dualarla bir arada tutulan bir bok parçası. Hayır.

Sabıka kaydı, iki çeteyle bağlantılı olduğunu düşünürsek, sinsi bir herif olduğunu ya da kaçmakta usta olduğunu gösteriyor."

"Beni ölüme terk ettin. Neredeyse. Bisikleti bir enkazdan çıkardım ve Four Milers'la hiçbir bağlantım yok."

"Onlar için bir iş aldın."

"Bunu asla yapmadım ve bunun iyi bir nedeni vardı."

"Neymiş o?"

"Seni , yabancı." Onu kışkırttığım için aptalın tekiydim. Cassie bile onun şovunu yarıda kesmiyordu.

Görevini tamamlayan Struan, alanın uzak tarafında durdu. Omuzlarını sıvazladıktan sonra Tyler'a işaret etti ama dikkati hâlâ benim üzerimdeydi. "Aileye hoş geldin derken bundan hoşlanacağından emin değilim ama Cassie'nin korunduğunu bilmek benim için çok önemli. Uyarıyorum, ringe çıkma sıran geldiğinde sana yumuşak davranmayacağım. Tyler, saldır bana. Jones, izle ve öğren."

Yolunu kesen adam ayakkabılarını, çoraplarını ve ceketini çıkardı ve Struan'ın karşısında bir pozisyon aldı.

İki adam da dövüşçü duruşuna geçti. Bu bir dayak değildi. Bu bir eğitimdi. İhtiyacım olan bir şeydi. Arran'ın önerdiği ama hiç yapmadığımız bir şey.

Bunu ne kadar istesem de, başka bir amacım daha vardı. Belki de kafama indireceğim birkaç darbe, gözlerini benden alamayan koyu renk bukleli kıza olan deliliğimi düzeltecekti.

Bölüm 11

C
assie

Özellikle acımasız bir yumruklaşmadan sonra Tyler mindere uzandı ve inledi.

Struan alnındaki teri sildi ve Riordan'ı işaret etti. "Sıra sende." Taburemde öne doğru fırladım, neredeyse . "Eğer ona zarar verirsen, Ben-"

"O cümleyi bitirme Cass."

"Bana ne yapacağımı söyleme. O benim için önemli. Buna saygı duyacaksın."

Riordan pozisyonunu aldı ve bana doğru hızlıca bir bakış fırlattı. Gerginlik odayı doldurdu ve Struan'a odaklandı. Benim aşırı korumacı göt herif kardeşime kendini kanıtlamaya hazırdı.

Aynı şekilde, Struan da itirazımın geçirilmesine izin vermeyecekti. Yeni rakibine karşı çenesini kaldırdı. "Ben senin hakkında her şeyi biliyorum, peki sen Cassie hakkında ne biliyorsun?"

"Bu bir test mi?"

"Evet, orospu çocuğu, çabuk cevap ver. Soyadı ne?" "Archer."

"Ne kullanıyor?" "Kırmızı bir Audi."

Hafifçe yumruk attım. Bu şehre götürdüğüm arabaydı. Onu neyle kaçırdığımı fark ettiği için ona git.

Struan devam etti. "Model mi?"

"Hiç bilmiyorum. Araba adamı değilim." "Evet, anlaşıldı. Doğum günü ne zaman?"

Riordan durakladı ve ben de nedenini merak ederek gözlerimi kısarak ona baktım. Cevabı biliyordu. Kamera kızları katındaki odamda yaptığımız tuhaf bir paylaşım anında bunu ona söylemiştim. Sonra bakışları benimkinden Tyler'inkine kaydı. *Doğru*. Haddini aşmak istemedi.

Lanet olsun kalbime.

"Söyleyebilirsin," dedim ona.

"Kesin olarak bilmiyor."

Struan onu izledi. "Güzel. O zaman sen sadece bir gezici değilsin. Cassie'nin güçlü yönleri neler?"

"İkna edici biri. Bıçakla tehlikeli. Zihni vahşi."

Riordan'ın cevabındaki övgü karşısında kalbim yeniden çarpmaya başladı ama sonra ne olacağını biliyordum.

Struan'ın dudakları düz bir çizgi oluşturdu. Bakışları bana kaydı. "Peki ya senin asıl zayıflığın Cassie?"

"Benim bedenim," diye homurdandım. Seçebileceğim bir liste vardı ama onun ne demek istediğini anladım.

Riordan kaşlarını çattı, yüzü artık bana sadece yarı profilden görünüyordu. "Elinde değil. Neden bunu belirtiyorsun?"

Struan minderde gezindi. "Çünkü ben hiçbir şeyi şekerle kaplamam. Ne kadar antrenman yaparsa yapsın ya da beyni hepimizden ne kadar ileride olursa olsun, ona elini uzatan bir adamla dövüşmek için asla eşit şansa sahip olamayacak. Kafasına şanslı bir atış yapmadan ya da karnına bir bıçak saplamadan olmaz. Bu onun bir kız olduğu gerçeğini küçümsemek değil. Kadınların biz ölümlülerin ancak hayal edebileceği güçleri vardır. Bu bir gerçek çünkü onun hayatta kalmasını istiyorum. Bunun farkındayız çünkü birçok erkek bu taktiğe başvuruyor. Onu istediklerini yapmaya zorlamak için şiddet kullanacaklar, ya da daha kötüsünü. Onun egosu uğruna rol yapmayacağım." Bana alışılmadık bir sırıtış fırlattı. "O şerefsizin zaten olduğu kadar büyük."

Yüzümü buruşturdum.

"Yani Cassie'nin etrafında güvenilir insanlara ihtiyacı var-"

"Cassie kraliçe ve ben de onun sadık kuluyum," diye bitirdi Riordan.

"Anladım

o."

Struan alay etti. "Eğer onun yatağındaysan, bundan çok daha fazlasısın demektir." "Beni uyarmayacak mısın?"

Gözlerimi dikmiş, düşmanlığa takılmışım. Riordan'ın beni savunmak için hiçbir nedeni yoktu. Biz hiçbir şey değildik. Onun tarafında değildik. Ben hâlâ kendime ait olan/olmayan savaşımı sürdürüyordum. Kardeşim belli ki onu kızdırmıştı.

"Kız kardeşimin kiminle yatmayı seçtiği konusunda yorum yapmak bana düşmez," diye karşılık verdi Struan. "Ama beni ne kadar kızdırdığını göstermekten mutluluk duyarım."

Riordan boynunu kırdı. "Burada durup sik boyutlarını mı karşılaştıracanız yoksa bana göstereceğiniz daha büyük bir şey mi var?"

Kardeşim bir anlık eğlenceyi gizledi. Tek kelime etmeden anlamını anladım. *Heh. Belki de ondan hoşlanıyorumdur.*

Riordan'a odaklandı.

Sonra acıyı getirdi.

Kendimi bildim bileli ağabeylerim dövüşür, birbirlerine ve Arran'a karşı idman yaparlardı. Genç yaşta bu dersleri ciddiye almıştım. Kaderin bir cilvesi olarak, beş sokak çocuğu çocukluktan zenginliğe geçmişti. Bir malikanemiz vardı. Günlerce yatırım yaptık. Yeğenlerimden hiçbiri bir sonraki yemeğin nereden geleceğini düşünmeyecekti. Hiçbiri evsiz kalmayacaktı.

Yine de bu bize huzur vermedi. Para konuştu.

Şiddet tehdidi susturdu.

Dört kardeşim de herhangi bir odaya girip oradaki herkesin dikkatini üzerlerine çekebilirlerdi. Barış yanlısı olan ama yaralı yüzü ona acımasız bir görünüm veren Camden bile. Sadece var olduğum için aynı saygıyı asla, hele karşı cinsten hiç göremezdim. Ama bu bana daha kurnaz olma fırsatı da verdi. Piers, ben onun aletini kesene kadar benden korkmamıştı.

Umarım kâbuslarında benim gülümsemem ve kılıcım vardır.

Struan, Riordan'ı bir dizi klasik adımla çalıştırdı. Size doğru koşan birini nasıl yere serersiniz. Nasıl kafa kilidine alınır. Kolları nasıl kırılır.

İki adam da gömleklerini çıkardı. Riordan'ın gergin ve kaslı vücudunu görünce neredeyse ölüyordum. Kollarında mürekkep işi olduğunu zaten biliyordum ama sırtında da vardı.

Her lanet çizgiyi tatmak istiyordum. Her şeyi keşfetmek için ona daha yakın olmak istiyordum.

Dahası, anlayamadığım bir nedenden ötürü takındığı tavrı hayretle izledim. Belki dövüşmeyi öğrenmek onun için önemliydi ama benim için değildi. Ailemin yanına gitmenin hiçbir anlamı yoktu.

Riordan ne kadar hızlı öğrendiyse, Struan'ın kelimeleri boşa harcamadığı gibi seyrek ama anlamlı rehberlikle kardeşimin onayını kazandıysa, çürükler de birikti. Sert bir inişte, boynunu kırdığına ikna olarak yerimden fırladım.

"Otur lan yerine Cass," diye tersledi Struan.

Kalbim küt küt atmasına rağmen oturdum.

Riordan zor nefes alarak ve ter damlayarak ayağa kalktı. Burnundaki kanı sildi, sonra yerine döndü. "Tekrar."

Eğer ona olan aşkım azalacaksa, bugün o gün değildi.

Bir süre sonra Struan mola verdi ve Riordan'ın sırtına vurarak duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Sonra Tyler'a puan alacağını söyleyerek uzaklaştı.

"Bitti mi?" Geri çekilen sırtına bağırdım.

"Şimdilik. Yukarı çık," diye emretti Struan.

Riordan atılmış gömleğini kaptığı gibi koridordan dışarı fırladı. Ona yetişmek için koşuşturdum.

Odama döndük.

İçeride kapıyı kilitledim ve parmaklarım göğsümde çırpınırken kapıya yaslandım.

Riordan gömleğini halının üzerine fırlattı. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim ve bel kuşağının altından geçen saçlarının tozunu aldım.

Sonra bazıları çoktan kararmış olan yaraları ve kırmızı morlukları fark ettim. Suçluluk duygusu beni bütünüyle yuttu.

"İyi misin?"

"Neden, beni daha iyi öpmek ister misin?"

Küstahlığı karşısında şok olmuş bir şekilde bakakaldım. O da flört etmişti.

Ho-lee bok.

Yine de vahşi ifadesinde hiç mizah yoktu. Aksine, ruh hali her zamankinden daha karanlık görünüyordu.

"Duş almam lazım."

"Benim olan senindir." Onu yatak odama yönlendirdim.

Riordan arkamdan yaklaştı ve kız kardeşinin gönderdiği ama beni içeri kilitlediğinde kanepemin yanında terk edilmiş halde duran sırt çantasını kaptı.

Yatak odamda yatağıma göz gezdirdikten sonra süite girdim ve önce ışığı sonra da duşu açtım. Geniş kabinde su gürül gürül akıyor, altın rengi fayanslar parlıyordu.

Dolaptan iki havlu çıkardım ve onları parmaklığın üzerine serdim. Sonra tekrar Riordan'a döndüm, kocaman, benim alanımda, ağzı tatlı. I

gitmeliyim. Bu benim işaretimdi.

Ben yapmadım.

"Neden kardeşimin sorularıyla oynadın? Çift olmadığımızı söylemek senin için daha kolay ."

Bakışları yerinde kaldı. "Her halükarda dayak yemekle karşı karşıyaydım. Artıklarını sana bırakması gerektiğini düşünmesi onun için daha iyiydi."

İçimden güldüm. Yaklaşarak bakışlarımı onun morarmış yanağında gezdirdim. Parmaklarım titredi. "O değildi."

"O zaman belki de seninle kapalı kapılar ardına geri dönmem gerekiyordu. Benden kaçtın. Seni cezalandırmalıyım."

İçim daraldı.

Tanrım, evet. Aklında ne varsa ona. Duşun buharı yükseldi. Nemli havayı içime çektim, elbisem üzerime yapıştı. "Seni dövüşürken izlemek hoşuma gitti."

"Kanadığımı görmek hoşuna mı gitti?"

Parmağımı kesik dudağına götürdüm. Kırmızı çıktı.

İkimiz de parmağımın ucuna baktık. Parmağımı ağzıma götürdüm ve emdim, dilimde onun kanının tadını aldım.

Riordan öfke dolu bir sesle bileğimi yakaladı. Diğer eliyle belimden tutup beni kendine doğru çekti. Kaba kottan kaygan ipeğe. Sert kaslar yumuşak ete.

Şok içinde dudaklarımı ayırdım. Tam olarak aynı anda beni öptü.

Sertçe.

Tüm kısıtlamalar ortadan kalktı. Umutsuz, yaralayıcı bir öpücüktü. Hayal ettiğim gibi değildi ama çok daha iyiydi.

Haftalardır yatağında uzanıp onun bunu yaptığını hayal ediyordum. Vücudumda dolaşan dokunuşunu. Uzuvarları benimkilere dolanıyordu. İlk öpücüğümüzü. Benim ilk öpücüğüm. Kafamda bunun nazik ve biraz daha romantik olduğunu hayal etmişim. Gerçekte, bana tamamen farklı ve muhtemelen daha uygun bir şey verdi.

Bir iddia.

Dudakları benimkini daha da genişletti ve dilinin dokunuşuyla inledim. Kanının bakır. Tadı erkeksiydi. Şaşırtıcı derecede yabancı. *Benim tadımdı.*

Tek yapabildiğim tutunmak ve onu takip etmeye çalışmaktı.

Ağzını geri çekti, zor nefes alıyordu. "Beni delirtiyorsun Cassiopeia Archer."

Ona benim için de aynı şeyin geçerli olduğunu söyleyecek kelimeleri bulamadım.

Ama başkalarını buldum. "Bana bir daha kaçmamamı söylemenle ilgili sorun, beni kovalayacağını bilmem."

Su arkasından gürleyerek aktı.

Bir kahkaha attı. "Lanet bileklerini önüne koy."

Ona itaat edebilirdim ama bunun neresi eğlenceliydi? Bakışlarını tutarak kalçalarımın flört eden etek ucuna uzandım ve elbisemi sıyırdım. Nemli hava sıcak tenimi kapladı.

Riordan'ın dikkati daha önce onu düşünerek seçtiğim iç çamaşırlarına kaydı, kendimi müstehcen bir film izlerken onun beni dinlediğini hayal ederken bulmuştum. Dantelli kırmızı bir balkon sütyeni ile eşleşen bir takım. Göğüslerimi skandal yaratacak şekilde yukarı kaldırıyor ve kaburgalarındaki dairesel sörfçü dövmesini ortaya çıkarıyordu.

Burun delikleri alevlendi ve banyo kapısına doğru yürüdü. Korkunç bir an için beni dışarı atacağını düşündüm. Ama hayır. Siyah saten sabahlığım bir kancada asılıydı. Üzerindeki kemeri çıkardı ve ipi sallayarak geri döndü.

"Bilekler."

Bu sefer, itaatkâr bir şekilde onları .

Onları etkili bir şekilde birbirine bağladıktan sonra parmaklıktan bir havlu aldı ve yere attı. "Diz çök."

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, başım kotundaki şişkinlikle aynı hızdaydı. Bir an paniğe kapıldım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hiçbirini. Ellerimi de kullanamıyordum. Onun bana yol göstermesine ihtiyacım vardı. "Bana ne yapacağımı söylemen gerekecek. Bu işte kötü olmak istemiyorum."

Riordan'ın dudağı kıvrıldı. Kablonun diğer ucunu hâlâ elinde tutarak arkamdaki duvarda bulunan havlu askısına geçirdi ve çekti. Kollarımı başımın üstüne kaldırdı.

Şok içinde gıcırdadım ve dengemi buldum, o bir düğüm atarken ip beni tutuyordu.

Riordan geri çekildi. Çıkıntısını avuçladı, her hareketinde öfke vardı. "Bunu mu istiyorsun? Bana nasıl hissettirdiğini izle."

Bakışlarımı tutarak ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, sonra kot pantolonunu çözdü ve aşağı çekti, tek seferde hem onları hem de siyah boxer şortunu çıkardı. Tamamen çıplak Riordan'ı görünce kalbim deli gibi çarptı ve etinin her santimini ıslattım.

Esas olarak bacaklarının arasındaki önemli santimler.

Aleti dimdik duruyordu. Büyüktü. Tahmin ettiğimden daha büyüktü ve kalın damarları boylu boyunca uzanıyordu. Kaya gibi sertti. Onu bir yere sığdırmayı hayal etmek zordu.

Spreyin altına girdi ve başını geriye eğdi, böylece su saçlarını ıslattı ve formundan aşağı kayarak mürekkebinin kararttı.

Sonra aletini eline aldı ve tuttu, ateşli bakışları seksi sütyenimin içindeki göğüslerimin üzerindeydi. Kendini kökten uca okşadı, ağzı bariz bir zevkle açıktı.

Hırladım ve ipi çekiştirdim. "Bırak beni gideyim." "Hayır. Neye sahip olamayacağına dikkat et."

Topuklarımın üzerinde yükselip parmaklarımı düğüme ulaştırmaya çalıştım. Garip bir açısı vardı. Ne kadar zorlarsam zorlayayım, çözemiyordum.

Öfke çöktü.

Hayal kırıklığıyla boğuk bir ses çıkardım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Yeterince iyi bir açı yakalayabilirsem, lanet rayı duvardan çekip çıkarabilirdim. Ama döndüm ve düştüm, kendimi düzeltmeden önce bir saniye boyunca bileklerimden asılı kaldım.

Riordan'dan karanlık bir kahkaha geldi ve ona kaşlarımı çatmak için arkamı döndüm.

"İşte bu, dövüş. Seni bir yatağa bağlasam nasıl olursun göster bana," diye kışkırttı.

Elinde siki nabız gibi atıyordu. Sertçe nefes aldım, debelenmeyi bırakıp bakmak için hızımı kaybettim. Benim böyle olmamdan zevk alıyordu. Bundan nefret ediyordum. Çok kötü bir şekilde ona katılmak istedim. Ona dokunmak.

Tam da bu yüzden beni durdurmuştu.

Lanet olsun ona. Dişlerimi sıkarak kontrolümü yeniden kazandım, ellerim başımın üzerinde, çivili topuklarımın üzerine çömeldim. Beklediği şeyi yapacağımı düşünüyorsa, bir kez daha düşünmesini sağlayacaktım.

Elbette deneyimsizdim ama beni asla uysallaştıramazdı.

Bakışlarımı ondan ayırmadan dizlerimi açtım. Zaten göğüslerimin tamamını görüyordu ama bunun ne kadar ileri gidebileceğini test etmek istedim.

Riordan'ın sırtışı düştü. Bakışları da öyle, doğrudan bacaklarımın arasına odaklandı. Göbeğim titriyordu.

Küfretti ve aletini sıktı.

Ona nasıl görüldüğümü merak ettim. Bağlanmış, kızgın, buklelerim nemli havada kuşkusuz yabanıl, vücudum kırmızı iç çamaşırlarımla sergileniyor. Islak olduğumu görebiliyor muydu?

Yavaşça kalçalarımı salladım.

İnledi ve elini duşun duvarına vurdu, geniş göğsü ağır bir nefesle şişti.

Aletini kavrayan elim daha hızlı çalışıyordu. Hareket beni neredeyse hipnotize ediyordu ama garip ve kirli bakışmamızdaki rolümü bırakmadım. Vücudumu tekrar yuvarladım, kaçmaya çalışma eylemimi aldım ve onu boğucu bir gösteriye dönüştürdüm. Bir erkeğin önünde hiç çıplak kalmamış olabilirdim ama kulüpteki kadınların direklerde çalıştığını ve striptiz yaptığını görmüştüm.

Her hareket . Amaçlıydı. Temas olmadan seks.

Ellerimi kullanamıyordum ama Riordan'ın olduğunu hayal ettim. Sonra da neredeyse hissedebileceği şekilde beceriyormuş gibi yaptım. Duş spreyinin altında yumruğunu sarsıntılı hareketlerle aşağı yukarı kaydırды. Bakışları kalçalarımın arasındaki boşluğa takılı kaldı ve hızla hareketleri aletinin ucuna yoğunlaştı.

İnledim, sesim içimden kayıp gitti. Elektrik tenimin üzerinde kayıyordu. Dokunulmaya ihtiyacım vardı. Odanın karşısına geçip beni tekrar öpmesini, sonra da o zeki parmaklarını üzerimde kullanmasını. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Ve bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile yoktu. *Sinir bozucu.*

Sonra başını geriye eğdi ve hareket etmeyi bıraktı, ağzı sessiz bir iniltiyle açıldı. Elinin içine boşaldı. Sperm ipleri cama döküldü, suyla durulandı, daha fazlası geliyordu.

Bu manzara karşısında inledim. Tanık olmak bir hediye gibiydi. Boşa gitmiş gibi hissettim.

Bedenim onun için haykırdı ama o arkasını döndü ve başını eğdi, kanıtları temizledi ve artık bana bakmayarak sinirimi bir kez daha körükledi.

Bana bakarken boşalacak kadar beni istiyordu. İkimiz de daha ileri gidemeyelim diye beni bağlamıştı.

Bir an için benimki, sonra değil. Kırbaç darbesi olması gerekenden çok daha fazla acıttı.

Bölüm 12

R *iordan*

Duştaki işlerimi bitirirken utançtan yerin dibine girdim. Duvarı duruladıktan sonra suyu kesmek için düğmeye bastım. Dışarı çıktım, bir havlu kaptım ve belime sardım, sonra parmaklarımı Cassie'yi bağlayan düğüme götürdüm.

Hayatımda hiç bir kadını bağlamak istememiştim.

Böyle çok güzeldi.

İp çözülür çözülmez Cassie ipi kurtardı ve ayağa fırladı. Beni iki eliyle itti, zar zor salladı, sonra yanımdan geçip aynaya baktı. "Sana saçlarım ve nem hakkında ne demiştim?"

Sinirli olduğu her halinden belli olan hızlı hareketlerle bir şişe saç ürünü kaptı ve aynadaki yansıma bakan bakarak buklelerine sıktı.

Hayal meyal, onu bisikletime takip cihazı takarken yakaladığım zamanı hatırladım. Onu teşhis etmek için kaputunu indirmiştim, o da hemen geri çekmiş, bukleleri ve yağmur hakkında bir şeyler söylemişti.

"Buna mı kızdın?" "Çık dışarı, Riordan."

Geri ve yatak odasında düşürdüğüm çantamı aramaya başladım. İçinde, Genevieve bana bir dizi kıyafet - arabamın yedek anahtarı hâlâ ondaydı - ve üzerime bir eşofman altı ve yeni bir tişört geçirdim.

Yorgunluk üzerime çökmüştü. Eğer Struan'ın dersi beni yorduysa, kız kardeşinin kışkırtması neredeyse beni bitiriyordu.

Sırt çantamın dibinde, üzerinde Cassie'nin adının yazılı olduğu bir etiket bulunan küçük, sarılı bir paket vardı.

Banyo kapısına döndüm ve kapıyı çaldım.

Kapıyı açtı, hala üzerinde sadece seksi iç çamaşırları vardı, vücudu yıllardır hayalini kurduğum bir manzaraydı.

"Ne?"

Kelimeler benden kaçtı. Sıcaklık beni bütünüyle yuttu.

Duştayken, ona doyduğumu sanmıştım. Aramızdaki çatırdayan enerjinin zirveye ulaşmasına izin verdim. Onun amına bakarak orgazm oldum ve o beni becerirken içinde olduğumu hayal ettim. Ya da onu kabinde domaltıp tüm kontrolümü kaybetmeyi.

Yine de bir dakika sonra tekrar gitmek için can atıyordum. Aletim kalınlaştı ve ağzım kurudu.

Çaresizce paketi kaldırdım.

Cassie gözlerini kısarak baktı, sonra elimden aldı ve hızla yanımdan geçti. "Ben giyinmeye gidiyorum. Ya da belki önce yatağıma uzanıp senin yaptığını taklit ederim. O yüzden beni yalnız bırak."

Vay anasını. Ellerimi arkamda birleştirip duvara yaslandım. Yatağı genişti. Yalnız onun için çok büyüktü.

"İzlemek istiyorum."

Dudağı güzel bir hırıltıyla kıvrıldı. "Hayır."

"Neden olmasın? Zaten daha önce dışarıda koridordayken bana eziyet etmiştin."

"Ye ilk öpücüğümü en sinir bozucu deneyime dönüştürdü, bu yüzden tekrarını istemiyorsam kusuruma bakmayın."

"İlk öpücüğün mü?"

"Evet, ahmak, o yüzden beni yalnız bırak."

Göğsümde bir şey sıkıştı. Tecrübesiz olduğunu tahmin etmiştim ama o kadar da değil. Lanet olsun. Ona saldırmıştım. Onu bağlamıştım.

"Bilmiyordum." Bir adım beni yaklaştırdı.

"Artık biliyorsun." Kollarını kavuşturdu, bakışlarına karşılık vermedi.

Meydan okuma onu terk etmişti. Geçmişte benden hiç geri adım atmamıştı. Elimi bırakarak ona baktım, kafam karışmıştı ve yine delicesine azmıştım. Daha çok, telafi etmek istiyordum.

"Ne kadar sert davrandığım için sana üç öpücük borçluyum." Nabzım hızla atarken bir adım attım. "İlkini sana şimdi veriyorum. Diğerleri sonra gelecek."

Kirpiklerinin arasından bana baktı.

Yatağa yaklaştım. Yüzünü kaldırdım ve tepki vermesi için ona bir saniye verdim, sonra dudaklarımı onunkilerin üzerine sürdüm. Koşullar farklı olsaydı, onu ilk seferimizde böyle öperdim. Bir gagalama. Yavaş bir dönüş.

Bir tane daha, dudaklarını benimkilerle birleştirmek için.

Cassie inledi. Bu ses, yönetmek için mücadele ettiğim uyuşturucu bir dalgayla içime çaresizlik fırlattı. Beni takip etti, dizlerinin üzerinde yükselerek beni daha iyi karşıladı. Önderlik ettiğim yere benimle geleceğine söz verdi. Başımı eğdim. Dudaklarını dudaklarımla ayırdım ve sonra geri çektim.

Ağır bir nefesle ona "Bir." dedim. Sonra da arkamdan kapıyı çarpması için yanından ayrıldım.

Oturma odasına kapandım, aletlerimi ayarladım ve herhangi bir ses duymak gerindim.

Müzik başladı. Dutch Melrose ve Benny Mayne' 'Rush'.

İçimi çektim ve kendimi kontrol ettim. Hayal ettiğim en seksi şey olmasının ötesinde, onu bir nedeni vardı. Ona olan çekim deliceydi. Geçici olarak görmezden gelemeyeceğim tam güçte bir çekim. Ellerini bağlamak bana dokunmasını engellemişti ki bu aklımı tamamen yitirmeme neden olacak bir olaydı. Yine de basit bir gerçek vardı. Onunla ilişkiye giremezdim. Bu adil değildi ve güvenli de değildi. İkimiz için de.

Beni kovmakta haklıydı. Hak ettiğim buydu.

Nefes verdim ve koltuk minderlerine yığıldım. Mantık sağ olsun. Bu yolu takip etmek zorundaydım.

Bir süre sonra müzik kesildi ve Cassie odasından çıktı, hareketleri hızlıydı ve dikkati telefonundaydı. Bir elinde bir tür malzeme, diğerinde telefonu, koltuğun diğer ucunda benden uzaklaştı.

"Kız kardeşlerinle konuşuyorum. Merhaba de."

Kamerayı bana çevirdi. Ekranda, Gen ve Everly dışarı baktılar.

İkisi de Cassie'nin tuttuğu aynı kumaş ve ip parçasını tutuyordu.

Genevieve gözlerini kısarak telefona baktı. "Gözün morarmış mı?"

Yüzümü ovuşturdum. Adrenalinin etkisi geçtiği için tüm vücudum ağrıyordu. "Cassie'nin kötü bir sağ kroşesi var. Hepiniz ne yapıyorsunuz?"

Everly ellerini kaldırdı. "Nakış öğreniyoruz. Bir hobiye ihtiyacım var, bu yüzden seçenekleri araştırıyorum. Cassie ve Genevieve beni destekliyor. Bu bir

örnekleyici ve pratik yapmamız gereken tüm farklı dikişleri içeriyor. Birlikte yaparsak eğlenceli olur."

'Eğlence' kulağa şüpheli geliyordu ve Cassie'nin dikiş dikmesi onu bir bıçakla ya da başka bir silahla görmekten çok daha yabancıydı. Ona baktım. O da bana dudak büktü ve telefonu sehpanın üzerine koyup yan yatırdı, böylece ikimiz de görüş açısına girmiş olduk.

İğnesine iplik geçiren Genevieve burnunu kıvırdı. "Biz ilk dikiş üzerinde çalışırken, o da ne, düz dikiş mi? Herhalde bunu berbat edemem. Her neyse, ben denerken ikinize de bu hafta sonu Deadwater'da gerçekleşecek yürüyüşten bahsetmek istiyorum."

"Ne tür bir yürüyüş?" Ben sordum.

"Kadınların sokaklarda güvende olma hakkı için. Şehirde ve deponun dışında protestolar oldu."

Cassie öne doğru sarsıldı. "*Bizi* protesto mu ediyorlar? Arran'dan gazetecilerin bizim suçlu olduğumuzu söylediklerini biliyordum ama insanlar onlara inanıyor mu?"

Gen başını salladı. "Görünüşe göre. Striptiz kulübünün katili nasıl cezbettği üzerine bazı boktan dedikodu videoları yapıldı. Kanıtı da Natasha'nın cesedinin dışarıda bırakılması ve Alisha'nın bir çalışan olması."

Cassie örnekleyicisini bıçaklayarak bebek mavisini pamuğu çizdi. "Bu saçmalık."

"Korkunç," diye onayladı Everly.

Gen dilini şaklattı, dikkatini hâlâ iplikle doldurmaya çalıştığı iğneye verdi. "Bu aynı zamanda iyi. Beklenmedik bir şekilde, dışarıda nüfuz arayışıyla devriye gezen aynı sosyal medya savaşçıları bizi koruyor."

Başımı salladım. "Mantıklı. Red bu kadar büyük bir kitleyle iskelet ekibine saldırmak için daha da az şey yapabilir."

Cassie küçük bir onay gülümsemesi verdi. Çete stratejisinin kraliçesinden gelince, içimde bir gurur parıltısı belirdi.

Gen sözlerine şöyle devam etti: "Kesinlikle. Yakında buna bir son vereceğiz. O zamana kadar, ahlaki açıdan öfkeli klavye savaşçılarından oluşan bir kalkanın arkasında bekleyebiliriz."

Bu kelime zihnimde tekrarlandı. "Yakında mı?" Tekrar ettim. Bronson'ın neredeyse yakalanması gibi mi? Bu geri dönebileceğimiz anlamına geliyordu.

"Yakında." Kız kardeşim bu kelimeye anlam yükledi.

Konuşmadan kaçtım, uzandım ve ilk başta gönüllü olarak değil ama şimdi kendi seçimimle yaptığım bu garip görevi düşündüm. Görev bittiğinde, depodaki hayatıma geri dönecektim. Cassie'yi etrafta görecektim ama her zaman yanımda olmayacaktı.

İçimde garip duygu dalgası kıvrıldı. Şüpheli bir şekilde pişmanlık gibi hissettirdi.

Telefonumla dikkatimi dağıtarak kameralar arasında gezindim, sonra Tyler'a mesaj atarak durumu bildirdim.

Her şey sessiz. Ben biraz uyuyacağım. Sana da tavsiye ederim.

Cassie'nin dikişlerine küfretmesi ve ardından televizyonda arka plan gürültüsü olarak koyduğu bir telenovela eşliğinde, bilinçsizliğin beni sürüklemesine izin verdim. Her şey çok çabuk oldu. Tetikteydim ve gözlerimi en son ne zaman kapattığımı hatırlamıyordum ama orgazm rahatlamamı sağlayacak kadar gerginliğimi aldı.

Karanlık hoş ve sıcak bir kaçıştı.

Rüyalarımda top oynamıyordum. Onlarda tehlikeden kaçıyordum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacakmış gibi hissediyordum. Siyah bir araba beni kovalıyor, trafikte gıcırdayarak ilerliyor ve beni Deadwater'ın banliyölerindeki ara sokaklara ve ara caddelere sürüklüyordu. Kapılar çarpıldı. Önce Gen'in babası, sonra da eski patronum girişlerde belirdi ve sığınma ihtiyacımı reddetti.

Sokağın sonuna doğru koştuğumda yolumun çalkalanan bir nehir tarafından kapatıldığını gördüm. Su kaynıyor, gri ve beyaz köpürüyordu.

Ellerimde küçük bir şey tutuyordum. Küçük bir hayat. Belki bir kuş ya da bir kedi yavrusu. Tek bildiğim onun değerli olduğu ve onu korumam gerektiği idi.

Bir kurşun kulağımın dibinden ıslık çalarak geçti.

Arabanın penceresinden belediye başkanı dışarıya eğildi. Zalim bir gülümseme ve anlayamadığım kelimelerle benimle alay etti. Elinde Western filmlerinden fırlamış gibi komik büyüklükte bir tabanca vardı. Sonra tekrar ateş etti.

Kurşun göğsüme saplandı. Beni suya geri itti.

Nehir başımın üzerine kapandı, dondurucu bir soğukla havamı kesti ve ben yere çöktüm, değerli yaratığımı sanki titreyen kalp atışlarım onu kurtarabilirmiş gibi tuttum. Savaşmaya çalıştım. Yüzmeye çalıştım. Vücudum cevap vermedi.

Bizim için boğulup ölmekten başka çare yoktu.

Bir solukla uyandım, donup kalmıştım ama nabzım hızla atıyordu. Rahatça nefes alabildiğimi fark etmem birkaç saniye sürdü. Ve bana doğru kıvrılan kadının sıcaklığını fark etmem.

Cassie ben uyurken yanıma sokulmuştu, tıpkı bayıldığımda yaptığı gibi. Ama bu kez kolum onun gövdesine dolanmıştı ve ellerimiz göğsünde birbirine dolanmıştı.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Ne kadar zamandır uyuduğumu bilmiyordum ama belki de kâbusumu görmüştü. Televizyonu kapattı, duş olayı için beni affetti ve rahatlamaya ihtiyacım olduğuna karar verdi.

Tek bildiğim bu temastı. Sıcaklığı koluma yayıldı, bana en son bu şekilde dokunduğunda yaptığı şeyin aynısını yaptı - içimdeki soğukla savaştı ve bana daha iyi bir şey verdi. Nefes alışım kulaklarımda yüksek sesle duyuluyordu. Kabusun ya da belki de dövüşün adrenalini hâlâ içimde dolaşıyordu.

Hareket edemedim. Ne elimi çekebildim ne de onu daha da yaklaştıradım, oysa onu göğsüme kaldırıp öpmek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyordu.

Karanlıkta ben onundum, o da benim. Bir dakikalığına, rol yapardım.

Cassie vücuduma yaslandı, çıplak ayak parmakları bacağımdan aşağıya doğru çekiliyordu ve kıcı kasıklarım rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Döndü, böylece birbirimize bakıyorduk.

"Her şey yolunda. Sadece bir kabustu. Onunla ürperdin, sonra rahatladın, ama geri geldi, ben de sarıldım. Seninle uyumak çok güzel. Bunu başka kimseyle yapmamıştım."

Beni rahatsız eden, yarı uyanık halimle söylemesi kolay bir soru sordum. "Neden bana evlenme teklif ettin?"

"Hatırladığım kadarıyla banyomda siki elinde olan sendin."

Derin bir nefes aldım. "Ondan önce."

Cassie'nin mavi gözleri bana odaklandı. "Seni korkutan şeyi yap derler."

"Ciddiyim."

"Ben ciddiylim. Buna göre yaşıyorum. Bana her gün yardımcı oluyor." "Seni ne korkutuyor, vahşi kız?"

Bir an sadece beni izledi, sonra boğazı düğümlendi. "Her şeyi. Sanırım ben de böyle kırıldım. Ben de kabuslar görüyorum."

"Ne hakkında?"

"Geceleri uyanık yatıyorum ve ailemin gittiğini düşünüyorum. Çocukken daha da kötüydü. Sin ve Lottie'den kendi odalarımı istemek zorunda kaldım, böylece onlarınkinden taşınabilecektim."

"Bunun ne faydası olacak?"

"Geceleri, özellikle de bebekleri olduğunda, onları tekrar tekrar kontrol ederek rahatsız etmek istemedim."

Bunu onlara yardım etmek için yapmıştı, kendine değil.

Cassie sözlerine şöyle devam etti: "Yükseklik korkum var ve bununla başa çıkmak için kendimi tehlikeli durumlara sokuyorum. Piers gibi erkeklerden korkmayı reddediyorum, bu yüzden-"

"Aletine bıçak çektin."

Dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aynen öyle. Sonra istediğim adamı kaçırdım çünkü ikimiz için de korkuyordum."

"Aranan, geçmiş zaman gibi mi?"

Gülümsemesi soldu. "Teklifimin arkasındaki gerçek sebep bu. Gerçek olmadığını biliyorum, bu yüzden zorlamak onu ortadan kaldıracaktır."

Boktan kalbim bunun gerçek olmasını diledi. Tyler'la, onun deyimleriyle lanet Ty'la bu kadar kolay sohbet ettiğinde kapıldığım o tuhaf kıskançlık duygusu içimde yanmaya devam ediyordu. Bağlı elleri ve ipin kısıtlayıcılığına karşı esneyen kıvrak vücudunun anıları bomba gibi patladı. Alacakaranlıkta, kanepede birbirimize sokulduğumuz o anda, çaresizlik neredeyse nefesimi kesiyordu.

Onu istemek benim için nefes almak kadar gerçekti. Hiçbir şey değişmemişti. "Seni bağladığım için özür dilerim," dedim sonunda.

Acı çektiğimi fark etmeyen Cassie içini çekti. ". Sana bir şey sorabilir miyim? Nedenini açıklamadan önce." Çenemi kaldırıncaya devam etti. "Sanırım bunun cevabını biliyorum, ama henüz kimseyi öldürmedin mi?"

"Tabii ki yapmadım."

"Bir noktada, Arran için çalışmaya devam edersen, mecbur kalacaksın. İsteyeceksin. Burayı olduğu gibi kabul ettiğini zaten biliyorum. Kız kardeşin de aynı zihniyet değişimini yaşadı, biraz da benim yönlendirmemle."

Tereddüt ettim, çünkü bunu düşünmüş ama reddetmişim. Arran'ın Shade'de bir infazcısı vardı. Bir başkasına ihtiyacı yoktu. "Olağanüstü koşullar olmadan birini öldürebileceğimi sanmıyorum. O kişinin bunu gerçekten hak ettiğinden nasıl emin olabilirim?"

Bir parmağını kaldırdı, sonra ikinci ve üçüncü parmağını kaldırarak saymaya başladı. "Eğer seni öldürmeye çalışırlarsa. Değer verdiğiniz birine zarar verirlerse. Eğer o kadar korkunç bir suç işlerlerse, dünya onların gitmesinin huzurunu hak eder. Sakin ol."

Rüyamdaki adam ölmeyi hak ediyordu. Beni öldürdüğü için. Korumaya çalıştığım hayatı aldığı için. "Bu çok az sayıda insan olmalı," diye mırıldandım.

"Yanlış. Shade'in gönderecek bir sürü adamı var. Gelmeye devam ediyorlar."

Onu izledim, soruyu çerçevelemeye hazırdım ama neredeyse sormaya isteksizdim. "Kimi öldürüyor?"

"Tecavüzcüler. Pedofiller. Hapisten salıverilen ve topluma geri dönmelerine izin verilen adamlar. Islah olmadıklarından emin olana kadar onları izliyor, sonra da herkesin iyiliği için onları ortadan kaldırıyor."

Arran'ın ekibini anladığımı düşünsem de bulmacanın yeni parçaları ortaya çıkmaya devam etti.

Cassie'nin işi bitmemişti. Gözlerinde bir şey parlıyordu. "Onlar buzdağının görünen kısmı. İngiltere'de seks suçluları sicilinde yaklaşık yetmiş bin yetişkin var. Bunun on katından fazlası polisler tarafından çocuklar için aktif risk olarak görülüyor. Neredeyse bir milyon gerçek ya da potansiyel pedofil. Bir *milyon*. Kadınlar için risk teşkil edenlerin sayısı ise çok çok daha fazla - polisin tahminine göre yaklaşık dört milyon erkek."

Dudağı kıvrıldı. "Matematik hiçbir zaman güçlü yanımdı ama bu ülkede altmış sekiz milyon insan var. Bunların yirmi altı milyonu yetişkin erkek. Bu da her yedi erkekten birinin ciddi bir yırtıcı ya da istismarcı olduğu anlamına geliyor. Yüzde on beş. Bu yırtıcıların küçük bir kısmı kadın olsa bile, bu oranları çok daha iyi hale getiremezsiniz. Halka açık herhangi bir yerde bir sopa salladığınızda en azından birkaç tanesini vurma ihtimaliniz var."

Lanet olsun. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Değil mi? Çünkü odak noktası her zaman kadınlar ve kaç kişinin acı çektiğidir. Soruna odaklanılması gerekiyor. Faillere. İstismarcılar nadir değildir. Yaygındırlar. Tanıdığınız erkekleri düşünün. Çoğu insan en kötü tiplerle ilişki kurmaz, ancak kaç kişi reşit olmadığı belli olan bir kızı içeren porno paylaşan bir arkadaşına güler? Ya da yoldan geçen bir kadından kaltak ya da sürtük diye bahsetmelerini görmezden gelir? Ya da sarhoş bir arkadaşının bir gece kulübünde yırtıcı bir hayvan gibi davranmasına göz yumar? Bunu görüyorum ve içlerinden birinin karanlık bir şeyler saklıyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu ve bu kişinin yedi kişiden biri olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden Arran'ın ekibinin bir parçası olmak istiyorum. Soruna yaklaştıkça, onunla mücadelenin bir parçası olmayı daha çok istiyorum. O kadınların ve çocukların intikamını almak istiyorum."

İçimde duygular alevlendi. Derin ve şiddetli bir sıcaklık, onun Piers'i alt edişini görmekle alevlenmişti. Korkusuzdu. Açıklamasına bakılırsa, bu onun görevinin sadece başlangıcıydı.

"Onlarla Shade'in yaptığı gibi başa çıkmak istiyorsun."

Işıltılı tırnaklarını parlatıyormuş gibi yaptı. Altın rengi de vardı. Görünüşe göre vurgu rengiydi.

"Değerli bir hedef, değil mi? Bu da beni asıl konuya getiriyor. Kendimi iyi bir karakter yargıcı olarak görüyorum. Kız kardeşini korumak için adım attığını gördüm. O zamandan beri onu desteklemek ve güvende tutmak için yaptığın her şeyi öğrendim. Aynı şeyi Everly için de yaptın ve sıradan bir insan için çok korkutucu olan Shade'e karşı çıktın. Aklımın seni bir kovboy gibi sürmek istememde şaşılacak bir şey var mı? Tek iyi adamı buldum ve onu korumaya karar verdim."

Gözlerimi kapatarak başımı yastığa bıraktım, bunalmıştım. Yine sertti. Neyse ki onun hissedemeyeceği bir açıyla yatıyordum. Onun acımasızlığı, çağrısı konusundaki kesinliği, hepsi benim için çok çekiciydi. Neredeyse beni sahiplendiği zamanki kadar.

Kelimelerim kendi iradeleriyle şekillendi. "Teklife geri dönelim. Tyler'a da aynı soruyu sorar mıydın?"

"Aman Tanrım, kıskandın mı? Lütfen evet de."

Hiçbir şey söylemedim.

Onun yerine aklım hedefime kayd. Hayalime. Sokaklardan kurtulmak istediğim avcıya. Cassie'nin çağrısıyla aynı hizaya geldi ve birden onu etkilemek istedim. Kendimi ve söylenmesi gereken her şeyi açıklamak.

Ama bundan kimseye bahsetmemiştim. Tek bir kişiye bile. Ve ağzımı açmak almamam gereken bir riskti.

Bölüm 13

C
assie

Riordan benden uzaklaşarak doğrulup oturdu. "Bana avcılarını ortadan kaldırma planınızdan bahsedin. Onları nasıl tespit edeceksiniz?"

İstemeyerek de olsa onu biraz rahat bıraktım. "Shade polislerin ona verdiği bir listeyi kullanıyor. Bunlar zaten en kötü suçları işlemiş insanlar. Ağımı daha da genişletmeyi düşünüyordum. Toplumda yaşayan, yani Shade'in eline geçtiği gibi sadece hapishaneden salıverilenler olmayan yırtıcıların listesine erişmek. Belki insanların endişelerini bildirebilecekleri anonim bir ihbar formu sunabiliriz. Herhangi bir kanıtla birlikte mümkün olduğunca fazla ayrıntı verebilirler ve gerisini ben hallederim."

"Tam olarak ne?"

"Onları araştırın. Muhtemelen onları kışkırtacağım. Gerekirse onları içeri alın ve canlarını yakın. Sonra eğer iddia gerçekse, güle güle kötü adam."

Uzun bir süre daha sessiz kaldı. Sonra midesi guruldadı.

Lanet olsun. Onu beslemeliydim. Telefonumu elime aldım ve Tyler'a bir mesaj göndererek bizi bir yere götürmesini istedim. Her şeyin hâlâ güvende olduğunu varsayarsak, aşağı inebilirdik ama bulduğumuz garip yakınlıktan vazgeçmek istemiyordum.

Uyurken onu izledim. Kâbusundan ürktüğünde dikkatim o kadar dağılmıştı ki telenovelamı kaçırmış, kendimi ona bırakana kadar direnmişim.

Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti.

Telefonum çaldı ve bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Tyler bize akşam yemeği getirecek," dedim.

Riordan nefes verdi ve kumandaya uzanarak bana uzattı. "Şu izlediğin diziyi aç. Bir bölümde uyuyakalmışım ve bu beni rahatsız ediyor."

Heh. Televizyonu açtım. "Benim kadar senin de izlediğini ." "Ben bir mahkumum. Hapishanede yapacak pek bir şeyimiz yok."

Gülmekten kırıldım. "Bunu beni buraya kilitleyip sonra da bağlayan adam söylüyor."

İnledi ve koltuktaki pozisyonunu düzeltti, lamba ışığı üzerine düşüyor ve sert kenarlarını yumuşatıyordu. Karanlık yine çökmüştü ama perdelerimi hiç açmamıştık, içeriyi kimsenin görmemesi daha güvenliydi. Arkamda sadece lamba yandığı için yine rahat bir gece geçirmiştım.

Başka bir durumda, romantik.

Telenovela bir özet ile başladı, ama ben onu görmezden geldim. Sonra durakladım. "Bir şey kaçırdın mı? Tekrar izleyebilirim."

"Alexia'nın yan kasabadaki bir adamla ilişkisi var. Kocasını bir yardım kuruluşunda pilottur ve çok uzaktadır ama eve dönmek üzeredir. Aldattığı için pişman ve üç çocuğuyla yeniden bir aile olmak istiyor. Filmin en can alıcı noktası, adını öğrenemediğim sevgilisine her şeyin bittiğini söylemek için ortaya çıkması. Ondan evliliğinin iyiliği için yaptıklarını asla açıklamayacağına dair söz vermesini istiyor."

"Tanrım. Gerçekten hoşuna gidiyor. Sevgilinin adı Eduardo."

"İşte bu."

Bakışları benimkilerle buluştu. Aramızda sıcak bir şeyler çatırdadı. Uykumuzda birbirimize sarılmamız ve beni bu hale getiren şey buydu.

Göğsüm daraldı ve ekrana ve iki sevgilinin seks ve randevularının montajına odaklanabilmem için uzun bir dakika geçmesi gerekti.

Alexia sevgilisinin kapısında titreyerek zili çaldı.

Eduardo cevap verdi. "Bebeğim? Burada ne işin var? Daha önce evime hiç gelmemiştin."

"Bunu şahsen yapmam gerekiyordu. Bir ay demiştik ve süremiz doldu. Bitti. Ben evliyim, Eduardo. Benimle bir daha iletişime geçmeyeceğine söz vermeni istiyorum."

Eduardo acı dolu bir çığlık attı ve duvara çarptı.

Alexia'nın gözlerini diktiği ve kameranın skandalmiş gibi yakınlaştırdığı çerçeveli bir fotoğrafı salladı. İki adam, kollarını birbirlerine dolamışlar.

Aşinalık. Sevgilisi ve daha yaşlı başka bir adam. "Resimde kim var?" Riordan sordu.

"Bu onun kocası. Daha genç bir versiyonu. Bıyığa bak." "Bu Dirk mü? Eduardo'nun evindeki mi? Birbirlerini nereden tanıyorlar?"

Alexia da aynı soruyu haykırınca gülümsedim.

"Nedir bu? Bu adamı nereden tanıyorsun?"

Eduardo kaşlarını çattı, garip bir şekilde mükemmel olan iki kaşını kaldırdı. "O benim babam."

"Plot twist!" Şok olmuş bir şekilde nefes aldım.

İçinden güldü. "Kadının belli ki bir tipi var."

Eduardo, "Derek benim babam, ama hayatımın büyük bölümünde birbirimizden uzak kaldık," diye açıkladı. "Ülke dışında çalışıyor, bu yüzden sadece birkaç kez görüşebildik. Yakında eve döndüğünde onu tekrar göreceğim. Neden?"

Alexia yere kaydı, kendi kendine fısıldarken parmaklarını mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarına daldırdı. "Bir ay. Onun bir ayı için hayatımı mahvettim ve bu bana her şeye mal oldu." Sonra dondu ve bakışlarını kaldırdı. "Ne demek 'Derek'? Onun adı bu değil."

Gösteriye ara verildiğinde reklamlar dönmeye başladı.

Kafamda bir senaryo canlandı, dikkatim dağıldı ve bölümün bir sonraki kısmına geçmeyi unuttum. Telenovela'da, ilişkilerine bir zaman sınırı koymuşlardı. Tüm eğlence ama bir son kullanma tarihi. Bu da dramı beraberinde getiriyordu ama bunun tek nedeni senaristlerin kollarında hileler olmasıydı.

Kendi hayatımın yazarıydım. Ne istediğimi biliyordum ve bu iki ana noktada daralmıştı. Depoda istediğim rol. Ve Riordan. Onu ciğerlerimdeki havadan ve damarlarımdaki kandan daha çok istiyordum.

Sehpanın üzerinde bir yığın kâğıt, en üstte de kapalı defterim duruyordu. Rahatsızlık, kesinliğimin yolu boyunca dalgalanıyordu. Yazdığım o özet bana bunun gerçek olmadığını söylüyordu. Terapim Riordan'ın tükenecek bir saplantı olduğunu söylüyordu. Bu iş gerçekleşirse ona zarar verebileceğim düşüncesinden nefret ediyordum.

Riordan hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ve televizyonu duraklatmak için uzaktan kumandayı eline aldı.

"Devam etmiyor muyuz?" Güçsüzce ekranı işaret ettim.

"Hayır."

Ona bakmak için başımı minderin üzerinde döndürdüm. Kelimeler ağzımda düğümlendi.

Çenesiyle oynadı. "Bana kafayı takmadığını söyle."

Oh lanet olsun. O da bunu düşünüyordu. Yutkundum. "Düşünüyorum ama hissettiklerim sahte."

"Tarif et." "Ne?"

"Tam olarak benim için hissettiğin şey." "Kesinlikle hayır."

Korkunun zıttı. Tatlı olan her şeyin kaynağı.

Koltuktan kalkmaya çalıştım. Riordan beni belimden yakaladı ve geriye doğru çekti. Gözlerimi dört açarak yanına indim, sonra bir elimi geniş göğsüne dayadım.

Her küçük dokunuş şok ediciydi. Her itme ve çekme etkileşimi bir şekilde hayati önem taşıyordu.

Elimi yavaşça geri çektim.

Riordan acı dolu bir ses çıkardı ve parmaklarını saçlarına gömdü. "O zaman onun yerine ben konuşacağım. Ne olursa olsun, senin için hiçbir şey olamam. Uzun vadede olmaz. Bu olamaz."

"Neden?"

"O kadar uzun yaşamayacağım."

Karnım sıkıştı. "Hasta mısın?"

"Hayır, ama intikam almak istediğim biri var, bu da muhtemelen öleceğim ya da hapse gireceğim anlamına geliyor."

O... Beynim anında bir çözüm önerdi. "Belediye Başkanı."

Tabii ki. Yaptığı onca şeyden sonra elbette o adamın ölmesini isterdi.

Riordan nefes nefese kaldı. "Nasıl oluyor da beni böyle okuyabiliyorsun? Hiç tereddüt etmeden."

Omuz silktim. Sanki belli değilmiş gibi. "Bana nedenini söyle."

"Arran, hayatımda artık hiçbir amacım olmadığını fark ettiğim anda beni ekibine aldı. Annem öldükten sonra çalıştım ve Gen'e destek oldum. Hayatımızın devam etmesini sağladım. Ama o artık kendi yolunu buldu ve benim de kendi yolumu çizme şansım var. Gangster olmak için yaratılmamışım. Bölge ve itibar umurumda değil ve arabanın arkasında, birinin bunu yapmaya karar verdiği anda hayatımın ne kadar kolay sona erebileceğini fark ettim. Şehri yöneten bir kişi zaten ölmemi istiyor. Kızını tecavüzcü bir pisliğe vermeye çalıştı. Olmam gereken kız kardeş

ile büyüdü. Bu adamda iyi olan hiçbir şey yok ve dünya onun yokluğunda daha iyi bir yer olacak."

"Yani onu indirecek kişi sen olacaksın."

Birden ayağa fırladı ve perdelerden karanlığa doğru bakmaya başladı.

Dudaklarımı büzdüm. "Sen iskelet ekibisin. Yardım edecekler."

Malzemeyi bıraktı ve alay etti. "Yapmayacaklar. Arran'ın ona ihtiyacı olmasaydı Shade belediye başkanını uzun zaman önce öldürmüş olurdu. Arran şehirdeki güç dengesinden ve bunun kendi amaçları için nasıl işlediğinden bahsediyor. Kime rüşvet verebileceği ve gemiyi kimin yönlendirdiği sayesinde işlerinin sorunsuz yürümesini sağlıyor. Belediye başkanı bunun merkezinde. Arran'a ne kadar saygı duysam da ona ne yapmak istediğimi söyleyemem çünkü beni durdurmak için bir sebebi var."

Ona karşı çıkamazdım. En azından kısmen haklıydı.

Riordan geri döndü ve birkaç adım ötede durdu. Kilometrelerce de olabilirdi. "Bu bir ölüm dileği. İntikamımı alacağım ama bu tek başıma olacak ve ekibimin liderine karşı hareket ediyor olacağım. Belediye başkanından korkmuyorum. Ne ondan ne de onu korumak için ikna ettiği herhangi birinden. Ama beni o öldürmezse, Arran öldürecek."

Dünya etrafımda dönüyordu.

Siktir, hayır. Lanet olası zillerle hayır.

Riordan, Belediye Başkanı Makepeace için hayatını bir kenara atmayacaktı. Saplantım gerçek olsun ya da olmasın, ben bir "bin ya da öl" kızıydim. Sadece bir arkadaş olarak bile olsa, sonuna kadar Rio'nun takımındaydım.

Bu kelime berbattı.

Ayrıca kısa bir konuşma süresince bu adam hakkında çok şey öğrenmiştim. Hâlâ yas tutuyordu. Annesinin kaç yıl önce öldüğünü bilmiyordum ama Genevieve daha genç bir kızdı. Belki on yıl? Annesi ona kimseyle paylaşamayacağı korkunç bir sır vermişti. Annesi öldükten sonra bile. Bir yandan kız kardeşinin başını sokacak bir çatıya ihtiyaç duyarken, bir yandan da öğrendiklerinin etkisinde kalmıştı.

Birlikte yaşadıkları adam onun da'sı değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı, en basit taklitten başka bir şey değildi. Riordan cevaplardan çok sorularla baş başa kalmıştı ve bu aynaya bakmak gibiydi.

Anneme kafayı takmıştım. Babamın ölmesini de istemiştim ama o iş bitmişti. Uzun zamandır toprak altındaydı.

Dizlerimin üzerinde doğrulup Riordan'a baktım. "Arran'ın belediye başkanının henüz gitmesini istemediği konusunda haklısın ama sana asla zarar vermez."

"O acımasızdır."

Homurdandım. "O da kız kardeşine aşık. Sen her şeyi yapabilirsin, o da durup izler."

"Shade'in belediye başkanını öldürmek için her türlü sebebi var. Kendisi sınırdan bir psikopat ve Everly'ye aşık olmasına rağmen, onun neler çektiğini bildiği halde henüz bu eylemi gerçekleştirmedi. Çünkü Arran buna izin vermeyi reddediyor. İçeri girersem beni durdururlar. Israr edersem, Arran öylece duramaz. Boğazıma bıçak dayayacak kişi o olmayabilir ama bu sorunu onun için seve seve çözecek elli adamı var."

Bir an için tereddüt ettim. Bunun doğruluğunu inkar edemezdin. Olası olduğunu düşünmüyordum ama imkânsız da değildi.

Bakışlarımı yavaşça Riordan'ın boğazından çenesinin kıvrımına kadar takip ettim. Tıraş olmamıştı, duşta geçirdiği zamanı başka şeyler için kullanıyordu ve yüzündeki kıllar onu komşu çocuğundan potansiyel bir katile dönüştürmüştü.

Ben beğendim.

Beni izledi. Eğildi, sonra geri çekildi.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun incinmesine izin veremezdin. Ayrıca aramızdaki baskıyı alıp kırmaktan başka bir şey istememiştin.

Bana iki öpücük daha borçluydu. Daha fazlasını istedim. "Bir anlaşma yapsak nasıl olur?" diye sordum.

"Ne tür bir anlaşma?"

"Arran'ın bodrum katında yürüttüğü oyun çiftleri otuz gün boyunca birbirine bağlıyor. Bu süre iki şeyi yapmak için gereken süreye dayanıyor: Bir alışkanlık oluşturmak ve duygusal bir bağ kurmak. Bu yüzden kazanan çiftleri bir arada tutuyor. Onlara her gün seks yapmalarını emrediyor."

Anlaşılmaz bir ifadeyle devam etmemi bekledi. "Bana bunun gibi bir şey ver. On gün."

"Ne yapmak için?"

"Belediye başkanından intikamını almana yardım et."

Burun delikleri alevlendi. "Tam olarak söylemeni umduğum şey bu değildi."

"Ve," diye araya girdim, "o süre boyunca birbirimize aitiz. İstedığımız her şeyi yaparız. Birbirimizi ararız ve ihtiyacımız olan her şeyi alırız."

Sıcak bir arzu dalgasıyla ellerimi mindere gömdüm ve onun olmasını diledim. Vücudumun çekirdeği doğrudan onun sertliğinin üzerinde.

Döner duygularına bir de çaresizlik eklendi.

Elleri yumruk şeklindeydi. "Bunun iyi bir fikir olmaması için pek çok neden var. Ben kendiminkileri söyledim. Siz de kendinizinkileri söyleyin."

"Takıntılı olduğum için mi? Terapistimin bana öğrettiğine göre, hissettiğim her şey, onu şımartırsam yok olacak. Beni delirten şey inkar. Böyle olmamın sebebi bu. Sana sahip olmak istiyorum. Yaptığımda, duracak. Sana zarar verme riskini almadan on gün yeterli olacaktır."

Bakışları benimkileri aradı. "Sana aşık olmayacağım, vahşi kız. Aşık olamam."

Kalbim acıdı. "Ve sana olan aşkım bitecek."

Bir parçam kırılmak üzereydi. Ne olduğundan emin değildim. Tek bildiğim bu an ve Riordan'a nasıl kilitlendiğimdi.

Bir gümbürtü kapıyı salladı.

Riordan arkasını döndü, sonra küfretti ve kardeşim kendini tanıttince tekrar rahatladı.

"Yemek getirdim. Aç şu lanet kapıyı," diye homurdandı

Struan. Riordan cevap vermek için adımlarını hızlandırdı.

Umut içinde sıkışıp kalmıştım.

Riordan'ın intikamı çok basitti ama zorluklarla doluydu. Bu iyiydi. Gürültüyü kesip harekete geçme konusunda yetenekliydim. Yine de benim için de bir çatışma vardı. Deadwater'ın belediye başkanını öldürerek Arran ve ekibinin isteklerine karşı gelmiş, ikinci evim demek istediğim yerde kazandığım güvene zarar vermiş olacaktım. Hepsi geçici olarak benim olduğuna karar verdiğim bir adam uğruna.

Emin olamadığım şey ise konunun hangi tarafından pişmanlık duyacağımı

Kapı açılınca düşüncelerim kısa sürdü. Ve kardeşim Riordan'a silah çekti.

Bölüm 14

R *iordan*

Struan bir elinde tepsi, diğerinde silahla daireye girdi. Bakışları önce odanın köşelerine sonra da bana yöneldi.

"Burası rahat."

Yerimde durdum.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve tehlikeli adam yemeği bırakıp çenesini kız kardeşine doğru kaldırdı. "Ye."

Namlu bana çevrili kaldı. "Burada bir sorunumuz mu var?" diye sordum.

Cassie'nin sesi benimkini takip etti. "Um, Struan? Neden Riordan'ı hedef alıyorsun?"

Dikkatimi ondan ayırmadım. Daha önce kimse bana silah çekmemişti ama bu kesinlikle son kez olmayacaktı.

Aramızda gerginlik vardı.

Cassie kanepenin kenarından aşağı uzandı ve dik bir şekilde geri döndü. Elinde kendi silahını tutuyordu. "Bang, bang. Kesin şunu."

Bir süre geçtikten sonra Struan omuz silkti ve elindeki silahı çevirip bana uzattı. "Tyler'ın söylediğine göre bunu aşağıda bırakmışsın. Neden?"

Dudağımı büktüm, bunu kabul etmedim ve başka bir hatayı kabul etmek zorunda kalmamdan da hoşlanmadım. "Bir silah taşımak ve onu nasıl ateşleyeceğimi öğrenmek zaman kaybı olur. Onsuz daha iyiyim. Ya da öyleydim."

Cassie'nin kardeşi i çekti. Kolunu indirdi. "Ateş edemiyor musun? Arran'ın beynini dağıtacağım. Ne yaptı, seni işe alıp sonra da kendi başının çaresine bakman için mi bıraktı?"

"Arkadaşı öldü," diye karşı ıktım. Arran yas tutuyordu.

"Evet, bu Cassie'yi koruyan kiřiyle ilgili topu dūřürmek için bir mazeret deđil."

Cassie hiçbir şey olmamış gibi silahını kanepeye yerleştirdi ve bir tavuk butu kaptı. "Arran'ın savunmasına göre, onu kaçırana kadar Riordan'ı sahiplendiğimi bilmiyordu. Ama ben de aynı fikirdeyim."

Struan homurdanarak bir koltuğa çöktü ve silahı masanın üzerine koydu. Kalbim yeniden çarpmaya başladı ve silahı kapıp namlunun diğer ucunda olmaktan ne kadar hoşlandığını görmek için yarım aklım vardı. Psikopat muhtemelen bundan hoşlanacaktır.

"Yemeğinizi yedikten sonra ikinci derse geçeceğiz. Ateş etme ve silahsızlandırma. Gerçekten de tam o anda kontrolü ele alabilmeliydim. Sana her şansı verdim." Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı ve bakışlarını Cassie'ye çevirdi. "Sin ve Lottie'nin bir gece daha kalması saçmalık."

Başını eğdi ve kendi içine doğru büzüldü, tüm kabadayılığı bir anda kayboldu. "Ben de bundan hoşlanmıyorum. Keşke evde olsalardı ve her şey yolunda olsaydı."

Temkinli bir şekilde yanına oturdum, sonra da yiyeceklerin bir kısmına el attım. Tepside buz gibi su şişeleri vardı ve tavuğa saldırmadan önce bir tanesinin yarısını mideye indirdim. Barbekü turşusu vardı, ayrıca bir kasede sıcak, tuzlu cipsler vardı. Yemeğe çok ihtiyacım vardı ama kalori almaya odaklandığım kadar Cassie'nin tavırlarındaki değişikliği de fark etmeden edemedim.

Kardeşi ne demişti? Sin ve Lottie'nin uzakta kaldığını mı? Cassie onlar için endişelenirdi, bana çocukken bunun bir sorun olduğunu söylemişti ve bahse girerim ki bu sorun kalkmamıştı. Bu onu daha da strese sokacaktı.

Yemek bittiğinde daireden çıktık, Struan benim silahımı rahatça beline yerleştirerek nden gitti. Ben deri ceketimi omuzlarıma attım. Yanımdaki sessiz Cassie oktan kalın bir kapüşon giymişti. Kapüşonunda kedi kulakları vardı ve saçlarının üzerinden yukarı doğru ekiştirmişti.

tatlıydı ama gülümsemiyordu.

Onu dürttüm. "Ailenle her şey yoluna girecek."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Biliyorum. Sana Lottie ve Sin'den bahsedecektim ama seninle konuşmaya başladığımda mesaj atılar.

Kız kardeşler. İşlem için zaman yoktu ve sadece randevularında bir gecikme oldu, bu yüzden haber yok. Ayrıca kardeşim ve silah için de üzgünüm. Dramatik yollarla puan topluyor."

"Aileden gelen bir şey," diye .

Cassie kıs kıs güldü ve omzunu koluma çarptı.

Bu sadece bir onaylamaydı ama yürürken kolumu ona dolamak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geldi.

Direndim.

Bana daha yeni anlamaya başladığım bir anlaşma teklif etmişti. Her iki kısmı da dikkatimi çekiyordu. Onun stratejik zekasıyla belediye başkanından intikam almak çok daha kolay olabilirdi. Bu beni bile kurtarabilirdi. Kaynakları vardı. Bir tür mafya prensesi gibi tehlikeli akrabalarından oluşan bir ordu.

Ama beni teklifin ikinci kısmıydı. "Bana hâlâ bir cevap vermedin," dedi alçak sesle.

Merdivenin tepesini geçip koridorda ilerlemeye devam ettik. İleride, kardeşi bir köşeyi dönerek gözden kayboldu. Karanlıkta Cassie'yi durdurdum. Ona doğru döndüm.

"İki," dedim.

Başını öne eğdi. "İki mi?"

Ağzımı onunkine bastırdım. Bir şaşkınlık ciyaklamasıyla sustu, sonra beni tekrar öptü.

Acele edin.

Sıcak kan.

Kasları onu çok sert bir şekilde yakalamamak için gergindi.

Kısa kesmek istemiştım ama beni karşılama ve benimle birlikte hareket etme şekli beynimdeki bir düğmeyi çevirdi ve beni daha fazlası için geri gönderdi. Onu daha yakına çektim. Başka bir mükemmel baskıda bir inilti bastırdı.

Kalbim zamanın dışında güm güm attı.

Ayrılırken kulağının altını öptüm ve fısıldadım: "Neyle karşı karşıya olursam olayım, neden en büyük tehlike senmişsin gibi geliyor?"

Nefes nefese bir eğlenceyle dudaklarını büktü ama cevap vermedi.

Köşeyi dönünce Struan bir başka geniş koridorun başında bekliyordu. Karanlığın içine baktım. Bir tarafta ay ışığı gümüş dilimler halinde pencerelerden süzülürken, diğer taraf portrelerle süslenmişti. Ağır ahşap çerçeveler içinde yağlı boya tablolar, kenarlarındaki altın parıltısı yaşlarını ve önemlerini ilan ediyordu.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Eğitim alanınız." Struan silahı yan masaya götürdü ve cebinden bir Şey  ıkardı. Mermiler, kutunun ağır gümbürtüsünden ve metal Őingirtisinden anlaşılıyordu.

Ne oluyor lan? Kaşlarımı birleştirdim. "Antikalarınızdaki kurşun delikleri hoŐunuza mı gidiyor?"

Kardeşi bir kahkaha attı ve Cassie kolunu benim koluma dolayarak beni koridorun sonuna götürdü. Nazik baskısını takip ettim, kolay temas neredeyse tanıdıktı ama yine de ürkütücüydü.

"Birazcık tarih," dedi. "Bu portrelerdeki tüm insanlar bizim atalarımız. Hatırlarsanız, nefes almış en kötü insanlardan biri olan babamız, aile geçmiŐiyle o kadar gurur duyuyordu ki, bunu korumak için biz çocukları yetiŐtirdi. Ama planının ikinci bir kısmı daha vardı. Çocuklarını doğurmaları için seks işçilerini seçti ve sonra bizi yoksulluk içinde büyümeye terk etti. Gerekçesi bizi sertleŐtirmekti, böylece hiçbirimiz zenginliği ve lüksü hafife almayacaktık. Tam i imizden birini almaya hazırlandığı sırada başka biri tarafından ka ırıldık ama bu başka bir hikaye."

Bir sehpanın yanında durduk.  zerinde mavi boyalı çiçekler olan beyaz bir vazo vardı.

Cassie onu aldı ve uzattı. "At onu."

Tereddüt ettim. Eski görünüyordu. Muhtemelen değerliydi.  zerinde durduğu masayı sarsmamak için etrafından dolandığınız türden bir nesne.

Gözlerini devirdi, sonra geri çekildi ve vazoyu koridordan aşağı fırlattı. Vazo döşeme tahtalarına çarpıp paramparça oldu ve parçaları karanlığa doğru savruldu.

Arkasından ağabeyi bıyık altından güldü.

Cassie tekrar kolumu tuttu ve yürümeye devam etti. "Sorun Şu ki, McInver, adı buydu, savunduğu her Şeyden ne kadar nefret edeceğimizi tahmin edemedi. Varisi olarak hangimizi seçerse se sin, ki bu arada Sin'i seçti, minnetle ayaklarına kapanacağımızı ve anısını ve aile geleneklerini yaŐatacađımızı varsaydı. Baldızım bu geçmiŐi araŐtırdı ve hiç de hoş Şeyler olmadığını gördü. Atalarımız çoğunlukla diğer insanlara zarar vererek zengin olmuŐlar. Yani bu Őerefsizler," elini duvardaki en yakın resmin üzerinde gezdirdi, "saygınızı hak etmiyorlar. Ama kurşunlarınızı hak ediyorlar."

Koridorun sonuna yaklaştığımda portrelerden birinde yeni bir Şey fark ettim. Delikler.

"Onları hedef olarak mı kullanıyorsun?" Ben sordum.

Cassie gülümsedi ve kolumu sıktı. "Ara sıra. Genelde arazideki bir kum setine ateş ediyoruz ama dışarı çıkamadığım zamanlarda bu da işe yarıyor. Havalandırmak istediğin kişiyi seç."

Sessiz bir mizahla ağzım açık kaldı. Duvara doğru ilerleyerek beyaz peruklu yaşlı bir adamın resmini kaldırdım. Yıkılmış vazunun parçaları ayaklarımın altında çıtırdadı ve Cassie'nin talimatını takip ettim, piç kurusu bir ton ağırlığında olduğu için hafifçe sendeledim ve sanat eserini alanın sonundaki bir masanın üzerine koydum.

Struan'a döndük. "Kimi seçti?" diye sordu.

"Sanırım büyük büyükbabamdan dört kat büyük. Başka bir Sinclair McInver."

"İyi seçim."

Silahlı bana uzattı. Öncekinden daha ağırdı. Dolu. "Nefret ettiğin biri olduğunu et ve gözlerinin arasına bir kurşun sık." Silahlı kaldırdım.

Nefes verdim. "Karanlığa ateş etmemi mi istiyorsun?"

"Kız kardeşimin peşine bir şerefsizin iyi bir ışıklandırma olana kadar bekleyeceğini mi sanıyorsun?"

Haklıydı. Silahlı kaldırmak bu kadar kolay olmamalıydı, yine de hiçbir ihtiyat ya da sinir beni rahatsız etmedi. Resimdeki adam belediye başkanı olmuştu ve ben de düşmemek için bir şansla nehir kıyısındaydım.

"Emniyeti çıkarmam gerekiyor mu?"

"Bir tane yok. Sadece tetiğe basarsan ateş eder. İşaret parmağınızın pedini buna koyun, sonra hedefinizi hizalamak için silahın nişangahlarını kullanın. Kolunu düz tut, nefes alışını yavaşlat."

Yaptım ama Struan ve Cassie'nin arkamda olduğundan emin olmak için arkama baktım.

Be

n. Struan başını eğdi. "Ne ?" Lanet olsun.

Gözlerimi uzaktaki tabloya dikerek tetiğe bastım. Bir sarsıntı ve Bir çatırtı ve mermi silahtan fırladı, tıpkı rüyamda olduğu gibi ama silahın arkasında ben vardım.

Ben şoktan geri çekilirken koridorun ilerisinde bir şeye çarptı. Arkamı dönerek silahı dikkatlice masaya bıraktım ve elimi salladım. Cassie dans ederek yanıma geldi.

"Bakalım mermi bekaretini nasıl kaybetmişsin."

Üçümüz koşarak aşağı indik ve adamın kafasında birkaç santim genişliğinde bir delik olan portreye baktık. Eğer bu gerçek bir insan olsaydı, kaçırdım. Omuzlarım çöktü.

Struan beni şaşırtarak sırtımı sıvazladı. "İyi iş başardın. Hiçbirimiz ilk seferde resmi vuramadık. Şimdi sana ateş ederken sola çekmekten nasıl kaçınacağını göstereceğim."

Ders devam etti. Bana nasıl doldurup boşaltacağımı ve mermilerin fişek içinde hangi yöne gideceğini anlattı. Haznede zaten bir tane olup olmadığını nasıl kontrol edeceğimi. Bir kavgaya girersem ve karşımdaki kişi silahlıysa nasıl tereddüt etmemem gerektiğini.

Struan'ın bakışları kasıtlı olarak kız kardeşine yöneldi. "Eğer saldırgan nişan alıyorsa, öldürmeyi planlıyor demektir. Başkasının ölümcül niyetini ikinci kez tahmin etme. Kendinize güvenin."

Cassie'nin şaşırtıcı polis istatistiklerinden sonra dünyaya bakışım değişmeye başlamıştı.

Dersimi çok iyi aldım.

İki atış sonra, hedefi tam on ikiden vurdum.

Gurur içimi ısıttı. Parmağımı McInver dedenin alnının ortasındaki deliğe koydum.

Struan ıslık çaldı. "Güzel. Bu kadar sıkı çalışmaya devam edersen belki hepimiz seni biraz daha az hor görürüz."

. "Seni etkilediğime sevindim."

"Şimdi delirmeyelim."

Koridorun sonunda Tyler yaklaştı. Cassie'yle kutlama yapma isteğim ona bakışıyla azaldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ona.

"İstediğin iyilik hakkında seninle konuşmam gerekiyor."

Cassie gözlerini kocaman açarak ona baktı ve sonra başını salladı. "Beni takip edin."

Tyler'ı galerinin dışındaki bir odaya yönlendirdi ve kapıyı aralık bıraktı. Arkalarından bakakaldım. Onunla kimsenin duyamayacağı ne hakkında konuşması gerekiyordu? Düşünceler beni hırpaladı. Ona Tyler'a da bana teklif ettiği şeyi teklif edip etmeyeceğini sormuştum.

Ya onu kabul ederse?

Kaşlarımı çattım ve bakışlarımı odaya girdiğim dar aralıkta tuttum. Cassie masanın üzerine tünemiş, elleri iki yanındaki tahtayı sıkıca kavıyordu.

Tyler ona doğru eğildi ve alçak sesle konuştu, yüzleri birbirine yakındı.

Silahı kavrayışım sıkılaştı.

Sonra geri adım attı ve Cassie ayağa fırlayıp ona sarıldı.

İrkildim. Struan kolumu tuttu ve silahı düzgünce elimden aldı.

Bana kuru bir şekilde baktı. "Cassie'ye yanlış baktığı için Tyler'ı öldürme. Ya da başka bir müttefiki. Eğer ona rızası dışında dokunurlarsa, bu başka bir mesele, ama emin değilseniz, meramınızı anlatmak için yumruklarınızı kullanın. Kurşunlarınızı hak edenlere saklayın."

Telefonum çaldı, benzer bir ses Struan'dan ve odanın içinden de geliyordu.

Uyarı sistemi.

Kalbim küt küt atıyordu. Doğrudum ve ekranımı kontrol etmek için uzandım. "Silah," dedim.

Struan onu bana geri verdi, alaycı neşesi geldiği gibi hızla kayboldu.

Birisi kapıları aşmış.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

C
assie

Kimlik tespitini ilk yapan Struan oldu. Gözlerini kısarak telefonuna baktı ve sonra iç çekti. "Geri çekilin."

Tyler başını kaldırdı ve etrafta saklanan diğerlerine önleme pozisyonlarına geçmeleri talimatını verdi. "Kim?"

"Jamieson."

Sırıttım. Korktuğumdan değil ama Riordan'ın kardeşlerimin en küçüğüyle tekrar tanışmasını istiyordum.

Birbirleriyle karşılaştıkları diğer tek sefer de benim Riordan'ı ilk görüşüm olmuştu. Hemen aşık olmuşum. Aynı şey o ve Jamieson için söylenemezdi.

Tyler bana baktı. "Odanızda beklemenizi istememin bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Deli misin sen? Hadi gidip merhaba diyelim."

Dördümüz giriş holüne çıkan merdivenlere yöneldik. Tyler diğerlerinin önce inebilmesi için beni geride tuttu.

Kardeşimin yanında Riordan'ı izledim. İskelet bir tişörtün üzerindeki deri ceketi açıktı, bakışları dikkatliydi, vücudu savaşıma hazırmış gibi gevşekti. Birçok yönden Struan'a benzese de aynı kendinden eminlikten yoksundu. Struan üzerine gelen her şeyle başa çıkabilirdi. Riordan daha yeni yeni öğreniyordu. Yine de istekliydı. Ve yetenekliydi.

Mutluluk içimi doldurdu. İkimiz de bir yolculuğun başlangıcındaydık. Birlikte öğrenebilirdik.

Merdivenlerin dibinde, yol kesen adamımız bir mırıltıyla beni terk etti ve gölgelere karıştı.

Riordan yanımda onun yerini aldı. Bir sütuna yaslanarak kendini benim boyuma yaklaştırdı. "Lanet Tyler seni o odaya götürdüğünde ne istiyordu?"

"İşte yine o kıskançlık. Bunu benim için sev."

Cevap vermedi.

Göğsüne dokundum ve kendiminkine hayali bir çizgi çektim. Sonra da . "Son baktığımda soruma cevap vermemiştin. Burada bir şey olduğu yok. Kesinlikle sevişmiyoruz."

Struan ön kapıya yakın bir yerden, "Duyma menziline," diye homurdandı. Bir süre durakladıktan sonra, "Ama bilmek güzel."

Dışarıdan bir gümbürtü geldi. "Açın kapıyı, orospu çocukları."

Struan kapının sürgüsünü açtı ve Jamieson çerçevede belirlediğinde kehribar rengi bir ışık kıvılcımı diğer tarafa düştü, arkasında zifiri karanlık gece ve elinde çakmağı vardı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Tüm ailemi seviyordum. Struan karanlık bir enerjydi ve yapması gereken şey için uykusuz kalmadan acı çektermeye hazırdı. Sin baba figürüydü, güçlü, destekleyici ve yumruklarıyla yargılamaya hazırdı. Camden bizim ölçümüzdü, bir kontrol noktası ve bir dengeydi. Eğer oraya gitmeye istekliyse, dava haklıydı.

Ama Jamieson en çok bana benziyordu. Biraz vahşi. Duygusal olarak yönetilen. Yazı tura atarak aptalca şeyler yapmaya meyilliydi. Ya da onun durumunda, çakmak tekerleğinin bir fiskesiyle.

Jamieson'ın gölgesi ilerledi.

Struan ona küfretti. "Neden sen olduğunu bize haber vermedin?" Tyler boğuldu. "Sen de söylemedin."

Struan ters ters baktı. Jamieson kısıp bir kahkaha attı.

"Haber getirdim." Yanımdaki adama baktı. Durdu. Daha fazla kıvılcım alevlendi. "Riordan Jones. Seni son gördüğümde Shade seni bir hücreye kapatmıştı. Sonra bir baktım, ailemin grup sohbetinin her yerinde sen varsın."

Riordan omuz silkti. "O karşılaşmanın bir parçası olarak seni kışının üstüne devirdiğimi hatırlıyorum."

Jamieson sinsice yaklaştı. "Yine de , kız kardeşimi beceriyorsun." "Sikişmiyorum," diye mırıldandı Struan.

Riordan yüzünü avuçladı.

Gerçekten kendi işlerine bakmaları gerekiyordu.

İkisine de kaşlarını çattım. "Burnunuzu aşk hayatımdan çekin ve bize haberleri verin."

Jamieson kapıyı kilitledi ve bizi mutfığa götürdü, orada buzdolabını yağmaladı, yiyecek yığma arasında cevap verdi.

"Bir saat önce Arran ve Shade Bronson Lesk'i yakaladı. Onu güvenli bir evde tutuyorlar ve yarın öğleden sonra bunu açıklayacaklar."

Tanrım.

Herkes aynı anda konuşuyor, sorular soruyor ve Jamieson'ın nasıl bildiğini öğrenmek istiyordu.

"Sen de mi oradaydın?" Tyler sordu.

"Hayır, ama düşüğünü duydum. Arran bir gözetleme görevindeyken beni aradı."

Jamieson'ın bakışları Riordan'a kaydı. Bilerek onun önünde durmak için hareket ettim, sahiplendiğimi ve evet, onu burada istediğimi gösterdim.

Kardeşim dudaklarını büktü ama devam etti. "Sonra bir baktım, ortalık karışmış. Her şeyi duydum çünkü telefonu kapatacak zaman yoktu. Arran ve Shade o kibirli piçi hiç görünmeden haklamayı başardılar. Şiir gibiydi."

"Red bilmiyor mu?" Yine Tyler.

"Arran ona bizzat söyleyecek. Bu görüşmenin bir parçası olarak ifade vermek istiyor."

Parmaklarım seğirdi, zihnim deponun bodrumuna doğru uzaklaştı. İşkence yöntemlerine ve öfkeli, kanlar içindeki Bronson'a. "O zaman hemen üzerinde çalışacaklar."

Jamieson başını bana doğru eğdi. "Neden, depoda yaşamak gibi rastgele bir yan macerayı kaçıırıyormuşsun gibi mi hissediyorsun?"

Bir paket sandviç etini mideye indirirken Struan'la bakıştılar. Kanımı kaynattı.

"Evet," diye tersledim. "Yine de rastgele değil. Ben orada çalışıyorum."

Jamieson gözlerini devirdi. "Vazgeç artık."

Alay ettim. "Kafanı kışından çıkardıktan sonra bana bir daha ne yapacağımı söylemeyi dene."

Gülümsemesi kayboldu. "Açık olmak gerekirse, iskelet ekip bu gece Four Milers'ın ikinci adamını öldürdü. Vahşi bir seri katil."

"Kadınları hedef alan ve parçalarını kesmekten zevk alacağım biri."

Bakışları karardı. "Onu öldürmeden önce canını yakacaklar. Misilleme olacak. Deadwater'dan uzak durmalısın."

"Ne bok yersem yiyeyim."

Jamieson buzdolabını çarptı. "Bu bir oyun değil Cass. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Bu Arran'ın savaşı ve kazanmak için yardıma ihtiyacı yok."

"Yine de telefonda senin aptal kıcınla konuşuyordu. Bana senden yardım istemediğini söyle."

Jamieson

bocaladı. Hay

sikeyim.

Haklıydım.

Struan önüne geçti ve Jamieson'ı uzaklaştırarak onu görmemi engelledi. Kardeşimize alçak sesle konuştu, göt herif.

Tyler'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim.

Yol kesen adam çenesini kaşdı. ". Deadwater bir savaş alanı ."

"Uzak mı duruyorsun?" Dilimi yanağımın içine soktum. "Genelev kapanacak mı? Everly ve Genevieve itaatkâr küçük kadınlar gibi taşrada tecrit mi edilecekler?"

Cevap vermedi.

Kardeşlerim geri döndü.

Jamieson uzun bir nefes aldı. "Demek istediğim, bu geçmişinle zaten buraya olan ilgini kaybedeceksin. Neden en tehlikeli anında geri dönersin ki?"

Lanet olsun. Kalbime bir ok saplandı. Titrek olduğumu biliyordum ama bu acıttı.

Struan devrıldı. "Sana daha önce söyleyecektim, Thea seninle Audrey Projesi hakkında konuşmak istiyor. Yardımına ihtiyacı olabilir."

Acı içimde kıvrıldı ve şiddetlendi. Jamieson beni uyardı, Tyler onu destekledi ve şimdi Struan güvenli bir alternatifte kayıyordu, sanki herhangi birinin buna hakkı varmış gibi.

Evet, canı cehenneme.

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve hışımla uzaklaştım. Üzüntü damarlarımda zonkluyordu. Hayatımda ilk kez bir görev bulmuştum. Depoyu ve temsil ettiği her şeyi seviyordum. Çete savaşı bunun sadece bir yönüydü ve şehre dengeyi geri getirmek için gerekliydi. Daha da önemlisi, Bronson

sokaklardan çekilmesi, dünyanın kadınlar için daha güvenli olduğu anlamına geliyordu. Mesele de buydu.

Ayak sesleri beni takip ederek merdivenleri tırmandı.

"Sen de mi beni kontrol etmeye çalışacaksın?" Riordan'a sordum.

"Aklından bile geçirme, çocuk kaçıran."

Söndüm. "Ah, evet. Özür

dilerim." Köşeyi döndük.

Tekrar konuştu. "Kardeşinin Arran'a neden yardım edeceğini düşünüyorsun?"

"Jamieson her şeyi yakıp yıkıyor. Bu konuda iyidir. Arran'ın ailesinin evini yok etti, tabii ki Arran'ın isteği üzerine. İkisi birlikte orayı yerle bir ettiler ve o dehşet evini tanrılara gönderdiler. Ayrıca esir tutulduğumuz pansiyonu da küle çevirdi. Burası da bir noktada biraz kavruldu. Neyse ki babamız hayattayken bunu öğrenebildik."

"Diğer kardeşiniz Scar ve Burn adında iki kişiden bahsetti. Sanırım ikincisi Jamieson?"

Başımı sallayabildim ama aklım Deadwater'daydı.

Odama geldiğimde kapının kilidini açtım. Riordan bizi içeri kapattı ve devam etmemi bekledi.

Adımlarımı hızlandırdım. "Tıpkı uzmanlık alanı insan ticareti olan ve Four Milers'ın kadın kaçırma rotalarını kapatacağına şüphe olmayan Tyler'i çağırmak gibi, Arran Jamieson'ı istiyorsa, zarar vermek niyetindedir."

Riordan beni izledi. "Four Milers'ın binalarını yakıp yıkacak."

"Aynen öyle."

Bu, bir yırtıcıyı sokaklardan uzaklaştırmaktan çok daha büyük bir şeydi. Kardeşlerim Bronson'ın yakın ölümünü kutlarken, ben farklı bir taraf gördüm. Jamieson haksız değildi. Arran bir savaş getiriyordu. Onunla iş birliği yapmak tehlikeli olurdu.

"Bir de sen varsın, o kadınlara yaptığı her şey için Bronson'dan intikam alma planıyla korkunla yüzleşiyorsun."

Bakışlarımı Riordan'a çevirdim. "Ben olmalıyım. Ya da en azından benim bir rol oynamam gerekiyor. Listesinde sırada ben vardım. Buna rağmen, bir kadının onun hayatına son vermesi ilahi adalettir ve kız kardeşleriniz bu onuru istemeyecektir."

Uzun bir süre göz temasını sürdürdü. Ne gördüğünü bilmiyordum ama yarattığı etkiyi biliyordum. Göğsümdeki elektrik kıvılcımı.

Nefes alışımı nasıl hızlandırdı ve hayatım için koşacakmışım gibi hissettirdi.

Riordan beni kontrol etmeye çalışmayacağını iddia ediyordu ama beni korumak için her şeyi yapabilecek bir sürü yatırım yapmış adamım vardı. Ailemi seviyordum ama geri çekilmeleri gerekiyordu. Riordan bundan sonra ne derse desin beni ya öldürecek ya da iyileştirecekti.

"O zaman toparlanıp gitsek iyi olur."

OceanofPDF.com

Bölüm 16

R iordan

Cassie bana baktı, dudakları aralanmıştı ve arzusu gözlerinden okunuyordu. Sonra kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Bunu söylediğin için teşekkürler."

"Farklı bir şey mi bekliyordun?"

"Belki de sana kızgınken üçüncü yumuşak öpücüğümü almanın bir yolunu ."

Sıcaklık beni sardı.

Kanepenin arkasını işaret ettim. "Şuraya otur."

"Peki, patron."

Görevini yerine getirerek kanepenin arkasına tünedi. Ona doğru ilerledim. Yaklaşmak için dizlerini ayırdım ve ağzımı onun bekleyen ağzına bıraktım. Yavaş başladık, Cassie beni bekliyordu. Onu nasıl öptüğümü öğrenmişti ve buna karşılık veriyordu. Başına bir açtım, yüzlerimiz mükemmel bir şekilde buluştu, gözlerimiz kapandı ve yumuşak, ortak nefesler aldık.

Parmakları hafifçe yan tarafımda gezindi. Ardında ateş izleri bıraktı. Bir ihtiyaç iniltisini bastırdım. Öpüşmeyi kesmeden bileklerini yakaladım ve arkasından tuttum.

Duruşunu değiştirdi, böylece göğsü dışarıda ve omuzları geride kaldı. Sıcaklık beni boğdu. Onu bu şekilde bağlamak, sonra da soyup becermek çok kolay olacaktı. Bir sonraki doğal adım ve enerjimizin bizi götürdüğü yol.

Durmak zorundaydım. Bir hırıltıyla onu bir kez daha ama hafifçe öptüm ve geri çekildim.

Yaptıklarım hiçbir parçamın hoşuna gitmedi.

"Üç," diye nefes aldı, yeteneğimi kaybettiğim için benim yerime sayıyordu. "Gitmeliyiz."

"Bir hafta boyunca bunu daha fazla yapmalıyız."

Anlattıklarından başka bir şey istemiyordum. Bakışlarımı ondan ayırmadım, daha fazlası için geri dönmekle bıçak sırtındaydım.

Cassie parmak uçlarını ağzına bastırdı. "Önce yapmam gereken başka bir şey var. Tyler'ın bana söyledikleriyle ilgili."

Nasıl bir ifade takındıysam, sırtıttı. "Düşündüğün gibi değil. Ondan birini bulmama yardım etmesini istedim ve o da bu bilgiyi buldu."

Bunu düşündüm. Sanki sonsuza dek önceymiş gibi gelen bir zamanda, depodaki odasında Cassie annesini hiç tanımadığını ve yetim olduğunu söylemişti. Doğum gününü bile bilmiyordu çünkü kadın bunu gizlemişti. Tyler'ın verdiği bilginin ağırlığı ona ağır gelmiş olmalıydı. Çok farklı bir nedenden ötürü de olsa, bu beni çok rahatlatmıştı.

"Annen mi?"

Nefes nefese kaldı. "Aklımı okumayı bırak."

"Sen başlattın. Yani, onu tanıyan birini mi buldu?"

Cassie başıyla onayladı. "Eskiden onunla birlikte çalışan ve Aberdeen'de yaşayan bir kadın. Onu görmem gerek."

Telefonumdan saati kontrol ettim. Gece yarısını geçiyordu. Aberdeen doğuya arabayla birkaç saat uzaklıktaydı. Deadwater ise üç saatten fazla güneydeydi. Çok daha uzun bir yolculuk olacaktı ama mümkündü.

"O zaman önce oraya gidelim. Arran Kızıl'ı aradığında depoya dönmüş ve kilitlemiş olmalıyız. Dışarıda ne kadar protestocu olduğu umurunda değil, Deadwater'da her şey çok tehlikeli olacak. Sadece senin için değil, herkes için. Ya şimdi gideriz ya da gitmeyiz."

Lamba ışığı gözlerinde dans ediyordu. "Beni iyi vakit geçirmekle kıskırtma." Toparlanmak bir dakikadan az sürdü. Bisiklet kaskımı ve sırt çantamı aldım,

Silahlı kız kardeşimin gönderdiği eşyaların altına soktum. Cassie odasından birkaç parça eşya topladı ve daha sıcak tutan giysiler giyerek ceketinin fermuarını çekti.

Hırsızlar gibi apartmandan kaçtık.

Evin başka bir yerinden sesler geliyordu ve ana merdivene çıkmak yerine beni başka bir koridora ve arka kapıya çıkan dar bir merdiven yönlendirdi.

"Kardeşlerini görme konusunda endişeli misin?" Ben sordum.

"Daha çok Jamieson beni tekrar idare etmeye kalkarsa ona ne diyeceğim konusunda endişeliyim."

"Seni durduracak mı?"

"Denemesini görmek isterim."

Dışarıda bizi serin ve kuru bir gece karşıladı, muhtemelen Tyler onları evlerine gönderdiği için kalan iskelet mürettebattan hiçbir iz yoktu ve görünürde bir helikopter de yoktu. Her şey gerçekten bitmişti. Kuşatma kalkmıştı.

Otoparkı geçip kırmızı Audi'ye ulaştık. Cassie öfkeyle homurdandı ve en yakındaki tekerleği tekmeledi. Düz. Aracın etrafında döndüm. Dördünü de.

Bunu kimin yaptığını bir tahmin edin.

Topuklarının üzerinde döndü ve otoparkın kenarındaki alçak bir binaya doğru yürüdü. Bir kapıyı açarak ışıkları yaktı ve bir dizi pahalı araç ortaya çıktı. Bir Rolls-Royce tanıdım, diğerlerinin de son model ve bakımlı olduğu belliydi. Cassie onları geçerek duvardaki kilitli bir kutuya ulaştı.

Boştu.

"Dur tahmin edeyim, bunun içinde anahtarlar olmalı." Sessizce başını salladı.

Nabzım hızlandı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama cevabı anında bulmuştum. Kaskımı uzattım. "Motosikletimi de tahrip etmedilerse, yağsız sürüş konusunda hızlandırılmış bir kursa hazır olun."

Cassie bakışlarını garaj zemininden kaldırdı. Yüz hatlarındaki hayal kırıklığının yerini eğlence almıştı. "Teklif etmek için garip bir yol ama kabul ediyorum."

"Ne?"

"Beni motorunun arkasına bindirmenin evlenme teklifi kadar iyi olduğunu biliyorsun değil mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır, değil."

Yanımdan geçip giderken miğferimi de aldı. "Bana alacağın yüzüğün türüne takılmıyorum ama haberlerimizi herkese söyleyeceğimi unutma. Gidelim mi?"

Gözlerimi kısarak peşinden gittim.

Bisikletim teslim edildikten sonra onu evin yan tarafına taşımışım. Bıraktığım yerdeydi ve hızlı bir inceleme bana ona dokunulmadığını söyledi. Belki de Jamieson onu görmemişti ya da mülkümle uğraşmanın çok ileri bir adım olacağını biliyordu.

Önünde durdum ve kaskı aldım. "Kafana oturması için sıkılaştıracağım."

Saçlarını düzleştirdiği için homurdandı ama ona dokunmama izin verdi. Dikkatlice kafasına geçirdim ve yumuşak buklelerini altına sıkıştırdım.

"Bir tane olmadan tehlikede olmaz mısın?"

"On altı yaşında bisiklet sürmeyi öğrendiğimden beri bisikletten inmedim. Asıl büyük risk güneye inip otoyola ve ardından şehirlere girdiğimizde. Eğer görülürsek, kenara çekilirim ve ikimiz de silahlı olduğumuza göre, bu tam bir şamata olur."

"Bekle, eğer yolda durmamızın bir sakıncası yoksa, bize bir tane daha getireyim." "Ne olursa . Polisler tarafından durdurulmaktan iyidir." Elimi uzattım.

onun çantasını benim yarı boş çantama dolduruyor.

Cassie omuz silkti ve telefonundan bir şeyler yazdı. "Hey, nişanım, gideceğimiz adresleri sana verebilmem için telefon numarana ihtiyacım var."

Dudaklarımı büzdüm ama rakamları ezbere söyledim. Cassie kaydettikten sonra beni aradı, ben de onunkini aldım. Sonra duraklayan bir parmağını kaldırdı. Dönerek göğsüme yaslandı ve kamerasını çalıştırarak bir fotoğraf çekti.

"Ne? Profilin için bir tane lazım. İşte. Şimdi sana da gönderdim. İlk nişanlı çiftimizin fotoğrafı."

Gözlerimi devirdim. "Sen iflah olmazsın." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Malikânenin içinde bir yerde bir kapı açıldı ve ardından bir çığlık duyuldu. "Cassie?"

Gülümsemesi düştü. "olur mu? Cidden hiç havamda değilim." "Siktir, tamam. Binmek için bisikletin üzerine çık."

Cassie ona baktı. "Çok kısayım. Bacağımı asla yukarı kaldıramayacağım."

"O zaman tırman, küçük sırt çantası." Çömeldim ve omzuma dokundum.

Gözleri dans etti. "Çok tatlısın Rio."

Sırtıma yapışıp kollarını ve bacaklarını doladığında, ben üzerine tırmanırken ağırlığı o kadar hafifti ki, lakabı algılamak için ancak zamanım oldu.

Ducati. Cassie koltuğuna çöktü. Botlarını mandalların üzerine koymak için arkasına uzandım.

Sonra vizörünü kapattım ve motoru çalıştırdım. Sonunda gitme vakti gelmişti.

Malikânenin etrafında döndük ve arkamıza bakmadan çakılları tükürdük. Cassie kükredi, göremediğim bir el hareketi yapmak için beni bıraktı. Evet, kardeşini sikeyim.

Yolun birkaç mil aşağısında durup telefonumu çıkardım ve navigasyonu kurdum. Cassie'nin bana gönderdiği ilk adres arabayla sadece otuz dakika uzaklıktaydı ama varış tahminlerini bir meydan okuma olarak görmek gibi talihsiz bir alışkanlığım vardı.

Karanlık kırsalda hızla ilerledik, yollar tamamen boştu ve bisiklet sürmek için mükemmeldi. Dolunay, benim parlak farım ve sevinç bize rehberlik ediyordu. Rüzgâr beni sürüklüyor, kanımı soğutuyor ama artan enerjim için hiçbir şey yapmıyordu. Özellikle de Cassie'nin bu kadar yakın olduğunu hissettiğimde. Sıkı kolları. Elleri. Kalçaları.

Hiç zaman yokmuş gibi hissettiren bir süre sonra, rota bizi bir gölün yanından ve bir çift yüksek taş kapı direğinin arasından geçirdi, yol bir köprünün üzerinden devam ederek bir kaleye ulaştı. Sağa sapıp eski binanın etrafında döndük. Cassie beni kale duvarının dışına tırmanan bir dizi basamağa yönlendirdi.

Motoru durdurdum. "Burada kim yaşıyor?"

İskoçya şatolarla doluydu ama bir şatoya sahip olan biriyle hiç tanışmamıştım.

Bir adam elinde siyah bir kaskla koşarak merdivenlerden indi. Cassie yardımsever bir tavırla, "O," dedi.

Bir saniye sonra kızıl saçlı otuzlu yaşlardaki adamı Cassie'yi korumak için gelenlerden biri olarak tanıdım. Hatırladığım kadarıyla bir dağ kurtarma görevlisiydi.

"Hey, Max, gece yarısı için özür dilerim," diye cıvıladı.

"Zahmet etmeyin. Zaten bu gece geç saate kadar çalıştım. Her şeyin bittiğini duyduğuma sevindim." Kaskı kaldırdı. "Şirinlik konusunda elimden geleni yaptım. Neyse ki bir keresinde Lia'nın da aklına aynı fikir gelmişti. Daireye saklamıştık."

Cassie kaskımı çıkardı ve yeni kaskımı kabul etti, süslemeler karşısında neşeliydi. İki siyah kedi kulağı vardı. Yol için güvenli olduklarından emin olmak için onlara hafifçe vurdum. Sabit olanlar yola takılırsa Cassie'nin boynunu kırabilirdi. Ama bunlar dayanıksızdı. Tehlikeli değillerdi. Onu üzerine kaydurdum, mavi gözlü bakışları bir süre benimkini tutunca vızıldadım.

Çok sevimliydi.

Bu hoşuma gitti. Ben sürerken bana içgüdüsel olarak sarılması hoşuma gitmişti. "Motorcu musun?" Dikkatimi tekrar Max'e yönelttim.

"Evet, ama ben de bir babayım, o yüzden pek sık dışarı çıkmıyorum. Siz ikiniz gecenin bir yarısı nereye gidiyorsunuz?"

"Bir yerde," diye yanıtladı Cassie.

"O yerde güvende olduğunuzdan emin olun." "Teşekkürler, Max. Görüşürüz."

Sırtıma vurdu, bu da etrafta takılmayacağımızın açık bir işaretiydi. Max'e bir yumruk attım, kaskımı taktım ve oradan bisikletle ayrıldım.

Boş yollar Cairngorms Ulusal Parkı'nın içinden geçiyordu. Başta biraz ağırdan aldım, sadece dışarıda olmanın tadını çıkarıyor ve Cassie'nin hatırı için kendimi bırakmak istemiyordum. Ama o da benimle birlikte mükemmel bir şekilde sürdü, virajlarda benimle birlikte yattı ve hatta fren yapmak zorunda kaldığımda ellerini vücudumdan motor bloğuna kaydırды.

Bir dağ eteğinden düzlüğe indiğimizde, önümüzde geniş ve açık bir yol vardı, ellerini sıktım ve ortama bağladım.

Bana tutun.

Bana daha sıkı sarıldı.

Gazı kökledim. Motosikletim bunun için üretilmişti ve Ducati uçuyordu. Temiz hava, ay ışığı, iyi bir asfalt ve Cassie'nin kahkahası kulaklarıma müzik gibi geliyordu. İş yerinde geçirdiğim onca saatten sonra aylardır uzun bir sürüş yapmamıştım. Sonsuza dek ilk kez, o kadar güçlü bir özgürlük patlaması yaşadım ki, beni şaşırttı.

Bir kayak merkezini geçtik ve Highland turist rotası üzerindeki karlı yollardan aşağı indik. Birkaç ay içinde yol buzlu ve bisiklet için riskli olabilirdi ama sonbaharın ortasında mükemmeldi.

Bunu yaşayabilmek için Cassie'nin kaçırılma girişimini neredeyse affedebilirdim.

Bedenim tamamen farklı bir argüman oluşturmuştu. Parmakları ceketimin altından kayarak tişörtümün üzerinden geçip tenime sıcacık sokulduğunda daha da kötüydü. Onu istiyordum. Çaresizce, karanlık bir yerde durup onu bisikletin üzerine oturtmak ve aptalca öpmek istedim. Onunla uğraşmak istedim. Yolun kenarında soymak. Vücudunun motoruma sarılmış görüntüsünü zihnimde markalamak.

Ama gideceğimiz yeri unutmadım.

Ne de yaklaşmakta olan şey karşısında hissettiğini tahmin ettiğim şekilde.

Birkaç saat sonra Aberdeen'in dış mahallelerine vardık. Yaklaştıkça ve çevremizdeki sokak lambaları ve şehir içi yollar arttıkça Cassie daha da sertleşti. Union Road'a vardığımızda omuzlarımı sıktı ve ben de durdum.

"İşte orada. Pizzacının üstündeki bina."

Motor kapalıyken ona inmesi için yardım ettim, sonra vücudumu uzatarak çevremizi taradım. Hedefimiz Duncan Evi'ydi. Şehir merkezindeki bir caddede, bir dizi dükkânın üzerinde ve diğerlerinin arasında yer alan sıradan bir apartman bloğuydu. Bir adam kapı paneline doğru eğildi ve bir zile bastı.

Adrenalin içimde kıvılcımlandı.

Cassie kaskıma dokundu. "Bunu tak."

"Sen de aynısını yapmıyor musun?" Kendininkini çoktan çıkarmıştı. "Öldürücü olmayan bir silah olarak ihtiyacım olabilir."

Sırt çantamın içinden bir şey aldı, sonra onu omuzlarında sıktı. Adamın vızılıtsı cevaplandığında bir çatırtı sesi geldi ve arkasından kapanmadan önce yavaş hareket eden kapıyı yakalamak için öne atıldım.

Düz bir merdivene girdik.

Cassie kısa bir süre telefonuna baktıktan sonra koşarak üçüncü kata çıktı. Aynı adam bir dairenin dışında bekliyordu.

Cassie'nin başının üzerinden bana odaklanarak bize bir bakış attı. Deri ceketimin ve siperliği açık siyah kaskımın içinde nasıl göründüğümü biliyordum ve o geriye doğru bir adım atana kadar gözdağı vermek için eğildim.

"İşte istediğimiz daire bu," diye fısıldadı Cassie.

Kapı açıldı ve çerçevenin içinde sabahlığıyla bir kadın belirdi.

Cassie ileri atıldı. Kadının nefesi kesildi ve geri çekilerek kapıyı kapattı. Cassie zaten oradaydı ve elim kapıyı açmak için onunkinin yanına indi.

Bekleyen adama başparmağımı salladım. "Siktir git."

Bir oyun planını tartışacak zamanımız olmamıştı ama buna ihtiyacımız yoktu. Girmiştik.

Seks işçisi olduğunu tahmin ettiğim kadın, dairesindeki kısa koridordan aşağıya doğru kaçtı. "Colin! Uyan."

Cassie ve ben oturma odasına daldık ve kadının kanepede oturan sıska bir adamı sarsarak uyandırdığını gördük.

Açık bir lambanın ve sessiz, titreyen bir televizyonun ışığında, gözleri kıpkırmızı ama hemen bize odaklanmış bir şekilde ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

Cassie cebinden bir avuç dolusu not çıkardı. Onları salladı. Colin bakışlarını anında paraya çevirdi. Parayı ona fırlattı. "Çık dışarı. Ona zarar vermeyeceğiz. Polisleri ararsan tam tersi olur."

Colin ikinci kez bakmadan parayı kirli halının üzerinden kaptı ve kaçtı. Yumruklarımı kullanmaya hazırdım ama para da bir o kadar yüksek sesle konuşuyordu.

Cassie'nin hedefi muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı ve ihanet eden erkek arkadaşı kadar zayıftı. Sabahlığını göğsünde sıkıca kavradı ve duvara yaslandı, küt sarı saçları sallanıyordu. "Her ne duyduysan, yalan söylüyorlar."

Cassie uzun bir süre onu izledi. "Beni tanıdın mı?" "Seni Adam'dan tanımıyorum. Eğer gidersen, seni gördüğümü bile unuturum." "Bir daha bak, DeeDee."

Cassie'nin ses tonu ya da belki de adını kullanması üzerine kadın paniğinin bir kaybetti. "Artık kimse beni böyle çağırmıyor. Sen kimsin?"

"Birinin kızı. Bana onun adını söylemen çok önemli."

DeeDee'nin bakışları önce temkinli sonra meraklı oldu. Gözleri tanıdıkça daha da büyüdü. "Hayır. Olamaz."

"Sana kimi ?" Cassie bastırdı. "Bir hayaleti, tatlım."

"Hayaletin bir adı var mıydı?"

DeeDee yavaşça başını salladı. "Cassandra Archer. Ama kesinlikle olmaz. İmkânı yok." Midem sıkışmıştı. Tyler'ın verdiği bilgi doğruduydu.

Cassie sarktı. Onu desteklemek için otomatik olarak bir elimi omzuna attım. Parmakları benimkilere dokundu, sonra kontrolü yeniden ele aldı.

İç cebinden bir tomar daha para çıkardı. Sonra Colin'in boşalttığı kanepeye tünedi. "Sana zarar vermeyeceğimi söyledim ve vermeyeceğim. Ayrıca zamanını ve az önce korkutup kaçırdığımız müşteriden kazanacağın parayı da ödeyeceğim. Karşılığında bana Cassandra hakkında hatırladığın her ayrıntıyı anlatacaksın. Şimdi."

DeeDee bir kuş gibi öttü. Başta tereddütlüydü, kaskımı çıkardıktan sonra biraz daha iyi oldu. Yirmi yıl önce tanıdığı bir kadınla ilgili detayları paylaştı. Cassie'nin annesi. Seks ticaretine yeni başlayan gençler olarak yan yana çalışmışlar ve arkadaş olmuşlardı.

"Hamile olduğunu öğrendiği gün oradaydım." DeeDee bira kutularıyla dolu üzerinde bir sigara sarmayı bitirdi. Onu . "I

Sanırım o seninle birlikteydi."

Cassie dudaklarını birbirine bastırdı. "Mutlu bir anmış gibi davranmana gerek yok. Babamın kim olduğunu biliyorum. Ya da öyleydi."

DeeDee saçlarını kulağının arkasına itti. "Hepimiz babanı tanırdık. Kızlara araba gönderirdi ve şoförlerin elbise almak için paraları olurdu. Herkes bir kez ona giderdi."

İkinci kez yapmadıklarını ima ediyorsun.

Kadın konuşmaya devam etti ve McInver'la karşılaşmasını anlattı. Kadınlarının birbirlerine şov yapmasından ne kadar hoşlanıyormuş. O şehvet düşkününü yaşlı pisliğin görüntüsü karşısında içim ürperdi.

"Cassandra onun favorilerinden biri miydi?" Cassie sordu.

"Bunu bilmiyorum ama daha fazlası için geri dönmeye istekliydi. Hiçbirimizin sahip olmadığı hedefleri vardı. Hırsları."

Cassie'nin nefesi kesildi. Eğildi. Bu onun için önemliydi.

DeeDee esrarı uzattı ve reddetmemiz üzerine omuz silkti. "Bana sorarsanız zaman . Buralarda hırsın satın aldığı tek şey büyük evde zaman geçirmek ya da daha hızlı bir ölüm. Annen kendi genelevini işletmek istiyordu. Onun için çalışacak birkaç kız ayarladı. On yedi yaşındaydı ve dünyayı ele geçirebilecekmiş gibi davranıyordu. Sonra hamile kaldı. Göbeği buraya kadar çıkmış olsa bile, bir numara için para ödemeyen bir aptalın ödünü koparabilirdi. Arabalara doğru yürüdüğünü ve onları görürdüm. Korkusuzdu. Sonra seni doğurdu. O günü dün gibi hatırlıyorum."

Cassie'nin yanındaki koltuğa oturdum. Eli bileğime dolanmak için uzandı. Parmakları titriyordu.

"Haftanın hangi günü olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Pazar günü, tam ayın sonunda. Cassandra'nın annesi Katolikti ve sizin ona Tanrı'nın bir hediyesi olduğunuzu söyleyerek şaka yapardı. Yine de seni sakladı. Sosyal hizmetler etrafta dolanıyordu. Sanırım sonunda çocuğunu aldılar, eğer seni büyütmediyse. Ona ne olduğunu hep merak etmişimdir."

Cassie arkasına yaslandı, sessizdi ve görünüşe göre sersemlemişti.

Bir boşluğu doldurmak amacıyla "İrtibatı kesmediniz mi?" diye sordum.

"Hayır. Bir gün ortadan kayboldu. Gözü hep tehlikedeydi, ya toplumdan ya da babasından. Birinden kaçtığını düşündüm."

Cassie nefesini içine çekti. "Ailesinin kim olduğunu hiç söyledi mi?"

DeeDee'nin bakışları daraldı, sonra arkasına yaslandı. "O ağaca havlamaya gitme. Zahmetine değmez."

"Neden, onlar kötü haber mi?"

"Bir zamanlar kötü haberlerin en kötüsüydüler ama çoğu öldü ya da Barlinnie'de Majestelerinin emrinde hizmet ediyorlar."

Kötü şöhretli bir İskoç hapisanesi.

"Onlar gangsterdi," diye onayladım.

Başını salladı. "Spring Hill çetesini hiç duydun mu? Büyükbaban yönetiyordu. Koruma, borç para verme ve ticaretten para kazanıyordu. Bu tür şeylerden. On beş yaşındayken Cassandra'ya evleneceği söylenmiş. Bu yüzden kaçtı."

"Mafya," diye nefes aldı Cassie.

"Evet. Yeterince rahat bırak. Hâlâ hayatını sürdüren bir ya da iki amcan var, bu yüzden onların radarından uzak dursan iyi olur." DeeDee telefonunu kontrol etti. "Aşağıda bir müşterim var. Bu daha uzun sürecek mi?"

Cassie ayağa kalktı. "Hayır. Al. Söz verdiğim para. Bana ondan bahsettiğin için teşekkür ederim."

DeeDee parayı kaptı ve sabahlığının içinde kayboldu. "Ne zaman istersen, tatlım. Daha fazlasını istersen geri gel."

Cassie tereddüt etti, sonra bir kalem almak için sehpaye doğru eğildi. Bir makbuzun üzerine bir şeyler yazdı. "Başka bir şey hatırlarsan, önemli bir şey, beni arayabilir misin?"

DeeDee'nin ifadesi değişti. "Artık buralarda yaşamıyor. Sana söylemek için onu görmeyeceğim."

"Onu hiç görmeyeceksin. O uzun zaman önce öldü."

Seks işçisi gözlerini kırptırdı. "Kahretsın. Daha iyisini hak ediyordu."

Oradan ayrıldık ve Colin'i yolun karşısındaki bir kapı aralığında gizlenirken ve en azından polisi aramazken gördüm. Gerçi bunun buralarda pek olmadığını tahmin ediyordum.

Cassie bisiklete doğru yürüdü ve benim taşıdığım kaskını alıp taktı. Belli ki şimdi konuşmanın sırası değildi. Söyleyecek sözlerim olsa bile dinlemek isteyeceğinden emin değildim.

Ayrıca, duymak istemeyeceği bir şey fark etmiştim. Kardeşleri gibi ben de onu pamuklara sarmak istiyordum. Onu dünyanın ona dokunamayacağı güvenli bir yere kilitlemek. Bunu ona söylersem, muhtemelen beni taşaklarımdan vururdu.

Cassie bakışlarını bana doğru kaldırdı.

Yüz hatlarındaki yorgunluk kalbimi kırdı. "Beni eve götür."

OceanofPDF.com

Bölüm 17

C
assie

Riordan bizi güneye doğru hızla götürürken beynim de aynı hızla duygu ve düşüncelerle dolup taşıyordu.

Motor kükredi. Çığlık atmak istedim.

Aberdeen'den çıktıktan sonra bir kavşağa ulaştık ve aniden nerede olduğumuzu fark ederek nefesimi içime çektim. Riordan'ın koluna dokunarak soldaki yoldan gitmesini işaret ettim. Deniz yolu. İskoçya'nın doğu kıyısında daha yavaş bir rota ama benim için değerli bir yere sahip.

En azından yanından geçmek istedim. Bir şekilde içimde kabaran garip duyguların doruğa ulaşmasına yardımcı olmak için.

Riordan hiç duraksamadan işaret ettiğim yere doğru sürdü bizi, Stonehaven ve Dunnottar Kalesi tabelalarını geçtikten sonra Catterline Koyu'na vardık. Ödünç aldığım kaskımın içinden bile denizin tuzlu kokusu burnuma geliyordu ve duygularım beni sarsmaya devam ediyordu.

Riordan garip halimi sezmiş gibi arabayı daha yavaş sürdü.

Sonra onu gördüm.

Çalılıklarla neredeyse gizlenmiş olan geri dönüş, alçak bir uçurumdan aşağı iniyordu. Kaskatı kesildim ve işaret ettim, nişanım da benimle birlikte koştuğu için motoru neredeyse üç altmış döndürdü. Çukurlu yolda ilerledik, tümseklerin üzerinden geçtik ve aşağıya doğru kayaları çatırdatarak indik. Durdu, motoru kapattı, bir eli bana yardım etmek için bekliyordu.

Zombi gibi tökezledim, botlarım kumsalın gevşek çakıllarına battı.

Sessizlik karşıladı beni. Dalgaların sessiz çekişinden başka bir şey yoktu.

Buraya geldiğimden beri yıllar geçmişti. Hiçbir şey değişmemişti. Ne solumuzdaki camlı verandalı ev ne de sörf tahtalarıyla dolu kulübe. Gümüş rengi, sakın denizdeki kayaların tam dizilişi de. Kaskımı çıkarıp yere bıraktım ve suyun kenarına doğru yürüdüm. Beni selamlamak için koştu. Sanki beni tanıyordu. Sanki bana hoş geldin diyordu.

Riordan düzleşmiş saçlarını ovuşturarak yaklaştı. "Burası neresi?"

"Hiçbir yerde, gerçekten. Kaçarken birkaç günlüğüne evimizdi."

Bir süre beni izledikten sonra çakılların üzerine oturdu. "Jamieson'ın yaktığı pansiyondan sonra mı?"

Geçmişimi bir araya getiriyordu. Önemsemesi hoşuma gitmişti.

"Evet. Ama o Torlum'daydı."

"Nereye kaçırıldın? Bana bundan bahset."

Annem hakkında öğrendiklerimle başa çıkmaya çalışmaktan daha iyiydi. Karanlık ufka bakarak kendi geçmişimi düşündüm. "Sin ve Jamieson dışında hiçbirimiz büyürken birbirimizi tanı mıyorduk, onlar da birbirlerini gelip geçerken görmüşlerdi. Ben ve kardeşlerim teker teker kaçırılıp Torlum'a götürülene kadar akraba olduğumuzu bilmiyorduk. Hebridler'de uzak, ıssız bir ada. Yerlilere bizim genç suçluların rehabilitasyonu için orada bulunduğumuz söylenmişti ama aslında McInver'in çocukları olduğumuz ve o ölmek üzere olduğu için götürülmüştük. Başka biri onun mirasını istiyordu ve kim olduğumuzu bilmediğimiz için bizi saklamak, vasiyetini yerine getirenlerin bizi asla bulamayacağı anlamına geliyordu. Beni aldıklarında altı yaşındaydım."

"Lanet olsun."

"Değil mi? Benim dışımda, ilk defa bir ailem vardı. Dört ağabeyim ve onların kız arkadaşları vardı. Hiçbir şeyden her şeye kadar ve her biri beni önemsiyordu. Sin ve Lottie'yi ailem olarak istediğimi o evde fark ettim. Onları sevdiğimi. Bu koyda yüzdük." Boğazım düğümlendi. "Ev sahibi izinsiz girdiğimizi fark edip polisi aramadan önce burada o kadar bile kalmamıştık. Burası her zaman hayatımın gerçek başlangıç noktası olarak aklımda kaldı."

"Polis geldiğinde ne oldu?"

Başımı öne eğdim. "Beni aldılar. Koruyucu aileye geri dönmek zorunda kaldım. Arran'ın babası beni rehine olarak kaçırana kadar ailemi bir daha görmedim. Bu bizim kaçışımızın sonu oldu çünkü başına geleni buldu."

"Onu Arran mı öldürdü?"

"O da istedi, ben de. Orada çok fazla polis vardı. O adam şimdi hapiste çürüyor ama Arran'ın annesi Audrey'i öldürmeden önce değil."

Riordan'ın bakışlarında bir şey fark edildi. "Audrey Projesi. Kardeşin sana bundan bahsetmişti. Ne demek istedi?"

"Thea'nın yürüttüğü bir hizmet. Struan'ın eşi ve bir sosyal hizmet görevlisi. Hayatları olduğu için çocuklarını sosyal hizmetlere kaptırma riski olan kadınlara yardım ediyoruz. Thea'nın ekibine yönlendiriliyorlar, sonra da yasal konularda ve barınma konusunda yardım alıyorlar. Neye ihtiyaçları varsa. Bu çok değerli bir şey. Audrey'nin adını verdik çünkü Arran'ın deposu işin ön tarafı. Birçoğu insan ticaretine maruz kaldıktan sonra bu yolla geliyor. Thea onun için çalışmamı istiyor."

Burnunu kırıştırdı. Tek kelime etmeden düşüncelerini okudum.

"Evet, cehennem kadar değerli. Evet, aklımı kaçırarak kadar sıkılıyorum. Her ne kadar ailem benim izlediğim yolu tercih etse de bu bana göre değil. Anlıyorum. Kimseyi ilgilendirmeyen takıntılar edinip bıraktığımı gördüler. Üniversiteyi bırakıp Arran'ın deposunda joker bir işe girdiğimi gördüler, belli ki onu da bırakmamı bekliyorlar. Kitaplığımdaki başarısız takıntılarımın hatıralarını içeren kafatasını gördünüz mü? Jamieson'ı böyle davrandığı için gerçekten suçlayamam."

Eğilerek bir çakıl taşı aldım ve suya fırlattım. Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Anıların içinde kayboldum. Riordan sadece beni izledi.

Sonunda, bu akşamki olaylara ve artık birbirine bağlı olan noktalara geri döndüm.

"Tüm bu yıllar boyunca, buradan önce gelen tarih parçamı merak ettim. Gerçek ailem oluşmadan önce. Tüm bu zaman boyunca annemin arkadaşı sadece birkaç saat uzaktaydı. Kayıtları araştırdık. Arran'ın karşılaştığı insanlara, onun için çalışan kadınlara sorduk. Hiçbir şey bulamadık."

"DeeDee'nin verdiği bilgiler, bir Pazar günü doğmuş olmanız, bu size bir doğum tarihi veriyor mu?"

Öyle oldu. Tanrım. "Ekim'in 30'u."

"On gün ."

"Daha da önemlisi, bana onun hakkında gerçek bir şey veriyor. Bu noktaya kadar, adı dışında tek bildiğim vücudunu McInver'a sattığıydı. Hırsı vardı. Bunu takip edebilirim."

"Hırs, değil mi? Kendini satmamak."

Birbiriyle yarışan birçok duygunun arasında kalınca nefesimi tuttum. "Depoya yeni geldiğimde bazı kadınlarla orada çalışmanın nasıl bir şey olacağını konuştum. Sırtımda."

"Teorik olarak mı?"

"Hayır."

Riordan bakakaldı, ay battığı için yüz hatları neredeyse gizlenmişti. "Bunu maç gecesi kulüpte söylemiştin ama kendimi şaka yaptığına inandırmıştım. Bunu neden isteyesin ki?"

Birdenbire onu kıskırtmam gerekti. Ayağa fırlayıp beni yakalamasına ihtiyacım vardı, çünkü sersemlemiştim ve enerjimi bir şeye odaklamam gerekiyordu. Her ne sebeple olursa olsun, onunla birlikteyken ilk hamleyi asla yapamamıştım. Tüm büyük konuşmalarına rağmen, ona dokunmak beni çok korkutuyordu ama yine de umutsuzca istediğim her şeydi.

Ona doğru bir adım attım. "Bu soruyu sordum çünkü genelevde çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum. Seksin sadece bir alışveriş olduğunu kendime kanıtlamak için."

Hiç tanımadığım anneme daha yakın hissetmek için.

Elini çakıl taşlarının arasına sokarak ayağa kalktı. "Bekâretini mi satacaktın?"

öfke akıyordu.

Nefesim hızlandı. *Evet, bundan daha fazla.* Hevesle başımı salladım.

Riordan acı dolu bir ses çıkardı, sonra dönüp kumsala doğru tepindi. Kalbim yerinden çıkacaktı. Gidiyor muydu?

Paniğim kısa sürdü.

Bisikletin yanında, orada bıraktığım sırt çantasını aldı ve karıştırdı. Birkaç saniye sonra elinde bir şeyle geri geldi ve doğruca bana doğru yürüdü.

Cüzdanını göğsüme dayadı. "Bana ilk seferini sat."

Geriye doğru sallandım ve deriyi parmakladım. İçimde sıcak bir şey parladı, meydan okumayla yanıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bana gücün yetmez."

"Lanet olsun, yapamam. En azından para ödeseydim, kontrol bendeymiş gibi davranabilirdim."

Elimi geri çekerek lanet cüzdanı suya atabildiğim kadar uzağa attım. Bir kütleye yere düştü ve bir dalganın altında kayboldu.

Riordan öfkeyle düşmesini izledi ve sonra bana döndü. Hiç duraksamadan pazularımdan tuttu ve beni kendine doğru çekti.

Ağzı benimkini acımasız bir öpücükle aldı.

Beni yuttu, hareketinde hiç yumuşaklık yoktu. Öfkeden yapılmış olmalıydı, ama tek tattığım tutkulu bir ihtiyaçtı. Çaresizlik. Ağzını benimkinin üzerine eğip dudaklarımı diline açtığında patlayan yadsınamaz bir bağ.

Yaklaşmak için pençeledim. Boyu yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak omuzlarını ittim ve Riordan eğimli çakılların üzerine düştü, beni de yanına alarak ona sarıldım. yaslandı; kendimi vücuduna yapıştırdım, kolları beni sıkıca sardı, biri başımı kontrol etmek için saçlarıma saplandı. İlk öpücüğümüzü kalpler ve çiçeklerle yeniden yapmıştı. Yumuşak dokunuşlar ve özen.

Bu hiç benim tarzım değildi.

Ona böyle ihtiyacım vardı. Öfke ve deliliğin sınırında. Parmak uçları içeri giriyordu. İhtiyacı parlıyordu. Ona karşı hep böyle hissediyordum.

Kalçalarımız değiyordu. Parmaklarım onun kemerinde kıvrıldı.

Riordan bir iniltiyle bizi yuvarladı, o büyük eliyle başımı nemli çakıl taşlarından korudu ve kalçalarımın beşiğine yerleşti. Ona doğru eğildim, sert aleti çok fazla kıyafetin arasından kalçalarımın birleştiği yerde buluştu. Sonra bileklerimi kavradı ve bir arada tutarak ona dokunmamı engelledi.

Boğazımı öptü, hafifçe ısırmadan önce burnunu çeneme götürdü. "Beni delirtiyorsun. Benim için fazla vahşisin. Şu anda tek yapmak istediğim, bu düşüncelere sahip olduğun için seni cezalandırmak üzere bağlamak."

Zorlukla nefes alarak karanlık yüz hatlarına baktım.

"Anlaştık." Bakışları benimkileri aradı. "Ne?"

"Bunu da teklife ekleyeceğim. On gece birbirimize ait olacağız. Birlikte uyuyacağız. Birlikte yiyeceğiz. Ve seks yaptığımızda, beni bağlayabilirsin. Her iki durumda da Deadwater'a döndüğümüzde sana nişanlım diyeceğim. Kabul et ya da etme."

Göz temasını sürdürdüm, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki paramparça olacağını sandım. Sonunda konuştuğunda neredeyse parçalanıyordu.

"Anlaştık."

OceanofPDF.com

Bölüm 18

R iordan

Cassie'nin üzerinden inerek kot pantolonumun düğmesini açtım, ardından botlarımın fermuarını açtım ve alt tarafımı sıyırdım. Boxerlarım. Ceketim bir yığın halinde onları takip etti.

Dirseklerini çakıl taşlarına dayayarak dudaklarını yaladı.

Bir sıcaklık kıvrımını kontrol ettim. "Bana öyle bakma vahşi kız. Bekaretini soğuk bir kumsalda almayacağım."

"Striptiz aksini mi söylüyor?"

Cevap olarak döndüm ve su seviyesine doğru yürüdüm, sonra da denize girdim. Dondurucu su ayak bileklerimi ve baldırlarımı yaladı. Bir küfür mırıldandım ve ellerimle deniz tabanını inceledim. Kalın deniz yosunları beni fırçaladı. Lanet olsun.

"Biraz sola," diye seslendi Cassie kıyıdan. Yönü takip ettim.

"Şimdi biraz daha derine."

Yapılması gereken doğru şey olsa bile gösteriyi durdurduğum için mutsuz olan aletim zonkluyordu. Sonra su dizlerimin üzerine kapandı ve taşaklarım büzüştü.

"Oh, evet, bebeğim. Tam orada," diye bağırdı.

Ona kötü bir bakış attım ama ayak parmağım kare kenarlı bir şeye dokundu. Elimi daldırdım ve harap olmuş cüzdanı çıkardım.

Ben içeri girerken Cassie'nin yüzü gülüyordu. "Sana ."

Ona doğru salladım ve ciyaklayarak başladı. Uzaktan bana sırttı.

Deniz suyunu silkeleyerek elimden geldiğince kurulandıktan sonra tekrar giyindim ve Cassie'ye elimi uzatarak motora dönmemizi istedim. Uzattığım parmaklarıma baktı ve sonra onları kavradı.

"El ele tutuşuyoruz. Çok tatlısın."

"Ve her nasılsa sadece on günlük bir ilişki içinde değil, aynı zamanda nişanlı."

Omuz silkti, yanımda sekti. "Pişman olmayacaksın. İyi kafa vermeyi öğreneceğim."

Benim acı dolu sesime güldü. "Bu arada, gerçekten güzel bacakların var. Mükemmel şekilli ve güçlü."

"Bisiklete bin, Cassiopeia."

"Oh hayır. Seni huysuzlaştırdım. Ama sadece ilk ismim kullanıldı. Tamamını almak için daha çok çalışmalıyım."

Sahil yoluna geri döndüğümüzde Cassie sırtıma yaslandı ve Deadwater'a kadar sürecek uzun yolculukta bizi götüreceğime güvenerek bana sarıldı.

Şafak ışığını gökyüzüne yaydığı anda yolu yarılamıştık. Şehrin dış sınırlarına yaklaştığımızda hava tamamen solgunlaşmıştı.

Deadwater, geniş ve gelgitli bir nehir tarafından ikiye bölünerek İskoçya ve İngiltere arasında paylaştırılmıştı. Şehir merkezi İngiliz tarafında, banliyöler ise İskoç tarafındaydı. Onları atladık ve bizi şehre götüren köprüye, ardından da liman yolundan depoya ulaştık.

Günlerdir uzaktaydık ve ben travmatik koşullarda ayrılmıştım.

Yine de bir şekilde, bunların hiçbirinden pişmanlık duymuyordum. Tek bildiğim, onu bisikletten indirebilmem için sırtıma yapışan yaramaz, parlak ruhtu. Bir süre bana sarıldıktan sonra aşağı atladı ve bakışlarıyla binayı inceledi.

Her şey aynı görünüyordu. Uzun, kırmızı tuğlalı yapının ön tarafında Arnavut kaldırımlı bir sokak, arka tarafında ise bir kat aşağıya inen otopark vardı. Kız kardeşim protestocular hakkında uyarıda bulunmuştu ve ön tarafta bir tür faaliyet olduğuna dair kanıtlar vardı, ancak biz içeri girmek için oyalanmadık.

Cassie'nin güvenli bir şekilde içeride olmasını istedim. Bildiğimiz kadarıyla Arran henüz Bronson'ı kaçırdığını açıklamamıştı ama bu rakip çetenin habersiz olduğu anlamına gelmiyordu. Şu anda bile pusuya yatmış olabilirlerdi. İkimizden birini almak, iskelet ekibin konumunu tehlikeye atabilecek bir ödül olurdu.

Arka kapıda Cassie bir şifre girdi.

Panel kırmızıya döndü, kapı kilitli kaldı.

Aynı etkiyle tekrarladı, sonra homurdandı ve cama vurdu. "Kapıyı aç."

İskelet tayfa tişörtü giymiş bir figür diğer tarafta belirdi. Tereddüt etti.

"Jed? Tanrı aşkına."

Bir duraklama oldu, sonra kapı tıkladı ve içeri doğru açıldı. Cassie içeri girdi, ben de onu takip ettim.

"Kod ne zaman değişti?" diye sordu. "Bunu

patrona sormanız gerekecek," diye yanıtladı Jed.

Ekibin çoğuyla tanışmıştım ama bu adamla sadece bir kez. Onun hakkında tek bildiğim İskoç olduğuydu.

Bana bir bakış attı. "İkinizin de üstünü silah için aramamız gerekecek."

Çenemi kaldırdım. "Seni kurtarayım. Sırt çantasında iki silah var, ikisi de mürettebata ait. Ayrıca ikimiz de burada çalışıyoruz."

Adam omuz silkti. "Öyle olabilir ama son birkaç gündür burada değilsin. İşler değişti."

"Kod dışında farklı olan ne?" Bana baktı.

"Bunu size söyleyebileceğimden emin

değilim." "Bizi içeri alabilir misin?"

Jed koridorun iç kapısına baktı. Acil durumlar için bir hava kilidi oluşturuyordu, bu yüzden onun da kilitli olacağını biliyordum. Ve Jed yerinden kımıldamıyordu.

"Tamam, belli ki beni delirtme ödülünün peşindesin." Cassie telefonunu kaldırdı. Birini aradı. Bağlandı. "Shade, bir saniyeliğine arka kapıya gelebilir misin?"

Jed'in kaşları saç çizgisine doğru kalktı.

Cassie telefonu kapatıp kollarını kavuşturdu ve ayak parmaklarını yere vurdu.

Bir dakika geçti, sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Shade kapıyı iterek içeri girdi. Delici bakışları hepimizin üzerinde gezindi, tipik kızgın ifadesi yerleşmişti.

"Sorun nedir?"

Cassie parmağıyla işaret etti. "Geri döndük. Görünüşe göre içeri girmek için protokolü bilmemiz . Sinirliyim ve sadece yatmak istiyorum, bu yüzden seni çağırdım."

Shade dünyadan bıkmış bir şekilde iç geçirdi ve dövmeli boğazını avuçladı. "Jed, bir dahaki sefere lanet olası listeyi kontrol et. İkisi de listede."

"Silahları var," diye tısladı Jed.

Shade dudaklarını büzdü. "Güzel. Cassie, Riordan, beni takip edin."

Bizi bodrum girişinden geçirip zemin kattaki merdivenlerden yukarı çıkardı ve koridorlardan geçerek yönetim ofisine götürdü. Odanın içinde sırtını büyük masaya dayadı ve parlak lambayı bizi kr etmeyecek şekilde ayarladı.

"Bugün döneceğini . Jamieson seni bilgilendirdi o zaman?"

Cassie başıyla onayladı. "Bronson iskelet ekibinin hapishanesinde. Ondan bir parça istiyorum. Ya da bira tane. Bir dl dolabı kurmayı düşünüyorum ve rafımda bir parça olarak çok güzel olacak."

Shade'in gözlerinde bir şey parıldıyordu. Belki de kan vaadi.

Cassie tırnaklarını inceledi. "İstersen ilk başta geride durabilirim ama ciddiym. Odada olmak istiyorum."

Çete infazcısı onun isteğini bira saniye düşündü. Eğer hayır derse çok zlecekti ama bunun olacağını sanmıyordum. Anladığım kadarıyla Shade ve Cassie arasında bir tür akıl hocası/protg ilişkisi vardı. Piers Roache'u Everly'nin şampiyonu olarak almasına izin verdi. Dahası, eğer Bronson katilse, Cassie'yi doğrudan tehdit etmişti. Buna hakkı vardı.

Başını eğdi. "nceden tartıştıığımız katı bir oyun planımız olacak."

Cassie'nin gözleri parladı. "Seni takip edeceğim. oktan başladın mı?"

"Hayır. Bu geceye kadar baygın. Arran, Red'e söylemeyi erteleyecek. ilk denemeyi yaptık. Gittiğini bildiklerine dair hiçbir işaret olmadığđ için tüm plan suya düşüyor."

"Güzel. nce uyumam ve hanımlarımla konuşmam gerek. Kız dedektiflere hangi soruları sormamız gerektiğini ğrenmeliyiz."

Shade pozisyonunu dzelitti, bir eli esnemesini bastırmak için yukarı kalktı. "Ev döndüğüne sevinecek. Seni zledi." Dikkati benim zerimdeydi. "Senin hikyen ne? Buraya gönüllü olarak mı geldin?"

İğnelemeye sinirlendim. Arran'ın ikinci adamıyla aramızda kaybolmuş bir aşk yoktu ya da en azından tanıştığımızda yoktu. Everly'yi kaırdığđ için peşine düşmüştüm. Pislik herif bisikletime zarar vermişti. Ama Everly şimdi onunla çıkıyordu. Eğer ciddi olsalardı, Everly olduğu hayatımda olurdu. Çok az tanıdığım kız kardeşim. O zamandan beri, bisikletimin tamir masraflarını karşılamayı teklif etmişti ama ben oktan tamir ettirmiştim, kaportamda kalan tek yara iziklerdi.

Birbirimize karşı tutumumuzun değiştiğini düşündüm. Bana karşı tutumu biraz değişmişti. Yumuşamak yanlış kelime oldu ama

daha az düşmanca davrandı. Tavsiye bile vermişti.

Bakışlarını tutarak başımı ofisin karşısındaki kadına doğru eğdim.
"Cassie'yi sahiplendiğimi size resmen bildiriyorum."

"Komik, ben tam tersi olduğunu sanıyordum." Gözlerini ona dikti. "Bu arada, eğer bir daha uyuşturucuma dokunursan, ben-"

Kızgınlık içime işledi. "Bu tehdidi bitirme."

Kaşlarını kaldırdı. Bela için yalvarıyordum. İki kez ona karşı geldim. Yine de Cassie'yle böyle konuşmasına asla izin vermezdim.

Shade bakışlarımı tuttu. "Not edildi. Kırbaçlandığını da söylemiyorum. Sadece burada olmak istediğin için burada olduğunu bilmem gerekiyor."

Cassie, "Nişanlımı rahat bırak, ben de senin uyuşturucularına aynısını yapacağım," diye .

Shade'in ağzı açık kaldı. "Nişanlısı mı?"

Tanrı . Bakışlarımı onun üzerine indirdim. "Cassie, buraya gel."

İtaatkâr bir şekilde koşarak geldi. "Evet?"

"Ona benim kararım ile birlikte olduğumuzu söyle."

Yukarı baktı. "Bu doğru. Oh, ve çünkü bir anlaşma yaptık."

Alarm diğer duygularımı kovaladı. Shade'e planlarımdan bahsedemezdi. Eğer Arran'a ulaşırsa-

Mutlulukla infazcıya gülümsedi. "Riordan ve ben belediye başkanının canına okuyacağız. Henüz nasıl olacağından emin değilim ama bin kesikle ölümü düşün ve bu çizgide olacak. Anlaştık mı?"

Bölüm 19

C
assie

Gölge hareketsiz kaldı. Aynı anda Riordan gömleğimi belimden kavradı ve tuttu, gizli kavrayışında çok anlamlı bir şey vardı.

Onu . Güzel.

Riordan'ın sorunu yalnız bir kurt olmasıydı. Kendi seçimi değildi. Dünyada yalnızdı ve onu önemseyen çok az kişi vardı. Belli ki Genevieve ve belki Everly onu önemsiyordu ama onların dışında bir kabilesi yoktu. Bunu ona verebilirdim. Güvenmeye hazır olduğu takdirde insanların yardım etmeye hazır ve istekli olduğunu görmesine yardım edebilirdim.

Daha da önemlisi, bu şekilde intikamını alma sürecinde ölmeyecekti.

Yanılmamışım.

Shade aramıza baktı. Bakışlarındaki bir şey bana Riordan'ın iddiasını kendi iddiasından üstün tuttuğunu söylüyordu, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Belediye Başkanı Everly'yi incitmişti. Ama Riordan adamın oğluydu. İhmal edilmiş, göz ardı edilmiş çocuğu. Shade her ne kadar sevdiği kadının intikamını almak istese de, bir onur kuralına göre hareket ediyordu. Buradaki tüm erkekler öyleydi.

Bir tür karar verdi ve masaya vurarak kapıya doğru ilerledi. "Ne istersen yap, ama dikkat çekme ve o herifi öldürme. Henüz değil. Yardıma ihtiyacın olursa benimle konuş."

Bizi dışarıya yönlendirdi. "Sonuçları paylaşır mısınız?"

Shade uzaklaştı. Nefesimi verdim ve gözlerimi kısarak Riordan'a baktım. Kaşlarını çatınca midem bulandı. Diğer parçalarım da öyle.

"Birden nükleer patlamaya kadar bir ölçekte, şu anda benimle ne kadar mutsuzsun?" diye sordum.

Riordan arkasını döndü ve sinsice uzaklaştı. Asansörde, kapıyı açmak için şifreyi tuşladı, sonra beni içeri itti, dokunuşu hafifti ama niyeti hiç de öyle değildi.

Ruh halinin değişmesinden heyecan duyarak seke seke ilerledim.

Onun huysuzluğunu seviyordum. Muhtemelen bu onun en sevdiğim yönüydü çünkü kısıtlamalarından kurtulmasına yardımcı oluyordu. Tutkularının onu başka türlü gidemeyeceği yerlere götürmesine izin veriyordu.

Beşinci katın düğmesine bastığında daha çok gülümsedim, çünkü bu tutku onu burada güvenliğini sağladığım yatak odasına yönlendiriyordu.

Nabzım hızlandı, tenim beklentiyle canlandı. Onun için ıslanmıştım. Her şeye hazırdım. Bu, birlikte geçireceğimiz resmi zamanın ilk günüydü ve bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyordum.

Kamera kızlarının katında, koridorun sonuna kadar hızlıca yürüdük. Kapının kilidini açtım ve bizi içeri aldım, burayı rahat ettirmek için daha fazlasını yapmadığım için kendime lanet ettim. Benim için işlevsel küçük bir yuvaydı, giysilerimi bir rayın üzerinde, dedektif haritamı da duvarda tutuyordum. Kalan zamanımızda daha iyisini yapardım.

Paltomu köşeye fırlattım. Yüzümü ona döndüm. "Shade'e planımızı anlattığım için kızgın olduğumu biliyorum."

"Benim planım. Sana sır olarak söyledim."

Yatağa yerleştim, dirseklerimin üzerine yaslandım ve ona baktım. "Bilmek istemediğin Arran'dı ve bu artık bizim. Ben de sahibiyim. Shade'den hoşlanmadığını anlıyorum ama ona güveniyorum ve arkamızı kollayacağını biliyorum. Belediye başkanı üzerinde hak iddia ettiniz ve bu onunkinden daha büyük. Sizi durdurmayacaktır ama biz de iyi bir şey yapıp ona ipucu verebiliriz. Yardım etmesine izin verebiliriz."

Yaklaştı.

Yoluma çıkacak her şey için kendimi hazırladım. "Sen de benim üzerimde hak iddia ettin. Bu arada çok seksiydi."

Riordan bir elini yanımdaki şiltenin üzerine koydu ve yüzü tam benimkinin üzerine gelecek şekilde eğildi. Beni tekrar yatmaya zorladı, kasları gergindi. Aynı anda diğer eli de kot pantolonumun düğmesine gitti. Okuyamadım

onun ifadesi. Tek yapabildiğim onun talimatlarını takip etmektir. Kıcımlı kaldırıarak beni soymasına izin verdim, üst tarafıma da aynısını yaptığında nabzım hızlandı ve beni sadece sütyenim ve külotumla bıraktı.

Seksi olmalıydı ama klinik yönteminde bir sorun vardı. Dokunuşu sürmedi. Bakışları bana yapıştı ve sonra uzaklaştı.

Sıkılmış çenesinde bir kas kıpırdadı. "Yataktan kalk."

Yastıklara doğru kaydım. Kalbim onun motorunun motoru gibi atıyordu. Şu anda bana her şeyi yapabilirdi ve ben de buna izin verirdim.

Riordan üzerimde diz çöktü, hâlâ deri ceketini giyyordu. Göğüslerime baktı, sonra bir elini sırtımın altından geçirerek sütyenimi çözdü. Yutkundu ve sütyeni kollarımdan çekip çıkardı, yukarı çıkarken her iki bileğimi de yakaladı.

Kendimden geçmiş bir halde kollarımı başımın üzerine uzattım, yaptığı her şeye takılmışım. Banyomda onun önünde neredeyse çıplak kalmışım. Bu bir adımdı. Bir şeyler olacaktı.

Bana bakmasını istedim. Beni görmesini ve beni istemesini. Kıvrımlı kot pantolonundan, zaten oradaydı.

Riordan bakışlarını bedenimden uzattığım ellerime çevirdi. Ellerimi, kameralar önünde kendilerini çeken kadınların fon olarak kullandığı süslü bir tasarım olan ferforje yatak başlığına dayadı. Ellerimi orada tuttum ve bir süre gözlerimi kapatıp üzerimdeki ezilmişlik hissinin geçmesine izin verdim.

İşte bu kadar. Onu olsam da, yine de olacaktı. Beni sikecekti ve ben de buna bayılacaktım.

Ellerimdeki hareket gözlerimi açmamı sağladı. Riordan sütyenimi bağlamıştı. Bileklerime dolanmış, sonra da yatak başlığına sabitlenmişti.

Tanrı aşkına. Beni yine bağlamıştı. Güzel. Belki de bunu hak etmişim. Sinirlenmemeye çalışarak kısıtlamalara karşı mücadele ettim.

Düğümü test ettikten sonra arkasına yaslandı. "Bana birlikte geçireceğimiz zamanın kurallarını hatırlat."

Sesi bir çakıl çukuruydu.

Hırladım. "On gün ve gece. Birlikte uyuyoruz, birlikte yiyoruz, birlikte intikam alıyoruz ve her gün seks yapıyoruz. Sen benimsin, ben de senin."

"İstediğin bu mu, seni şimdi becermem mi? Bir kenara atmaya hazır olduğun bekaretini almamı."

Omuzlarımı kıpırdatarak başımı salladım.

Bakışlarımı tuttu, sonra ceketini çıkardı, yere fırlattı ve üzerimden indi. Ardından iskelet tişörtü geldi ve bana bakmam için sert kaslar ve mürekkep işi verdi. Sonra kıyafetlerinin geri kalanı yavaş ve kasıtlı bir alaycılıkla teker teker çıktı. En son boxer'indirdi, sert ve kalın aleti yukarı doğru sallanıyordu.

Vay anasını. Çıplak Riordan asla unutamayacağım bir manzaraydı, ama dikkatimi çeken ve tutan şey onun sikiydi. Bu içimde olacaktı. Yutkundum. Amım beklentiyle zonkluyordu.

Riordan dizimi kavradı ve yatağa sürünerek bacaklarımın arasına yerleşti. Bir an için soğuk dış görünüşü sarsıldı. Gözlerinde gerçek duygular parladı. Çaresiz bir ihtiyaç ve adını koyamadığım bir düzine başka duygu.

Onu maskeleydi. İç çamaşırama ulaşana kadar parmaklarını kalçamda gezdirdi.

"Bunu istediğine emin misin?" "Lütfen."

Onu bir kenara bıraktı, sonra aletini avuçladı ve bacaklarımın birleştiği yere götürdü, sırlıslıkla merkezimde aşağı yukarı gezdirdi, bakışları boştu ama göğsü inip kalkıyordu. Şaşkınlık üzerime çöktü. Öpülmeyi bekliyordum. Geliştirilmeyi. Önce oynayacağımızı ve tam seksin bunun doğal bir sonu olacağını.

Yine de onu kızdırmıştım.

Bakışlarımı tutan Riordan arka tarafımı kaldırdı ve aynı anda içime girdi.

Hay sikeyim. Ağzımı bir nefesle açtım, ellerimi gevşetmek için sarsıldım, böylece onları içime girdiği yere götürebilirdim. Ama kendimi kurtaramadım. Beni çok iyi bağlamıştı.

Kalçalarını bir kez daha sallayarak kendini daha derine gömdü, sonra vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar tekrar ve tekrar. O kocaman alet içimdeydi.

Garip bir zevkle karışık soğuk bir panik.

Zonkluyordum. Arzu, içimde dokunduğu her yerden yayılıyordu.

Tanrım, bu vibratöründen daha iyiydi.

Riordan yüzünü benimkine yaklaştırdı, çenesi çatlayacak kadar gergindi. "Sözümü tutmadığının söylenmesine izin vermeyeceğim. Ama şimdi beni dinle. Eğer bu anlaşmayı sürdürmek istiyorsan, bir daha asla benim adıma karar vermeyeceksin. Bana sor. Bana danış. Beni de dahil et. Asla ama asla beni aşmayacaksın. Buna uyarsan belki bunu tekrar yapabiliriz."

Acı dolu bir iniltiyle içimden çıktı ve iç çamaşırlarımı düzelterek yorganı neredeyse çıplak halimin üzerine çekti. Öfkeli hareketlerle yataktan kalktı ve tekrar giyindi.

Sonra kapıya gitti.

Sonunda beynim yeniden devreye girdi. Kısıtlamalara karşı direndim. "Beni bu şekilde bırakmaya cüret etme."

Dudağını büktü. "Bronson'ın güneşteki anını kaçırmamanın tadını çıkar." Bununla birlikte tepe ışığını söndürdü ve beni içeri kilitledi.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

R iordan

Sessizce, onu uyandırmamaya dikkat ederek Cassie'nin odasına girdim.

Onu bağladıktan sonra bir süre duvarlara bakarak bana küfretmiş, sonra da görünüşe göre uykuya dalmıştı. Ne hissediyor olursam olayım, suçluluk duygusu kafamın içinde en yüksek sesle tartışıyordu.

Yürüyüşe çıkmıştım. Serinlemiştim.

Uzak duramıyordum gibi ona geri döndüm.

Karanlıkta yatağa tırmandım ve onu çözdüm, sonra da sinir bozucu genç kıza sarıldım. Hiç kıpırdamadı. Birkaç dakika içinde yorgunluğun beni altına çekmesine izin verdim.

Bacağıma gelen bir tekme beni uyandırdı.

Gözlerimi kırıştıtarak bakışlarımı öfkeli Cassie'ye çevirdim. "Demek döndün."

Omuz silktim. "Birlikte uyumamız gerekiyordu."

"Çöz beni, ahmak."

"Bunu saatler önce yaptım. Kolların tam anlamıyla beni sarmış durumda koala kıız." Uzanarak telefonumun fenerini etkinleştirdim ve bize ışık vermesi için duvara tuttum.

Gözlerini kısarak ellerini boynumun arkasında birleştirdi. Yanakları pembeleşti. "Saat kaç?"

"Shade'in seni özlemesi için henüz zaman yok." "Senden nefret ediyorum."

İçimden bir tedirginlik geçti. " deme." Suratını astı. "Peki. Belki de istemiyordumdur."

"Sana sert davrandığım halde." İlk seferinde saygılı olmalıydım. Dikkatli olmalıydım.

"Nazik olmak sıkıcıdır. Ama bu seni affettiğim anlamına gelmez." "Lottie'ye beni sevdiğini söylemişsin."

Cassie inledi. "Bunun geri dönüp beni kıcımdan ısıracığını biliyordum."

"Bu doğru mu?"

"Evet."

İçimde kırık dökük bir şeyler kıpırdadı, paramparça kenarlardan sıcaklık yayıldı, aynı hem yatıştırıcı hem de fırtınalı. Hasarı onarıyormuş gibi hissettim. Harika hissettirdi.

"Tarif et."

"Ne? Hayır. Bu utanç verici."

"Gitmeden önce nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum."

Cassie bana karşı esnedi. Onunla yatağa girdiğimden beri ilk defa ne kadar çıplak olduğumuzun farkındaydım, ikimizin de üzerinde sadece iç çamaşırlarımız vardı.

Vücudu beni çıldırtıyordu. Dün gece, onun içindeydim. Saniyeler sürmüştü ama o kısa süre için bu bağlantı dünyalara bedeldi. Öfke anında bile rakipsiz bir yakınlık hissi.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Cassie elini iç çamaşırına götürdü. Soydum. "Tekrar içime sokarsan konuşurum."

Lanet olası ağzı. Şortumu çıkardım ve onu sırt üstü yatırdım.

"Bu sefer beni bağlamayacaksın," diye uyardı.

"Peki."

Ona yaslandım. Siyah bukleleri beyaz yastığın üzerine yayılmış olan Cassie gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

"Çok güzelsin amına koyayım." Ağzımı onunkinin üzerine bıraktım.

Anında benimle kaynaştı. Vahşi öpücüklerden nazik öpücüklere geçtik ve sonra tekrar geri döndük. Bu sefer yavaşladım. Dilimi onun diline sürdüm, sonra vücudunda gezinmek için ayrıldım.

"Konuş." Göğsünün derisinin tadına baktım, sonra göğsünü öptüm ve meme ucuna ulaştım. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

İnledi ve saçlarımı okşadı. "Evet." "O zaman beni nasıl sevdiğini söyle yoksa duracağım."

Nefes nefese kaldım, dudaklarım sadece havada asılı kalana kadar emiş gücünü kaybetti. Konuşmaya başladığında tekrar yapıştım.

"Seni Divide'da gördüğümde anında sana aşık oldum. Seni bir dakikadan daha kısa bir süre izledim ve anladım. Diğer tüm düşünce süreçlerini durdurdu ve meşgul beynimde yüksek sesle bağırdı."

Mırıldandım, diğer göğsüne doğru ilerledim. Mükemmel bir şekle sahipti ve benim oyuncağımdı. "Devam et."

Cassie başını arkaya eğerek nefes aldı. "Seni istediğimi söyledim ama kimsenin duyduğunu sanmıyorum. Talebimi yüksek sesle dile getirdim."

Yaptığım işe hayranlıkla bakmak için üzerinden indim, meme uçları ıslak ve sertti. "Neden?"

"Herkesin bilmesi gerekiyordu. Evlilik yemini gibi. Halka açık olmalı yoksa gerçek olmaz."

İlgim artmış olsa da homurdandım. "Sonra ne oldu? Gerçekten nasıl hissettirdi?"

Dudaklarımla karnını keşfettim. Uyluklarını hafifçe bastırarak genişlettim.

"Beni oradan öp, sana tam olarak bir şey olduğunu anlatayım."

Bakışlarını tutarak dudaklarımı klitorisinin üzerine koydum ve başparmaklarımla onu açtım.

Cassie inledi ve başını yastığa bırakarak gözlerini kapattı. "Başka hiçbir şeye benzemiyordu. Harikaydı. Sıcak. Mutlu."

Göğüslerini bir kez daha açgözlülükle sıkmak için uzandım. "O zamandan beri hiçbir şey değişmedi," diye itiraf etti.

Elimi tekrar aşağı çektim ve merkezinin üzerinde gezdirdim. Benim için çok ıslaktı ve çok duyarlıydı. Her dokunuşum onu titretiyor ya da bana karşı kabartıyordu. Onun içinde olmak için ölüyordum. Yatağın karşısında aletim kalınlaştı. Ama daha zamanımız vardı.

Onu tekrar bacaklarının arasından öptüm ve dilimle okşadım. Cassie kıpırdandı ve dokunuşuma doğru itildi, dudakları arzuyla aralandı.

"Bana hâlâ aşık olduğunu söyle. Sadece sıradan bir aşk değil, tamamen aşık olduğunu söyle. Eğer hissettiğin buysa, bunu duymak istiyorum."

"O zaman sik beni. Eğer , ölürüm."

Sıcak bir aciliyet beni ele geçirdi. Onunla daha uzun süre oynamayı planlamıştım ama içinde olma ihtiyacı çok daha güçlüydü. Vücuduna geri dönerek kendimi girişine yerleştirdim. Sonra sadece ona baktım. Bir saniyeye ihtiyacım vardı. O anı işaretlemek istedim. Bu hayati bir şeydi.

Cassie kalçamı kavradı ve kıkını kaldırarak beni içine itti.

İkiz zevk seslerinden vazgeçtik.

Söyleyebileceğim ne kadar kelime varsa hepsi yok oldu. Tek bildiğim sıkıca oturduğuydu. Çığlık atmasını sağlama ihtiyacı. Onun üzerinde yükselirken, bakışlarını kendi bakışlarımla yakaladım.

Kasıtlı olarak dışarı çektim, sonra tekrar içeri soktum. Altımda hareketsiz kaldı. Bekaretini zaten almıştım ve seks oyuncakları kullandığımı biliyordum ama bu yeni bir şeydi. Benim için de öyle hissettiriyordu. Yanaklarındaki kırmızı kızarıklık göğsüne kadar uzandı ve bakışlarımı birleştığımız yere kadar takip ettim.

Bir hata.

Aletimin onun amını açarkenki görüntüsü beni asla terk etmeyecekti. Beynime kazındı. Aynı zamanda her zamankinden daha çok boşalmak istememe neden oldu.

"Konuş," diye homurdandım ve kalçalarımı yuvarlayarak daha derine girdim.

Cassie kıvrandı ve sonra benimle buluşmak için eğildi. "Bir rüyanın içinde dolaşmak gibi. Yumuşak ve güvenli. Beni korkutuyorsun -oh lanet olsun, bu iyi hissettiriyor- ama bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Aşk bunu çok kesin kılıyor. Senin için her şeyi yaparım. Her yere giderim. Her şeyi değiştiririm."

Ne kadar tehlikeli bir ifade.

Daha çok çalıştım, kalçalarımı kaldırdım ve onu tekrar tekrar doldurdum. Cassie topuklarını yatağa vurdu.

Birbirimize nasıl uyduğumuzu keşfederken tüm kelimeler kayboldu. Sikiimin her santimini sıkıyordu. Nazik ve yavaş olmak istedim ama çabucak ikimizi de nefes nefese bırakan bir ritim buldum.

Sevinçle kollarımı ona doladım ve üstte olması için yuvarlandım ama kontrolü elimde tuttum. Ağızlarımız buluşurken onu becermeye devam ettim.

Öpüşmeyi kesti. "Bizi tekrar yuvarla, üzerimdeki ağırlığını seviyorum."

Yaptım, daha derine, daha yavaş girmeme yardım etmesi için elimi kıkına götürdüm. Cassie kabul .

Açıyla inledi. Başparmağımla klitorisinin üzerinden geçtiğimde daha yüksek sesle. "Bunu yapmaya devam edersen beni boşaltacaksın."

"Bu mu?" Basıncı ve pozisyonu aynen korudum.

Bunun onun için işe yaramasını çok istiyordum. Dün gece çekip gitme şeklimle onu zorlamıştım. Bir özür orgasmı hasarı onarmak için bir yol açabilirdi.

"Geldiğinde bu sözleri duymak istiyorum," diye emrettim. Bana sarıldı.

Sonra aletimin etrafında nabızı atmaya başladı. "Sana tamamen, yürek parçalayıcı bir şekilde, mutlulukla aşığım Rio."

Rio'ya.

Orgazmım içime çarptı ve beni gafil avladı. Çoktan boşalmıştı ve bu his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. İnledim, onu doldurdum, istemediğim halde içine boşaldım. Sıcaklık ve mutluluk derin bir tatminle birleşti.

Sonra göğsüne çöktüm, zor nefes alıyordum ve zihnim ondan başka her şeyden boşalmıştı. Başım dönüyordu, ağır bir şekilde üzerine uzandım. O da bana izin verdi.

"Beni affet," dedim sonunda. Affettiğini söylemesine ihtiyacım vardı.

Cassie parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Sözlerinde gülümsemesini hissettim.

"Sürün."

"Özür dilerim. Sana bu şekilde davranmamalıydım. Daha iyisini hak ediyorsun ve bundan ders çıkaracağım. Sen inanılmaz birisin. Ayaklarına kapandım, sana yalvarıyorum."

Mutlu kahkahası sözlerimi kesti.

"Affedildin. Seni seviyorum, hatırladın mı?" O durana kadar, asla unutmayacaktım.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

C
assie

Merdivenleri hızla indim, Riordan'ın parmakları benimkilere dolanmıştı. "Benimle seks yapmak hoşuna gitti mi?" Kavrayışı sıkılaştı. "Bu nasıl bir soru böyle?" "Çok daha hızlı cevap vermen gereken bir soru." "O zaman evet. Vay anasını, evet." Kendimi beğenmiştim. "Daha iyi olacağım, ama bunu bilmek güzel." "Hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok." "Buradaki kadınlardan bana öğretmeye istekli olanlardan numaralar öğrenmeye niyetliyim. Kötü Çocuk B ile takıldıktan sonra nihayet personel rotasyonunu tamamlamam gerekiyor yoksa Everly'nin etkinlikleri bir türlü . İntikam planımızı da planlamaya başlayacağım. Yoğun bir gece olacak ama detayları daha sonra sana anlatacağım." Ona şöyle bir baktım. "Senin adına hiçbir karar verilmedi."

Riordan boştaki eliyle beyninin patlamasını taklit etti. "Bir adamın kanını akıttıktan sonra günlük idarenize devam ettiğinizi düşünmek bu kadar çekici olmamalı."

Yüzümde bir sırıtma belirdi. "Sonra da eve, senin yanına geliyorum. En iyi kısmı da bu."

Bir inişe ulaşan Riordan durdu. "Hâlâ bana aşık mısın?" "Lanet olsun, evet." Sözlerini kopyaladım.

İnledi. Parmaklarını saçlarıma geçirdi ve dudaklarını dudaklarıma koydu. İki adım daha yüksekteydim, yani onunla buluşmak için mükemmel bir yükseklikteydim. Karnımda kelekler uçuşuyor, içimde şehvetle çırpınan küçük mutlu kanatların patlaması yaşıyordum. Öpücük bir kalp atışında ağırlaştı. Onu daha da yakınımaya çektim ve aynı anda kollarımı boynuna dolayarak beni kaldırdı, bacaklarımı beline doladı.

Ağızlarımız birleşti, kavurucu sıcak bir öpücük her düşünceyi ele geçirdi. Buna hızla bağımlı olmaya başlamıştım. Onun büyük vücuduna. Beni cehennemden öpmeye olan bağlılığı.

merdiven boşluğunda bir şey tıngırdadı.

İkimiz de durmadık.

Riordan geriye doğru yürüterek arkamdaki duvarda bir kapı açtı ve gözlerimi kırıştıtararak açtığımda bizi bir malzeme dolabına kapattığını gördüm.

Karanlık etrafımızı sardı.

Bizi döndüren Riordan bir raf ünitesine çarptı, bir şey takırdadı ve merak edecek kadar önemsemediğim bir şekilde devrildi.

"Burada seks yapacak mıyız?" Ben sordum.

Yanağımdan öptü. "Gece yoğunlaşmadan önce bunu tekrar söylediğini duymak istiyorum."

Kalbim sıkıştı, hassasiyetim kesinliğini artırdı. "Sana aşığım, Riordan."

Hırçın bir ses çıkardı ve sonra bana sarıldı. "Yalnız kaldığımızda bana Rio de."

"Rio. Rio, Rio, Rio. Neden bunun bir ayrıcalık olduğu izlenimine kapılıyorum?" "Ara sıra ailem dışında kimse bana böyle seslenmiyor ve bu çok farklı. Dudaklarında hoşuma gidiyor."

Ses tonu değişti. Geri çekildim ve benimkiyle onun ağzını buldum. Karanlıkta ondan bir öpücük daha kopardım. Bu akşam için sevimli, siyah bir tulum ve siyah botlar seçmişim, ikisi de üzerime sıçrarsa kanı gizleyecekti. Geniş paçalı şort, Riordan'ın kalçalarını ellemesi için kolay bir erişim sağlıyordu.

Bir saatten az bir süre önce seks yapmıştık. Hala daha fazlasını istiyordum. Bakire olmak umurunda değildi. Kaybetmek için doğru erkeği beklediğimi fark ettiğimde değil. Artık ona sahiptim ve zamanımızın bir dakikasını bile boşa harcamak istemiyordum.

Dili benimkine karıştı ve içim sıkıştı. Ellerimi beline götürdüm ve kot pantolonunu açmak için uğraştım. Riordan bıraktı

Elim aletini ilk okşadığında alnını şakağıma dayadı. Onu avuçladım ve okşadım, güçlü kolları beni vücudundan uzak tuttu, böylece boşluk kaldı. İlk kez ona dokunmama izin veriyordu ve ben de yeni ve büyüleyici bir şeyi keşfetmenin heyecanını yaşıyordum. Okuduğum bir aşk kitabında, bunun çelik üzerine kadife olarak tanımlandığını duymuştum ve bu yakındı. Bu tanımın anlatamadığı şey, ona dokunuşumda doğru bir şey yaptığımda beni nasıl sıkıca kavradığına dair kontrol edilemez sevinçti.

Nefes alışım zorlaştı. Daha fazlasını istedim.

"Beni yere bırak," diye emrettim. "Bunu ağızla deneyeceğim."

Titredi. "Oynayacak vaktimiz yok ve bunu yaptığımızda, karşılık vermem gerekecek. Hem de çok."

Surat astım ama haklıydı. Shade beni otuz dakika uyarısıyla çağırmıştı ve ben bu sürenin çoğunu makyajımla geçirmiştım. On dakika içinde aşağıda olmalıydım yoksa kaçırma riskim vardı.

Riordan öpücüğünü tekrar almak için yüzümü dürttü. "Seni sert ve hızlı bir şekilde becereceğim. Olur mu?"

Tanrılara şükürler olsun. "Şimdilik."

Bir eliyle beni destekledi ve şortumu ve iç çamaşırlarımı bir tarafa çekerek beni hissetmek için bir an ayırdı. "Önceden canın yandı mı?"

"Birazcık. Sakın durayım deme."

"Çok ıslaksın. Bir kısmı benden. Bütün gece döllerimle dolaşmanla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Taze sıcaklık beni aşağıya çekti ve inledim, alay etmeyi bırakıp beni aletinin üzerine indirene kadar onu tekrar öptüm. Kalın boyu içime doğru ilerledi. Nefesim kesildi ve Riordan tekrar daha yüksek olan erkeksi bir zevk sesi çıkardı. Elleri kalçalarımın, beni yukarı ve aşağı kaldırdı.

Beni doldurmasına bayılıyordum. Bedenim onunkine yol veriyordu ve cüssesi nedeniyle bu en mükemmel yoğun duyguydu. Çaresizlik hissim zevki bin kat daha artırıyordu. Dayanmaktan başka bir şey yapamıyordum. Daha sonra, onun tanımak için çok zaman harcamak niyetindeydim. Onu ellerimde istiyordum. Dudaklarımın arasında. Tadının nasıl olduğunu bilmem gerekiyordu.

Ayrıca beni çok hızlı bir şekilde becermesine bağımlı olacağımdan şüpheleniyordum. Riordan içime girip çıkıyor, zevk bölgelerimi memnun ediyor ve beni iyice geriyordu. Elini yüzüme götürmek için beni tutuşunu ayarladı, çenemi kavradı, böylece beni biraz daha öpebildi. Öpücüğü yavaş tutarken, kalçaları daha hızlı çalışıyordu.

Çok hızlı bir şekilde, hava almak için ağzımı kırıyordum.

"Sen bunun için yaratılmışsın. Sikimi almak için yaratılmışsın. Bunu çok iyi yapıyorsun."

Övgü karşısında inledim ve başımı geniş omzuna yasladım. Son bir hamle ve zevk içimde patladı. Ona tutundum, muhtemelen bir saniyeliğine bilincimi kaybettim, çünkü bir sonraki bildiğim, Riordan bizi raf ünitesine çarptı ve bana çarpıyordu. Raflardan daha fazla şey yere düşerek takırdadı. Dışarıdan biri geçse, karanlık küçük sığınağımızda neler olup bittiğinden hiç şüphesi olmazdı.

Başım dönüyordu, kurtarmak için tutundum.

Sonra sihirli sözcüklerimi hatırladım.

Dudaklarımı kulağına götürerek fısıldadım, "Hey, Rio? Sana çok aşığım."

İnledi ve birkaç kez daha içime girdi, her biri sertti, her biri gidebildiği yere kadar itti. Sonra hareketsiz kaldı ve boşaldı.

Üzerime taze bir sıcaklık çöktü. "Tanrım. İçimde nabız gibi atan bu sen hissi neredeyse beynimi parçalıyor."

Cevap vermesi bir dakika sürdü, öncesinde bir öpücük geldi. Göğsü ağır nefeslerle şişti.

"Seni hissettiğimde olduğu gibi, vahşi kız."

Uzun bir öpücük için dudakları benimkilerle buluştu, artık daha kolay tanışıyorduk. Onu öğreniyordum. Belki de o bana öğretiyordu, çünkü ondan hiçbir yeteneğim yoktu.

Görünüşe göre isteksiz olan Riordan beni yere bıraktıktan sonra ışık için telefonunu kullandı. Küçük odanın bir köşesinde, lavabonun üzerinde kutu kağıt havlu vardı ve bana biraz kaptı, sonra iç uyluğumdan damlayan döllerini temizlemem için bana verdi.

Yanaklarım alev aldı. "Bakmayı kes."

"Yapamam. Görünce yine sertleşiyorum."

"Rio! Bu utanç verici."

"Benim için dizlerinin üzerine çökmeyi isteyebilirsin ama döllerimi sızdığını görmemi istemiyor musun? Çok kötü. Bir gün senden yalayıp çıkaracağım."

"Bu çok ateşli."

Beni sıkıştırdı. Beni öptü. Ona izin verdim, direncim sıfıra indi. Özellikle de kalçalarımın arasında nasıl bir his olduğunu göstermek için elimi tuttuğunda.

Ayrılmamız bir dakika daha sürdü.

Yanağımdan öptü. "Soru. Sormak için biraz geç oldu ama doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

"Ya hayır dersem?"

"O zaman sorumluluğu ben alıyorum. Ama bunu çoktan düşündüğün izlenimine kapıldım. Eğer bebek isteseydin, bir tane yapardın."

Eğlenerek güldüm. "Tabii ki doğum kontrol hapı kullanıyorum. Benim için bebek yok."

Beni sıktı. "Bunun için şükürler olsun. Çıplak kalmaktan vazgeçmek istemedim. Verdiği his inanılmaz. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Hiç prezervatifsiz çıkmadın mı?" "Asla.

Sana söylemeliydim."

"O zaman ben de senin bekaretini aldım. Benden önceki her şey sayılmaz."

"Anlaştık, vahşi kız."

Dışarıda ışığa çıktık ve ona sııttım. "Rujum sana bulaşmış."

Onu temizlememe izin verdi, bakışları göğüs dekolteme kaydı.

Kalbim küt küt atıyordu. "Bu gece bir adama işkence edeceğim. O dolapta ne yaptığımızı düşünürken."

"Benden ıslanırken."

"Bu seni tahrik ediyor," diye onayladım.

Yavaşça başını salladı. Ayak parmaklarımın ucuna basarak yanağını öptüm, Riordan şeklindeki her şeye hayrandım. Ve aşk duygusu göğsümde daha da derinleşti.

Giriş katında Shade, Arran'ın ofisinden çıktı. İçeride Arran masasının arkasında, göz hizamda bir grup adamla birlikte oturuyordu. Tyler, Manny ve Jamieson, tanımadığım diğerleri. Kardeşime ters ters baktım, o da bana ters ters baktı.

Shade kapıyı üzerlerine kapatarak bizi dışarıda bıraktı.

Çenemi odaya doğru çevirdim. "Savaş konseyi mi?"

Cevap vermedi, bunun yerine bizi takip etmemiz için eliyle işaret ederek uzaklaştı. "Gen ve Everly ile konuşmak istiyordum," diye arkasından seslendim.

"Zaman yok. Deneğimiz uyandı."

Konu. Heh. Bronson, geçmişte hiç parçası olmadığım türden bir sorguya tabi tutulmak üzereydi.

Deponun arka çıkışına giden merdivenlerden indik. Başka bir grup iskelet mürettebat bekliyordu, hepsi de iri yarı, ciddi kaşları çatık ve sıralı adamlardı.

alınları.

"Tanrım, gören de cenazeye gittiğimizi sanır" diye takıldım. Yedi çift göz bana çevrildi.

Kıkırdadım. Manikürlü elimi kapıya doğru uzattım. "mi?"

Shade çıktı, mürettebat da onunla birlikte hareket etti. Riordan geride durdu. Hızlı bir öpücük için beni kendine çekti, aynı ciddiyet ona da bulaşmıştı.

"Dikkatli ol," diye homurdandı.

Oyalandım. "Sen geliyorsun."

"Manny beni bu gece geneleve atadı." Hızlı

bir nefes aldım. *Hayır*. Ona ihtiyacım vardı.

Shade kapıda yeniden belirdi. "Gecikme neden?"

"Riordan benimle kalıyor."

"Elini tutmasını ister misin?"

"Evet! Her zaman, tercihen bir kılıç kullanmam gerekmediği sürece. Everly'yi elinde tutacaksan duygusal okuryazarlıktan anlasan iyi edersin."

İnfazcı bir kaşını kaldırdı.

Riordan homurdandı. "Bronson Cassie'yi hedef aldı. Nedenini bilmem gerek. Rastgele mi yoksa seçilmiş biri miydi? Bunu onun ağzından duymak istiyorum."

Shade bize değerlendirici bir bakış daha attıktan sonra omuz silkti. "Manny'ye söyle seni yeniden atadım. Şimdi bin şu lanet arabaya. Benimle gel."

Dışarıda yağmur akşamı karartıyor, sarı sokak lambalarının üzerine ince ipliklerle düşüyordu.

Shade'in kendi aracı yerine seçtiği mat siyah bir depo 4X4'ün arkasına yerleştim. Riordan diğer tarafa geçerek göndermesi gereken mesajı tuşladı. Düşüncelerimi topladım.

Hazırlanmak için daha uzun zamanım olmasını beklerdim. En azından bir şeyler atıştırmak için zamanım olurdu. Ah neyse, muhtemelen aç karnına, acıkmışken yapmak daha iyiydi ve en azından evde bir iki şeyi araştırmak için zaman harcamıştım.

Shade otoparktan çıktı ve konuştu. "Artık duyma ihtimalimiz olmadığına göre, Bronson'dan bilgi almak için uygulayabileceğimiz farklı yaklaşımlar ve yaptığım başlangıç için sizi hazırlayacağım."

"İşkence tekniklerini mi kastediyorsunuz?"

Bir köşeyi döndü, diğer iskelet ekip arabaları önde ve arkadaydı. "Aynen öyle."

Midem bulandı. "Bu yüzden aklıma ilk olarak onu psikolojik olarak dehşete düşürmek geliyor; zifiri karanlık bir oda, duyusal yoksunluk. Nerede olduğu ve ne kadar süredir orada olduğu konusunda kafasını karıştırmak. Acıyı bir öğretmen olarak da kullanabilirdiniz.

Ama Bronson tecrübeli bir gangster. Bir ya da iki elektrik şoku yüzünden ciyaklama ihtimali düşüktür, bu yüzden anlamlı olduğu zamana saklanacaktır. Duygusal kozu sınırlı olacaktır - bekar, tek çocuk ve kimsenin bildiği bir çocuğu yok, ayrıca ellisini aştığı için ebeveynleri ya ölü ya da yaşlı, bu yüzden umursama olasılığı daha düşük. Ona rüşvet vermek işe yaramayacaktır. Muhtemelen pazarlığı kabul etmeyecektir. İlaçlar yardımcı olabilir ama bence o bir bağımlı, bu yüzden yoksunluk çekecektir. Daha fazla ilaç öngörülemeyen tepkiler verecektir ve o pisliği öldürebilir." Başımı eğdim. "Sanırım bu yüzden sorguyu ertelemek zorunda kaldınız? Bayıltıcı ilaçların onu mahvetti mi?"

Shade'in ağzı açık kaldı. "Lanet . Doğru. Devam edin."

"Onu baştan çıkarmanın işe yaraması pek olası değil, aynı şekilde herhangi bir duygusal bağ teklif etmenin de. Küçük sevimli bir şeyin onun yaralarını sarması ve bizi satıyormuş gibi için zamanımız yok. Sırada rekabeti istismar etmek var. Ben olsam paramı buna yatırırdım, çünkü bence böyle başladı. Ona çetesinin onu sattığını söyleyeceğiz. Red onun gitmesini istiyor. Bu tür şeyler. Son olarak, akıl sağlığını bozarız ve bitkin düşene kadar işkence ederiz. Asla vazgeçme." Yüzüme soğuk bir gülümseme yayıldı. "Bu çok hoş olacak."

Ardından sessizlik geldi.

Riordan boğuldu. "Bütün bunları nereden öğrendin?"

"Bunu bir süredir araştırıyordum, ama beni odama kilitlediğinde, işkence tekniklerinin bir listesini aradım ve her birini sırayla inceledim. Shade, kaçırdığım bir şey var mı? Nasıl başladığın konusunda haklıyım, değil mi? Zindanda müzik çalarken stres pozisyonunda mı? Uyandığında düşmanlığını kırmak için en iyi yaklaşım bu."

"Evet, ben de tam olarak bunu yaptım. Tanrım."

İşıldadım. Shade'i etkilemek benim için önemliydi. Onun yaptıklarını yapmak istiyordum ve o da bu dünyanın anahtarıydı. "Hızlı konuştuğum için özür dilerim ama zaten bildiğim bir bilgiyi yavaşça vermek beni öldürüyor. İçeri girip müziği susturduktan sonra Bronson'a bir spot ışığı tutacağız. Onu ters çevirin ve Red'in pazarlığı reddettiğini, bu yüzden kendini kurtarmak için sorulara cevap vermesi gerektiğini söyleyin. Bu onun tek seçeneği."

"Düşündüğüm yaklaşım buydu. Bilgi toplamak için hangi tekniğe karar vereceğim konusunda kararsızım. Bunlardan herhangi biri giriş yolumuz olabilir. Herkes bir tanesine karşı hassastır ve değerlendirmeniz iyi ama bu bir kağıt alıştırması. Adamı tanımıyorsun. Örneğin, araştırmanızda, Deadwater'a bir hapishanede hapis yattıktan sonra geldiğini mi buldunuz?"

önceki Four Milers'ın lideri olan adam mı? Çeteyi birlikte kurdular. Hayatı seviyor."

"Sadık biri," diye düşündüm.

Shade başını salladı. "Four Milers'a. Red'e değil. O her zamanki cesetlerimden farklı. Suçlu olduğundan henüz emin değilim."

"Doğru. Elimizdeki tek kanıt Riordan'a Bronson'ın sakinleştirici kullandığını söyleyen kız."

Karanlık gece pencerelerimizin önünden hızla geçiyordu. Köprü üzerinden Deadwater'ın İskoçya tarafına doğru bir rota izledik ve hepsi akşam için kapanan teslimat depoları ve üretim tesislerinden oluşan bir sanayi bölgesine doğru ilerledik.

Shade direksiyona vurdu. "Başka bir şey daha var. Arran ve ben onu ekibimizden birini indirirken gördük. Red'in şehir dışında olduğunu söyledi ve patronuna düşmanca davrandığı izlenimine kapıldım. Bu Alisha'nın öldüğü geceydi."

"Kimi indirdi?" Soruyu çerçevelediğimde zihnim cevabı verdi. "Mahkûm, değil mi?"

"Evet. Onu boğdu ve sonra bir şekilde bayılttı. Görmek için çok karanlıktı."

Riordan koltuğunda kıpırdandı. "Mahkûm hâlâ hayatta mı?" "Bilinmiyor."

İki adam yüzlerinde tedirgin bir ifade belirdi.

Aklım başımdan gitti. "Hızlı bir arama yapacağım. Hoparlöre vereceğim. Sonra bana nasıl davranmam gerektiğini söyleyebilirsin."

Gösteriyi kimin yönettiğine dair mırıldanmasına karşılık, İskelet Kızlar Dedektiflik Ajansı grubumu sesli olarak aradım. Genevieve ve Everly cevap verdi.

Onlara nerede olduğumu ve kiminle olduğumu söyledim, sonra sorumu sordum. "Sadece ölümlerin üzerinden bir kez daha geçmek istedim, böylece bu geceden ne elde etmek istediğime karar verebilirim."

Genevieve homurdandı. "Bir suç itirafı iyi olurdu."

"Bunu yapması çok zor," dedi Everly. Ölçülü bir dikkatle bana cinayetler hakkında bildiğimiz tüm gerçekleri anlattı. Her bir kadın nasıl bulunmuştu. Otopsisinde neler vardı. Geçmiş hakkında bildiklerimiz.

Cherry, Natasha, Amelia ve Alisha. bırakılmayacaklardı.

İşimiz bittiğinde telefonu kapattım ve düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Tyler'ın sözleri su yüzüne çıktı.

"Eğer Bronson Red'den hoşnut değilse," diye düşündüm, "nedeni Dört Milciler'i düşmanca ele geçirmek olabilir ve cinayetler de onları başarıyla yönetebileceğinin kanıtı olabilir."

Shade yoldan saparak bir sanayi binasının otoparkına girdi. Gri yan duvarlar. Önünde şirket adı yoktu. "Tam olarak indiğim yer. Nasıl bir yol izleyeceksin?"

Araba binanın geniş cephesinin içinde durdu.

Parmaklarımı birbirine geçirdim.

"Sadece Alisha'yı önemseyeceğimizi. İskelet ekibine yapılan bu saygısızlığa tahammül edemeyiz. Bize sadece onun için borçlu ve bunu telafi etmek için bir fırsatı var. Dolayısıyla onun için hâlâ Red'den görevi devralma şansı var. Bunun arkasında, onu diğer cinayetler konusunda test edeceğiz. Bildiğimiz ama basına yansımayan detaylar var."

Shade motoru durdurdu ve koltuğunda iki büküm oldu. "Güzel. Şimdi odadaki davranışlarınıza gelelim. Ben liderim. İş ben yaparım ve kararları ben veririm. O benim tutsağım. Dinleyebilirsin ama onun göz hizasından uzak duracaksın, en azından seninle neden ilgilendiğini öğrenene kadar. Tek kelime edersen, gidersin."

Öfkelendim, enerji doluydum, gitmeye hazırdım. "Peki."

Riordan bizi oyaladı. "Bir teorim var. Moniqua bana Red'in onu işe almaya çalışmak için dairesine gittiğini söyledi. Ya seni hedef olarak gösterdiyse? Çaresizlik içinde hareket etmiş olabilir. Son zamanlarda adını duyduğu birinin adını vermiş olabilir. Benim hakkımda o kadar ısrarcı görünmüyordu ama senin kim olduğunu biliyor ve bu şirret hamle ona uyuyor."

Bunu düşündüm, çünkü benzer bir düşünce benim de aklıma gelmişti. Deadwater sahnesine çıkalı sadece birkaç ay olmuştu. Kulüpteki insanlar beni tanıyordu ama şehirdeki diğer çetelerle hiçbir etkileşimim olmamıştı. Alisha'nın yaptığı gibi değil. Dudaklarındaki ismim, onlara verilmediği sürece hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Shade düşüncelerimi yönlendirdi. "öğrenmenin tek bir yolu var. Gidip Bronson'ı dilimleyip doğrayalım."

Bölüm 22

R *iordan*

Kavernöz, rüzgârlı mekânın içinde, Shade binanın en soluna doğru ilerledi, bir dizi basamak yeraltına iniyordu seviye. Biz de takip ettik. Rüzgâr kesildi, yerini bir gümbürtü sesi aldı - Cassie'nin Bronson'ın psikolojik işkencesinin bir parçası olacağını tahmin ettiği müzik.

Paranın üzerindeydi. Korkunç bir şekilde.

Bizimle gelen iskelet ekibin bir kısmı üst katta kalırken, bir diğeri metal basamakların altındaki bir kapının kilidini açtı ve hava saldırısı sığınağı veya sığınak hissi veren geniş, yeraltı odasının üzerindeki kubbeli tavanı ortaya çıkardı. Bizi içeri kilitledi ve omurgam beklentiyle karıncalandı. Ya da belki hafif bir panik. Klostrofobik değildim ama buranın kötü bir havası vardı. Burada iyi bir şey olmamıştı.

Sığınağın arka duvarında güçlendirilmiş bir kapı vardı ve birden fazla kilitle kapatılmıştı. Her iki tarafta iki muhafız duruyordu ve bize daha yakın bir masadaki monitörler odanın içinin kabus gibi görüntüsünü gösteriyordu.

Ayaklarından bir kancaya bağlanmış ve böylece metal bir kirişten sarkan bir adam. Her iki eli de bağlıydı ve kuğu dalışı pozunda ters dönecek şekilde uzatılmıştı. Başının üzerindeki çuval, yüz hatlarını gizliyordu. Ama çektiği acıyı gizleyemiyordu.

Başını kaldırdı, vücudu esnedi, sonra işkence pozisyonuna geri döndü.

su damlıyordu. Sabit bir akış değil, aralıklı bir damlama, yüzüne çarpıyor ve üzerini örten malzemeyi ıslatıyordu. Bu yüzden hareket etmeye devam etti. Nefes alamıyordu.

Korku ve mide bulantısı içime çöktü.

Bu berbat bir şeydi. Tüm bu çete şiddeti dünyası beni çok korkutuyordu ve var olmasından ve benim de bunun bir parçası olmamdan nefret ediyordum.

Bu benim hayatım değildi. Bunu istemedim.

Sonra Cassie yanımdan geçti ve duygularım buharlaştı. Eğer o notu takip etseydi ve beni aramak için depodan çıksaydı, adam onu alırdı. Onu öldürebilirdi. Hissettiğim tüm acıma duygusu uçup gitti.

Dahası, buradaydı ve onu korkutması gerektiğini bildiğim bir adamla yüzleşiyordu. Bana korkularıyla nasıl başa çıktığını anlatmıştı. Takdire şayandı. Bundan bir ders alabilirdim.

Cassie bir masaya yerleşti ve çantasına uzanarak bir iskelet maskesi çıkardı, sonra maskeyi başına geçirdi. Arka cebimden çıkarıp bağladığım yarım maskeden farklı olarak, gözleri hariç her yerini gizleyen tam yüz versiyonuydu.

Sonra ayağa fırladı ve yanıma geldi. Ayak parmaklarının üzerine basarak bir makyaj paleti tuttu. "Çok güzelsin. İzin ver seni biraz kirleteyim."

Sırıttım ve gözlerimi siyah bir bantla boyamasına izin verdim. Diğer iskelet ekibi üyeleri de aynısını yapmıştı, ancak onlarınkinin üst düzey bir makyaj serisinden olduğundan şüpheliydim.

Odanın diğer ucunda Shade muhafızlara danıştı ve odanın bazı görüntülerini gözden geçirdi. Bir dakika sonra, içeri girmemizi işaret etti.

Kilitler açıldı. Sığınağın kapısı açıldı. Bir gürültü duvarı bize çarptı ve girişi delen ışık şeridinde yürüdük.

Gürültüyle birlikte ekşi bir koku da duyularıma saldırdı.

Shade, Cassie'nin oturması için arka duvara dayalı bir koltuğu işaret etti. Beni Bronson'ın sağına yerleştirdi. Masadan bir lamba alıp yaktı ve kapının arkamızdan kapatılmasını işaret etti.

Hay sikeyim.

Yutkundum. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, ben de bu işin aktif bir parçasıydım. Rolümü yerine getirmem gerekiyordu. Ama başka bir yön beni ele geçiriyordu. Cassie'yi kendi halinde izlemeye bayılıyordum. Piers'la kapıştığında, aletine bıçak dayayıp onu kestiğinde, sertleşmişim. İşkencenin kendisinden değil, tamamen ondan kaynaklanıyordu ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki de Shade'in ona katılmasını yasaklamış olması iyi bir şeydi. O kanlar içindeyken benim ereksiyon olmam iyi bir görüntü değildi.

Sahne ışıkları Bronson'a vurdu.

Sonra müzik kesildi. Mahkûmdan korkunç bir inilti geldi. Tonu değişti, zayıfladı ama durmadı, sanki bir şeylerin değiştiğini fark etmişti ama beyni haberi yavaşça veriyordu.

"Yakala şunu," diye emretti Shade.

İşaret ettiği metal sandalyeye doğru döndüm ve Bronson'ın altına yerleştirdim. Shade önce bir elini sonra diğerini çözdü ve sonunda esirimizin bacaklarını tutan zinciri indirerek onu koltuğa oturttu.

Eski erkek düğmeli gömleği ve kot pantolonu sıırıslıkladı, üzerlerinden iğrenç bir leke akıyordu. Üstünü kirletmişti. Lanet olsun. Ne kadar zamandır bu halde olduğunu çabucak hesapladım. Belki yirmi dört saattir, ama çoğu uyanık değildi.

Shade ellerini ve bacaklarını sandalyeye yeniden bağladı, ben de Bronson'ın ihtimaline karşı yakın durdum. Onun yerine adam bir tarafa doğru yığıldı. Omurgasında, ellerinden biri kontrolsüzce titriyordu.

Işığı Bronson'ın acınası haline tutan Shade bir süre sakince durduktan sonra Bronson'ın maskesini çıkardı.

"Bronson Lesk. Beni duyabildiğini teyit et."

Mahkûmdan alçak sesle, hırıltılı bir nefes geldi ama tek kelime etmedi.

Birdenbire Shade arkasını döndü ve yumruğunu Bronson'ın yüzüne indirdi. Sandalye devrildi ve Bronson yere yığıldı. Bir işaret bekledim, sonra onu tekrar ayağa kaldırdım ve gölgelerin içine geri döndüm.

"Bir şans daha yoksa güzel müzik eşliğinde sizi tekrar beklemeye alırım."

Burnundan kan damlıyordu ve Bronson her nefesinde sallanıyordu. Gözleri kapalı kaldı ama dudakları hareket etti. "Duyuyorum. Her şeyi."

Shade ilerlemeye hazırdı ama Bronson tekrar konuştu, sesi tüyler ürperticiydi.

"Beni burada ağırladığın için ne kadar heyecanlı olduğunu duyabiliyorum Connor Michaels. Beni küçük zindanında her düşündüğünde sikiinin kalktığına bahse girerim. Patronun yerine sana yardım eden bir uşağın olduğunu biliyorum. O kadar nazik olmazdı. Arkada kim var? Yumuşak, hızlı nefes alıyor. Güzel kokuyor. Bu senin kaltağın mı? Hey, tatlım, gel ve yaşlı bir çocuğun sikini yala, olur mu? Bu benim son şansım olabilir." Hırıltılı bir kakhaha attı.

Kaskatı kesildim ve bakışlarımı Cassie'ye çevirdim. Sandalyesine tünemiş, sanki Bronson'ı inceliyormuş gibi gözlerini kısarak bakıyordu. İfadesinde korku yoktu, sadece ilgi vardı.

Beklentilerimi sıfırladım. Yaptıkları şey adamı fiziksel formu dışında neredeyse hiç etkilememiştir.

Shade birkaç adım attıktan sonra geri döndü. "Aferin sana, misketlerinden bazılarını saklıyorsun. Etkilenmediysem beni affet. O zaman neden burada olduğunu biliyorsun?"

"Eminim bana söylemek için ölüyorsundur."

"Ekibimi mahvettin. Bunun yalan olmasına izin veremem."

"Ah, bir itirafla peşindesin. Bunu elde etmek için bana Red'in burada olduğumu nasıl bildiğini ve umursamadığını anlatacaksın. Sonra da bana bir umut ışığı sunacaksın ki ben de içimi dökeyim. Seni zahmetten kurtarayım. Red'in beni umursayıp umursamaması hiç fark etmez. Peşimden gelmesini bekliyorsan, bir daha düşün. Benim iyiliğim için bir şey yapmayacaktır."

Kendine güveni ve kibri beni hayrete düşürdü. Takip etmek yerine liderlik etmeye çalışıyordu.

Shade onun sözlerini düşündükten sonra yan masadan bir alet aldı. Tepesinde iki çatal olan bir el aleti. Aklıma bir şok tabancası geldi. Gerçek hayatta hiç görmemiştir.

"Gözlerini aç," diye emretti Bronson'a.

Yaşlı adam bir kahkaha attı. "Bunu yaptığımıza değsin. Kaltağına söyle, koca memelerini önümde açsın."

Shade dişlerini sıktı. "Yeteneğini kaybediyorsun ihtiyar."

"Öpücüğe yumruk yok mu? Yani o değil," diye devam etti Bronson. "Kim o zaman? Arran'ın sürtüğü değil. Eğer seni ona bırakmadıysa. O zaman Alisha denen kaltak yaratıcısıyla tanıştı." Güldü.

Cassie ayağa fırladı.

Bronson başını eğdi. "Yüksek topuklar. Dansçılarıңызdan biri olmadığı kesin. Ekibinde başka kim var? Ah, . Arran'ın küçük kız kardeşi. Sakın bana o ergen amcığın bu işe bulaştığını söyleme. Ailede delilik varmış." Bir an durakladı. "Küçük kız, buradan çıktığımda odana girip yatağında sana tecavüz edeceğim. Eminim benim için çılgın atacaksın."

İçim buz kesti. Cassie hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret eder?

Shade tiksinti dolu bir ses çıkardı ve adama doğru ilerledi, ama ben de ilerledim. Bakışlarını tutarak şok tabancasını işaret ettim. Onu uzattı ve boğazına dokundu. Tamam.

Tereddüt etmeden cihazı Bronson'ın boynuna soktum ve düğmeye bastım. Elektrik çatırdadı. Şok tabancası elimde sarsıldı ama bu mahkûm üzerindeki etkisinin yanında hiçbir şeydi. Sarsıldı ve kasları onu koltuğa yapıştırdı. İnledi. Ağzı köpürdü.

Umarım acımıştır. Belki beynini sıfırlar ve kızın adını lanet olası ağzından çıkarırdı. Belki de ölürdü. Sokaklarda bir avcının eksilmesi daha iyi.

Tam durmak üzereyken parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. Cassie manyakça bir sırtıyla sıkarak ona fazladan bir güç patlaması yaşattı.

"...sekiz, dokuz, on."

Başımı Shade'in saymasına doğru kaldırdım. Elini kesti. Tetiği bıraktık ve ben zor nefes alarak duvara doğru sendeledim. Ne halt etmişim ben? Cassie'ye yönelik tek bir tehditle bir adamı öldürmeye razı olmuşum. Hâlâ kanıt ihtiyacımız olan birini.

Vay anasını.

Yerine dönen Cassie bakışlarını benimkilerle birleştirdi. Orada ne gördüğümün emin değildim ama onu yere yatırıp soyduktan sonra Bronson'ın cesedinin üzerinde becermek istiyordum.

Zayıf bir öksürük dikkatimi geri çekti.

Shade kollarını kavuşturdu. "Yazık, hâlâ hayattasın. Lanet çeneni kapatırsan, işime devam edeceğim. Öncelikle, Marcus artık Four Milers'a mal vermiyor. Sana sattığı için onu öldürdüm. Onun uyuşturucularını kullanman itibarımı yerle bir etti."

Marcus'un, Bronson'ın kullandığından şüphelendikleri Shade'in sakinleştiricilerinin satıcısı olduğunu tahmin ettim.

Bronson'ın göğsü kalktı. Yüz hatlarında acıyla karışık bir öfke vardı.

Shade devam etti. "Red şehir dışındayken, yeni işyerinize birkaç ziyarette bulunacağız."

"Sanki sikimdeymiş gibi," diye homurdandı adam.

Shade gülümsedi. Bir bıçağı avuçladı. Bronson'ın sağ kolunu çözerek parmaklarını açtı. "Ayrıca mürettebatıma ettiğin hakaret ve kaybettiğin hayat için ilk ödeme olarak tetik parmağını alıyorum. Beni yeterince kızdırdığın zaman diğerlerini de keseceğim. Tabii o kadar uzun süre hayatta kalırsan."

"Bekle," diye soludu Bronson ve pembe tükürüğünü yuttu. "Ne istediğini biliyorum. Senin adamını. Red onu buraya getirdiği anda Convict'in bir düzenbaz olduğunu anlamıştım. Bu boku benim gibi birinden saklayamazsın. Ben hep

blok etrafında. Her zaman bir sonraki hamleni tahmin ederim ve evlat, bu zayıftı. Red'in kararı kadar boktandı. Dinlemeliydi."

Shade'in gözlerinde bir şey parıldadı.

Bakışlarını Cassie'ye çevirdi ve ben de onu takip ettim. Göğsünü yumrukladı. Shade ne demek istediği çok açılmış gibi başını salladı. Cevap zihnime süzüldü. Bronson'ın zayıf noktasını arıyorlardı. Kabadayılık taklidi yapmıştı. Gurur yok. Bronson'ın Hükümlü hakkında Red'in görmezden geldiği bir fikri vardı.

Everly'yi gece kulübünden kurtarmaya geldiğim akşam iskelet ekipten zorla çıkarılmış olması dışında Mahkûm hakkında pek bir şey bilmiyordum. Yani çifte ajandı.

"O öldü," diye bitirdi Bronson. "İşte. İyi miyiz? Artık sahte telefon görüşmeleri yok. Artık saçma sapan işler yok. O bir ceset."

Shade şok içinde geri çekildi. Kıvrılmış bir dudakla Bronson'ın işaret parmağını kesti. Kan damladı. Adam çığlık attı. Shade elini sandalyenin kol dayanağına doğru çekti ve parmağı kesme işini bitirdi.

Parmağını yere fırlattı. "Onu sebepsiz yere öldürdünüz. Onu geri almayacağız."

Bronson bağlarına karşı direndi. Kütükten kan aktı ve yere damladı. Shade içini çekti ve bir sağlık çantası alarak yarayı etkili bir şekilde sardı.

"Benim yüzümden ölmeni istemem. Daha fazlasına ihtiyacım varken olmaz." Bronson kıpkırmızı oldu. "O zaman Tanrı aşkına neden buradayım?

Michaels? Hangi bilgiye ihtiyacın var? Annenin gevşek amcığını anlatmamı mı istiyorsun?"

Shade bıçağı avuçladı ve Bronson'ın boynuna götürdü. Ucuyla derisini deldi, kan bir damlacık halinde dışarı sızdı.

Bronson'ın elleri yine titredi.

"Red'in senin burada olmanı umursamadığı konusunda haklısın. Ona göre sen yaşlı bir adamsın ve onun işine yaramazsın. Duyduğuma göre yeni bir ikinci komutan aramaya başlamış bile. Seni değiştiriyor."

Bronson'ın soğukkanlılığı bozuldu. "O lanet olası pislik. Bu işi tek başına yapacak cesareti yok. Four Milers'ın arkasındaki beyin benim ve yirmi yıldır da öyleyim. Onlar benim."

"Artık değil. Söylentilere göre ilk tercihi bu. İhtiyacı olduğu kadar acımasız olduğunu kanıtlamış biri."

Shade bir makarasını sarıyordu, Bronson da oltaya kilitlenmişti. Adamın gururuna saldırmıştı. Hedefi vurmuştu.

Bronson'ın öfkeli bakışlarını yakalamak için eğilen Shade soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bana yardım edecek bir şey bildiğini sanmıyorum. Ben buradan gidiyorum. Ben diğerleriyle görüşürken sen müziğin keyfini çıkar."

"Bekle! Başka kimi aldın? Bir bok konuşmuyorlar. Senin oyun planın ne?"

"Çoktan yaptılar. Red'in yeni oğlunu nereden bildiğimi sanıyorsun? Buradan çıksan da çıkmasan da rolün uşaklığa indirildi."

Shade tekrar kafasına geçirmem için çuvalı bana fırlattı. Bronson'ın protestoları boğuklaştı ama durmadı. Onu çözüp kollarını iki yana açtığımızda da durmadı. Sadece ters çevrildiğinde öfkesi inlemeye dönüştü.

Üçümüz ayrıldık.

Beklenti içimde kıvrıldı. ne vardı? Shade öldürülen kadınlar ya da sıranın neden Cassie'ye geldiği hakkında hiçbir soru sormamıştı. Moniqua ona Cassie'nin adıyla koşarak gittiye de hiçbir şeyden haberimiz yoktu.

Kapının dışında, bangır bangır çalan ve kulak zarımı patlatan, sonra da sığınak kapandığında sesi kısılan müzik eşliğinde Cassie ve Shade kaygan bir beşlik çaktılar.

"Onu yakaladım," dedi.

Bölüm 23

C
assie

Shade bizi sığınaktan dışarı ve depoya doğru yönlendirdi. Arabasının sınırları içinde tekrar konuştu. "Cassie, özetle."

Ellerimi birbirine sürttüm. "Red'in saygısızlığı üzerine bastırıldığında ucuz bir sandalye gibi katlandı. Bu artık biraz acı, pazarlık yapabileceği her bilgiyi düşünmesini sağlayacaktır."

Riordan'ın kaşları birbirine çarptı. "Onu hazırlıyor muydun?"

Shade başını salladı. "Her cümle neye tepki vereceğini görmek için bir testti. Satıcısını öldürmem onu kızdırdı ama Red'in genelevi umurunda bile değildi. Sonra ona başka birinin Bronson'ın işini almak için Red'e büyük bir kazanç sağladığını ima ettim. Eğer katil oysa, bu onun gururunu incitecekti. Ölen bir mürettebat üyesi için bir parmak aldım. Alisha için bir başkasını kaybetmekten inanacak. Yaşamak ve intikam almak için bir teşvik."

"Eğer katil o değilse, pazarlık kozu olarak onlar hakkında sahip olduğu her türlü bilgiyi ortaya dökcektir," diye düşündüm. Sonra kendimi kontrol ettim. "Mahkûm için üzgünüm."

Shade'in gözleri keskin bir acıyla parladı. "Şimdi bunu düşünemem."

Bizi yola çıkardı.

Çantamdan bir paket bebek mendili çıkardım, böylece Riordan gözündeki siyahlığı temizleyebilecekti.

Depoya döndüğümüzde Shade, Arran'ı görmekle ilgili bir mırıldanmayla yanımızdan ayrıldı.

İkinci tura dahil olmak istedim ama adamın bir görevi vardı.

Riordan beni kendine doğru çekti. "İşini yapmak için genelevde takılmaya ne dersin? Böylece sana göz kulak olabilirim."

Yanında olmamı istemesi hoşuma gidiyordu. Utangaç bir baş hareketiyle beni yukarı çıkarmasına izin verdim. Girişin dışında içeri baktı ama beni durdurdu.

"bir şey var. Buraya son Moniqua bana yaklaştı."

Ugh. Kollarımı kavuşturdum.

"Aramızda hiçbir şey olmadı. Bunu sana söylemek için odana gittim."

"Kesinlikle dudakları 'O' şeklinde dizlerinin üzerindeymiş gibi görünüyordu.

şekil."

"Bu kasıtlıydı. Sen gider gitmez onu durdurdum."

Rahatlamam gerekirdi ama tam tersi oldu. Beni uzaklaştırmak için bunu yapmasına izin vermiş, hatta emretmişti. Lanet olsun.

İçimde bir acı kıvrıldı, modumu düşüren garip bir his. Günlerdir Riordan'ı elimde tutmaya odaklanmışım. Ona karşı hissettiğim duygulara kendimi kaptırmışım. Öpüşmenin ve onunla birlikte gelen her şeyin tadını çıkarıyordum. Ama o beni gerçekten tersinden mi seviyordu?

Bir adım geri attım. Kafa karışıklığı, onun böyle bir şey söylediğini hatırlama telaşıyla karıştı. Benimle seks yapmaktan hoşlanıyordu. Bu muydu yani?

"Önemli değil," diye yalan söyledim. "İşe gitmem gerekiyor." "Bekle."

Tabii ki hayır. Özellikle de duygularımı saklamakta berbat olduğum için. Dönerek geneleve doğru hışımla ilerledim. Yerin ortasında bir müşteri parmaklarını seks işçilerinden birinin sutyen askısına geçirmiş, sanki memelerini tartıyordu. Daria ona mırıldandı, yüzümde ne gördüyse ifadesi titriyordu. Barın arkasına geçip ofise girene kadar daha hızlı ilerledim.

Riordan yol boyunca beni takip etti, uçağımın peşinden hışımla koştu. Üzerine kapatamayayım diye ofis kapısına dayandı. Sonra içeri daldı, bizi içeri kapattı ve ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Dur ve dinle. Yaptığım şey için özür dilerim."

Kaşlarını çattım. Tutuşunu gevşetmeye çalıştım. "Fark etmez." "Saçmalık, önemli. zaman da nefret ediyordum, şimdi de beni öldürüyor." Bu beni duraksattı. Mücadele etmeyi bıraktım. "Neden?"

"Beni nasıl bu kadar çabuk etkiledin bilmiyorum, ama o zaman zaten oyundaydı ve ben bunu inkar etmeye çalışıyordum. Seni kendimden uzaklaştırdım. Pişmanım ve beni affetmen için yalvarıyorum."

Lanet olsun. "Eğer yalvarıyorsan, dizlerinin üzerinde olman gerekmez mi?"

Riordan bakışlarımı tuttu, sonra yavaşça, endişesinin yerini sıcaklık alarak diz çöktü. Parmağıyla bacağımdan şortumun paçasına kadar iz sürdü. "Seni incittiğim için özür dilerim. Bu yanlıştı."

Duvara yaslandım. "Benim hakkımda ne düşündüğünü söyle."

Dizimi öptü. "Kendimi senin için garip bir şekilde deli olurken buluyorum. Yeterince tatmin edici mi?"

"Kuzeye doğru ilerlemeye devam edin, olacak."

Dudaklarını kalçamda gezdirdi. Bol şortumu da beraberinde götürdü. Bacağımanın kıvrıldığı yerde durdu, sıcak nefesi tenimi ısıtıyordu.

Tanrım. Lütfen. Sadece iki santim sola.

"Beni affettiğini söyle."

"Tamam. Varım."

"Aferin kızıma. Bir daha benden kaçarsan ne yapacağımı söylemiştim?"

"Beni kovalar mısın?"

"Seni cezalandıracağım." Riordan dudaklarını iç çamaşıma, tam klitorisimin üzerine bastırdı. Sonra ayağa fırladı. "Yapacak işlerim var."

"Duruyor musun?"

"Evet."

"Beni bu şekilde bırakamazsın," diye .

Pislik herif bana tam olarak bunu yapabileceğini söyleyen bir gülümseme fırlattı. Sıcak ve rahatsız ama gülümseyerek uzaklaşmasını izledim.

Tanıdık bir figür koridorda karşı yönden koşar adımlarla ilerliyordu. Gösterişli bir şapka, altın rengi bikini altı ve yuvarlak göğüslerini zar zor örten ve yetmişli yılların porno uzay öğrencileri gibi göğüs uçlarıyla oynayan kısa, lacivert, kesik bir ceket giyen Dixie bana sırtıttı. "Neden böyle sırtıyorsun?"

"Erkek arkadaşım benden hoşlanıyor."

Kıs kıs güldü. "Şanslı kız."

Rüya gibi bir iç çektim. "Nasıl oluyor da bir kişi içimde bu kadar yer kaplıyor?"

"O da mı iyi asılmış? bir yüzük tak. Ve evet, sikini kastediyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Kalbimde, ruhumda ya da her neyse onu kastetmişim ama o da var. Hey, Dix, bir dakikan var mı? Bana istediğin günleri söylemeni istiyorum."

ama daha ilginç bir şey de sormam gerekiyor." "Senin için her şeyi yaparım, tatlım."

Nefes verdim ve zihnimi görevime verdim, Riordan'la giderek daha değerli hale gelen bağlantım üzerindeki sallantı sona erdi. "Bana küçük bir intikam için en iyi fikirlerini söyle. Bir de en sevdiğin seks pozisyonunu, ayrıntılı talimatlarıyla birlikte. Öğrenmem gerek."

Dixie'nin gülümsemesi keskinleşti. Onu çok tatlı biri olarak tanırdım. Buraya geldiğimden beri benimle arkadaş olmuş ve bana yardım etmişti. Dedikodu kraliçesiydi ama hiçbir şeyin onu rahatsız etmesine izin vermeyen biri görünümündeydi.

Görünüşe göre, bunda yanılmışım.

"İntikam benim en sevdiğim tattır, kanka. Bir pipet kap. Ben dolduruyorum."

Dixie hiç terlemeden yarım düzine öneri sıraladı, belli ki bunu kendi sebepleri için düşünmüştü.

Memnuniyetle notlarımı aldım.

İşimiz bittikten sonra ve sonraki birkaç saat boyunca, genelevdeki seks işçileri arasında yolumu bulmama yardımcı oldu, müşteriler arasında zaman ayırarak personeli takip etti ve hatta evde olanları aradı, rota için onaylarını aldı ve diğer sorularıma yardımcı oldu. Kısa sürede iki liste hazırlamıştım.

İşim bittiğinde ona sarıldım ve ana kabul odasına doğru yürüdüm. Riordan görünürde yoktu ama bu benim lehimeydi. Yapmam gereken bir şey vardı.

Benim küçük sırrım.

Daha sonrası için ona bir sürpriz.

Manny, genelevin kabul odasına bakan aynalı bir duvarı olan bekçi istasyonundaydı. Onun yerine başka birini çağırdı ve bana asansöre kadar eşlik etti. Otel tarzı dördüncü katı, beşinci kattaki kamera kızlarını, altıncı kattaki depo alanını geçtikten sonra yedinci kata çıktık.

Buraya başka kimse gelmedi.

Bu katta benim, Arran'ın ve ailemin kartları dışında kimsenin kartı çalışmıyordu. Uzun zaman önce Arran bize deponun tasarımını getirmişti, onun gözde projesiydi. Jamieson için önemli olan bu projeye yatırım yapmıştık, onu ailemize bağlamanın bir yoluydu bu. Planlarında yedinci kat boş bırakılmıştı.

Jamieson bir öneride bulunmuştu. Kardeşime kızgın olmama rağmen şimdi bunun için minnettardım.

Koridor bir üst kattakinin aynısıydı, iki yanında iki kapı vardı. Birini açtım.

Manny beni takip etti. "Bunun burada olduğunu yarı yarıya unutmuşum."

"Hiç kullanılmadı." Boşluğun içinde dönüp durdum. Başka bir daireydi. Meşe zeminler. Kırmızı tuğlalı duvarlar. Birkaç yıl önce kurulmuş ama hiç dokunulmamış bir mutfak ve banyo bile vardı.

"Şimdiye kadar mı?" Manny sordu.

Karnım beklentiyle gerildi. Burada, Riordan ve ben birlikte kilitli kalabilirdik. Evcilik oynayabilirdik. Yemek sipariş edebilirdik. Her şeyden saklanabilirdik.

"Burayı yeni evim olarak kabul ediyorum."

Dışarıdaki liman yürüyüşünü gören kemerli pencereye doğru ilerledim. Salondan yangın merdivenine ve çatıya çıkış vardı. Temiz hava almak ve kafamı dinlemek için gitmeyi sevdiğim bir yerdi. Evden uzakta bir ev olacaktı.

Şehrin manzarası uğruna ölünecek türdendi.

Üzerime bir gölge düştü. Camın yansımada Manny tam arkamdaydı, benim çok daha küçük formumun etrafında iri bir şekil vardı.

Nabzım atmaya başladı. Bir içgüdü beni . Manny tehlikeli değildi, değil mi?

Buraya onunla yalnız gelmiştim ve başka kimse bilmiyordu. Dönmezsem kimsenin nereye gittiğime dair bir fikri olmayacaktı. Ne düşünüyordum ki? Arran'ın güvenlik ekibinin şefi iri bir adamdı. Babam olacak yaştaydı ama metanetli ve güçlüydü. Sessizdi ama bunlara dikkat etmemi söylememişler miydi?

Tüylerim diken diken oldu. Yansımada yüz ifadesini göremiyordum ama sola dalabilir ve onun zayıf tarafında olabilirdim.

Daha da yaklaştı, omzuma doğru eğildi.

Gerildim, kaçmaya hazırdım. Tek bir şansım vardı ve bu da çıkışa ulaşabilmek için onu gafil avlamak demektir.

Ama adam kıkırdadı. "Aşağıda hâlâ kuyruk var. Bunu görmek hoşuma gidiyor ama acaba bu insanların sabah işi var mı?"

Bir nefes bıraktım.

Manny geri adım attı. "Kusura bakmayın, ben uzay istilacısıyım. Karım bunun için beni azarlıyor. Burası senin mi?"

Lanet olsun. Kalbimin durmasını diledim.

"Mobilyaya ihtiyacım var," dedim ona, sesim gergin çıkıyordu. "Ama gelene kadar, beşinci katta kullandığım yatağı getirebilir miyim lütfen?"

"Her şeyi göndereceğim. Arran'ın yakınlarında bir ailesi olması güzel. Buna ihtiyacı var."

Kendimden utanarak daireden çıktım ve asansöre atladım, Manny de mutlu bir şekilde benimle birlikte hareket ediyordu.

Telefonumu elime aldım. "Arran'dan bahsetmişken, ona ne yaptığımı söylemem gerek."

Onu aradım. . Shade de öyle. "Kimse cevap vermiyor. Neredeler?" diye sordum.

Manny rahat bir omuz silkti. "Mürettebat işi."

"Bana başka bir şey söyleyeceğini sanmıyorum."

"Doğru. Bilmesi gerekenler esasına göre." Burnuna dokundu.

Zemin kattaki asansörden çıktık. Manny beni striptiz kulübünün soyunma odasına götürdü ve orada güvenlik görevlilerinin yanına bıraktı. Tekrar kalabalık bir odada olmak bana yardımcı olmalıydı ama yine de sarsılmıştım.

Dikkatimi şimdiki zamana verdim. Manny haksız değildi. Arran, Alisha'nın kaybıyla yıkılmıştı. Ona değer veriyordu. Mahkûm için de üzülmüştü. Onu daha sonra sohbet etmek için bulacaktım.

Sadece geçimlerini sağlamak için soyunan personelle bir saat daha vardiya yönetimi yaptıktan sonra elimde belirli bir rota vardı. Bunu defalarca tekrarlayacak, gerektiğinde vardiyaları tek tek değiştirecek ve Everly'nin planladığı eğlenceli etkinlikler için fazla mesai ayarlayacaktık. Manny bana personeli yönettikleri sistemi göstermişti ve bir başarı duygusuyla, arka planda striptiz müziği çalan aynalı bir masaya tüneyerek sistemi yükledim.

Çalışmama küçük bir hüznün patlaması eşlik etti. Bir önceki personel çizelgesi Alisha'nındı ve genellikle pembe puntolarla yazılmış notlarıyla birlikte ona aitti. Üzerine yazmak bana çok yanlış geldi.

Tüm çabalarım ve dolambaçlı düşüncelerime rağmen, huzursuzluk hissi ortadan kalkmadı.

Hala tüylerim diken diken. Suçlu Manny değildi, o zaman kimdi?

Etrafımdaki tüm dansçıların isimlerini biliyordum ve güvenlik görevlisinin göz hizasındaydım ama yine de bir şeyler ters gidiyordu.

Bir el omzuma indi.

Gıcırdadım ve sandalyemde döndüğümde Arran'ın üzerime doğru geldiğini gördüm. Elimi kalbime götürerek nefes verdim. "Ödümü kopardın. Telefonuna cevap vermekte zorlanıyor musun?"

İskelet ekibinin lideri dudaklarını bükerek sırıttı. "Meşguldüm. Hâlâ öyleyim ama sadece hoş geldiniz demek istedim." Bakışları

sonra bana geri döndü. "Bir keresinde bana burada dans edip edemeyeceğini sormuştun. Personeli senin yönetmen daha çok hoşuma gidiyor. Kahretsin ki bunu kaldıracak kafa yapısına sahip değilim."

Gözlerinde bir karanlık vardı. Arran'ın depoyu inşa etmesi ve babası gibi erkekler tarafından istismar edilen kadınları koruma misyonu gençlik yıllarımdan değişmez fonunu oluşturmuştu. Onu ne zaman acı çektiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum.

"Cassie. Biri seni arıyor."

Döndüğümde Lara'nın yaklaştığını gördüm. Siyah-pembe kulüp üniforması ve ışıltılı saç telleriyle Genevieve'in bir arkadaşıydı ama çok konuştuğum biri değildi. Clem onun vardiyalarını ön büro personeli olarak yönetiyordu.

"Kim o?" Ben sordum.

"Oops. Bir isim almadım. Onu görmek isteyeceğinizi söyledi." Bu pek yardımcı olmadı. "Teşekkürler."

Arran'la konuşmak için geri döndüm ama gitmişti.

Kaşlarımı çatarak Lara'ya döndüm. "Bekle, sen buradayken ben de nöbet çizelgesini hazırlıyorum ve bir şeyi kontrol etmek istiyorum."

Gülümsemesi azaldı. "Çalışma saatlerimi Clem yönetiyor."

"Biliyorum, ama bu gece tüm dansçıları ve diğer personeli dolaştım, bu yüzden bilgilerinizin doğru olup olmadığını kontrol edebilirim." Notlardan adresini okudum.

"Aslında yanlış. Ben taşındım. Artık Harbour Point'te yaşıyorum." Yeni adresini okudu. Depodan çok uzakta olmayan, deniz kıyısında bir daire.

Islık çaldım. "Güzelmiş. Oda arkadaşlarınla mı geldin?"

Kısa bir kahkaha attı ama cevap vermedi. Bir şey beynime takıldı. O adres çok iyi bir yerdi ve daireler parlak ve yeniydi. Son birkaç hafta içinde yarı zamanlı çalışmaya başladığını fark etmiştim. Akla yatkın değildi.

Aynı şekilde, bu beni ilgilendirmezdi. Beni neden aradığına döndüm. "Ziyaretçinin tarifi var mı?"

"Yirmi yaşlarında, siyah saçlı, güzel."

Midem daraldı. Tanıdığım tek bir kişi vardı, o da Moniqua'ydı. "Lütfen onu bana getirebilir misiniz?"

Lara tereddüt etti. "Özel bir yere gitmek istemiyor musun?"

Bunu neden sorsun ki? "Hayır."

Bir dakika sonra Moniqua Lara'yı takip ederek içeri girdi. Lara onun kulağına bir şeyler söyledi, sonra Moniqua beni buldu ve yaklaştı.

"Cassie, değil mi? Konuşabilir miyiz?"

Zihnimde, Riordan'ın önünde diz çökmüş haliyle başlayan ve ellerimin cılız boğazına dolanmasıyla son bulan bir dizi resim canlandı. Sıkı bir gülümseme oluşturdum ve ona oturmasını işaret ettim. Odanın en tepesinde, duyulmadan konuşmak için yeterli alan vardı, ancak gardiyanın ziyaretçimi fark ettiğinden emin olmaya özen gösterdim. Dirseğimle parlak çalışma masasına doğru eğildim. Onun başlamasını beklememin imkanı yoktu.

"Dört Milciler'e hedef olarak benim adımları mı verdin?"

Gözlerini büyüttü. "Ne? Hayır!"

Bekledim. Yalancıların söylemleri vardır. Onlara ne kadar uzun süre verirsiniz, o kadar açığa çıkarlar.

"Asla yapmam. Telefonda konuşana kadar adını bile bilmiyordum. Ayrıca kuzenim öldüğüne göre artık onlarla hiçbir ilgim yok. Bunu ne zaman yapmış olabilirim ki?"

"Red dairene geldiğinde."

Bakışlarını yere indirdi. "Beni seks işçisi olarak işe almak istedi. Ben kızların kızıyım. Yapacağım en son şey onları başka birine bulaştırmaya çalışmak olur."

"Geri döndü mü?"

"Hayır. Sanırım yalnız olduğumu ve koşarak geleceğimi düşündü ve öyleyim ama ters yönde. Yemin ederim doğruyu söylüyorum." Ürperdi. "Aslında buraya iş teklifinizi kabul edip edemeyeceğimi sormaya geldim. Bunu yapmak için Riordan'ı aramak istemedim. İkinizin birlikte olması doğru gelmedi. Numarasını sileceğim."

Tanrı aşkına. Sözleri doğrudu ve bu da ondan nefret etmeyi çok daha zor hale getiriyordu.

İmkansız olmasa da.

Bir süre bunun üzerinde düşündüm, bildiklerimi anlamlandırmaya çalıştım. Bronson sığınakta benden söz etmişti ama tecavüz tehdidi daha çok Everly'de başaramadığı için Shade'i kızdırmaya çalışıyormuş gibi gelmişti.

Eğer Moniqua ona benim adımları , o zaman kim?

Belki de uzun bir potansiyel cinayet adayları listesinden sadece biriydim.

Her iki durumda da, önümdeki omuzları çökmüş kadın hakkında bir karar vermem gerekiyordu. Onu yakınımda tutmak daha iyi olurdu.

"Buradaki barlarda çalışabilirsin," diye karar verdim. "Divine ve Divide arasında her gece vardiyalarımız var. Clem onları yönetiyor. Bu tarafta üniforma Lara'nınki gibi, Divide'da ise iskelet tayfa tişörtü ve siyah şort. Eğer havayı seviyorsan bandana takabilirsin, ancak personelin çoğu buna gerek duymuyor. Biz burada kendimizi koruruz."

Moniqua'nın bakışları benimkilere kaydı. "Teşekkür ederim. Çok minnettarım. Açıklayamıyorum bile."

"O zaman yapma ve beni kararımdan pişman etme. Şimdi Divine'ın barına git. Seninle buluşması için Clem'e mesaj atacağım."

Beni terk etti.

Not defterimi açarak iş arkadaşlarımdan bana verdiği intikam fikirlerini gözden geçirdim. Küçük rahatsızlıklardan öfke uyandıran eylemlere kadar her şey.

Belki bir ya da iki tanesini Riordan'ın eski eşine ayırırdım, eğer beni geçerse.

Bir sonraki listeme döndüm. Kızların bana verdiği seks pozisyonları eğitimi. Birkaçı demo teklif etmişti ve ben de onları kabul etmeye niyetliydim. Riordan'a fotoğraf çekmek için cebimden telefonumu çıkardım.

Onun yerine, birkaç mesajla birlikte ondan gelen cevapsız aramalar vardı. Nefesimi tutarak onları okudum. Çalışanlarla konuşurken telefonumu sessize almıştım ve bir süre kontrol etmeyi unutmuştum.

Birkaç saat ara veriyorum. Mümkünse odanızda buluşalım.

Sanırım meşgulsün. Everly'ye rastladım ve ayaküstü sohbet ettik.

Korkma ama bir süreliğine dışarı çıkıyorum. Yapmam gereken bir şey var.

Nefesim kesildi. Bu da neydi böyle? Son mesajı taradım.

Beni takip edebileceğini biliyorum. İstersen yerimi izle ama sakın depodan ayrılalım deme. Bırak bu işi yapayım.

Bir kalp atışı daha ve bisikletine yapıştırdığım takip cihazı ekranıma yüklendi. Vay anasını. Sanki sözleri beni ateşe vermiş gibi yerimden fırladım ve koridora doğru koştum.

Bölüm 24

R *iordan*

Siyah spor ayakkabılarım sessiz gümbürtülerle konağın arka avlusuna indi ve iskelet maskemi alt tarafıma doğru düzelttim. Yüzümü örttüğümden emin olmak için. Depodan ayrılmadan önce son dakikada motorcu botlarımı değiştirmiştım ve onlar olmadan Deadwater'da hızla ilerlemek garip gelse de doğru seçimi yapmıştım.

Bu akşamki hedefim gizlilikti.

Gölgelerin içinde hareketsiz durdum ve binaya baktım. Arka duvarın tepesine yeni bir kamera yerleştirilmişti ama bu eski moda bir kameraydı ve dönüyordu. Bir taraftan diğerine on saniye saydım. Sorun yoktu. Daha kısa sürede içeri girebilirdim.

Hırsızlık benim geliştirdiğim bir beceri değildi ama Genevieve'in babasıyla yaşamanın talihsiz bir yan etkisiydi haneye tecavüz. Yaşlı adam içki alemlerine gider ve anahtarlarını kaybederdi. Sonra eve döner ve bir çilingir çağırır, odayı değiştirmeleri için ısrar eder, içeri girer ve sonra ölü bir uykuya dalardı. Gen eve gelir ve onu uyandıramadığı için dışarıda kalırdı. Bu ilk kez olduğunda on yedi yaşındaydım ve kilidi açmak için kız kardeşimin saç tokalarını nasıl kullanacağımı bulmuştum.

Bu yeteneğimin biyolojik babamın evine tekrar girmemde bana hizmet etmesi çok garipti.

Kamera bana doğru döndü ve nefesimi tutup üçe kadar saydıktan sonra açık alanda hızla ilerledim. Arka kapıda, edindiğim bir yükseltme olan iskelet anahtarlı kilit mandalımı kilidin içine kaydardım. Pimler tıkladı ve kilit açıldı. Mutfağın içine daldım.

Hepsi yedi saniyenin altında.

Bu akşam erken saatlerde Everly ile sohbet etmişim ve bana babamız hakkında bilgi vermişti.

"Rutin ve itaat konusunda çok titizdir. Her şeyin tam olması gerektiği gibi olmasını ister ama tutumludur, bu nedenle başka şehirlere veya yurtdışına yaptığı seyahatlerin çoğu başkaları tarafından finanse edilir. Yine de her şeyi açıklar. Saklayamayacağı kadar aleni olduğu için belediye başkanlığı takviminde yer alıyor."

Bana göstermişti.

Bu gece uzaktaydı, ancak erken saatlerde dönecekti. Fırsat beni taşaklarımdan yakaladı ve bırakmadı.

"Egosunun büyük bir kısmını kraliyet soyundan geldiğimiz gerçeği oluşturuyor, her ne kadar bir lordun hizmetçisiyle yatması olsa da. Babam bu noktayı görmezden geliyor."

Ona bunu tercih ettiğimi söylemişim.

"Biliyor musun, benim de var. Ama babam bu konuda o kadar deli ki, hanedan soy ağacı yaptırdı. Kumaş üzerine boyandı ve resmi oturma odasında asılı duruyor. Bu onun gurur ve neşe kaynağı."

Mutfaktan çıkıp karanlık koridorda sinsice ilerledim.

Everly'nin verdiği bilgiler beni belediye başkanının en azından birkaç saat daha şehir olacağına hazırlamakla kalmamış, aynı zamanda o gittikten sonra uygulamaya koyacağı güvenlik önlemlerinin basit olacağı konusunda da beni uyarmıştı. Para harcamayı sevmezdi.

Bana planım için bir hedef de vermişti.

Aslında intikam ihtiyacım zihnimde patlayıcı bir olay olarak şekillenmişti. Hayat değiştiren. Muhtemelen hayatımı sona erdirecekti. Cassie damla damla bir plan önermişti ve bu fikre bayılmışım. Onu yavaş yavaş delirtmek mükemmel olurdu.

Ayrıca kendimi aşmam ve ilk taşı atmam gerekiyordu.

Cassie'nin yaptığı her şeydeki cesareti bana ilham vermişti.

Evin ön tarafındaki resmi oturma odası karanlıktaydı. Kanatlı pencerelerin alt yarısının kepenkleri kapatılmıştı ama sokak lambalarının ışığı hedefimi gösterecek kadar içeri süzülüyordu.

Şöminenin üzerinde aile ağacı resmi vardı. Akrabalarım, hepsi düzgünce listelenmişti. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve onu beklerken Cassie'nin yatak odasından aldığım sustalı bıçağı çıkardım. Dikkatlice bir sandalyeyi kaldırıp şöminenin yanına götürdüm ve ses çıkarmadan halının üzerine yerleştirdim.

Yukarı tırmandım.

Lanet elim titredi.

Çocukken bir babanın sevgisini çok istemiştim. Gen'in babası hiç vermemişti, bu yüzden kendimi değersiz görmeye başlamıştım. Şimdi biyolojik babamın da aynı şekilde düşündüğünü biliyordum, bu duygu içimi parçalayabilirdi, ki bu hiç mantıklı değildi çünkü iki adama da saygı duymuyordum. Bunu istemiyordum. Onlar hakkında gerçekten ne düşündüğümü kanıtlamam gerekiyordu.

Sinirlerimi çelikleştirerek resmin bir tarafını kestim, keskin bıçak kolaylıkla kesti. Ardından, çerçevenin üst kısmına uzandım ve bıçağı sağ taraftan aşağı inecek şekilde açarak tekrar kestim. Boştaki elimle malzeme düşerken onu destekledim, artık sadece tabanı bağlıydı.

Evin içinde bir yerden bir *çınlama* sesi geldi.

Donup kaldım ve dinledim.

Burada başka kimse yaşamıyordu. Everly bana hizmetçinin işten ayrıldığını söylemişti. Sokakta devriye gezen bir güvenlik ekibi vardı ama sebepsiz yere evlere girmiyorlardı.

Ağır ayak sesleri merdivenleri gümbürdeterek iniyordu. Hay sikeyim. Gelen her kimse tam oturma odasının kapısının önünden geçiyordu.

Oturan bir ördek gibiydim. Sandalye ya da tablo ses çıkarmadan hareket edemiyordum. Bu odadan çıkmak için kolay bir yolum da yoktu. Her kimse, ona saldırmak zorundaydım. Dövüşmek için iyiydim, Cassie'nin kardeşinin kapsamlı dersi için daha iyiydim, ama bu ödülümü terk etmek anlamına gelirdi.

Kızgınlık kanımı dondurdu.

Kişi inişini tamamladı ve kulağında telefonla oturma odasının girişine doğru yürüdü.

Ağzım açık kaldı, anında tanıdım.

Piers Roache'ydi. Hâlâ sahnede ne işi vardı?

Neyse ki evle değil de telefonla ilgileniyordu. Sesi koridorda yankılandı. "Hayır, öyle değildi. Dinliyor musun lan sen?"

Nefesimi tuttum ve bir seçim yaptım. Görevimden vazgeçmeyecektim. Onun için değil. Gerekirse, o pisliği haklardım.

Yavaş ve istikrarlı hareketlerle resmi kaldırdım ve son kenarını deldim.

"O kaltak umurumda bile değil," diye devam etti Piers. "Hâlâ paramı istiyor ama verecek daha az şeyi var. Evet, iş merkezi devam ediyor. Ben olmasam gerçekleşemezdi. Makepeace insanları yanlış yönlendiriyor. Kızı kapıları açan diplomattı. Aptal sürtük."

Ardından bir bardakta buz şingirtısı geldi, bu da mutfakta olduğu anlamına geliyordu.

Sözlerini daha sonra incelemek üzere bir kenara koydum ve resmin son parçasını da çerçevesinden ayırdım. Sonra onu yuvarladım ve bıçağı katladım. Piers yolumun üzerindeydi, bu da başka bir çıkış yoluna ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Eğer ön kapı kilitli değilse, ön bahçeyi geçip sokağa doğru kaçabilirdim. Hızlıydım. Siyah giyinmişim. Şansım yaver giderse bisikletime geri dönebilirdim. Olmazsa, Piers'a koşmak için kullanabileceğim zamanı boşa harcamış olacaktım.

Seçenekler.

Resmi oturma odasının girişinden dışarı baktım. Ön kapının kilitli olması bana umut verdi. İçeriden kilitlenmişti. İki kolu da çekersem açılacaktı.

Gözlerimi kısarak sağa baktım, mutfağın ve onun karşısındaki, Everly'nin Belediye Başkanı'nın Meclis Odası dediği odanın girişlerinden başka bir şey göremedim. Ağır mobilyalar ve meşe kaplamalar. Anlaşmaların yapıldığı ve yaşlı beyaz adamlara sakso çektirildiği yer.

Ziyaretimin bonusu olarak Konsey Odası'nın masasına küçük bir grafiti çizmeyi düşünmüştüm ama şimdi buradan defolup gitme zamanıydı.

Ama tam gitmeye hazırlanırken, pencerenin ötesinde bir şey belirdi.

Küçük bir figür, içeri bakıyordu.

Durdum.

Hayatta olmaz.

Bana bakan iskelete bir kez daha baktım. Cassie'nin Bronson'ın sorgusunda taktığı tam yüz maskesinin aynısıydı. Kalbim küt küt atmaya başladı. Buna inanmak istemiyordum. Özgürlüğüme ve hırsızlığımdan kurtulmama saniyeler kalmıştı ama gidemezdim.

Cassie bana itaat etmeyip peşimden gelseydi olmazdı.

Piers, mutfakta kalmasına rağmen başka bir konuya geçerek gevezelik etti. Diğer seçeneğim, doğrudan kameranın hizasında olmasına rağmen bahçeye açılan Fransız kapıları olan Konsey Odası'ndan çıkmaktı.

Cassie'nin tam altında durduğu.

Çenemi sıkarak koridorda koşmaya başladım, ağır tablo kolumun altında sallanıyordu. Konsey Odası'na daldım ve duvara yaslandım, tam o sırada karşıdaki mutfak kapısı gıcırdayarak açıldı.

Piers arayan kişiye "Her an dönebilir," dedi.

Tanrı aşkına. Dikkatli -tamam, spontane- planım paramparça oluyordu. Piers resmi oturma odasına girerse, içinde kocaman bir delik olan resim çerçevesini görecekti. Fikrini değıştirip belediye başkanını beklemek için buraya gelirse, kavga etmek zorunda kalacaktık ve resmi kaybedecektim.

Elimde kalan tek şey hızdı. Fransız kapılarına odaklandım. Kilitte anahtar yoktu ve kapı kolu gürültüsüzce döndü ama açılmadı. Lanet olsun. İskelet anahtarımı kaptığım gibi kilidi açtım. Geçen her milisaniyede kalbim daha hızlı atıyordu. Alnımdan ter boşandı, anahtarı beceremedim ve neredeyse tabloyu düşürecektim.

Cassie camın diğer tarafında belirdi. Ona ters ters baktım ve ikinci bir girişimde bulundum. Kımıldamadı. Görüş alanından çıkmama izin vermedi. Görebildiğim tek şey gözleriydi ve gözlerindeki ifade beni neredeyse bitiriyordu.

Onu korkutmuştum.

Panik beni daha hızlı çalışmaya itti, sonra lanet olası bir cennet telaşıyla kilit açıldı.

Gürültünün canı cehenneme. Kapıdan fırladım ve Cassie'yi kollarımın arasına alarak hiç vakit kaybetmeden verandadan çimlere doğru koşmaya başladım. Ben koşmak için tüm gücümü bacaklarıma verirken o inleyerek bana sıkıca sarıldı ve önüme yapıştı. Bahçenin sonunda, komşuların bahçesine açılan boşluğu kapatan yeni yapılmış bir çit vardı. Bu yolda yaşayan milyonerler için sorun değıldi ama hırsızlar için mükemmeldi. Belediye başkanının tamir için para harcamasına şaşmamalı.

Daha önce kolayca tırmanmıştım. şimdi, bir yolcum vardı.

Cassie'yi sırtüstü yatırdım. "Tut şunu. Sakın düşürme. Ve sakın bırakma."

Tabloyu kavradı, tırmanmak için ellerimi serbest bıraktı. Ayak sesleri bahçede gümbürdedi. Çalıların arasında bir şey hışırdadı.

"Bu da kim lan?" Piers bağırdı. "Dur, hırsız."

Tırmanmaya devam ettim, bizi tepeye taşıdım ve sonra bir bacağımı aşağı attım. Elimden bir santim ötedeki sağlam çit panelinde bir cam kırıldı, koluma ve yere kıymıklar yağdı. Arkama bakmadım. Ekşimsi kokuyu görmezden geldim.

viski damlaları tenime serpildi. İhtiyacım olan tek şey, bizi diğer taraftan aşağıya bırakırken Cassie'nin bana tutunmasıydı.

Hâlâ bana tutunurken ciyakladı ve sarsıldı.

Geri döndüm. Altımızda, Piers onun ayak bileğini yakalamıştı. Kalbim küt küt atıyor, korkum artıyordu. Bizi dengede tutmak için çiti kavradım. Bırakırsam düşecektik.

". " Ona tekme attı.

Piers'in ifadesi öfkeden farklı bir şeye dönüştü. Düşük ışıktaki korkuyu seçebildim. Onun sesini tanımıştı.

"Sen," diye hırladı.

"Hey, Piers, sakin nasıl?"

Bir an için bocaladı ama sonra toparlandı ve dişlerini göstererek kadının diğer bacağına yakaladı. "Elinde ne tutuyorsun? Ne çaldın?"

"Kibarca sorarsan taşaklarını alırım." Tekrar tekmeledi.

"Yaptığın şey için canını yakacağım ve bundan zevk alacağım."

Öfke üzerime çöktü. Bir elimi gevşeterek diğer elimden ölümüne tuttum ve Piers'in çirkin suratına bir yumruk attım. Tutuşunu bıraktı ve yüzünü tutarak yere düştü. Cassie bir iniltiyle bana tırmandı, ben bizi çitin üzerinde düzeltirken daha sıkı sarıldı.

Bir kez daha tepeye çıktığımda, sallanmak için zaman kaybetmedim ve lastik tabanlarımı kullanarak dik düşüşten aşağı kaydım, sonra bıraktım ve yolun geri kalanını düşerek bir kedi gibi gevşek bir toprak yığınının üzerine indim. Cassie yerinde kaldı, bir kez olsun emirlere itaat etti.

Bir gümbürtü çitlere çarptı. "Senin işini bitireceğim, kaltak. Seni ağzından amına kadar mahvedeceğim ve erkek arkadaşını izlemeye zorlayacağım."

Cassie kara bir kahkaha attı. "Oraya ilk ben varırsam olmaz, mantar sikli."

Eğer Piers peşimizden gelmeye çalışıyorsa, bunu görmek için beklemeyecektim. Döndüm ve komşunun bahçesinden aşağıya, evin yan tarafına doğru koşmaya başladım. Gizlenme ihtiyacı ortadan kalkmıştı. Bir ışık yandı ve biri seslendi ama ben bisikletime kadar gitmeye devam ettim.

"Araban var mı?" diye sordum. "Yok. Taksiyle geldim."

Üzerime binlerce öfke çöktü ama sesimi çıkarmadım. Kaldırım kenarında Cassie'ye kaskını taktım ve motoru çalıştırdım.

Hiç duraksamadan bizi oradan çıkardım.

Pahalı evlerin sırasından aşağı doğru uçtuk. Sıcak yüzüme çarpan rüzgâr, öfkeli duygularımı soğutmak için hiçbir şey yapmadı. Piers'in

polisi arayacaktı, bu da mümkün olduğunca daha sakın yollara sapmam ve eve daha doğrudan bir yoldan gitmemem anlamına geliyordu. Aynı şekilde, yoldan geçen şanslı bir polis beni kasksız bisiklet sürerken görürse, bizi takip ederdi.

Suçüstü yakalanırız.

Cassie'nin serbest kalması için suçu üstlenirdim ama haneye tecavüz ve hırsızlık bana hapis cezası getirebilirdi, özellikle de kurban onun gibi biriyse. Gidona vurdum ve kırmızı ışıktaki geçtim, son saniyeye kadar fark edemeyecek kadar sarsılmıştım.

Bir korna çaldı. Küfür ettim ve köşeyi döndüm.

Cassie kıkırdadı ve parmağını sırtımda gezdirerek bir kalp çizdi.

Nefesimi yavaşlatmaya zorladım ve banliyöden geçtim, bir sonrakine çıktım ve Deadwater'ın şehir merkezine giden bir caddeye sapanaya kadar aynı şeyi yaptım. Orayı geçebilirsek, liman yürüyüşünün başlangıcına kolayca ulaşabilirdik. Bu yol yayalaştırılmıştı, yani en azından arabalarda polis yoktu ve ben de çoğunlukla görünmeden bisiklet sürebilirdim. On dakikadan kısa bir sürede depoya dönmüş olurduk.

Yakınlarda bir yerde bir siren sesi duyuldu.

Cassie beni sıkıştırdı. Bir yan yola girdim ve şehir merkezine giden bir kavşağı geçene kadar yoluma devam ettim. Bir polis arabası hızla geçti. Kahretsin. Gözden kaybolmam gerekiyordu. Motoru durdurarak, motosikleti geriye doğru sürdüm ve bir şeride girdim.

Karanlıkta bekledik, gölgeler içinde gizlendik. Göğsüm inip kalkıyor, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu.

Cassie'nin parmakları ceketimin altında birleşti, sonra tişörtümün altına girdi.

Karnımı okşadı ve kötü zamanlanmış bir şehvet dalgası yayıldı.

Onu durdurmadım.

Onun dokunuşunu arzuluyordum. Onun tehlikede olduğu düşüncesi bana kötü şeyler yaptı. Beynimde bir şeyleri kırdı.

Siren sesleri daha da yükseldi. Farklı bir yönden gelen bir başkası cevap verdi. Çevredeki binaların duvarlarını taradım, ancak henüz yanıp sönen bir ışık göremedim. Bu bizim için de olabilirdi, bu gece şehirde işlenen yüzlerce suçtan biri için de.

Cassie kotumun düğmesini açtı.

Elini kavradım. "Dur."

O rahatladı, ben de tutuşumu hafiflettim ve duyularımı bir kez daha geceye alıştırdım. Etrafımızda çoğunlukla ofisler vardı, hepsi de geç saatte karanlıktaydı. Eğer ben-

Kötü kız hızlı bir hareketle kot pantolonumu tamamen açtı ve elini içeri daldırdı. Parmaklarını yarımın etrafına sardı ve ateş damarlarıma yayıldı, onun dokunuşuyla başladı ve içimde patladı. Refleks olarak, ona daha iyi erişim sağlamak için arkama yaslandım, diğer tüm düşüncelerimi kaybettim.

Beni okşadı. Ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım.

Göz kamaştırıcı birkaç saniye boyunca o çekimi takip ettim. Onun durdurulamaz gücünü. İhtiyacıma nasıl sahip olduğunu. Yakınlarda bir motor kükredi.

Siktir, *bekle*.

Her an fark edilebiliriz. Yoldan geçen biri kulüpten eve dönüyor. Polisler yolumuzdan sağa dönüp ara sokaklarda avlanabilirler.

Bunu bitirmek zorundaydım.

Ama kendini çok iyi hissediyordu. Cassie elini aşağı yukarı indirip kaldırdı, saniyeler içinde çividen daha sert olduğumda küçük, karanlık bir kıkırdama duydum.

Kanım daha hızlı pompalanıyor ve zihnimi seksten daha fazlasının farkında tutmaya çalışarak uzuvlarımı esnetiyordum. Bu kaybedilmiş bir savaştı, yine de sirenlerin geçtiğini ve sonra şehrin derinliklerine doğru ilerlediğini fark ettim.

Harekete geçmem utanç verici derecede uzun sürdü. Geriye uzanarak kalçasını avuçladım, parmaklarımı çıplak bacağından yukarı ve şortunun altına kaydırmaya karşı koyamadım. Kesmesini söylemek için onu sıkmalıydım. Dokunuşum daha yukarılarda dolaştı.

Titredi. Kahretsin, bu hareket beni bitirmekle tehdit ediyordu. Ama burada oyalanamazdık. Vücudum ne kadar isterse istesin.

Cassie'nin itidal hakkında bir ders alması gerekiyordu. Her zaman istediğini yapamazdı. Kendi iyiliği için, ona öğretmek zorundaydım.

Bir kolumu geriye atarak onu kucağıma aldım. Aynı sertlikte, onu motorun ve gidonun üzerine uzanmaya ittim, bacaklarını etrafımda açarak tam olarak işkence etmek istediğim kısmını ortaya çıkardım.

Cassie kaskının içinde inledi. Aklımın bir köşesinde kaskı çıkarıp onu anlamsızca öpmek vardı.

Yine de bu derse hâlâ ihtiyaç vardı.

Elimi giysilerinin altından geçirip bacaklarının arasını kavradım. "Bu şekilde etrafta dolanırsan başımızı belaya sokarsın."

Başka bir zevk sesi.

Elimin topuğunu klitorisine sürttüm. "Tehlike seni ediyor, değil mi? Beni şu anda istiyor musun?"

Dokunuşuma doğru eğildi. Parmaklarımı iç çamaşırına soktum ve bir tanesini içine soktum, tüm vücudum onun beni sıkan sıcaklığıyla heyecanlandı.

Lanet olsun. Durmak istemiyordum. Kolayca girip çıkınca üzerime atladı.

Onu saniyeler içinde boşaltabilirim.

Kendimi kurtarmak neredeyse beni öldürüyordu ama vizörünü kaldırdım ve içinde kalan parmağı ağzıma soktum. "Sertmiş. Şimdi sıkı tutun ve seni ne kadar kaygan hale getirdiğimden sakın kayma."

Cassie ters ters baktı, mavi gözleri kısıldı ve vizörü tekrar indirip yerine oturtmama izin verdi.

Şeritten çıkıp caddeye baktım, sonra motoru çalıştırdım, kavşaktan geçip karşıımızdaki şeritten aşağı indim. Deadwater bir ortaçağ liman kasabası olarak başlamıştı ve hâlâ kıvrımlı, dar yollarını ve saklanacak birçok yerini koruyordu.

Onları iyi tanırdım. Bizi daha az kullanılan yollara götürdü ve bekleyen polislerden kaçtı. Limana vardığımda nehri takip ettim, Arnavut kaldırımlı bulvardan geçtim, Divine ve Divide'ın neon pembe-siyah tabelaları kısa süre sonra göründü. İnsanlar ilerliyordu, bazıları sendeliyordu, biri bana yola çıkmam için bağıırıyordu. Ona ters ters baktım ve yoluma devam ettim.

Cassie benimle oynama işkencesine devam etti.

Onu durdurmaya çalışmadım. Yumuşak parmak uçları şaftımı okşadı ve ben hâlâ örtülü olduğumdan emin olmak için aşağıya baktım. Aklımı yarı yarıya yitirmiş bir halde bizi deponun arka tarafına götürdüm, park ettim, sonra omzuma dokundum. Cassie anladı, onu götürdüğümde bana yapıştı, tablo aramıza sıkıştı. Binadan döndüm ve şişkinliği gizlemek için hiçbir şey yapamasam da kot pantolonumu eski haline getirdim.

İçeri girdiğimizde bandanamı çıkardım ve Cassie'yi ayağa kaldırdım. Kaskı çıkardı ve çalıntı malları neşeli bir sırıtışla benden geri aldı. Çok sinir bozucuydu. Konuşmasına fırsat vermeden bandanamı yüzüne doladım, dişlerinin arasına sıkıştırdım, sonra da buklelerinin arkasından bağladım.

Neşeli ifade yerini karanlık bir kaş çatmaya bıraktı.

Masadaki gardiyan kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Bana bir daha meydan okursa pişman olur.

Cassie'yi iç kapıya doğru ittim. "Sana çok kızgıyım. O evde yaptığın şey delilikti."

Koridorda olduğu yerde durdu. Kalçalarından tutup omzuma attım, orta koridora ve asansöre doğru yürüdüm. Bekliyordu ve onu içeri taşımak için aval aval bakan fıstık galerisini görmezden geldim. Ne zaman

Kapılar kapandığında Cassie sırtıma yumruğunu vurdu. Onu hayal kırıklığına uğratmadım.

Beşinci kattaki yatak odasına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Boştu.

Yatak gitmiş. Bütün kıyafetleri kayıp, sırt çantam da.

Geriye kalan tek şey dedektiflik duvarı, Deadwater haritası ve hala yerinde duran ip parçalarıydı.

Ne haltlar dönüyordu? Gidiyor muydu? Onu tekrar topuklarının üzerine bıraktım ve o öfkeli gözler bana dikildi. Ağzındaki tıkaçla boğuşuyordu. Çıkarmasını engellemek için ellerini çektim. Eğer dışarı çıkıyorsa, bilmek istemiyordum.

Cassie asansörü işaret ettikten sonra ellerini serbest bırakarak bana parmaklarındaki yedi taneyi gösterdi.

Kaşlarımı birleştirdim. "Yedinci kat mı?"

Başını salladı, sonra hırladı ve onu bir kez daha kucağıma aldığımda bana karşı direndi. Tabloyu düşürdü. Onu kaptığım gibi asansöre döndüm. Yedinci katı seçtiğimde kartımı kaldırına kadar hiçbir şey yapmadı. Sonra ışık yandı ve hareket ettik, deponun daha önce hiç gitmediğim bir bölümüne çıktık. Cassie bir kapıyı işaret etti, ben de kartımı onun üzerine tuttum.

Yeşile döndü. Bir daireye girdim.

Çoğunlukla boş olsa da, yaşam belirtileri vardı. Bir kapı açıktı. Bir sıra mutfak lambası yanıyordu. Yaşam alanını geçip koridora çıktım ve kendimi bir yatak odasında buldum.

Tüm eşyalarımız buradaydı. Sadece kullandığımız yatak değil, Cassie'nin giysi rayı da. Lanet olsun, arabamdaki çantalar da yukarı getirilmişti. Bunu ancak kız kardeşim yapmış olabilir.

Kafa karışıklığı birkaç saniye boyunca peşimi bırakmadı ama bir açıklama bekleyebilirdi. Sonraki adımlarımı saf duygularım yönlendirdi.

Cassie bu gece yaramazlık yapmıştı. Çizmeyi aştı. Onu ilk ben görmeseydim, o gelmeden önce oradan çıkmış olsaydım, *yaralanabilirdi*. Bunun beni ne kadar kontrolsüz hissettirdiğini anlamasına ihtiyacım vardı.

Bölüm 25

C
assie

Riordan çaldığı eşyayı sıcak meşe döşeme tahtalarına fırlattı ve beni yatağa sırtladı. İçimden bir heyecan geçti. Ağzımla ağzı tıkalıydı, onu bu konuda sorgulayamazdım, ama şimdi zamanı değildi.

Ceketini yırtıp yere attı ve ardından ayakkabılarını tekmeledi. Kıyafetlerinin geri kalanı da onu takip etti ve donuna kadar indi. Gözlerimi alamayarak yatağa uzandım. Vücudu ağız sulandırıyordu, loş ışık kaslı vücudunu gözler önüne seriyordu. Onu keşfetmek için yeterli zamanım olmamıştı.

Benden uzaklaştı ve sonra geri döndü. "Yapman gereken tek şey güvende kalmak. Bu da asla yalnız ya da savunmasız olmamak demek. Son mesajımda burada kalmanı istemiştım. Yine de tam da olmanı istemediğim yerde, oradaydın."

Riordan parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, sıkıntısı gözlerinin etrafındaki endişeli kırışıklıktan ve hızlı hareketlerinden anlaşıyordu.

Bana doğru uzandı, beni ayağa kaldırarak tulumun fermuarını kabaca açtı ve üzerimden çıkardı. Çırılçıplak kalana kadar aynı şeyi botlarım, külotum ve sütyenim için de yaptı.

İhtiyaçtan titriyordum.

". Seni . Bana izin vereceksin."

Lanet olsun. Belediye başkanının evine gittiğim için üzgün değildim. Onun için korkudan aklımı kaçırmıştım. Ayrıca bir taksi tutmuştum, yani sokaklarda yürümüş gibi değildim. Ama belli ki onu da korkutmuştum.

Bu hoşuma gitmedi.

Yatağı karıştırarak başımı yastığa koydum ve kollarımı karyolaya doğru uzattım.

Riordan bir çantaya gitti ve karıştırdı. Uzun mavi bir ip çıkardı ve ben gözlerimi açtım. Ağzımdaki tıkaç çok sinir bozucuydu. Neden onda olduğunu sormak istedim.

Yatağın köşesinde, ipi bileğime doladı ve diğer bileğime bağlamak için daire çizerek parmaklığa bağladı. Sonra kot pantolonuna döndü ve bir fiske bıçağı çıkardı.

Fiske bıçağım. Ona kaşlarımı çattım, ağzımdaki tıkaç kaşlarımı çatmamı engelliyordu.

Riordan ipi kopardı ve diğer yarısını yatağın altına götürdü.

Oh hayır. Buna cesaret edemezdi. Ona tekme attım, ama bileğimi yakaladı ve düzgünce direğe bağladı, ben sıçrayıp şaha kalkarken diğeriyle kopyaladı. Adam düğüm atmakta korkutucu derecede iyiydi. Kurtulamadım. İp hiçbir şekilde gevşek ya da çok sıkı değildi.

Lanet düğüm-Goldilocks beni iyi bağlamıştı.

Riordan geri adım atarak katlanmış bıçağı fırlattı ve çıplak bedenime bakarak zaman geçirdi. "Karşılık veremediğin zaman daha çok hoşuma gidiyor."

Hırladım. Bakışlarım uzun gövdesinden aşağı kaydı. Bunu daha iyi hale getirmek için beni becermesine ihtiyacım vardı. Yutkundu ve şortunu sıyrarak bana istediğim görüntüyü verdi. O sert alet tam bana dönüktü.

Okşadı, bakışları kalçalarımın birleştiği yere kilitlenmişken ucunda oyalandı. Yatağa tırmanıp bacaklarımın arasına diz çöktüğünde içsel bir savaş yaşanıyor gibiydi.

Tenimi avuçladı, belime kadar sürdü. Sıcak elleri, bisikletinden ve sıkı çalışmaktan nasır tutmuştu. Bana dokunuşuna bayılıyordum. Beni güzel hissettiriyordu. Göğüslerime ulaştı, aynı zamanda aletini göbeğime doğru eğdi.

"Seni becermeyecektim ama dayanamıyorum."

Riordan içime girdi. Ağzımdaki tıkaçı ısırdım ve elimden geldiğince ona doğru eğildim. Eli karnıma doğru kaydı, topuğu klitorisime sürtünmeye çok yakındı.

"Sen çok mükemmelsin. Kendimi çok iyi hissettiriyorsun."

Akıllara durgunluk veren bir giriş ve çıkış.

Bir tane daha ve ben zevk inlemelerimi kontrol edemedim. Riordan derin bir ihtiyaçla inledi ve beni daha sert becerdi, kalçaları benimkilerle buluştu ve beni yatakta yukarı doğru salladı. Bağlanmışım, onu almaktan başka bir şey yapamıyordum, ama o bana tam olarak ihtiyacım olanı veriyordu.

Avuç içleri üzerimde kaydı, sonra kalçalarımı kavradı ve bir dizi sert vuruş için beni kaldırdı. Sahip olduğum inçlik oyunla bacaklarımı eğdim. İçimin derinliklerinde, G noktama tekrar tekrar vurduğu yerden nabız atıyordum.

Sustu. "Vibratörünü getirdin mi?"

Bakışlarımı bir çantaya diktim. Benden uzaklaştı ve ona gitti. Oyuncakı buldu. Sonra yatağa geri geldi ve onu salladı. Üzerime eğilen Riordan, titreşimli ucunu göğüs kafesime dokundurdu, sonra göğüslerimin arasından aşağıya, karnımın üzerinden ıslak merkezime doğru sürükledi. Göbeğimin üzerinden geçirerek kayganlaştırdı ve sonra kapattı. İplerimi çekiştirdim. Bu çok alaycıydı. Buna zor dayanıyordum.

Bakışlarımı tutarak onu içime itti.

Tekrar inledim ve başımı arkaya attım, gözlerim kapandı. Onu istiyordum. Sadece onu. Hiçbir şey onun içimdeki hissini yenemezdi. Onu arzuluyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Oyuncak girebildiği kadar sonra Riordan onu serbest bıraktı. Amım zonkluyordu.

Vibratör bir ya da iki santimetre dışarı çıktı.

Bir kez ereksiyonunu tuttu. Yavaşça, üzerimde durarak kendisiyle oynadı.

Yatağa geri dönmedi.

"Sende en çok sevdiğim şeylerden biri vahşi ruhun. Senden asla kendinle ilgili bir şeyi değiştirmeni istemem. Sen çok özelsin. Özünde çok özelsin. Sanki bana eziyet etmek için yaratılmışsın gibi beni tahrik ediyorsun."

Eli daha hızlı hareket etti.

"Koymaya çalıştığım her sınırın içinden geçip gidiyorsun. İstediğim her şeyi. Sen canlı bir telsin. Doğanın lanet bir gücü. Beni takip ettiğin için üzgün olup olmadığını sormayacağım çünkü biliyorum ki hem senin cevabın hem de benim bu soruyu sormam beni hayal kırıklığına uğratacak."

Kafamın içinde bir uyarı belirdi. Ses tonundaki bir şey beni duraksattı. Benimle seks yapmaya karşı koyamamıştı ama kendini toparlamış görünüyordu. Neler olduğunu ya da sözlerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama hoşuma gitmemişti.

Konuşabilmeyi dileyerek inledim.

Riordan karşılık olarak inledi ve yorganı yumrukladı, hırslı, öfkeli bakışları dışında bana dokunmadı. Aniden boşaldı. Göbeğimin ve göğüslerimin üzerine boşaldı. Vibratörün etrafını sıktım ama içimden biraz daha kaydı.

Umurumda bile değildi, çünkü tüm dikkatim adamın konuşmak için nefes alış verişini sakinleştirmesine odaklanmıştı.

Kalbim acıyordu. Bu iyi olmayacaktı.

Riordan'ın bakışları benimkilere kilitlendi. Saçları gözlerinin içine düştü. "Ben yokum. Bunu yapamam. Bu beni bitirir. Senin için sürekli korku içinde yaşayamam ve senden olduğun kişiden başka bir şey olmanı isteyemem. Bu adil olmaz. Üzgünüm, Cassie. Hoşça kal."

Elbiselerini aldı. Onları giymek için arkasını döndü. Ağzındaki tıkacın arkasından ona bağırdım. *Hayır. Hayır, lütfen.*

Omuzları kaskatı kesilmiş olan Riordan uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra kapının tıkırtısı bana ulaştı. Kükredim ve iplerle savaştım. Daha önce incinmekten korkmuştum ama Manny ya da bir yabancı tarafından. Riordan tarafından asla. Ona ihtiyacım vardı. Beni bırakamazdı.

Tutanaklar kabul edildi.

Bileklerimi kurtarmak için dövüşmeyi bıraktım.

Sözleri ancak o zaman kafama dank etti. Mesajında benden depoda kalmamı istemişti. Bu küçük bir saygı talebiydi, benim iyiliğim için konulmuş bir sınırdı, onun için değil. Ya da ben öyle düşünmüştüm. Yanılmışım.

Ne yaptım ben?

Riordan beni terk etmişti ve hepsi benim hatamdı.

Bölüm 26

R iordan

Kapının dışında, duvardan aşağı kaydım ve başımı geriye eğdim. kadar saydım. Yirmi. Elli.

Yeniden başladım.

Hiç bu kadar kontrolsüz davranmamıştım. Bir anlaşmaya varmıştık. İnce yazılarla. Bir bitiş tarihi. Hiçbir yerinde bana *itaat edeceği* yazmıyordu. Stresli olmak için bir nedenim yoktu.

Ben de onu asla öyle bırakmazdım. Yani, bıraktım ama bunu uzun süre yapmazdım.

Ama söylediklerimde ciddiye dim.

O anda, her şeyi kuşatmıştı.

Panik içinde nefes aldıkça bu düşünce daha da hafifledi.

Değişti.

Kendimi hiç anlamıyordum ama ne istediğimi biliyordum.

Telefonumu çıkarıp bir web sitesine girdim. Tıkladım. Paramı ödedim. Sonra kendimi oturup beklemeye zorladım.

Bölüm 27

C
assie

Belli belirsiz bir hareketin sesi bana ulaştı. Bir kişi dairenin içinden gizlice geçiyordu. Lanet olası çanlar. Riordan Beni serbest bırakması için birini gönderdi ve onlara ne beklmeleri gerektiğini söyledi. Eğer yavaş gidiyorlarsa, bu benim adıma utançtan kaynaklanıyordu.

Yanaklarım alev
aldı. Gözlerimi
kapattım.

Dixie'yle başa çıkabilirdim. Onu birçok kez çıplak görmüştüm. Gen ya da Everly değil. Kardeşlerinin döleri tenimde kurumuşken ve bacaklarımın arasında bir seks oyuncağı varken olmazdı. Egom bunu kaldırmazdı.

Başka sesler de geldi ama hiçbir sarışın kafasını odaya sokmadı. Sonra bana tuhaf bir şey ulaştı; yemek kokusu. Baharatlı ve lezzetli. Tanrım. Ağzım aptal tıkaçın etrafında sulandı.

Yatak odasının kapısı açıldı. Riordan içeri girdi.

Ona ters ters baktım, burun deliklerim öfkemi yansıtmaya çalıştığım yerde alevlendi. Hissetmedim.

Hiç de değil. Sadece keskin, dokunaklı bir rahatlama. Gittiği kısa süre içinde, benimle bir daha konuşmayacağına kendimi ikna etmişim. Gülümsemesini asla alamayacağıma ya da dokunuşunu hissedemeyeceğime. Bir şey olduğumuz tek bir günün bile bittiğine. Tüm bu süre boyunca, o dışarıdaydı.

Tamam, belki biraz kızgındım.

Riordan odayı geçti ve başının altına uzandı. Hızlı parmaklarıyla ağzındaki tıkaçı açtı ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Yersiz şehvet patlamam için Tanrı yardımcım olsun.

"Çöz beni." Sesimin titrememesinden gurur duyuyordum.

Önce bileklerimdeki düğümleri çözdü, sonra ayak bileklerimi. Sonuncusu da biter bitmez ayağa fırladım ve bir yastık kapıp ona fırlattım. Acı ve kaybetme duygusu hızla içeri girdi ve daha mutlu duygularımı bir kenara itti.

Yataktan zıplayarak çantama uzandım ve içindekileri çıkarıp ona fırlattım. Bir top çorap. Bir kutu saç ürünü.

Bana izin verdi, sadece onları savuşturdu. İçimi öfke doldurdu.

Ardından saç tarağım ona doğru uçtu, bir hırıltıyla gevşedi ve göğsünden sekti. Körü körüne başka bir nesneye uzandım, parmaklarım soğuk ve metalik bir şeyin üzerinde kaydı. Arran'dan çaldığım silah.

Riordan bakışlarını indirdi. "Devam et. İsteddiğini biliyorum"

Elimi kaldırdım, kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım terliyordu.

Odağı çıplak bedenimden aşağı kaydı, dölle ıslanmış göğüslerimde oyalandı. Dudakları aralandı. Hâlâ tıraş etmediği koyu renkli kirli sakalının altındaki yanakları kızardı.

Bu onu tahrik mi ediyordu? Bedenim ikiz bir ihtiyaçla titreşiyordu ve öfkeli bir hırıltıyla silahı fırlattım. Riordan silahı havaya savurdu ve silah düşme tahtalarına çarparak zararsız bir şekilde savruldu.

Bana saldırdı. "Seni küçük vahşi kedi."

Onu ittim, şanslı bir an yakaladım ve tökezledi. "Ben mi? Beni terk eden, sonra da hindi gibi kıvrılıp döl içinde bırakan sensin."

"Belki de seni daha uzun süre bırakmalıydım."

"Belki de hiç geri gelmemeliydin."

Bana doğru döndü. Zahmetsizce kollarımı arkamdan kavradı ve beni yatağın üzerine itti. Çıplak bedenimin üzerine eğilen Riordan ayaklarımı birbirinden ayırdı ve kot pantolonunu karıştırdı. "Görüyorum ki sana biraz daha akıl vermem gerekiyor."

Şehvet gözümü kamaştırdı ve gözlerimi kapattım, yanağımı serin yorgana dayadım. Başının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Meme uçlarım yatağa karşı sertleşti ve Riordan sikişinin ucunu sırlıklam olmuş merkezimde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. İçime girerek damarlarıma ateş saçtı. Onun itişini karşılamak için kıcımlı toprakladım.

Aniden, avuç içi kıcımı tokatladı.

"Kendinizi gereksiz yere tehlikeye atmayın."

Tanrısal olmayan bir ses çıkardım. Acının şoku ve sızısı, mutlak hazzın patlamasının yanında hiçbir şeydi.

"Eğer tek başıma bir şey yapıyorsam ve beni takip etmemeni istiyorsam, sakın beni takip etme."

Avucunu yanağıma bir kez daha vurdu. Bu sefer, hareketini içime doğru cezalandırıcı bir hamleyle noktaladı. Amım orgazm uyarısıyla zonkluyordu.

Riordan inledi. "Durmalıyım. Seni reddetmeliyim. Bana bir ders aldığını söylemezsen yapacağım. Kendi iyiliğin için değilse bile benim iyiliğim için."

Cevap vermedim. Veremezdim.

Kalçalarımı tutan Riordan girip çıktı. Sert dolgu ve kayma vücuduma mümkün olan en iyi şekilde eziyet ediyordu. Bu akşamdan iyi bir çıkış yolu görememiştim ama çok yanılmışım.

Ama sözünün eri olan Riordan durdu, parmakları kıcımın üzerindeydi ve aleti gömülmüştü. "Seni kontrol etmeye çalışmayacağım, ama beni tehlikeli bir şeye kadar takip ettiğin düşüncesiyle başa çıkamıyorum. Yakalansaydım bundan kurtulmak için savaşabilirdim. Ama orada olduğunu bile bilmeden yakalanmış olsaydın, seni kaybederdim. Tam tersi olsaydı nasıl hissederdin?"

Kahretsin. Bu farklıydı. Birdenbire paniğe kapıldım. "En azından anladığımı söyle."

Yavaşça başımı salladım, saçlarım yatağın üzerinde dalgalanıyordu. ""

Riordan onaylayarak homurdandı, sonra beni tekrar sikmeye başladı. Her hamle içimde bir yerlere çarpıyor, yavaş ve ısrarlı bir çekişle hazzı artırıyor. Tüm vücudum gerildi, her şey daha sıkı ve daha sıkı sarıldı. Riordan içime girdikten sonra kalçalarımı yataktan kaldırdı, böylece bedenimle yatak arasında boşluk oluştu. Yavaşlamadan, serbest elini açarak kalçalarımın arasına, tam klitorisime sert bir tokat attı.

İnledim ve zonkladım. Ne kadar iyi hissettirdiğinden neredeyse bayılıyordum. Eylemi tekrarlardı, arkama yaptığı gibi amıma üç keskin tokat yağdırdı. Her biri şişmiş etime daha önce hiç hissetmediğim bir zevk veriyordu.

Sonunda patladım. Akıl almaz bir zevk içime yayıldı, amım onun sikinin etrafında titreşiyordu. Riordan bir nefes verdi ve son bir kez olabildiğince sert bir şekilde içime gömüldü, sonra o da boşaldı.

Bu his beni kırdı. Onu sevdiğimi söylemeyi unuttum. Hiç konuşamadım. Her şey fazlasıyla, yorucu bir şekilde mükemmeldi.

Bir dakika sonra sırtımdan sıyrıldı ve beni kucağına aldı. Banyoda duşu açtı ve beni ayaklarımın üzerine yatırdı. Sonra etrafına baktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Başardım.

"Sabun ve havlu iyi olurdu ama bukleleriniz buharı sevmiyor, bu yüzden bir çözüm arıyordum."

Hatırlamıştı. *Önemsiyordu.*

Tuvalet çantamdan vücut yıkama suyu ve sevimli bir kedi tasarımına sahip bir duş bonesi buldum. Sonra içinde havlu olan başka bir çantayı almak için yatak odasına koştum. Manny'nin bizim için getirilmesini ayarladığı her şey.

Banyoda Riordan beni duşa götürmek için elini uzatmış bekliyordu. Üzerime ılık su yağdı ve titredim, bizi içine kapatırken bedenine sokuldum.

Bir dakika boyunca bana sarıldı, sonra avucuna duş jeli sıktı ve beni yıkamaya başladı. Sabunlu köpükler ve emin parmakları vücudumu temizledi, tenimdeki ve bacaklarımın arasındaki dölleri çıkardı.

Karşılık verebilmek için ona uzandım ama beni durdurdu. Onun yerine beni öptü. Yine sertleşmiş olmasına rağmen, aleti aramıza sıkışmıştı.

Yaptığı her şeye izin verdim.

Beni yönlendiriyordu. Öpücüğün sahibi. Tekrar seks yapmamızı engelliyordu. İçindeki bir şey sistemimi sakinleştirdi ve zihnim sessizleşti.

Bir kısmı güvendi.

Bir kısmı da korkuydu.

İşimiz bittiğinde Riordan bizi havlulara sardı ve sonra çantalardan kıyafetler buldu. Onun için bir tayt, benim için gri bir eşofman altı, yumuşak bir tayt ve kapüşonlu bir tişört.

Bir kuzu gibi uysal ve uysal, beni giydirmesine izin verdim. "Yiyecek aldım. Hâlâ sıcak olmalı."

Onu oturma odasına kadar takip ettim. Mutfak tezgâhının üzerinde bir kargo poşetinde kartonlar duruyordu. Yere oturduk ve her birini açtık, yemek için tahta çatal bıçak takımı bulduk.

Soya soslu brokoliden bir parça aldım, udon eriştesi ile karışımında sığır eti gördüm. Kahretsin, acıkmıştım. "Nefret seksi iştah açar."

Riordan kaşığındı. "Benden nefret etmiyorsun. Ben de senden kesinlikle nefret etmiyorum."

"Belki de yapmalısın. Benden hoşlanmaktan daha güvenli."

Bir kahkaha attı ve yemeğine gömüldü, bana biraz ikram etmek için yavaşlamadan önce yarısını yuttu. Paylaştık. Birbirimize yemeklerimizden ısırıklar verdik.

İşimiz bittiğinde beni izledi. "Seni incittim mi, ben...?"

Yediğim dayaağı taklit etti.

Vücudum ısındı. Yavaşça başımı salladım. "Hoşuma gitti. Ama beni bir daha asla bağlamayacaksın."

"Seninle kendimi güvende hissedebilmemin tek yolu bu."

Başımı öne eğdim. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Ayrıldık mı?"

Riordan içini çekti bir bacağını uzatıp diğer dizini kaldırarak duvara yaslandı. "Ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok."

İçimde bir umut yeşerdi. "Yine de çekip gitmedin. Uzun süre değil."

"Yapabilecek gibi görünmüyorum. Bugün bir kez kalp krizi geçirdim zaten."

Belediye başkanının evindeki yüzün. Seni yatakta bıraktığımda göğsümde oluşan acıdan sonra bir daha hayatta kalamazdım."

Zihnim bu duyguya kilitlendi. Sürünerek yaklaştım ve çenemi onun kalkık dizine dayadım. "Bana bir şans daha verir misin?"

"Burada tüm kartlar benim elimde değil."

"Sen hariç. İkimiz de sana zaten aşık olduğumu biliyoruz."

Riordan'ın bakışları titredi. Özlem parlıyordu. Gözlerini sımsıkı kapadı ve bu zorlayıcı görüntüyü söndürdü. "Bunu söylemeyi bırakmalısın. Eğer devam edeceksek, artık L kelimesini kullanmak yok. Ve biz birlikte yaşamıyoruz. Eğer bir kadının yanına taşınırsam, en azından bunu bilmeyi beklerim."

Kahretsin. Benden onun adına karar vermememi istemişti ve ben de tam olarak bunu yaptım. Manny'ye arabasını boşalttırıp tüm eşyalarını getirttim. "Sadece, birlikte kalmaya karar vermiştik. Dışarısı soğuk. Burası boş duruyordu."

"Biliyorum. Anlıyorum. Ama bir anlamaya vardık ve daha bir gün bile olmadı ve ben bunun yüzünden mahvoldum."

Nabzım atmaya başladı. Bu iş bitirecekti. Öfkesi geçtiğine göre bu sadece onun daha nazik bir veda şekliydi. Kendi kendine çekip gitmekten bahsediyordu ve ben onsuz kalacaktım. Tanrım, çok *acıdı*.

Kalçalarımın üzerine oturdum. "O zaman bana bunu neyin değiştireceğini söyle. Nasıl farklı olabilirim?"

"Farklı olmanı istemiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum. Sadece ihtiyacım var

-" Mutsuzluk gibi görünen bir nefes verdi. "Beni sevmemene ihtiyacım var. Ayrıca ölmemene ya da incinmemene de. Kendi ölüm arzumla yaşayabilirim ama seninkiyle değil."

Rahatlama ve kalp kırıklığı içimde savaştı. Ona küçük bir baş selamı verdim. "Anlaşmamızdan ayrılmak istiyor musun?"

"Hayır. Senden vazgeçemem. Neden bu kadar berbat durumdayım bilmiyorum." Kafasını patlatıyormuş gibi yaptı, bu sevimli hareketi benden bunaldığında başka bir zaman da yaptığını görmüştüm.

Bir çözüm bulmaya çalıştım. "Ya yavaşlatırsak? Sürekli benim için endişelenmene gerek yok. Biliyorum, çok meşgulüm."

"Sen ." "Belli ki değilsin."

Bakışlarımı tuttu. Aramızdaki bağda ve göz temasında hiç alışmak istemediğim bir sıcaklık vardı. Bana çok şey hissettirdi.

Ona çok fazla şey hissettirdiğim yerde. Sonunda başını eğdi.

Sonunda tekrar nefes alabildim. Vücudunun üzerine süründüm ve ona sarıldım. "Güvende kalmak için daha çok çalışacağım. Ama lütfen burada uyumayı kabul et. Arabana geri dönme."

Riordan bana sarıldı. Başımın üzerinden, yağmurun karanlık geceyi ıslattığı odanın karşısındaki uzun pencereye baktı, sonra odağı rahat yatağımızın gün ışığının bizi ona koşturmasını beklediği koridora kaydı. "Tamam."

Nefes almam kolaylaştı. "Sana olan aşkımdan daha hızlı vazgeçmeye çalışacağım." Dudakları kıpırdadı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Birlikte yiyecek kartonlarını temizledik ve telefonlarımızı kontrol ettik. Ailemden gelen mesajlar vardı -Lottie ve Sin Tanrılara şükür Büyük Ev'e dönmüşlerdi- ve onları hızlıca taradım.

Lottie: Geç mesaj için özür dilerim ama eve geldiğimizde çok yorgundum ve çok uyudum. Kısa hikaye: hastane ziyareti iyi geçti. İlk randevumuz ertelendiği için bir gün daha kalmak zorunda kaldık. Artık sağlıklı bir erkek bebek beklediğimizi doğrulayabilirim. Mart ayında doğacak ve tarama resimleri çok şirin.

Bir tane iliştiirmişti ve ben de yeni yeğenimin siyah-beyaz profiline titreyerek gülümsedim. Telaşla gelen yanıtlar onları tebrik ediyordu ve ben de ekledim

Benimki daha sonra randevuya neden ihtiyaç duyduklarına dair daha ayrıntılı cevap okudu - Lottie'nin normal doktorunun bazı endişeleri onları oraya göndermişti.

Lottie'den benim için ayrı bir mesaj daha geldi.

Lottie: Sen iyi misin? Seni tehdit eden adamı yakaladıklarında her şeyin yolunda gittiğini biliyorum ama stresli olmalısın.

Onun hakkında demek istedi. Ondan asla bir şey saklayamazdım.

Sen iyiyse, ben de iyiyim. Evde bir bebeğimiz daha olacağına inanamıyorum.

En küçükleri Seraphina'ydı, Jamieson ve Summer'ın bebeği. Henüz bir yaşında bile değildi. Lottie başka mesajlar gönderdi, onun tanıdık ve rahat ses tonuyla gergin korkum hafifledi. Sonra konuyu değiştirdi.

Lottie: Sin, Jamieson'dan lastiklerinizi şişirmesini isteyen bir mesaj almış. Buna ihtiyaç duyulmasının bir nedeni var mıydı?

Kavga ettik. Pisliğin teki.

Lottie: Bunu sana o mu yaptı?

Onayladım ve bir süre sessiz kaldı. Bir dakika sonra aile grup sohbetinde en küçük kardeşimden bir sesli mesaj belirdi.

Jamieson: Cassie, zorba bir pislik olduğum için özür dilerim. Tekrar arkadaş olabilir miyiz, lütfen? Uslu duracağıma söz veriyorum.

Gecenin sesleri onun arkasındaydı ama beni güldüren onun pişmanlık dolu ses tonuydu. Lottie'nin beni savunmasına ve ailemizdeki anlaşmazlıkların bu kadar kolay çözülebilmesine bayılmışım. Tek yapması gereken tartışan iki üyeyi birbiriyle konuşturmak ve sorun çözülüyordu. Kimse onu üzgün görmek istemezdi.

Ona orta parmağımı ve Lottie'ye de dinlenmesini söyleyen bir grup kalp gönderdim. Sonra Jamieson'a kabul ettiğimi göstermek için küçük bir kalp gönderdim.

Mutfak tezgahına yaslanan Riordan, yaptığı görüşmeyi bitirdi. Bana bir bakış attı. "Manny polislerin aşağıda olduğunu söyledi. Arran'la kız kardeşi hakkında konuşmak istemişler. Manny böyle birinin olmadığını ve onlardan kurtulacağını söyledi ama neden geldiklerini tahmin etmek zor değil."

Dudaklarım bir sırtışıla kıvrıldı. "Domuzcuk Piers ciyaklamaya mı başladı? Bu çok hoş. Ne biliyorlardı ki?"

"Hiçbir şey yok. Piers'in verdiği bilgilere ve iskelet maskeli iki kişinin düşük kaliteli bir CCTV görüntüsüne dayanarak bir önsezileri vardı. İkimizi de teşhis etmek için yeterli değil." Çenesini avuçladı. "Bu işin içinde senin de olman beni çok kızdırdı."

Sanki Piers bana zarar verebilirmiş gibi. Arran'ın evcil polisi yardım etmezse, edecek birini tanıyordum.

Umursamadan omuz silktim. "Bana sorun çıkarması için beni yakalaması gerekirdi ve Manny'nin söylediğine göre adımı bile bilmiyorlar."

"Eğer bu değişirse, bir şey olursa, onlara benim yaptığımı söyleyeceğine söz ver."

o."

"Buna söz veriyorum." "O zaman bunu
senin için yapacağımı bil."

baktık, bir irade savaşı . Ben olmalıydım
geri çekiliyor ve onun yüzüne bakmıyordu ama bu durum için geçerli değildi. Belediye başkanını alaşağı etme planında yalnız değildi. Onun için ilk darbeyi ben almıştım ve devam etmeye niyetliydim.

Pes ettim, yanağını öpmek için yukarı doğru iterek boyun eğiyormuş gibi yaptım. "Bana ne çaldığımızı göstermek ister misin?"

Riordan yatak odasında belediye başkanının evinden ödülünü aldı ve yere açtı. Tablo, en üstte kraliyet ailesinden başlayıp en altta belediye başkanıyla biten bir dizi insanın isimlerinin ve doğum tarihlerinin yer aldığı bir soy ağacıydı. Bu adam dünya çapında bir narsistti.

"Acaba Piers ona kayıp olduğunu söylediğinde ağladı mı?" diye düşündüm.

Riordan ayağıyla dürttü. "Umarım öyledir. Bu konuda öfkелendiğini bilmek istiyorum."

Sırtışıam daha kolay oldu. "Elimde ona yapabileceğimiz başka şeylerin bir listesi var. Fikirlerin çoğu önemsiz ve anonim, örneğin ofisini arayıp erektil disfonksiyon ilaçları hakkında mesaj bırakmak, iş adresindeki kız dergilerine abone yapmak, numarasını şehrin ücretsiz gazetesine koymak, bir Domme'nin onunla müstehcen konuşması için yalvarmak gibi. Everly sabit telefonunun telesekreterinin evdeki mesajları yüksek sesle çaldığını söyledi mi? Bu bütün gece devam edecek eğlenceli bir şey olacak. Ayrıca evinin anahtarlarını birkaç kez kopyalattıktan sonra şehrin dört bir yanına bırakacağım, tabii ki anahtarlığın üzerinde adresi de olacak. Bunlarla devam etmemi ister misin? Sen söylemeden parmağımı bile kıpırdatmam."

Riordan'ın bakışları dans etti. "Yap . Adamın terlemesini istiyorum."

"Telefonunu ele geçirebilseydik, zil sesini 'Seks için profesyonellere para ödemeliyim' olarak değiştirirdim ama bu onun yanına gitmek anlamına gelir ve bunu yapmayacağım. Listemdeki ona yakın olmayı içeren tüm fikirler şimdilik masadan kalktı." Bakışlarımı tabloya geri çevirdim. "Asıl soru, bununla ne yapacağımız?"

Riordan dudaklarını büzdü. "Onu geri alamaz. Hapse girmemle girmemem arasında bir fark olsa da fark etmez. Değerli egosu uğruna hayatları mahvetti. Onu parçalara ayırmak istiyorum ve bu ilk kesik."

"O zaman çatıya çıkıp şenlik ateşi yakarız. Polisler alevleri görsün ve dedikodu yayılsın."

Riordan tereddüt etmedi. Ben Jamieson'a sesli mesaj gönderirken o tabloyu yuvarladı.

Cassie: Hala Deadwater'da mısın ve çakmak yakıtın var mı?

Kardeşimin cevabı çabuk geldi. Oynat tuşuna bastım.

Jamieson: Tabii ki biliyorum. Shade ve Arran'la birlikte depoya dönüyorum.

Cassie: Çatıya çıkabilir misin?

Jamieson: Bize beş ver. Sana söylememiz gereken bir şey var.

Başka bir mesaj kaydetmeye gittim ama tereddüt ettim. Jamieson'ın ifadesinde beni duraksatan bir şey vardı. Arran'ı on yılı aşkın bir süredir tanıyorduk ama Shade'i daha az süredir. Depo Arran', öyleyse neden kardeşim önce Shade'in adını vermişti?

Jamieson onlarla şimdi buluşmamızı söyleyen başka bir mesaj gelene kadar bekledik. Riordan ve ben apartmanın koridorundaki yangın merdiveninden binanın tepesindeki kafese çıkan metal basamakları tırmandık.

Rüzgâr bizi kamçılıyor, şafağın sökmeye başladığı doğuda gökyüzü aydınlanıyordu. Şehir hiçbir zaman bu saatteki kadar huzurlu olmamıştı. Burada çok zaman geçirmişt看, nehre yansıyan depo tabelasının neon pembesini ya da uzaklara yayılmış caddelerdeki arabaların ışık izlerini izleyerek. Burası bana sakinleşmek ve hayatımı düşünmek için bir yer veriyordu. Her şeyden bu kadar yüksekte olmayı huzur verici bulurdum.

Artık tek hissettiğim bir önsezi duygusuydu. Havada bir enerji. Somut ve yaklaşan bir şey.

Mekânın ortasında, Shade Everly'nin başka bir girişten çıkmasına yardım etti. Onu bir tür ekipman barındıran tuğla bir duvara yasladı ve onu öpücüklerle boğdu.

Kardeşim de arkalarından atladı ve onlara bakmadan yanlarından geçti.

Bize doğru yaklaşan Jamieson küçük sarı bir kutu uzattı. "Arran ve Genevieve yukarı geliyorlar ama bir dakikaya ihtiyaçları var. Ne yakıyoruz?"

Çakmak yakıtını Riordan'a uzattım. Tabloyu beton bir bloğun üzerine açtı ve içindekileri üzerine fışkırtarak eşit çizgiler halinde ıslattı. Çatıdaki diğer çift yaklaştı, sonra Everly duyulabilir bir nefes aldı.

"Bu babamın soy ağacı mı?" Gözlerini kocaman açarak Riordan'a baktı. "Babamızı kastediyorum. Sen mi aldın?"

Teneke kutuyu bitirip fırlattı ve kardeşimden Zippo'yu aldı. "Sana söylemezsem, resmi olarak bilemezsin." Durakladı ve bir an için ona baktı, yakıtın pis kokusu yükseliyordu. "Umurunda mı?"

Soldu. Shade'e daha da yaklaştı. "Tanrım, hayır. O şeyden nefret ediyorum. Sana bu yüzden anlattım. Çocukluğum boyunca bana eziyet etmek için kullanıldı ve beni Piers'a verdiği gece tam karşımdaydı. O çarpık tarih görüşünü bizden daha çok önemsiyor."

"O zaman benimle birlikte yanışını izlemenin tadını çıkar."

Riordan çakmağın çarkına bir fiske vurdu ve bir kıvılcım sıçradı, yakıt onu açlıkla kabul etti. Anında, mavi bir alev tuvalin üzerinde hızla ilerledi, tüketmeye ve yok etmeye başladığında sarı titreşimler belirdi.

Farklı nedenlerle de olsa kardeşiminkinden farklı olmayan küçük, mest olmuş bir gülümsemeyle izledi. Ama benim dikkatim başka bir yere gitmişti.

Everly'nin kulağına bir şeyler fısıldayan Shade eşofman ve tişört giymişti, depoda geçirdiği bir akşamdan sonra normalde giyeceği şeyler değildi bunlar. Daha çok kıyafetleri kirlendiğinde değiştireceği bir şey gibiydi.

Ya da kan lekeli.

Tedirginliğim arttı. İnfazcıya elimle işaret ettim. "Bu akşam neredeydin?"

Shade Everly'nin şakağını öptü ve kenara çekildi. Ben de onunla birlikte hareket ettim, ama suratındaki memnun ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Tahminim düşük ve karanlık çıktı. "Bronson'ı sen mi öldürdün?"

İnfazcı dudaklarını birbirine bastırdı. "Bana işimi yapmamla ilgili saçmalıklar anlatma. Evet, geri döndük ve istediğimiz sonucu aldık."

"Öldü mü?"

Onaylarcasına başını sallayınca kalbim tekledi. "Ama-"

"Ama hiçbir şey. Şok tabancası olayınız onun sonunu getirebilir ve bize hiçbir cevap bırakmayabilirdi. Bunu tek başıma hallettim." Sesinde tehlikeli bir kontrol vardı ve yanan brandadan çıkan sarı alevler gözlerine yansıyordu.

"Bu çabaya değdi."

Lanet olsun. . Öldürmeyi o kadar istemiştim ki. "Neyden vazgeçti?" Dişlerimi sıktım.

"Red'in kaçakçılık rotası vardı. Arran bunu Tyler'a iletti."

Önce mi? Daha uzun durdum, şehir arkamda ve kalbimde sefalet vardı.

"Başka ne var?"

Shade, Arran'ın Genevieve'le birlikte çıktığı ana merdiven girişine bir bakış attı, boğazındaki mücevherli gerdanlık ateş ışığında parlıyordu.

"Cassie'ye elimizde ne olduğunu söyle."

Çete lideri yaklaştı ve ardından gelen sözlerle gülümsemesi daha da vahşileşti. "Her şeyi. Bronson itiraf etti. Katilimizi bulduk."

Bölüm 28

R iordan

İntikam bulanıklığım geçti. "Bronson itiraf mı?"

"Etti," diye onayladı Arran.

Kız kardeşimle çıkan adamı görmeyeli uzun zaman olmuştu ve Gen onu bir kardeşin göremeyeceği kadar coşkulu bir şekilde öperken bakışlarımı kaçırdım. Ama onun mutluluğu dalga dalga yayıldı, deponun çatısındaki şenlik ateşi partimizin üzerine bir hafiflik hissi çöktü.

"İşte bu kadar, katil yakalandı. Başka kimseye zarar veremez," dedi Everly.

"Bronson Cassie'yi neden istediğini söyledi mi?" Ben sordum.

Shade cebinden bir telefon çıkardı. "Sonunda çok şey söyledi, genelde öyle yaparlar. Hepsini duymak için kaydı izleyebilirsiniz."

"Bantladın mı?" Cassie nefes aldı. Aynı neşeli hava onda yoktu. Aksine, ruh hali biraz bozulmuştu.

Shade, kanlar içindeki, bağlanmış gangsterin görüntüsüyle kilidi açılan cihazı ona uzattı.

Midem bulandı.

"Polislere isimsiz olarak vermek için bir kesit hazırladım. İlgili detayları içeriyor ama bizi çerçevenin dışında tutuyor. Ölümünü de göstermiyor. Bunu varsayımları ya da ülkeyi terk ettiğini düşünmeleri gerekecek."

Onun ölümü. Onu öldürmüşlerdi. Cassie'ye uzandım, kolunu sardım. Bana karşı sallandı.

Shade sözlerine şöyle devam etti: "Önce Red'e ulaşıyor. Sonra polislerle birlikte büyük haber sitelerine ve şehirde savaş tamtamlarını çalan bazı büyük sosyal medya savaşçılarına gönderiliyor. Haberler kahvaltıya yetişecek, o yüzden şimdi izleyin ama sonra onu geri almam lazım. Kullan-at telefonu ya da videonun tamamını hatıra olarak saklamayacağım."

Cassie titreyen parmaklarıyla hızla uzaklaşıp çatı çıkıntısının altına bağdaş kurarak oturdu, odağı ekrana ve sahneye kilitlenmişti. Arkasından bakakaldım ama Shade ben takip edemeden bana seslendi.

"Belediye başkanına karşı birinci vuruş. Bunu sevdim." Ateşi işaret etti. Tuvalde çoktan yamalar oluşmuş, ince boya tabakası küle dönmüştü. "Manny polislerin burada olduğunu söyledi. Sanırım onu ziyaret ettiğinde görülmüşsün."

Yüzümü buruşturdum. "Evde değildi ama Piers tarafından kovalandık." "Biz mi? Sakın bana Cassie'yi de götürdüğünü söyleme."

"Hayır, yapmadım." Kelimelere anlam yükledim.

Bakışlarında anlayış parlıyordu. "Yine de gitti. Görünüşe bakılırsa senden ayrı kalamıyor."

Bu alay beni kızdırdı.

Çatıda Arran bir elini kaldırdı. "Video Red'de. Aramasını bekliyorum. Sessizlik için gözler üzerimde."

Üzerimize bir sessizlik çöktü. Uyuşturucu baronunun ikinci adamını Arran ve Shade'in onu soktuğu pozisyonda gördüğünü düşününce içimde yeni bir gerilim oluştu. Bronson'ın söylediği sözlerle. Bir ay önce Red, Arran'a Cherry'nin öldürülmesinden sorumlu olmadığını söylemişti ama şimdi sorumluluk onun kucağındaydı. Onun adamıydı.

Shade yanımda bekledi.

Cassie toplandığı yerde ekranı izlemeye devam etti, izlediği şeyin onu etkilediğini gösteren tek şey dudaklarının aralanmasıydı.

Bakışlarımı tekrar Shade'e çevirdim. "Cassie Bronson'ı istiyordu. Bunu biliyordun."

"O onun değildi. Onun için başka birini bulacağım."

"Daha iyi, yoksa sıradaki ben olabilirim."

Shade gözlerini kırptırdı ve o anki ciddiyetsizliğime güldü. Kendimi şaşırtmışım.

"Sen bir isyancısın, Riordan."

"Ara." Arran'ın sözleri tüm dikkatleri tekrar çekti. Arkasında ıslıl ıslıl parlayan şehirle birlikte çatının ortasında tek başına durarak telefonu hoparlöre verdi. "Kırmızı."

Uzun bir sessizlik anının ardından, "Düzeltilmiş mi?"

"Buna cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim."

Red sesli bir şekilde nefes aldı. "Lanet olası aptal. Halkım adına Alisha için üzüntülerimizi bildiriyorum. Bu benim talimatımla yapılmadı."

"Adamının kontrolünü kaybettin," diye alay etti Arran.

"Pozisyonunu korumak için hiçbir umudu olmayan bir keş. Dışarıdaydı. Bir daha olmayacak." Red'in sesi sertleşti, sanki dişlerini gıcırdatarak konuşuyordu. "Öldü mü?"

"Öyle."

"Göze göz. O zaman bu iş bitmiştir."

Öyle olmalıydı. Kesinlikle öyleydi. Red'in açıklamasına göre, Bronson haydutluk yapmış ve tek başına hareket etmişti. Red'i, Gen'in başının üstünde bir çatı tutmak için onun çetesinden bir iş aldığı zamanlar dışında tanıımıyordum. Bronson'la muhatap bile olmamıştım, aramızdaki bağlantı o kadar zayıftı ki. Ama Arran'ın yüz ifadesinde ne barış ne de kararlılık vardı.

Gülümsemesi beni ürperti.

"Görüşürüz, Red." Telefonu kapattı, kız kardeşim doğruca onun kollarına gitti.

Everly, Shade ve benim durduğumuz yere doğru ilerledi. Ellerini kendi etrafında kenetlemişti, gecenin soğüğundan sadece ince bir kazak korunuyordu. "Bunun yok olduğunu görmek ne kadar güzel olsa da, duman kokusu midemi bulandırıyor. Zehirli olmasından endişeleniyorum. Aşağı inmemizin sakıncası var mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım ve o ve Shade gittiler.

Aynı şekilde Arran da mürettebatla konuşmakla ilgili sözlerle Gen'i merdivenlerden aşağıya yönlendirdi. Jamieson çoktan gitmişti ama ben fark etmemiştim.

Çatıda sadece ben ve Cassie kaldık.

Asfaltı geçtim ve Bronson'ın hızlı hızlı konuştuğu ekrandan gözlerimi ayırmadan yanına yerleştim. Bana karşı titriyordu.

"Dinle."

Geri kaydıldı. Oynat tuşuna bastı.

"...Ben hayatımı Dört Milciler için verdim. Kendi saçma hırsları yüzünden yok olduğunu göreceksin. O benim. Benim olmalı. Kendimi kanıtladım."

tekrar ve tekrar."

Başka bir ses duyuldu. Arran'ın.

"Bu kanıtı sağlamak için öldürdün."

"Evet, yine öldüreceğim."

"Kim?"

"Bunlar Lanet olsun. sürtükler." Bronson Ranted üzerinde, onun kelimeler tutarsızlaşıyor.

Arran'ın daha sakın ses tonu geri döndü. "İsimlerini söyle, Bronson."

Shade'in bu bilgiyi almak için ne yaptığını bilmek istemediğim için

Cassie'nin profiline odaklanmaya devam ettim.

Bronson'ın nefesi kesildi, sesi ıslaktı. "İskelet ekibi sürtüğü mü? Alisha.

Bunu hak etmişti."

"Peki ya diğerleri?"

"İsimlerini sorduğumu mu

sanıyorsun?" "O zaman nerede

olduğunu söyle."

"Kilise merdivenleri, bir arabanın arkası, boş bir malikane."

Yutkundum. Diğerlerinin öldürüldüğü yer tam olarak burasıydı, gerçi deponun dışında bir arabadan atılmış olan Natasha Reid için de böyle bir varsayım yapılmıştı.

"Cherry, Natasha ve Amelia," dedi Arran işaret ederek. Yavaşça. "Four Milers'ı ele geçirmek için onların hayatlarına son verdiğini mi söylüyorsun?"

Bronson bir ses çıkardı, beni iliklerime kadar ürperten, asla unutamayacağım çarpık, şeytani bir kıkırdama. "Hiç umudum yoktu, değil mi? O şerefsiz kulübü öldürecek. Kimi öldürdüğüm ya da öldürmediğim önemli değil."

"İtiraf et ya da inkar et. Bu senin son şansın." Bir

şey çatladı. Bronson haykırdı.

"Sıradaki Daniels'ın küçük kız kardeşi olurdu. Sana söz veriyorum. Evet, hepsi için beni asın. Kalbimde ve dilimde Four Milers ile öleceğim. Kalbimde," diye bağırdı.

Cassie videoyu sonlandırdı.

Etrafımıza sessizlik çöktü. Onun dalgın ve mesafeli ifadesini seçebilmem için gökyüzünde yeterince ışık toplanmıştı. Avını kaybetmekten mi, yoksa adamın ona yönelik tehdidinden mi kaynaklanıyordu, bilmiyordum. Ama onunla birlikte bekledim, o nefes alıp ayağa kalkana kadar yan yana oturdum.

Birlikte aşağıya indik, zemin kata ve yönetim ofisine kadar sessizce seyahat ettik. Kulüpler kapalıydı ve Shade'i

Divide'ın dans pistinde Arran kalan ekibi, dansçıları, seks işçilerini ve iş bitiminde hâlâ burada olan diğer personeli bir araya getirmişti.

İnsanlar birbirlerini itip kakıyor, gülümsüyorlardı. Havadaki kutlama kokusunu aldılar.

"Kahvaltınızı yaparken haberlerde duyacaksınız," diyordu Arran, "Ama hepinizin Bronson Lesk'e siktir git demek için bana katılmanızı istiyorum. Alisha'yı bizden aldı. Lesk, umarım cehennemde yanarsın. Alisha'nın adına, Divine ve Divide bu gece özel bir parti için kapalı olacak. Benimle kadeh kaldırmanız karşılığında hepiniz tam bir gecelik ücret alacaksınız."

Bir tezahürat yükseldi, kalabalığın üzerinden rahatlama geçti, dansçılardan ikisi sarıldı ve hıçkırarak ağladı.

Cassie gülümsemedi. Shade'e yaklaştı ve telefonu ona geri verdi, sonra beni gece kulübünden çıkarıp dairesine götürdü.

Yatak odasında tişörtüme baktı. "Bununla uyuyabilir miyim?"

Onu soydum. Üzerini örtmesini aklıkla izledim. Yatağa girdiğinde, ben de onunla birlikte girdim. Ona sarıldım ama başka bir şey yapmak için harekete geçmedim.

Drama ve stres dolu geceden çabucak uzaklaşmış olsam da, onun için tam tersinin geçerli olacağından şüpheleniyordum.

Öğleden sonra kendimi yatakta yalnız buldum. "Cassie?"

Dairenin sessizliğine doğru seslendim.

Cevap yok. Banyodan ya da geniş dairenin başka bir yerinden ses gelmedi. Yatak odasının kapısı biraz açıldı, ama boxer şortumla odaları dolaşmak için dışarı çıktığımda orada değildi.

Sessizliği sevmedim. Yakınımda olmasını özledim.

Daha da kötüsü, kafamdan düşünceler geçmesine neden oldu. Kötü olanları. Karanlık olanlar.

Kanımı donduran düşünceler.

Telefonumu bulup ona bir mesaj gönderdim. Cevabı anında geldi ve nefes almamı sağladı.

Cassie: Seni uyandırmak istemedim. Dixie'den yardım çağırısı aldım ve geneleve geldim. Hazır olduğunda buradayım. Manny buralarda.

Bu beni biraz rahatlattı ama sorular bitmedi. Ya cevap vermeseydi? Ya onu bulamasaydım?

Yeni bir mesaja göz attım, bu sefer Shade'den geliyordu. Bu adam lakabını yüzlerce kez hak edecek kadar karanlık işlerin içindeydi. Dün gece benim yanımda gülümsemişti. Bu riski almam için yeterliydi.

Riordan: Başka bir kişiyi izlemek için bir yönteminiz var mı?

Gölge: Beden mi araç mı?

Her iki durumda da, evet Riot, biliyorum. Açıklamak ister misin?

Cassie bisikletimi takip etti. Karşılığında benim de bir çözüm bulmam adil olurdu.

Hızlı duş ve çok ihtiyacım olan tıraştan sonra giyiniyordum ki kapı çalındı. Ayaklarımı botlarımın içine sokarak açtım. Manny diğer tarafta duruyordu, elinde kocaman bir demet çiçek vardı.

Bir kahkaha attım. ". "

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Onlar benden değil."

"Cassie için mi? Onun için alacağım."

Manny buketi uzattı. "Onlar da Cassie için değil."

Gözlerimi kısarak onlara baktım. "Onları doğru yere teslim ettiğinden emin misin?"

"Öyleyim. Bu arada, bu gece mesain bitti. Arran bir parti veriyor. Mürettebatla takılmanı önerdi. Yüzün biraz daha tanınsın."

Başımı öne eğdim. Döndüğümde beri neredeyse hiç kimseyle , sadece Lonnie ve Cassie'yi evinde korumaya yardım eden Mick ile ufak tefek konuşmalar yapmıştım. Lonnie benimle gelmemişti, yani arkadaş edinme konusunda yapmam gereken işler vardı. "Aşağıda görüşürüz."

Beni koyu renkli çiçekler, meyveler ve yapısal yapraklı dallardan oluşan garip buketle baş başa bıraktı. Maviler, morlar, griler. Annenize alacağınız güllerden değil. Onları mutfığa götürdüm ve tezgâhın üzerine koydum, derinliklerinde bir kart keşfettim. Bana gönderilmişti.

Göğsümden garip bir his geçti.

Zarfı açıp içinden çıkardım ve üzerindeki yazıları okumak için çevirmeye başladım.

RIORDAN'A. Hiç bir kız sana çiçek aldı mı?

Senin ilklerin olmayı seviyorum.

Seni o kadar çok seviyorum ki (gibi davrandığımda bile) - senin Cassie'n

VAY ANASINI.

Kalçalarımın üzerine çöktüm, şok içinde ekrana baktım ve kartı tekrar okudum.

Bunu yapmasına bayıldım.

Haklıydı, hiç kimse bana çiçek almamıştı ve hiç kimse beni onun sevdiği gibi sevmemişti. Onun süslü dairesinin ortasındaki yere uzandım ve elimi göğsüme götürdüm. O tatlı şeyler yaptığında neden bu kadar çok ağrıyordu? Derin nefes aldım ve sadece hissetmeme izin verdim. Cassie'nin bağlılığının tüm sarmal, çarpan gücünü.

Öğleden sonranın solgun ışığı damarlarımda yanan aciliyetle çelişerek üzerime süzüldü.

Dün gece duygularımı durdurmaya çalışmışım. Çok fazla şey hissetmişim ve bu beni mahvetmişti. Bir noktada onu kaybedecektim ve bu onunla kalma riskinden daha korkunçtu.

Bir kesinlik yerleşti.

Ona aşık olmayacağımı söylemişim. Belki de bu bir yalandı. İçimde yükselen Cassie şeklindeki enerji neye dönüşürse dönüşsün, bu benim saklamam gereken sırrımdı. Eğer birlikte olmamızın kalbimi riske attığını bilseydi, geri çekilirdi. Bu onun şartlarından biriydi, o zamanlar benim için anlamsızdı ama şimdi bir sorundu.

Ondan hoşlandım. Hem de çok. Onu elimde tutmak için elimden geleni yapacaktım. Nasıl hissettiğim hakkında yüzüne karşı yalan söylemek de dahil.

Kapıya bir gümbürtü daha geldi. "Riordan, aç ."

Arayan Shade'di. Cevap vermek için ayağa fırladım, elinde iki nesneyle çerçeveye yaslanmıştı. Ah. İstedğim takip cihazı.

"Cassie bunu yaptığını biliyor mu?" "Henüz bilmiyor. Ama bisikletime bir tane taktı."

Bir süre beni izledikten sonra omzunu kaldırdı. "Adil olan adildir. Birimiz onu bulabilirse onun için daha güvenli olur."

Bana küçük bir silah tipi cihaz verdi. Kullanıyormuş gibi yaptı. "Vücudun etli bir kısmına ateş et. En iyisi uyurken yapmak." Telefonunda

Deadwater'ı merkez alan bir harita, deponun üzerinde yanıp sönen bir yer belirleyici. "Bu onu takip edebileceğin bir uygulama. Sana linki göndereceğim."

Everly olması gereken yer belirleyiciyi yakınlaştırdı, bir mesafe işareti ve yükseklik yüksekliği gösteriyordu.

Nefes verdim. "Bu kadar kolay."

"Bu kadar kolay." Telefonunu yerleştirdi. Sonra durakladı, ağzı kara bir mizahla çarpılmıştı. "Ah, Riot? Bil diye söylüyorum, eğer o da aynısını yapmak isterse, seni kışından vurmasına seve seve izin veririm."

Gözlerimi devirmeye direndim. "Bildiğim iyi oldu. Bu arada, Riot benim ekip adım mı?"

Herkesin bir tane yoktu, özellikle de insanların sadece patron dediği Arran'ın, ama iskelet mürettebatın etrafında ne kadar çok olursam o kadar çok şey öğreniyordum. Shade ve Convict mürettebatın isimleriydi. Tyler'ın Hayalet olarak anıldığını duymuştum ve aklımın almadığı başkaları da vardı. Cassie'nin kardeşlerinde de vardı.

"Heyecanlanmayalım. Yapışıp yapışmayacağını göreceğiz." İnfazcı bakışlarını kurnaz ve değerlendirici bir şekilde üzerimde gezdirdi. "ve yakın çevrenle ilgili endişelerim var. Kız kardeşlerin ve Cassie tarafından kazanılmadı ama hediye edildi."

"Burada , değil mi?"

"Çünkü Arran seni yakınında tutmaya ve Red'in oraya ilk girmesine izin vermemeye karar verdi. Sadakatin bir sorun."

Nabzım hızlandı. Daha dik durdum. "Ekibi söylemek saçmalık olur. Cassie'nin ya da kız kardeşlerimin güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. Bunu yaptıklarımın anlamalısın."

Onu bir değil, iki kez alt etmiştim. Gerekirse yine yapardım.

Bir adım daha yaklaştı, karanlık bakışlarında hiç mizah yoktu. Kollarındaki ve boğazındaki dövmeler, adamla tanışmadan çok önce duyduğum ününü daha da tehlikeli hale getiriyordu. "Onlara zarar vermeyeceğinden eminim ama Arran ve benim için çalışıyorsun. Eğer bir şey duyarsan ve onu ele vermeye karar verirsen bundan zarar görecektir biziz. Ağacı sallamaya karar verdiğinizde sarsılacak olan, şehirdeki zor kazanılmış konumumuzdur."

Belediye başkanını kastediyordu. "Babam için yaptığım planlardan geri adım atmayacağım ve yemin ederim seni asla satmayacağım. Bu yeterince iyi değil mi? Ben sözümün eriyim."

Başını eğdi. Gülümsedi.

Sonra parmaklarıyla küçük bir hareket yaptı.

Ne oluyor lan? İskelet maskeli bir adam bana doğru koştu ve beni duvara doğru itti. Başımdan aşağı bir çuval indi, siyah malzeme tüm ışığı engelliyordu. Aynı anda bileklerim birbirine kenetlendi. Fermuarlı bir bağla sabitlenmişti.

"Bırak beni," diye ısırdım.

"Karşı koyma Riot. Buna en az bizim kadar senin de ihtiyaın var," diye emretti Shade. "Küçük bir testten sonra her şey bitecek."

Karanlıkta, onların kontrolüne boyun eğdim. Başka seçeneğim yoktu.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

C
assie

Bana yaklaşan kadını görünce komik bir değerlendirmeyele çenemi düşürdüm ve ardından yüksek sesle kurt ıslığı çaldım. "Bebeğim, sen bir tilkisin. Şuna bak.

sokak kıyafetleri içinde. Stu-nning. Yedi ve hiç kırıntı bırakmadı."

Dixie kıs kıs güldü ve genelevin ofisinde karşımdaki koltuğa oturdu. Depoya gelip giden dansçılar ve seks işçileri genellikle bunu önemli ölçüde hafifletilmiş bir görünümle yaparlardı. Alisha peruğu ve makyajı dışında zar zor tanınır hale gelmişti.

Dixie için durum böyle değildi. Kapüşonlu tişörtü ve dar kot pantolonu içinde, platin rengi saçlarını at kuyruğu yapmış halde bile o güne kadar gördüğüm en güzel kadındı. Topuklu ayakkabıları boyuna birkaç santim daha ekliyordu ama genç kız tıpkı benim gibi kısaydı. Bir cep roketi.

Yine de onu sevmemin nedeni bu değildi. O müstehcen dedikodulardan ve eğlenceden oluşuyordu. Doğanın bir gücüydü ve burada çalışan herkes arasında en sevdiğim kişiydi. Riordan bir yana, iskelet maskeli çocuklardan çok daha fazla.

Ellerini kucağında birleştirdi. "Böyle bir mesaj verip buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

". Bir sorun mu var?"

Dixie'nin ifadesi değişti, bakışları kararsızdı. "Evet. Ya da belki hayır. Birkaç gün izne ihtiyacım olabilir."

Masadan tableti aldım ve çizelgeyi açtım. "Ailenle görüşüyor musun?"

"Hiç yok. Sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

"Bunu planlayacağım. Aslında izne ihtiyacın yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Seks işçilerinin hepsi serbest meslek sahibiydi. Arran'ın yöntemi, genelevi yarı yasal tutarken kadınlara ihtiyaç duydukları koruma katmanlarını sağlamaktı.

Dixie tırnaklarını inceledi. "Beni rahatsız eden bu değil. Yapabileceğim bir şey."

Cihazı indirdim. "Başın bir çeşit belada mı?" "Benim değil. Ama eğer yardım edebilirsem başka birinin olacak."

"Özür dilerim, böyle bir şey söyleyip hemen ardından detay veremezsiniz. Dökül bakalım. Hiç bu kadar ilgimi çekmemişti."

Bakışları benimkine sıçradı, gözlerinde dans eden bir şey merakımı göklere çıkardı. Olabileceğinden endişelenmeye başladığım gibi üzgün değildi. Kızgındı. Hatta belki de intikamcıydı.

"Yapamam. Henüz yapamam." Çabucak ekledi, "Sana güvenmediğim için değil, ama bu benim için o kadar hayati bir şey ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bırakın başka biriyle konuşmayı."

Masanın üzerinde duran telefonum bir kez titredi, sonra ikinci kez. Dixie ona baktı. "Açman gerekiyor mu?"

Ekrana baktım ve ellerimi birbirine sürttüm. "Sadece yapmalarını istediğim birkaç görevi kontrol eden insanlar. Bir göz atın."

Mesaj ekranımda açtım.

Erkek arkadaşım şehrin her yerine sinek posterleri yapıştırdı. Bu iyi mi?

Deadwater'ın daha kötü bir bölgesindeki bir duvara yapıştırılmış bir posterin resmini eklemişti. Üzerinde genel bir siyah kedi resmi ve KAYIP - ÖDÜL yazıyordu. Büyük bir ödül teklif edilmiş ve iki telefon numarası eklenmişti. Altında ise: "LÜTFEN ARARKEN 'KEDİMİ BULUN' ANAHTAR KELİMESİNİ KULLANIN."

Dixie gözlerini kırıştırdı. "Kimin kedisi kayıp? Bir , bu bana sorduğun intikam listesiyle mi ilgili? Ohmigod, hayvan gerçek değil, değil mi?"

Sırıttım. "Hayır."

"Ama seni kızdıran her kimse, kukusunu bulması için telefon üstüne telefon mu alacak?" Elini ağzına götürerek kıkırdadı.

Ben de kıkırdadım ve bir sonraki mesaja geçtim.

Anahtarları Everly'den aldım. Otuz kopyamız var ve üzerinde adres olan anahtarlıkları yazdık.

Bir cevap yazdım.

Cassie: İleri git ve dağıl.

Anlaşıldı.

"Bu ikinci bölüm devam ediyor." Dixie'ye gösterdim. "Ayrıca daha sonra eve birkaç teslimat var. İlki, bir kopyası ofisine teslim edilecek olan bir sim bombası, ikincisi ise bir kutu lüks unlu mamul."

Başını öne eğdi. "Zehirli olanlar mı?"

"Laksatifler."

Dixie aval aval baktı, sonra tekrar kırışırken omuzları sarsıldı.

Ayaklarımı tekmeledim. "Düzenlemem gereken bir liste var. Bu sadece başlangıç. Önümüzdeki hafta boyunca öfkelenmeden telefona cevap veremeyecek ve biri içeri girecek diye tek gözü açık uyuyacak. Bu sadece evde. İş yerinde de dinlenemeyecek. Alacağı telefonlar ve şüpheli teslimatlar yüzünden tüm iş arkadaşlarının onu istiyorum. 'Kullanılmış Seks Oyuncakları' yazan ve içinde lastik gibi bir şey zıplayan bir paket düşünün."

Everly'den, belediye başkanının bir sonraki seçim kampanyasına hazırlandığını biliyordum. Rakipleri bir şekilde girişimlerinden vazgeçtiği için kazanması kesin sayılıyordu ama yine de Ölüsu için hazırladığı manifestoyu tanıtmayı gerekiyordu. Konuşma randevuları vardı. İş yemekleri. Yürütülecek bir konferans.

"Hatırlat da sana asla karşı gelmeyeyim. Sen kötü birisin." Eğlencesi azaldı, bakışları bana dönmeden önce bir anlığına uzaklaştı. "Eziyet ettiğin kişi gerçekten kötü biri mi?"

"Evet. Boktan bir . Onun için üzülüyor musun? Üzülme."

"Ondan değil. Sadece incinmeni istemiyorum. Etrafımda olmana alışmaya başladım." Güzel bakışları benimkileri yakaladı, kalın renkli kirpikleri gözlerini kocaman yapıyordu. "Bunu seni küçümsemek için söylemiyorum ama güçlü erkeklerin bizim gibi kızları incitmek gibi bir huyu vardır. Sen benim olabileceğimden çok daha iyi korunuyorsun, ama bir hata yaparsan, yalnız olduğun ve kendini güvende hissettiğin bir yere gidersen."

Gerisini söylemedi. Çok şey anlatıyordu.

Telefonumu unutmuş bir halde ona bakarken kafamda bazı uyarı sesleri duydum. "Bu sefer izin istediğinde, böyle bir şey olup olmadığını bana söyler misin? Yardım edebilirim. Adamlarım var. Burada çalışmaktan endişeleniyorsan Arran ya da Shade'e söylemek zorunda değiliz. Arkamı kollayacak Riordan ve dört kardeşim var."

Bakışları yumuşadı. "Gördün mü? Korunuyorsun. Bunu senin için seviyorum. Eğer yardım edebilirsen, sana haber vereceğime söz veriyorum, ama sanırım bu işi yalnız yapmalıyım. Şimdi işe gitmek için hazırlanmalıyım."

"Bu gece Arran'ın partisine gitmiyor musun?"

"Yapacağım, ama paraya ihtiyacım var, bu yüzden önce ve sonra burada olacağım. Genelevin asla uyumadığını biliyorsun, şehir katilin yakalanmasını kutluyor olsa bile. Ben kendi adıma çok rahatladım." Narin bir ürperti verdi ve parmaklarını ince boğazının üzerinde gezdirdi. Sonra ayağa fırladı ve beni de yanına almak için elimi tuttu. "Senin için makyajını yapacağım. Eğlenceli olacak. Oh, eğer partiden de kaçabilirsen, oğlunu da getir ve şu konuştuğumuz derse girelim. Bakalım ona sonsuz bağlılığını itiraf ettirebilecek miyiz?"

Yanaklarım ateş gibi kızarmıştı, Riordan'ı çılgına çevirip benim kararları verdiğimi düşünmek baş edilemeyecek kadar sıcaktı. Dixie'yle birlikte genelevden çıktık ve Divine'ın tercih ettiğini bildiğim çok daha büyük soyunma odasına doğru merdivenlerden indik.

"Bu sana sık sık olur mu? Ölümsüz aşk olayı?"

"İlgilendiğim biriyle değil. Eskiden bir gün olabileceğini düşünürdüm ama bir müşteriyle ya da ekip üyesiyle çıkamazdım, bu yüzden biriyle tanışma şansım yok. Hoş biriyle randevuya çıktıktan sonra ona ne iş yaptığımı söylediğimi düşünün. Akli başında her erkek koşarak giderdi."

Hırladım. "Sana sahip olan her erkek şanslı sayılır." "Delulu ülkesinde hava nasıl?"

Birbirimize sırttık ve merdiven boşluğundan çıktık. Zemin kattaki orta koridorda Arran'ın ofisinin önünden geçtik. Tyler açık kapı aralığında duruyordu. Ayı bana kısa bir selam verdikten sonra yanımdaki kadına kibarca gülümsedi.

Dudaklarında dondu kaldı, Dixie'ye bakarken ifadesi çok daha ilginç bir şeye dönüştü. Dixie ona baktı, sonra bakışlarını kaçırdı ve koşarak yanından geçti.

Soyunma odasının dışında Manny, Divine ve Divide'in kapalı olmasından dolayı mesaide olmayan ama Bronson ve şehirdeki yaygara hakkında konuşarak vızıldayan küçük bir dansçı kalabalığının arasından geçerek yaklaştı.

Bize ulaştığında Manny, bizi genelevden aşağıya kadar takip eden ekibinin üyesini kovdu ve parti başlayana kadar benim korumam olacağını söyledi.

Çenemi güvenlik şefine doğru kaldırdım. "Riordan'ın nerede olduğuna dair bir fikrin var mı? Ona mesaj attım ama görünmedi. Vardiyada mı?"

Dudaklarını büktü ve başka tarafa baktı.

Sezgilerim bugün ikinci kez yükseldi. "Manny, oluyor?" "Shade'in emri üzerine sana söyleyemem, ve buradan ayrılmayacaksın. bina." İri yarı fedailerinden birinin kollarını kavuşturmuş durduğu koridorun sonunu işaret etti. Koridorun diğer ucunda Mick duvara yaslanmıştı, kollarını kavuşturmuş ve sıradan bir botunu geriye atmıştı ama niyeti açıktı. Hiçbirini geçemiyordum.

Kanım kaynadı. "Yemin ederim, eğer Riordan'a bir şey yaparlarsa."

"Partiye kadar tek parça halinde dönecek. Söyleyebileceğim tek şey bu. kendi iyiliği için olması dışında."

Sempatik Dixie'yle öfkeli bir bakış alışverişinde bulundum ve telefonumu kaptığım gibi Shade'e bir mesaj yazdım.

Saçının tek bir teline zarar verirsen uykunda boğazını keserim.

Bölüm 30

R iordan

Shade'in beni kaçırdığı araba gümbürdeyerek durdu, tekerleklerin altındaki çakılların çıkardığı sese bakılırsa yoldan çıkmıştı.

Benimkinin aksine

Cassie'nin izniyle önceki deneyimimde bu sefer tamamen uyanıktım ve ellerim hâlâ bağlı ve yüzüm kapalı olmasına rağmen hareket edebiliyordum.

Korkmuyordum da. Beni kimin yakaladığını ve niyetinin ne olduğunu biliyordum. Araba yolculuğunu öfkeden sakın bir hale geçerek geçirdim.

Sadakatimi kanıtlamamı isteyen iskelet ekibi yargılayamazdım. Beş hafta gibi kısa bir süredir üyeydim ama Arran Kızıl'ı aradığında çatıdaydım. Diğer üyelerin sadece hayal edebilecekleri bir erişimim vardı. Bana güvenmeleri aptallık olurdu.

Beğenmek zorunda olduğum anlamına .

Kapım açıldı ve serin bir esinti sonbahar yapraklarının kokusuna ek olarak daha topraksı bir koku getirdi. Nehir. Akan su ne kadar geride olursak olalım duyulacak kadar gürültülüydü, bu da gelgitin yüksek olduğu anlamına geliyordu.

Tekrarlayan kâbusum zihnimde ön plana çıktı. Şehirde avlanmak. Sırtımı nehre döndüğümde, göğsüme yediğim bir kurşun beni nehrin yüzeyinin altına götürüyordu.

Tyler'ın çeteye kabul törenleri hakkındaki düşünceleri ve Cassie'nin Shade ve Arran'ın en kötü olaylarla nasıl başa çıktıklarına dair verdiği bilgiler de buna dahildi.

şehrin suçlularının hayatlarına son vererek.

Düşüncelerim güçlü bir kolun beni arabadan çekmesi ve ardından önünden yürümem için bana rehberlik etmesiyle kesildi. İki kişi, ikinci bir motor sesi duyduğum için muhtemelen daha fazla.

Nehrin sesine yaklaştık ve omuzlarım sertleşti. Eğer kıyıya çok yaklaşırsam ve düşersen ölebilirdim. Ellerim bağlıyken kendimi kurtarmamın hiçbir yolu yoktu.

En azından bu konuda bir çözümüm vardı. Sinclair bana kendimi bantlanmaktan nasıl kurtaracağımı göstermişti. Fermuarların da aynı şekilde kopma riskini göze alırdım.

Nefesimi tutarak ellerimi başımın kaldırdım ve keskin bir hareketle yukarı kaldırdığım dizime indirdim.

Fermuar koptu. Özgürdüm.

Başımdaki torbayla boğuştum, suya düşüp ölmekten korktuğum için kıpırdamadan durdum.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı beni esir alanlardan biri.

Arran. Demek buradaydı.

Bir el bileğimi çevreleyerek beni sakinleştirdi. "Dur bakalım. Ben yaparım. Nasıl olsa basamakları tırmanmak zorundasın. Bacaklarını kurtaracağım."

Bu sefer Shade. Başımı aşağı itti ve çantanın ipini çözdü, ayağa kalktığımda iyi bir önlem için başımı hafifçe tokatladı. Karanlıkta gözlerimi kırıştıtarak geri çekildim.

Arran ve Shade bana baktılar, ikisi de aynı kararlı ifadeyi takınmışlardı ve sanki kaçacakmışım gibi gerilmişlerdi.

Birinden diğerine etkilenmemiş bir bakış attım. Siktirsinler, onlara bu zevki tattırmayacaktım.

Arkamda harap bir ahşap bina vardı. Aslında nehir kıyısı değildi ama belli ki varış noktamızdı. Başımı ona doğru salladım.

"Şu işi bitirelim o zaman."

Shade'in kapıyı açmasını bekleyerek basamakları çıktım ve içeri daldım.

Rüzgâr kesildi ama su sesi daha da şiddetlendi. İki adamı beton zemin boyunca ve şaşırtıcı derecede bakımlı iç mekanda takip ederek binanın içinde ilerledim, ta ki ses anlam kazanana kadar. Burası bir kayıkhaneydi, belli ki uzun süredir bu amaçla kullanılmıyordu ama yeni bir amacı vardı.

Bir duvarı yuvarlayarak yapının açık bir ucunu, metal bir geçidin altından akan karanlık suyu ve bir damla üzerindeki kancadan sarkan bir figürü keşfettik.

Çıplak. Kanlı. Ağzı tıkalı ama gözleri bağlı değil. Gözlerini kırptırdı, gözlerinin kenarları kırıştı, sonra inledi.

Midem bulandı.

"Lanet olsun." Arkamı döndüm.

Shade gömleğimden bir avuç aldı ve beni geri getirdi. "Arran'la konuş. Söyleyecek birkaç şeyi var."

Yemek yemediğime sevinerek iskelet mürettebatın lideriyle yüzleştim ve ilk sözlerimi söyledim. "Bunun sadakatimi sınamak için olduğunu biliyorum. Buna neden ihtiyacın olduğunu da biliyorum. Mürettebatınıza yaptığınız işe bağlılığımdan dolayı katılmadım. Bunu bilmiyordum." Asılı adamı işaret ettim. "Cassie beni bilgilendirdi. Bu boku kahvaltı niyetine yedi."

"Senin yapamayacağın bir yerde." Arran beni izlediği pozisyonda rahatladı, gözlerinde anlayış vardı. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, iş teklifimi kabul etme kararını sen verdin. Bunun geçici bir şey olarak işe yarayacağını mı düşündün, yoksa Genevieve'e daha yakından göz kulak olmak için mi kabul ettin bilmiyorum. Gerçek şu ki, bir seçeneğin vardı. Bir karar verdin."

Çelik gibi bir kararlılık yüzüne yerleşti. "Ama bir askıya sahip olamam. Yakın zamanda iki arkadaşımı kaybettim, ikisi de on yılı aşkın süredir mürettebat üyesiydi. Alisha ve Convict benim için farklı nedenlerle önemliydi ve ikisinin de gezegenden silinmiş olması bana beni ve inşa ettiğim şeyi önemseyenleri yakınımnda tutmamın ne kadar hayati olduğunu gösterdi. Aynı zamanda diğer herkesi kendimden uzaklaştırmam gerektiğini de."

Yanımda, Shade kollarını kavuşturdu, artık içinde hiç mizah yoktu.

Arran sözlerine şöyle devam etti: "Onların kaybında benim de hatam olduğunu kabul ediyorum. Bu beni çok kızdırdı ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapma konusunda daha kararlı hale getirdi. Sana dönelim. Beni birçok yönden etkiledin. Sadıksın. Çok çalışıyorsun. Gen için yaptıkların çoğu kardeşin yapacağından daha fazla. Kazandığın saygıyı göz önünde bulundurarak, sana tekrar bir seçenek sunuyorum. Four Milers, Bronson'ın itirafı ve ölümüyle sarsılacak ve Red yeniden inşa etmek için hayatı için savaşıyor. Eğer seni serbest bırakırsam, seni ele geçirme riskleri çok az. Bu benim almak istediğim bir risk. Başka bir iş bulman için sana üç aylık maaş da ödeyeceğim. Teklifi kabul et ve git. Kız kardeşlerini görmeye devam edebilirsin ve Cassie seni isterse onunla çıkabilirsin ama dışarıdan biri olacaksın ve öyle muamele göreceksin."

Teklifi gerçek olamayacak kadar iyiydi. Para, yaşayacak bir yer bulabileceğim anlamına geliyordu. şu anda sahip olduğum her şeye sahip olabilirdim ama glgelerdeki hayattan kurtulabilirdim.

Bir de madalyonun öteki yüzü vardı.

Cassie ile çalışmamak anlamına geliyordu. O bina ve içindeki insanlar hayatımın merkezi olmaktansa depoyu ziyaret etmek. Arran'ın ne yaptığını yeni yeni anlamaya başlamıştım ama içimde bir kesinlik oluşmuştu. Ona saygı duyuyordum.

Yavaşça ondan asılı adama doğru baktım. "O ne yaptı?" Shade açıklamayı yaptı.

"Adı Leslie Kantoro. Oğlu, küçük kız kardeşine geçtiğinde polisleri aramış. Küçük olanı tecavüzcü bir baba tarafından ömür boyu becerilmekten kurtardı ve hapse atıldığını gördü. Ne yazık ki, yeterince uzun bir süre için değil. Kadınlar şimdi yirmi  ve on dokuz yaşındalar ve bu pislik hapisten çıktığında, en byğnn kız bebeğini ziyaret etmek için büyükanne ve büyükbaba haklarına başvurdu. Hapishane onu rehabilite edilmiş olarak görüyor, bu yüzden mahkemeler onu engelleyemiyor. Telefonu ocuk istismarı resimleriyle dolu." Shade'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Leslie'ye baktım, tiksindim, dehşete düştüm ve içimde bir öfke kabardı. Hapisten asla ıkmamalıydı.

"Ah, bir de Tayland'a planlanmış bir seyahat ve en yoksul bölgelerden birinde altı haftalığına rezerve edilmiş bir daire," diye ekledi.

"Bu ne anlama geliyor?"

İ çekti. "ğrenmen gereken çok şey var. Asıl soru bunu isteyip istemediğin."

Arran'a baktı, ikisi tek kelime etmeden bir tür sohbet ediyorlardı, sonra bana döndü.

"Sana bir çıkış yolu önerildi. Kabul edersen ikimizin de saygı duyacağı iyi bir teklif. Gcenmek yok. şimdi alternatifleri gözden geçirelim. İskelet ekip kadınları koruyor. Depoda, Cassie yavaş yavaş dümeni devralmaya çalışırken ve Tyler gibi insan ticareti rotalarını bozan ve kayıp ruhların bizimle özgürlük bulmasına yardımcı olan insanlarla. Yaşamak için bedenlerini satmak istiyorlarsa, bunu güven içinde yapmalarına izin veriyoruz. Dans etmek ya da mutfak temizlemek istiyorlarsa, iş onları bekliyor. ıkmak isterlerse, biz ayarlarız. Dünyanın bizim hakkımızda ne düşündüğü önemli değil, ama davaya en yakın olanlar orada olmalı çünkü onu savunmak için savaşacak ve ölecekler."

O şiddetli odaklanma beni pençesine aldı.

"Leslie gibi adamların ve Ölü Su Nehri'nin sürükleyip götürdüğü sayısız insanın elinden acı çekmekten kurtulan yüzlerce genç kız ve çocuk var. Dünyada gerçek bir fark yaratan bir şeyin parçası olabilirsiniz. İster burada ister diğer destek rollerinden birinde. Zaten rahat edemeyecek kadar yakınsın ve hala bir yabancısın. Sorum şu, bir yabancıyı kurtarmak için böyle bir adamı öldürür müydün? Peki ya Cassie'yi kurtarmak için? Hadi öğrenelim."

Shade pantolonunun arkasından bir silah çıkardı.

Leslie kancanın üzerinde inledi ve çıplak vücudunu salladı, zincirler şingirdiyor ve büzüşmüş aleti vücudunun içinde sürünmek için elinden geleni yapıyordu.

Shade silahını uzattı. Otomatik olarak ondan aldım, kullandığım aynı mat siyah model ve Struan'ın dersinden sonra aşına olduğum ağırlık.

Bunun anlamı açıktı.

Ya Leslie'yi gönderip su dolu bir mezara gönderilmesine yardım edecek ve kendimi iskelet mürettebat hayatına adayacaktım ya da onunla olan en zayıf bağlantım dışında her şeyden uzaklaşacaktım.

Aklıma Cassie'nin hedefleri geldi. Eğer onu elimde tutmayı başırırsam ya da o beni elinde tutarsa, eve kanlı ve neşeli ya da belki bir başarısızlık yüzünden incinmiş ve kırılmış olarak dönecekti. Onun istediği de buydu; üzerinde çalışacağı kendi avcı listesine sahip olmak. Shade gibi, onu desteklemeleri için insanları kullanacaktı. Ben olmak zorunda değildim.

Ancak hayır demeyi düşündüğümde tüm bunlar bir kenara bırakıldı. Düşüncelerim sadece Cassie'nin iyiliği ve ona karşı giderek artan saplantım için değil, çok daha büyük bir şeyin parçası olma isteğim içindi. Shade ve Arran'ın çizdiği o zorlayıcı resmin. Onlarla bir kardeşlik. Belki de daha geniş bir mürettebatla bir aile. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazlası.

İki mürettebat üyesine odaklanarak onlara kararımı verdim. "Her zaman Deadwater'ın yeraltı dünyasının bir parçası olmanın kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm ama artık bunun katmanları olduğunu biliyorum. Yaptığınız şey çoğu kişinin bilebileceğinden çok daha değerli. Teklifiniz için teşekkürler ama saygıyla reddediyorum."

Leslie'ye yaklaştım, silahı kafasına dayadım ve tetiği çektim.

BİR SÜRE SONRA, gördüklerimden etkilenmiş, iğrenmiş ama midem bulanmamış bir halde ve Shade'in bana yine alışılmadık bir sırtı fırlatmasıyla kayıkhaneden çıktım.

Yanağına kan bulaşmıştı. Bu bana Cassie'yi hatırlattı.

"Seni kandırdığım için tekrar özür dilerim."

Orta parmağımı ona doğru kaldırdım ve bir kahkaha attım.

Arran diğer tarafımda volta atarak beni kayıkhanenin sağ tarafındaki yanan bir teneke kutuya yönlendirdi. Yürürken harap olmuş gömleğini sıyırdı ve kaslı vücudunu ortaya çıkardı. "Eğer öldürmek istiyorsan, Riot, bunu hak etmen gerekecek. İstemiyorsan da sorun değil ama ister yardımcı rolde ol ister aktif olarak avlanıyor ol, ekibimde neler olduğunu bilmen gerek. Her iki durumda da biz bir aileyiz ve senin için tam bir eğitim programı hazırlayacağım."

"Minnettarım," diye mırıldandım.

Tabii ki Shade'in bana verdiği silah dolu değildi. Leslie önce irkildi, sonra hıçkıra hıçkıra ağlarken ben lanet şeye bakıp tekrar denedim, iki adam beni izleyip gülmekten kırıldılar.

Önemli değil. Bana işi nasıl yapmayı tercih ettiklerini göstermişlerdi. Leslie'ye bir cümle okundu ve nehrin istediği parçalara bölündü. Ben de izledim. Öğrendim.

Daha da önemlisi, artık iskelet ekibin bir üyesiydim. Gerçek bir ekip. Harika bir histi.

Arabada, Shade telefonunu kontrol etti ve sırtı, gece Arran'ın bizi Deadwater'a geri götürdüğü yerde uçup gitti, iki araba iskelet ekibi bize eşlik ediyordu.

"Cassie seni incitirsem ölü bir adam olacağımı söyledi. İyi ki seni tek parça halinde geri getiriyorum."

Başımı arkaya yasladım, şehvet damarlarımda adrenalin kadar hızlı akıyordu. "O kadın benim ölümüm olacak."

"Görev başında ölmemeye çalış, tamam mı? Ayrılıklardan sonra temizlik yapmak pis bir iş."

Şaka yapıyordu ama zaten çok yüksek olan duygusal durumuma bir de kızgınlık eklenmişti. "Ayrılmayacağız."

Ciddiydim. Bunun nasıl gerçekleşeceği ya da bunu sağlamak için ne kadar çaba harcayacağım konusunda hiçbir fikrim olmasa da, bir şekilde hâlâ cebimde olan izleme cihazı bana güven veriyordu.

Deadwater'a geri döndük, her mil beni Cassie'yi bulmak için daha da heyecanlandırıyordu. Onun fikrini değiştirecek bir plana başlamak için. Bana olan aşkımdan vazgeçmeyeceği, aksine daha da derine ineceği bir plan.

Kayıkhanede geçirdiğimiz zaman öğleden sonrayı akşama çevirmiş, karanlık deponun dışındaki manzarayı daha da yoğunlaştırmıştı.

Arabalar yolu doldurmuştu. Birkaç polis devriye arabasının mavi ışıkları Divine's ve Divide'ın tabelalarının neon pembesine karışıyor, kırmızı tuğlalı binadan ve arnavut kaldırımlı yoldan yansıyor. Her yerde insanlar vardı, kameralar ve yüzleri aydınlatan halka ışıklar, yayınlarından kesitler kapalı pencerelerimizden içeri giriyordu.

"...katilin maskesi sonunda düştü," diye haykırdı bir kadın internet izleyicileri için.

"Tüm şok edici ve rahatsız edici detaylara sahibim" diyen bir başkası daha yüksek sesle konuştu.

"Lanet olsun." Arran direksiyonu çevirerek bizi yaklaşma yolundan dolaştırdı ve arka otoparka götürdü. "Öbür dünyadan bile Bronson tam bir baş belası."

Bulunduğum noktadan bekleyen polis memurlarına baktım. Kulüplerin ön kapılarından içeri girmiyorlardı ama gitmiyorlardı da. "Neden polisler? Cassie'nin peşindeyseler, bilmem gerek."

"Dedektif Dickhead'i arayıp soracağım."

Ama tam binanın önünden geçerken, tansiyonumun fırlamasına neden olan bir şey gördüm. Kapı açıldı ve kulübün siyah-pembe üniformasını giymiş üç kadın, muhtemelen toplanan kalabalığa iyi niyet göstergesi olarak kokteyl gibi görünen tepsilerle ortaya çıktı.

Cassie önden gidiyordu.

Bölüm 31

C
assie

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Lara arkamdan baktı, espresso martini tepsisi bir elinde dengede duruyordu.

Genevieve'in tercih ettiği içecek, kafein . Tadına bakmıştım ve artık bağımlısı olmuşum.

"Nasıl arkadaş edinilir ve etkileyiciler nasıl etkilenir," diye karşılık verdim. "Nazik bir gülümseme ve bedava bir içki, depo hakkında mutlu düşünceler yaratacak ve şikayetlerin bir kısmını ve daha fazla protesto tehdidini durduracaktır. Söylediklerini dinliyorum ve Divine'la ilgili dedikoduların sona ermesi gerekiyor. Bu bizim görevimiz. Hazır mısınız?"

Dixie ile giyinme seansım, dışarıdaki protestocuların işlere zarar verdiğini ortaya çıkarmıştı. Ekmek parası kazanmak zorunda olan kadınlar için hiç iyi değildi. Bu durumu düzeltmek için bir çözüm buldum ve Clem'in içkiler ve bazı barmaidler konusunda yardımını aldım. Teknik olarak hiçbirimiz çalışmıyorduk ama Lara ve Moniqua benimle birlikte üniforma giymeyi ve tur atmayı kabul etmişlerdi. Mick'e başka bir yerde ihtiyaç duyulduğu için yedek bekçi köpeğim olan Lonnie bile planı onaylamıştı.

Üçümüz dışarı çıktık ve kazanan gülümsemelerle kokteylleri sunduk.

Profesyonel görünümlü bir kamera kullanan bir çift, şaşkın ifadelerle içecekleri çekti.

"Divine'ın çalışkan ekibinden övgüler," dedim onlara.

Kayıt için hazırlık yapan bir grup bayana bu cümleyi tekrarladım. Tepsimin geri kalanını temizlediler.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu biri. Makyajını bozmadan içkisini yudumlamak için çantasından metal bir pipet çıkardı.

Ben onayladım. "Depo en iyi işveren. Biz bir aileyiz." Burnunu kırıştırdı. "Bu sömürücü değil mi?"

"Sadece tepede erkekler olduğunda. Gösteriyi yöneten ve birbirlerine yardım eden kadınlar olduğunda, bambaşka bir tablo ortaya çıkıyor."

"Bekle, kadınların sırtından geçinen bir baş pezevenk yok mu?" "Hayır. Hiç de değil. Sadece onları koruyor."

Kaşları havaya kalktı ve bakışları benden kulüplerin önüne doğru kaydı.

Bir gülümsemeyi sakladım ve arkamı döndüm, tepsimi yeniden doldurmaya ve ikinci bir döngü yapmaya hazırdım. Bu işe yarıyordu. Bu benim-

Bir çift polis yolumu kesti.

Başımı eğerek iki iri adamı değerlendirdim. "Oh, merhaba."

Sonra arkalarındaki kişiye odaklandım. Şakaklarında zarifçe kırışan mükemmel kahverengi saçlar. İnce bir bedenin üzerinde şık ve rahat bir iş kıyafeti. Deadwater'ın belediye başkanı buradaydı ve benden bir metre bile uzakta değildi.

Heyecanlı bir nefes aldım. Elbette gelecekti. İzleyici kitlesi olan herkes Bronson'ın itirafını haber yapmak için buradaydı. Belediye başkanının bu ilgi odağından biraz çalacağına ve bunu kendi başarısı olarak göstereceğine güvenin.

Bakışları benimkilere kilitlendi.

Kalçamı çıkardım, diğer elimde tepsim havada duruyordu. Doğru kullanıldığında harika bir silah olurdu.

Birden bir omuz karnıma çarptı ve havalandım. Güçlü kollar bacaklarımı sıktı ve gözlerim fal taşı gibi açılarak tepsiyi yere düşürdüm. Ama iskelet maskeli esirimin kimliği hiçbir parçamın kafasını karıştırmamıştı.

Riordan polisleri atlatarak ve babası da dahil olmak üzere herkesi görmezden gelerek kalabalığın arasından fırladı ve depoya geri döndü. Ağır motorcu çizimleri kaldırım taşlarına gümbür gümbür vuruyor ve güçlü parmakları kalçalarımın girişiyordu.

Polislerden biri "Dur, tam orada," diye seslendi.

Biz yapmadık ve onlara küçük bir el salladım ve belediye başkanının onlara bir emir vermesiyle daha da büyüyen bir gülümseme verdim.

Mutluluk içime yayıldı ve Riordan'ın yüzünün yan tarafına heyecanlı bir öpücük kondurmak için döndüm. "Geri döndün. Seni özledim."

Arkamızda üç ya da dört iskelet ekip üyesi bize ayak uydurmak ve polisin bizi takip etmesini engellemek için koşuyordu. Sonra içeri girdik ve koridordan Divide'ın dans pistine doğru fırladık. Müzik çalmaya başladı ve DJ personel partisini başlattı.

Yüzü asık olan Riordan beni yere bıraktı ve geldiğimiz yolu görmek için dönerken beni arkasından çekti. Girişte Lonnie ekibi içeri aldı ama polisi engelledi, kendini dışarıya kilitledi ve muhtemelen benim zaten bildiğim şeyi onlara söyledi. Beni alamazlardı. Riordan iddiasını ortaya koymuştu.

Kapı tekrar açıldı ve Riordan geri çekildi, ama bu sadece Lara ve Moniqua'yı içeri almak içindi. Yanlarında boş tepsilerle yanımızdan geçip gittiler ve hiçbirisi tek kelime etmedi.

Riordan'ın burun delikleri alevlendi ve sonunda bana baktı. Gözlerinde duygu fırtınası vardı. "Dışarıda ne halt ediyordun?"

"Tanışma ve selamlaşma. Dışarıdaki tüm o insanlar bizi kötüleyecekti. Kadınların güçlendirilmesi konusunda daha iyi bir izlenim bırakmak istedim, buna yardımcı mı oldun yoksa engel mi oldun emin değilim mağara adamı."

"Polis geldi. Lanet olası belediye başkanı dışarıda. Çaldığımız ve senin tutuklanmanı isteyen adam." Parmaklarını saçlarının arasına sokarak mükemmel bir şekilde karıştırdı.

Karşı koyamadım. Ona doğru yaklaşarak gözlerindeki saç tellerini fırçaladım. "Çok güzelsin. Başa çıkamıyorum bile."

"Ve sen de kaçırılabilirdin. Yine," diye kükredi, koridorun sonundaki dans pistinden gelen gümbür gümbür ritimle mücadele edecek kadar yüksek sesle.

Kalçamı patlattım. "Ben çok hızlıyım evlat. Denemelerini görmek isterim."

Riordan kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra beni tekrar kollarına aldı ve koridorda ilerlemeye başladı. Açık alana girdik, diğerleri fark edince bir tezahürat yükseldi. Sırıttım, onun karanlık enerjisine kapılmıştım ve bu işin nasıl sonuçlanacağını görmeye fazlasıyla hazırdım.

Belli belirsiz bir endişe duygusu farkındalığımın sınırlarında geziniyordu ama buna izin vermedim. Riordan benden güvende olmamı istemişti ve ben de öyle yaptım. O polisler beni tutuklamış olsalar bile, hiçbir şey olmayacaktı. Arran onların patronuydu. Ailemin cebinde bir yargıç vardı, beni koruyucu aileden çıkarmak için ona para verdiklerinden beri uzun süreli bir anlaşma.

Lanet olsun. Belki de bunların bir kısmını Riordan'a söylemeliydim.

Odanın uzak tarafında DJ istasyonunda çalışıyor, toplanan grubun yarısının dikkati bizim üzerimizde olmasına rağmen müzik durmuyordu. Yükselen bir ritim mekânda nabız gibi atıyordu. Pembe neon ışıklar dönüyordu, parti deponun yaptığı ve temsil ettiği her şeyi kutlamak için kurulmuştu. Bu gece ıslıl ıslıl olacaktı.

Başımı tekrar kaldırdığımda Genevieve ile Arran'ı ve Everly ile Shade'i gördüm ve onlara el salladım.

Shade yumruğunu ağzına götürdü ve sırıtışını zar zor gizledi. Gözlerimi kısmıştım.

Yüksek bir masada, Riordan beni önce karnımın üstüne yatırdı, büyük bir eli beni orada tutmak için omuzlarımdaydı. Dar siyah üniforma şortumun düğmesiyle boğuştu ve nabzım hızlandı. Beni burada becermeyecekti herhalde? Yani, her şeyi denemeye hazırdım ama teşhircilik onun işi değildi, değil mi?

Şortu çözdü ve arkamdan aşağı doğru çekerek küçücük siyah iç çamaşırımı ve file taytımı ortaya çıkardı. Bir yırtıkla taytımı dümdüz yırttı.

Yüzüm kızarıırken, onun ifadesini görmek için mücadele ettim. Riordan beni tekrar aşağı itti. Elinde bir şey görmeden önce değil.

Kıçımın yanağına bastırdı. "Bu lanet bir takip cihazı. Güvende kalacağına güvenemeyeceğime göre."

Bir *ne*? Kaşlarım çatıldı, bir şok tenime çarpmadan önce kelimeler içime işledi. Çok az acıdı ama aşağılanma hemen ardından geldi.

Evcil hayvanıymışım gibi derimin altına bir izleyici yerleştirmişti. Herkesin önünde.

Dişlerimi sıktım. Riordan'ın işi bitmemişti. Kullandığı tabanca tipi aleti yere atarak şortumu geri çekti ve beni tekrar kucağına aldı.

Öfkeliydim, yanından geçtiğimiz kimseyle göz teması kurmadım.

Odadan çıkarken yumruğumu beline indirdim ve onu koridorun ortasında durmaya zorladım. Tekrar ayağa kalktım ve ona doğru döndüm.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"O zaman bırak kıçındaki acı sana hatırlatsın."

Öfkeyle ofladım, yaralı derim sızlıyordu. "Tehlikede değildim. Lonnie kalabalığın içindeydi. Ona beni durdurması talimatı verilmişti."

ama o bile kalabalığın arasında içki dolaştırmamızı kabul etti. Düşük riskliydi. Dixie ve Bonnie dışarı çıktılar ve dışarıdaki insanlarla konuşarak vakit geçirdiler. Ortamda mutlu ve heyecanlı bir hava vardı."

"Lanet olası polisler dışarıda."

"Onların sahibi biziz," bağırdım. "En kötü ihtimalle beni tutuklarlar ve belediye başkanını yatıştırmak için karakola götürürler, sonra da sessizce bırakırlar. İki kardeşim endişe verici bir düzenlilikle tutuklandı ama hiçbirimiz suçlanmadık. Bu işi hallettik. Bu lanet olası bir oyun."

Beni duvara yasladı, eli boğazıma dolandı ve çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. Göğsüm inip kalktı. Bana bakışı, ihtiyacı, acısı ve incinmişliği...

"Güvenliğinle ilgili hiçbir şey oyun değil Cassiopeia Archer. Hiçbir şey." "Ne yaptın-" diye başladım.

Riordan boşta elini hâlâ sergilediği şortumun ön kısmına . Bakışlarımı tutarak parmaklarını içeri soktu ve beni bacaklarımın arasından kavradı. Nefesimi içime çektim, kalbim güm güm atıyordu ve kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Vücudumun her hücresi karşımdaki adama ayarlanmıştı. Benim öfkeli, güzel aşkım.

İç çamaşırımın kenarında duraklamadı ama içeri itti. İnledim ve gözlerim kapandı.

"Seni tahrik etti. Beni deliliğin eşiğine getirmek seni ıslattı. Seni burada becermeliyim ki, sahipsizmişsin gibi davrandığında seni nasıl cezalandırdığımı yoldan geçen herkes anlasın."

Bunu istediğim için çok kötüydüm. Göbeğimin sıkışması ve beni boğup parmaklarını ıslatan ihtiyaç dalgası için. Ama daha iyi bir fikrim vardı. Tövbe eylemim. Eğer şanslıysak, tam zamanında gelirdik.

Zihnimi yeniden başlatmaya zorlayarak elimi onunkinin üzerine koydum ve iç çamaşırdan hafifçe çekiştirdim.

"Benimle gel."

Onu koridorda yönlendirdim, şortum açıldı ve belimdeydi. Siyah topuklu ayakkabılarımın yere her vuruşunda kalçalarım sallanıyordu. İri erkek arkadaşım elini enseme attı ve benimle birlikte hareket etti.

Asansörle üçüncü kata çıktık. Genelev.

Burada olduğumuzu teyit etmek için Dixie'ye bir mesaj attım, sonra odamızı buldum.

Riordan beni içeri kadar takip etti. Bir duvar camdan yapılmıştı, diğer taraftaki boş oda ise karanlıkta kalan odamıza bir ışık sızmasını sağlıyordu.

Bir. Müzik çaldı ve Dixie'nin seçimine gülümsedim. Ex Habit'ten 'on your knees'.

Riordan kollarını kavuşturdu. "Neler oluyor?"

Diğەر odanın kapısı açıldı. Dixie kasıla kasıla dışarı çıktı, yanında seks işçilerinden biri olan Lex adında bir adam vardı. Kırpılmış bir üst ve i amaşını gösteren dar bir etekle Lex'i odadaki tek sandalyeye götürdü ve parmak uçlarıyla göğsüne dokunarak poz verdi. Riordan'ın bakışlarını tekrar bana çevirerek noktayı koydum.

". Bizi göremezler." "Neden oradalar?"

"Neden yle düşünüyorsun?" Onu siyah deri koltuğā doğru ittim.

Dixie Lex'in etrafında dönerek dokunuşunu onun omuzlarına doladı ama sözleri benim içindi. "Bariz olanı söyleyerek başlayacağım. Ateşli birinin aletine dokunması her erkeğın hoşuna gider. Onu boşaltmak kolaydır. Baştan çıkarmak daha zordur. Bu bir beceridir, tıpkı iyi bir oral seks yapmak gibi."

"Beni baştan ıkarmana gerek yok," diye Riordan.

Cevap vermedim, ğretmenimden işaret bekledim. Dixie hayal kırıklığına uğratmadı.

"Göz teması şarttır. Üçgen bakışı duydunuz mu? Sol göz, sağ göz, dudaklar. Her birinde bir kalp atışı geçirdikten sonra gözlerinizi indirin ve kendi kendinize gülümseyin. Eskiden beni kabul odasındaki diğەر kadınlara tercih etmelerini bu şekilde sağlardım."

Riordan'a baktım, gözlerine aşık olmuştum, dudaklarındaki acımasız kıvrımla iim tekrar sıkıştı. Bana çok kızgındı. Bunu kırmak zorundaydım.

"Erkeğınızı elde ettiğınızı ve yatak odasına getiğınızı varsayarsak, bu bir kontrolü elde tutma oyunudur. Kontrolü elinize alın, sonra doğru anda bırakın ki fethetmenin heyecanını yaşasın. Ona ellerini kendine saklamasını emredin. Yapabiliyorsanız biraz kirli konuşun, yani ona yapmak istediğınız şeyleri söyleyin. Sonra ona iyi bir görüntü verecek ve kanın doğru yere akmasını sağlayacak kadar kıyafet çıkaracağız. Daha da iyisi, bunu yap."

Dixie Lex'e sarıldı ve ona fısıldadı.

Sırıttı ve kızın kırpılmış üstünü sıyrarak çok dar bir styen içindeki mükemmel, yuvarlak gğslerini ortaya çıkardı. Dixie ellerini onlara götürdü ve birleşen parmaklarını onun şeklini okşamak için kullandı.

Bakışlarımı Riordan'dan ayırdım. Onları izlemiyordu. Onun yerine, çenesi kilitli ve dizleri geniş bir şekilde beni bekliyordu. Sanki beni bekliyormuş gibi. Ve

daha da zorlaştırıyor.

Dizlerinin arasına geçerek, kesik yeleğimin ilk düğmesini açtım. "Kızgın olduğumu biliyorum. Eğer yardımı olacaksa, özür dilerim. Bunu telafi edeceğim."

"Vücudunla."

Soru değildi ama yine de başımı salladım. "Sadece o değil. Başka yollar da bulacağım."

İkinci ve üçüncü düğme açıldı ve yeleğin izin verdim.

Riordan'ın dikkati tam da istediğim gibi göğüslerime doğru kaydı. "Dokun bana," diye sordum.

"Hayır."

"O zaman kendime dokunacağım."

Sütyenimin klipslerini açıp bıraktım ve Riordan'ın yutkunması karşısında daha sert nefes aldım. Çenesindeki bir kas nasıl da titriyordu.

Temiz hava tenimde gezindi ve göğüslerimi yüzünün önünde birleştirdim. Ağzıyla aynı hizada. Hayalimde, öpmek ve yalamak için eğildi. Meme uçlarım sertleşti ve usulca inledim. Onları sıktığımda, Riordan'ın yüz hatlarında ihtiyaç titreşti. Kot pantolonu çoktan yırtılmıştı. Elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Tatmin, kavurucu sıcaklıkla birlikte beni cesaretlendirdi. Onu biraz daha kızdırmak istedim. Onu parçalara ayırmak istedim.

Dixie, "Elleri aşağı doğru inmeye başladığında önünü keseceksin," diye emretti. "Yere yat ve dua etmeye hazır ol güzel kız. Vücudunun aşağısını görmesini sağla, dizlerini biraz aç ki aralarındaki boşluğu düşünsün. Sonra göz temasını koru ve kotunu çöz. Dikkatlice. Şimdi aşırı heyecanlı bir penisin fermuarını yaralamasını istemeyiz."

Onu ve Lex'i izlemedim. Riordan'ın aletini serbest bırakmak tüm dikkatimi almıştı.

Beni durdurmasından korkuyordum.

Yapmadı. Onun yerine dirseğini kanepenin arkasına koyarak pozisyonunu düzeltti. İzleyenler için sıradan bir hareketti ama benim için değildi. Kilitlenmişti. Bana o kadar odaklanmıştı ve o kadar sertti ki, siki sakız gibi parlıyordu.

Dixie devam etti, "Şimdi malı aldın, kanka, ona hiç böyle bir canavar görmemiş en tatlı, en masum şeymişsin gibi bakarken tereddütlü bir vuruş yapıyorsun. Çok büyük. Çok etkileyici. Tek istediğin ağzında olması. Hadi seni oraya götürelim. Kan akışını sonuna kadar sağlamak için tabanı sıkın, ardından onu bir lolipop gibi yalayın. Sonunda, batır

Dişlerini onun üzerine koy, tabii ki. Sizi ıslatması gerektiği kadar ıslatın onu. Eğlenceyi erkenden mahvetmemek için yavaş tutun -çoğu erkek en fazla birkaç dakika dayanabilir- ve sadece hafifçe emdirin. Çok heyecanlanırsa, üzerinden inin, taşaklarını kavrayın ve vücudundan uzaklaştırın. Başparmağınızı aralarına sokun. Burada çok nazik olun. Eğer profesyonel bir ipucu istiyorsanız, bunu ağzınızla yapın."

İlk vuruşta onu taklit ettim, sonra Lex'in aleti ellerindeyken tekniği izledim.

Riordan küfretti ve ben de ona baktım.

"Sabırsızlanıyor musun?"

Çenesini sıktı. Onu ağzıma aldım. Tadı sıcak, ıslak dilime doldu.

"Lanet olsun, Cassie."

Emdim. Yüksek sesle inledi.

Bitişik odada Lex kısık bir kahkaha attı ve Dixie öttü.

"Az önce ne duydum? Hızlı öğreniyorsun, tatlım. Ona yetenekli olduğunu göster."

Riordan bir elini yüzüne götürdü ama ben cesaretlenmişim ve daha da kararlıydım. Dizlerimin üzerinde yükseldim, ağzımı tekrar sikinin üzerinde yukarı aşağı kaydırdım ve sonra üzerine çöktüm, bu sefer Dixie'nin önerdiği gibi emme işlemini eklemeyi hatırladım.

Ondan daha kontrollü bir zevk sesi daha geldi ve ardından sıcak parmakları buklelerime saplandı. Beni yönlendirmeye çalışmadı, sadece başımın arkasını kavradı, ben bir ritim bulurken, her geçişte onu daha da sertleştirdi.

Bu büyüleyiciydi. Tadını ve onun üzerinde sahip olduğum gücün heyecanını seviyordum. Kalçalarının hafifçe sallanmasını durdurmaya çalıştığı belliydi. Aşağıya doğru her dalışında vücudunun sıkışması.

Nefes alış verişi bana ne zaman yavaşlamam gerektiğini söylüyordu ve ben de onun ağır taşaklarıyla oynadım, onunla oynadım ve sakinleşmesi için ona alan tanıdım. Bakışlarını tuttum ve dudaklarımı yaladım.

"Yaklaştım, tatlı şey. Durmalısın," diye yumuşak bir sesle uyardı Lex diğer odadan.

Dixie ıslak bir patlamayla onun üzerinden indi. "İleri teknikler arasında boğazınızın en dar kısmına kadar sıkmesine izin vermek de var. Nefes almanızı keser, bu yüzden yeni başlayan biri olarak bunu denemenizi önermem ve zaten erkeğin yönetmesi gerekir. Daha iyisi biraz kayganlaştırıcı almak ve kıcını kızdırmaktır. Yapabiliyorsanız oraya bir oyuncak sokun."

"Hiç şansı yok," diye homurdandı Riordan.

"Ama kesip kaçmamız lazım," diye devam etti arkadaşım. "Onu iyi em, kanka. Diğer tarafta görüşürüz."

Onun ve Lex'in gidişini neredeyse hiç duymadım. Tek bildiğim Riordan'ın çeneme dokunuşuydu, böylece ona bir kez daha açıldım.

Bu sefer, onu içime alırken yüzümü tutarak bana sikini yedirdi. Müzik daha karanlık bir şeye dönüştü. Cehennem gibi boğucu.

Seyirci olmayınca Riordan da tavrını değiştirdi. Kanepenin kenarına doğru kaydı ve hareketi devrıldı, beni boğacak kadar derin olmasa da yüzüme bindi.

İstese bile.

Birkaç dakika sonra homurdanarak kalçalarını geriye attı ve beni yerden kaldırarak kanepeye, yanına yatırdı. Kısa bir nefes vererek yere indim ve kıyafetlerimin geri kalanını çıkarabilmesi için otomatik olarak kıcıımı kaldırdım.

Bileğimi öperek bakışlarını üzerimden ayırmadı. "Çılgın olduğun kadar güzelsin de, vahşi kız."

Yanaklarım ısındı. "İyi miydim?"

"Bırak bu sana anlatsın."

Beni çeğiştirerek minderlerin üzerine yatırdı, sonra eğilerek kalçama ağzı açık bir öpücük daha kondurdu. Üçüncüsü doğrudan merkezime. Yere yayıldım, dilinin en hassas bölgelerimdeki hissi dışında her şeyi unutmuştum. Her yalayışı ve fiskesi beni çaresiz bırakıyor, çıkardığı her ses beni uçurumun kenarına getiriyordu.

Riordan'ın zevki beni o kadar germiştir ki, aceleyle dolmuştum. Ağzına karşı kıpırdıyor, yüzünü ve kalçalarımı ıslatacak kadar ıslanıyordum.

Tam uçurumun kenarındayken durdu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kapanmış olduklarını fark etmemiştim ama ne yapmak üzere olduğunu kesinlikle anlamıştım.

"Hayır, lütfen," diye yalvardım. "Lütfen ceza olarak durma. Güvende oluyordum. Korunduğumdan emin oldum. Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Karanlık odada Riordan üzerime abandı, vücudu bacaklarımı sonuna kadar açmaya zorluyordu ve görebildiğim tek şey onun yüzüydü. Nefesim kısa kesik kesik geliyordu. Beni doldurmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki ağlayabilirdim. Beni bitirmesi için. Şimdi ne söylerse söylesin, canımı yakacaktı.

Riordan içimde hissettiklerime benzeyen bir ifadeyle dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sonra da doğrudan içime girdi.

Öpücüğüyle inledim. Dizlerimin bağı çözüldü. Bedenim onu içine kabul etti. O kadar kalındı ki, ne kadar ıslak olursam olayım onu benimle aynı hizaya getirmek için birkaç hamle yapmak gerekti. Sonra kalçalarını salladı. İçimdeki hayati yerlere çarptı, ta ki çaresiz bir ihtiyaçla nefes nefese kalana kadar.

"Benim hakkımda ne hissettiğini söyle," diye Riordan.

"Çok aşığım."

"O zaman tehlikeli bir şey yaptığınızda hissettiğim gücün ne olduğunu anlayın."

Geri çekildi ve bana çarptı. Eylem tekrarlandı. Tekrar ve tekrar.

"Lütfen kızmayın."

"Seni önemsemeyi bırakamam. Beni zorlama. Bu son konuşmamızın üzerinden daha yarım gün bile geçmedi ve yine buradayız."

"Beni terk etmekle tehdit etmemen dışında mı?" "Bu sefer değil."

Sıkıca sarılmış ve sonra ertelenmiş olan doruk noktası geri döndü ve beni kırdı. Ses çıkarmadan soluk soluğa ona sarıldım, beynim bir ışık ve duygu seline kapılmıştı.

Beni ne kadar sert siktiğine bakılırsa zonklamalarım hiç bitmeyecek gibiydi, çünkü Riordan'ın işi bitmemişti. İkinci kez boşalana kadar beni acımasızca becerdi, aletinin etrafında zonkluyordum ve o kadar iyi kullanılmıştım ki günlerce hissedeceğimi biliyordum.

Riordan tatmin olmuş bir iniltiyle çekildi ve göğüslerimin üzerine boşaldı.

çöktü, benim kadar zor nefes alıyordu, sonra parmaklarını dağınıklığın içine soktu, göbeğimin üzerine ve bacaklarımın arasına yaydı. Parmakları içime girdi.

"Pis çocuk," diye nefes

aldım. "Kötü kız."

Dudakları seğirdi. "Kıyafetlerini bunun üzerine giy. Bunu giymeni istiyorum."

Eğer bu benim cezam olsaydı, daha mutlu olamazdım.

Bölüm 32

R iordan

Kolumun altında, Cassie Divide'a dönüş yolumuzda süslendi. "İlk oral seks deneyimi çantada keklik."

Vücudum ısındı. Yüzünü kendime doğru eğdim ve bir öpücük çaldım. Kendimi beğenmiş bir halde benden aldığı tadın tadını çıkarıyordum. "Dixie ve erkeğinin de bunun bir parçası olması garip."

Omuz silkti. "Sadece izin verirsen." "O adamı tekrar görürsem ne diyeceğim?"

"Hey, ahbap, sikin güzel mi?"

Gülmekten kırıldı. Kaşlarımı çattım ve gece kulübünün dans pistine açılan personel girişini açmak için kartımı kullandım. Ayaklarımın altında titreşen bir müzik duvarı bize çarptı ve ileride, deponun her yerinden gelen iskelet ekip ve personel karanlık köşelerde gizlendi ya da dönen ışıkların altında dans etti.

Yaklaşmamızla birlikte kafalar yükseldi ve birkaç kişi bize seslendi. Cassie sırttı ve beni pistin ortasına götürmek için elini benimkinden aşağı kaydırды. Kalabalığın içinden geçtik, sıcak vücutların ezilmesinden nemlendik. Gümbürdeyen bas beni sağır ediyordu ama duymaya ihtiyacım yoktu. O benim döllerimi taşıırken ve herkes beni izlerken onunla dans etmek istiyordum.

Bana doğru hareket etti, kıvrak ve güzeldi. Cassie müziğin nabzına uyarak kollarımın arasında kıvrıldı ve kışını bedenime sürttü. Siktir. Daha yeni seks yapmıştık ama aletimin işi bitmemişti ve kanım güneye doğru akıyordu.

tekrar. Etrafımızda çiftler birbirlerine sokulmuş, eller giysilerin içinde, üç kişi tam bir seks eylemi olması gereken bir şekilde sarmaş dolaştı, ancak başka kimse gözünü kırpmadı.

Ellerimle Cassie'nin belini kavradım ve kaburgalarından yukarı doğru kaydım. Parmakları benimkileri kavradı ve iç içe geçerek dokunuşumu göğüslerine doğru ilerletti. Yine, müzikle mükemmel bir zamanlama yaparak aletimin üzerinden geçti, sonra başını göğsüme yaslayıp bana baktı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Gözleri parlıyordu. Mahkûm kalbim sıkıştı. Eğilerek onu öptüm, ağızlarımız kaynaştı ve dans pistinin ortak enerjisi, dili benimkinin üzerinde kayana ve daha da yaklaşmak için geri dönene kadar bizi yönlendirdi.

DJ parçayı bir parti melodisine dönüştürdü, insanlar şekiller fırlatıyor ve ritim yükseliyordu. Ağırdan aldık. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, onu kontrol etmek için buklelerini yumruğumun etrafına sardım. Cassie'nin elleri gömleğimin altında kayboldu.

Müzik sustu. Cassie'nin ağzından aldığım zevkin içinde kaybolduğumu fark etmedim bile.

"Riordan Jones odaya geri döndü mü? Nerede o?" diye mikrofondan bir çağrı yapıldı.

"Kızının içinde," diye seslendi Lonnie arkadan bir yerden.

Beni çağıran Arran'dı. Durakladım. Başımı kaldırdım.

Takım elbiseli ve boğazında iskelet bandanasıyla odanın en üstündeki DJ platformundaydı.

Arran beni buldu ve başını salladı, bakışları eğleniyordu. "Birkaç önemli kişi bir saat önceki duyurumu kaçırdığı için bir noktayı şimdilik sakladım. Bu gece, katilinin yakalanmasını kutlarken kaybettiğimiz iskelet mürettebat üyemizin yasını tuttuk. Cehennemde yan, Bronson. Alisha mezarının üzerinde dans ediyor."

Diğerleri de aynı şekilde bağırdı.

"Şimdi sizden en yeni tam üyeye hoş geldin demek için bana katılmanızı rica ediyorum. Riot, elini kaldır."

Ben yaptım. İnsanlar sırtımı tokatladı ve sırtarak beni itip kaktı.

Cassie mutluluk içinde ciyakladı ve bana sıkıca sarıldı. "Tam bir gangster ismin var. Bayıldım buna."

Arran konuşmaya devam etti ama kelimeler anlamını yitirdi. Hisler. Kız elimdeydi. Bir ailem vardı. Anlayabileceğim ve yaşayabileceğim bir amaç duygusu.

Gerçek gibi gelmiyordu. Mutluluğun nasıl çalınabileceğini çok iyi biliyordum. Bu da bana bulduğum şey için savaşmak için daha fazla neden veriyordu.

Saatler sonra, Cassie ve ben bu sefer temelli kaçtık. Onun yedinci kattaki dairesine çıktık. Duş aldık. Oturma odasının zemininde, şehre bakan büyük kemerli pencerenin önünde seviştik. Ödünç aldığı yatakta birbirimize sarıldık.

Şafak karanlığı delene kadar orada yattım.

Perdemiz yoktu, bu yüzden odadaki ışık karanlığı solgunlaştırıyordu. Uyuyan Cassie'nin üzerine kalbimi acıtan yumuşak bir örtü düştü.

Onu ancak bir aydır tanıyordum. Bir haftadır ona yapışmıştım. O kadar dikkatsizce düşmüştüm ki fark etmemiştim.

Takıntı gibi hissettiren şey daha büyük bir şeydi. O sınırı kesinlikle aştım.

-Ona sahip olma arzusu, sahiplenici unsur, sürekli ihtiyaç, ama onun mutlu olması arzusuyla renklendirilmişti.

Hissetmeme izin verdiğim şey yerini daha fazlasına bırakıyordu. Aşık oluyordum.

Boku yemiştim.

Nefes vererek battaniyeyi yavaşça üzerimizden çektim ve vücudunu gözler önüne serdim. Yine uyumak için benim iskelet tayfası tişörtümü çalmıştı ve eteği kalçasından yukarı doğru sıyrılarak iç çamaşırının çizgisini ortaya çıkarmıştı.

Uzanarak onu dikkatlice sırtına doğru yönlendirdim.

Başı dönüyordu, uyku onu pençesine almıştı. Cassie'nin öldürücü bir vücudu vardı.

İnce bacaklar, yumuşak bir göbek, mükemmel memeler.

Onları görmem gerekiyordu.

Nabzım hızlandı ve santim santim, gömleği köprücük kemiklerinin üzerine gelene ve göğüsleri benim bakışlarımın altında kalana kadar yukarı sıyırdım. Aklıma bir fikir geldi, uyanık olan ve oyuna girmek için can atan hevesli aletim tarafından yönlendirildi.

Bunu ne kadar ileri götürebilirdim? Cassie diğer her şeyde olduğu gibi uyurdu, sadık bir bağlılıkla. Ama ağzım üzerindeyken uyuyabilir miydi? Parmaklarım?

Onu becerirsem?

Yatağın üzerinde diz çöktüm ve kaburgalarına bir öpücük kondurmak için başımı eğdim. Bir diğeri de en yakın göğsünün kıvrımının alt tarafına. Meme ucuna ulaştım. Üzerine üfledim. Sertleşti. Karşı koyamayarak, gergin tomurcuğu dudaklarımın arasına aldım ve emdim. Nefes alıp vermesi sabit kaldı, ben de diğer tarafa geçtim, dilimi onun etrafında kıvrıp emdim.

Bir elimi boxer'ımın içine sokup kendimi sıktım. Cassie'yi sevmek beni kuruturdu ve daha fazlası için geri dönerdim.

Meme uçlarının ikisi de sertleşmişken, arkama yaslandım. Bakışlarımı aşağı çektim. Onun da benim kadar tahrik olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu ama iç çamaşırının yarattığı küçük bir sorun vardı.

Üzerinden çıkarmak onu uyandırma riski taşıyordu ve de çok eğleniyordum, bu yüzden yataktan kalkıp kotuma doğru ilerledim ve Arran'ın bu gece kabul törenimin bir parçası olarak bana hediye ettiği katlanmış bıçağı buldum. Yatağın başucunda Cassie'nin bacaklarını çekerek uyluklarının arasında kendime yer açtım, sonra dikkatlice yatağa geri yerleştim.

İskelet mürettebat statüm bıçak kullanmayı öğrenmem gerektiği anlamına geliyordu. Bıçağı çıkardım, kısır kenarı loş ışıktaki parlıyordu, sonra Cassie'nin kalçasındaki iç çamaşırı çizgisinin altından geçirdim. Malzeme sessizce yarıldı. Aynı şeyi diğer tarafa da yaptım, kumaş parçasını ve silahı atıp amını gördüğümde nefesim kesildi.

Tıpkı bıçağın kenarının parladığı gibi, o da parlıyordu. Farkında bile değilken onu ıslatmıştım.

Sessizce "Siktir" dedim ve yüzümü eğip kokusunu içime çektim, sonra da dilimi merkezine değdirdim. Tadı ağızma yayıldı, inanılmazdı.

İçeri girdim ve dilimi içine soktum, sakın, melek gibi ifadesini kontrol etmek için geri çekildim. Alnında küçük bir çizgi oluşmuştu ama onun dışında hiçbir şey olmamıştı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha iyi bir açığa ihtiyacım vardı.

Tekrar ayağa kalktım ve onu tekrar yatağın kenarına getirmek için zaman harcadım. Sonra diz çöktüm, yüzü amina dönüktü ve bir bacağı omuzlarımın üzerine, diğerini yatağın üzerine dikkatlice yerleştirdim.

Uyanıp uyanmayacağını test etmek için önce ona üfledim. Uyanmayınca dilimi içine kaydurdım, sonra vücudu gerilene ve kalçaları etrafımda sıkılaşıncaya kadar klitorisini emdim. Ancak o zaman kendimi yavaşlamaya zorladım. Tanrım, eğer uyurken boşalabiliyorsa, bunun benim aletimle olması gerekiyordu.

Yine de oynamam gerekiyordu. Aletimi okşayarak onunla dalga geçtim, emdim ve parmaklarımla onu sonuna kadar siktikten sonra geri . Her seferinde, ne zaman duracağımı gösteren işaretlerini dinliyordum.

Uyanık olsaydı, şimdiye kadar bana kurşun yağdırırdı. Ama kadını uyumaya devam etti, bana onun tadını çıkarmam için dünyadaki tüm zamanı verdi.

Onu olduğu gibi, tüm kontrol bendeydi. Bu bir aceleydi. Bir heyecan. Beni terk etme ihtimali yoktu. O sevimli yüzünün dönüp gitmesi ya da o parlak gözlerinin bana odaklanıp "oldu" demesi mümkün değildi. Bana olan aşkını kaybetmişti.

Kafamda prova etmişim. Özür dileyecekti. Bana sarılırdı. Gülümserdi. Sonra da bir sonraki macerasına atılacaktı. Beni mahvedecekti ve bunu asla bilmeyecekti çünkü ona söylemeyecektim.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Ayağa kalktım ve onu nazıkçe kaydırdım, sonra sikimi girişine doğru götürdüm. Sabırlı bir adamdım ama o uykusunda kaşlarını çatıp başını çevirirken doğrudan içine için kendimi zor tutuyordum. Sakinleştğinde sikimi kavradım ve aşağı yukarı kaydırarak ıslanmasını sağladım. Sonra içine girdim.

Lanet . Burnumdan nefes aldım ve avuç içlerimi yatağa dayayarak onun kışkırtıcı etine tutunmadan bastırmaya devam ettim. Altımda vücudu yayılmış, rahatlamış ve çok seksiydi.

Bir dizi sığ vuruş onu sarsarak göğüslerini oynattı ve ben daha derine inerken birini ağzıma almak için eğildim. Taşaklarına kadar içine girdiğimde dilimin üzerindeki hissi içimde bir şeyleri kırıdı.

Yavaş tutma toleransım kırıldı. Kalçalarımı geri çekerek, ona sertçe soktum. Tekrar. Kısık sesle inledi. Başı hareket etti. Sonra gözleri açıldı.

"Ne...?" Cassie onu mızrakla açtığım yere uzandı. "Beni mi beceriyorsun?"

"Evet, vahşi kız."

"Pislik herif," diye yakındı. "Kaçırabilirdim. Yeniden başla."

Sevinçle bir kahkaha attım ve aletimi olması gereken yerde tutarak onu kaldırdım. Bacakları belimi çevreledi ve dudakları benimkileri aradı. Öpüştük, kontrol için çarpıştık ve onu pencereye taşıdım ve cama bastırdım, onu tüm şehrin görebileceği bir yerde ve gökyüzünde kırık gün ışığı ile becerdim.

"Sen bana aitsin," dedim ona. "Her parçan benim. Ne zaman istersem. Gecenin bir yarısı bile olsa, seni alacağım."

Cassie sadece inledi ve onu daha hızlı becermem için beni teşvik etti.

Arka tarafını, izleyiciyi içine soktuğum yerden kavradım ve havalandım, onun için çok gitmişim ve ikimizin de kenarına ihtiyaç duyuyordum. Tırnaklarını omuzlarıma geçirip bana küfrettiğinde, orgazmını hissetmek için yavaşladım ve sonunda yıldızlar görecektik kadar sert bir şekilde içine boşalmama izin verdim. Sonunda düşmeme izin verdim.

İniş acımasız olacaktı. Bana sonsuza kadar benim olmayacağını söyledi.

Tam tersinin doğru olduğunu anlamasını sağlamalıydım.

Yatakta Cassie beni itti, sonra vücuduma sarılıp kıvrıldı ve uykuya geri döndü. Yorgun ve tatmin olmuş olmama rağmen hâlâ dinlenemiyordum.

Sabah bıraktığım ve o zamandan beri kontrol etmediğim komodinden telefonumu aldım. İlk işim Shade'in beni kaçırmadan önce gönderdiği bağlantıya tıklamak ve Cassie'nin takip cihazının çalışıp çalışmadığını kontrol etmek oldu. Yatakta bulunduğu yeri gayet iyi gösteriyordu.

Sonra diğer mesajlarımı kontrol ettim.

Kız kardeşimden birkaç tane aldım. Genevieve onun mesajlarını ve telefonlarını görmezden geldiğime yemin ediyordu ve bu bir dereceye kadar doğrudu. Cevaplayamadığım sorular getirdi. Nasıl olduğumu bilmek istiyor, konuşmak istiyordu. Geçmişte, zar zor geçinirken, mücadelelerimi asla paylaşmak istememişim.

Belki şimdi ona gerçekten mesaj . En sonuncusu beni kısa kesti.

Genevieve: Bunu görmek istersiniz diye düşündüm. Belediye başkanı bu gece deponun dışında bir video kaydetti. Çoğunu görmezden gelebilirsiniz. Mükemmel polis gücünün Deadwater'ın seri katilini yakaladığını ve kovuşturma amacıyla daha fazla konuşamayacağını iddia ediyor. Ellerindeymiş gibi davranıyorlar falan . Ama sonra bu hafta içinde, yeniden seçildiğinde şehirdeki çetelere yönelik stratejisi hakkında bir açıklama yapacağını söylüyor. Evimizin hemen dışında. Siktir et şu adamı.

Yastıklara yaslandım ve sesi en düşük seviyeye ayarlayarak bağlantıya bastım. Kameralara gülümseyen ve Gen'in tarif ettiği anonsu yapan kendini beğenmiş babamı duymak için yeterliydi. Çetelerle ilgili yorumunda, depoyu işaret etti. Etrafında onu dinlemek için toplanmış olan insanlar endişeli bakışlar fırlattı.

Ona duyduğum öfke bu akşam kaynamıştı ama şimdi geri dönmüştü.

Onu idare etmek bana düşüyordu. Yeni dünyanın diğer her alanında olduğu gibi, istediğimi nasıl elde edeceğimi bulmam gerekiyordu. İsteddiğimi elde edemezsem .

Bulduğum şeyin bir parçasını kaybetmek.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

C
assie

Daire kapısının çalınması kapıyı açmaya koştum.

Riordan isteydi, ben de bütün öğleden sonra ve akşam genelevdeydim ama Manny tarafından yukarı çağırılmış ve bir teslimat için gelmem gerektiği söylenmişti.

Kapıyı açtığımda güvenlik şefini iki ekip üyesiyle birlikte salonda buldum. Aralarında keten rengi büyük bir kanepa taşıyorlardı.

Geri adım atarak onlara yol açtım. "Bu nereden geldi?" Manny onu zeminin ortasına koydurdu. ,
Sanki ambalajı yeni açılmış gibiydi.

"Ben sadece elçiyim."

Başka bir mürettebat üyesi de onu takip etti. Taşıdığı şeye gözlerimi kısarak baktım. "Bu bir masa yuvası mı?"

"Ve bir lamba." Manny son eşyayı da salondan aldı. "Koyduğumuz yerden memnun musun?"

Yavaşça başımı salladım. "Elbette, ama-"

"O zaman iş bitti. En iyisi aşağıya dönmek."

Adamları dışarı çıkardı. Hızlıca teşekkür edip arkalarından kapıyı kapattım, kafam hâlâ tamamen karışık.

Telefonuma bir mesaj geldi.

Yarım saat içinde yukarıda olacağım, rahat bir akşam için hazırlanın.
Yemekten sonra kıyafet isteğe bağlı.

Kalbim küt küt atıyordu. Bunu o yapmıştı. Tabii ki yapmıştı. Büyük Ev'deki dairemdekine yakın bir tasarıma sahip olan seramik beyaz ve altın lamba, yumuşak kanepenin üzerinde sıcak bir ışık sağlıyordu. Onu küçük masalardan birinin üzerine koydum, bir diğeri eve getireceği yiyecekler için ayrılmıştı ve sonuncusu da dizüstü bilgisayarımı tutuyordu.

Dairenin kırmızı tuğlalı duvarları ve koyu renkli çelik aksamı karşısında dekoru çok rahattı. Çok güzel.

Riordan elinde iki büyük çanta ve bisiklet kaskıyla döndü. Bir öpücük çaldıktan sonra çantaları mutfak tezgâhına götürdü, üç sarkıt lamba onu parlak ayrıntılarla aydınlatıyordu.

"Sensiz bisiklete bindiğim için üzgünüm, küçük sırt çantam. Getirmem gereken şeyler vardı."

Derisini çıkarıp sırt çantasını açtı ve bir kafatası çıkardı.

Gözlerimi kırptım. "Kim o?"

Riordan sırtıttı ve altındaki barkodu göstermek için kaldırdı. Lavaboyu doldurmak için sıcak musluğu çevirdi, bulaşık deterjanı ekledi ve kafatasını suya bıraktı. Sonra çantasından bir kutu çatal bıçak takımı ve iki geniş kase çıkardı ve hepsini temizledi.

Ardından bir kurulama bezi aldı ve kurulandıktan sonra bıçakları, çatalları ve kaşıkları kafatasının içine yerleştirdi - lanet olsun, bu bir çatal bıçak tutucusuydu - ardından kaseleri daha yüksek olan tezgâhın üzerine koydu.

Riordan daha sonra yiyecek paketlerini açtı, iki kutu makarna yan yana dizilmişti.

Bu beklenmedik evcimenlik karşısında şaşırarak yanına gittim. "Benim yanıma taşınmak istemediğini sanıyordum?"

"Ben değilim. Sadece seni daha rahat ettirmek istedim."

Göğsümdeki sıkışmaya lanet olsun ve tam tersini söylemesini dilediğim için kalbime lanet olsun.

Sonra derin bir nefes aldım, yemekten daha fazlasını algıladım.

Yanakları pembeye boyandı. "Ne?"

"Tıraş losyonu mu sürüyorsun?"

O neredeyse utangaç gülümseme geri döndü. "Olabilir. Hoşuna gitti mi?"

Erkek parfümleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama seçtiği parfüm beynimin derinliklerinde bir yere çarptı ve şehvetten başımı döndürdü. "Seni yiyip bitirmek istiyorum."

Riordan gülümsemesini gizledi ve son bir eşya için sırt çantasını karıştırdı. Katlanmış ve etrafında bir kurdele olan bir battaniye çıkardı, onu uzattı ve çenesini kanepeye doğru salladı. "Bunu kanepenin arkasına at. Yemek yedikten ve televizyon izlemeye başladıktan sonra seni sıcak tutar."

Kalbim daha da çok acıdı. Geçtiğimiz birkaç gün içinde, mobilyaya ihtiyacım olduğu ama alacak vaktim hakkında boş yorumlar yapmışım. Yapacak bitmek bilmeyen işlerle meşguldük ve boş zamanlarımızı birbirimizin üzerinde ya da uyuyarak geçiriyorduk.

Riordan'ın gizli gezintileri dışında.

Vardiyasının sonunda, eve gelmeden önce bir ya da iki saatliğine uzaklaştırdı. Açıkçası, bisikletindeki takip cihazını kullanarak tüm bu süre boyunca onu izledim. Everly'nin eskiden çalıştığı ve babalarının hala çalıştığı Belediye Binası'na gitmiş, sonra da belediye başkanının yaşadığı lüks caddelere çıkmıştı. Bir şeyler planlıyordu.

Zamanla bana söyleyecekti. Bundan emindim.

Ama o zamana kadar, tasarladığı romantik gecenin tadını çıkarmaya can atıyordum.

"Yemeği bırak," diye emrettim.

Alnında iki çizgi belirdi ama açmaya başladığı kartonu bıraktı ve bana döndü. Battaniyeyi fırlatıp üzerine atladım, kollarımı ve bacaklarımı etrafına doladım ve onu sıkıca tuttum. Nabzım hızla atıyordu.

"Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en tatlı şey."

Şıkırdadı ve sırtımı okşadı. "Önemli değil."

"Her şey var. Bunu seviyorum. Seni seviyorum." Duyguları gözlerinde alevlendi.

"Tekrar söyle." "Seni o kadar çok seviyorum ki acıtıyor."

Gülümsemesi kalbimi kırdı. Riordan'ın sözlerime havaya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı vardı.

Sanki ona ihtiyacım varmış gibi.

Onu tekrar öptüm. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmeni istiyorum. Depoyu seviyorum ama sen orayı bir eve dönüştürdün."

Onu. Zor kazandığı parayla satın aldığı nesneler değil. Onun varlığı. Kapının yanındaki motorcu botları. Yatağın yanında yerde duran kıyafetleri.

Riordan gülümseyerek öptü ve beni kanepeye taşıdı. Sonra beni yere bıraktı ve dolaşan ellerimi çözdü. "Önce romantizm, sonra yiyip bitirme."

"Ama..."

"Bir gecenin tamamını sevişerek geçirmeden yan yana var olmamızı istiyorum."

"Sikişmeyi gerçekten seviyorum." "Ben de öyle."

"Beni bunun için bekletecek misin?" "En azından yemek yiyene kadar."

Omuz silkti ve kalbime tam olarak ne yaptığının farkında olmadan yiyecek getirmeye gitti.

Bana bir kase dumanı tüten makarna uzatan Riordan, dizüstü bilgisayarımı işaret etti. "Telenovela'ya devam ediyor muyuz? Alexia'nın kocasının neyin peşinde olduğunu merak ediyordum."

Yavaşça başımı salladım ve yemeği hazırladı, yemeği mideye indirirken yanıma sokuldu.

Yemek yemek için dikkatimi ondan çok zordu.

Riordan açlıktan ölüyormuş gibi büyük lokmalar yuttu. "Alexia'nın kocasının sevgilisinin babası olduğunu yeni keşfettik, değil mi? Eduardo'nun duvarında asılı olan resim onun ipucuydu."

Bir sonraki bölüm, kadın kahramanın bir ofis binasının dışında, yüksek topuklu ayakkabılarıyla hızlı adımlarla ilerlemesi ve döner kapıya yaklaşırken parmaklarının titremesiyle başlıyordu.

"Alexia," diye bir bağırış onu takip etti. Etrafında döndü.

Eduardo spor arabasıyla onu takip etti. "Neden benden kaçtın?" "Beni takip etmemeliydin. Gerçeği öğrenmem gerek."

Gözyaşlarına boğuldu ve Eduardo onu kollarının arasına aldı. Elleriyle ona vurdu.

"Beni yere bırak. Kimse bizi göremez." "Neden buradasın? Neyin var?"

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Keşke seninle hiç tanışmasaydım."

"Kalbimi kırıyorsun. Tek istediğim seni kaybetmemek. Benim sana aşık olduğum gibi senin de bana aşık olman umuduyla bir aylık bir zaman sınırlamasını kabul ettim. Lütfen bana neden yapamayacağını söyle."

Alexia sustu. "Hayır. Beni sevemezsin."

Gösteri, gizli randevularının, seksi akşamlarının, ateşli mesajlarının bir montajına kesildi. Eduardo güzel Alexia'ya aşık oluyor. Kaçınılmaz. Hepimizin tanık olması için ortaya kondu.

Çatalım durdu.

Riordan ve benim bir zaman sınırimız vardı. On gün, anlaşmıştık. Neredeyse unuttuyordum. Yedinci günde miydik? Ya da sekiz? İzini kaybetmiştim.

Aynı şekilde Riordan da yemeyi bırakmıştı ama kâsesinin dibine yaklaşmıştı. Bakışları bana kaydı. "Hafta sonunda doğum günün var."

Onuncu gün. Anlaşmamızın sonu. Başımı eğdim. Umut dolu bakışları benimkileri tuttu. "Sana bir hediye verebilir miyim?"

"Bana mobilya aldın. Bir battaniye." Başımın arkasındaki lacivert yumuşacık kumaşı çekiştirdim. Aklımı başımdan almıştı. Eşyaların ne kadara mal olduğu ve ona ne kadar ödeme yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama banka hesabını silip süpürmüş olabileceğinden şüpheleniyordum.

"Aklımda başka bir şey var."

"Tamam," diye nefes aldım. Arran'ın ona zam yapmasını sağlayacağım.

Dudakları çocuksu bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bakışlarını ekrana çevirdi. Lamba ışığı onu altın sarısı yapıyordu. İstesem de onu daha fazla

Alexia sonunda sevgilisine açıklamasını yaptı. "Zamanımız doldu çünkü kocam bugün eve geliyor. şu anda içerde, seyahati hakkında bilgi alıyor."

Eduardo'nun kalın kaşları birleşti. "Babam orada çalışıyor." Alexia sessiz kaldı.

Gözleri büyüdü. "Birlikte mi çalışıyorlar? Kocan ve babam mı?" Beti benzi atan Alexia başını salladı. "Onlar aynı kişi." "Bu imkânsız."

"Gerçek bu."

"Bu imkansız çünkü o evli. Bir karısı ve iki küçük çocuğu var. Yurt dışında yaşıyorlar. Bu yüzden onu neredeyse hiç görmüyorum ama birkaç gün önce görüntülü aradık ve onlarla birlikteydi."

Alexia'nın gözleri yaşadığı şoku gösterdi ve ağızı açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Aniden bayıldı. Eduardo onu yakaladı.

Başka bir adam koşarak geldi. "Çek ellerini karımın üzerinden." Sözleri kurudu. "Oğlum?"

Program reklamlara geçti ve ben de yerimden fırlayıp yarısı yenmiş yemeğimi mutfağa götürdüm ve buzdolabına koydum. Riordan'ın boş kâsesi daha sonra halledilmek üzere lavaboya gitti. Sonra onun yanına döndüm.

Alexia'nın şaşırtıcı farkındalık anında olduğu gibi, benim de ellerim titredi.

Yeterince yaklaşır yaklaşmaz Riordan bana uzandı ve dizlerim kalçalarının iki yanında olacak şekilde beni kucağına oturttu. Yüzünü tuttum, gözlerim onun

Şüphelendiğim şeyi görebilecekmişim gibi gözler. Arran'ın oyunu bir çiftin aşık olması için otuz güne izin veriyordu. Riordan'ın kalbini riske atmamak için on günde karar kıldım. Çok erkendi. Yine de ilk görüşte aşık olmuştum.

Ve ben hala .

"O mavi gözlerin ardında neler oluyor?" diye sordu alçak sesle ve tatlı tatlı.

Bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini düşündüm. Bunların hiçbirini dile getirmek yerine onu öptüm. Gecenin geri kalanı ona söyleyemediğim her şeyi bedenimle göstermekle geçti.

THE TAKİP EDİYORUZ Öğleden sonra, İskelet Kızlar Dedektiflik Ajansı grubuma bir mesaj gönderdim.

Her şey garip geliyordu. Uzak, neredeyse. Sanki yüzeye çıkıp hava almam gerekiyordu.

Cassie: Dedektif kızlar rapor veriyor. Benimle eski yatak odamda buluşmak için buralarda mısınız?

Everly: Kesinlikle! Yola çıkıyorum.

Genevieve: Bizden kaçtığını düşünmeye başlamıştım. Orada görüşürüz.

Telefonumu tulumumun cebine koydum, bir çift topuklu ayakkabı giydim ve ihmal ettiğim hobim olan nakış örneğimi aldım. Genevieve haksız değildi. Kardeşleri yüzünden kızlarımdan kaçıyordum. Onunla bir araya geldiğimiz geceyi onlara sevinçle anlatmıştım ama o zamandan beri yalnız kalmamıştık. Onlara yalan söylediğim korkusuyla yüzlerine bakamıyordum.

Öte yandan, Riordan'a olan hayranlığım daha da güçleniyordu. Tükenmiyordu. Solmuyordu. Ona sonsuz bir ilgi duyuyordum. Bana eve geldiğinde ya da yanımda olmak istediğini gösteren şeyler yaptığında göğsümde oluşan o gergin his, bir doğruluk hissine dönüşüyordu.

Bana bunun dair umut verdi. Hevesliliğimin ve düşüncesizliğimin eğilimini kırmıştım. Korkumu yenmeme yardımcı olması için terapistimle bir telefon seansı bile ayarlamıştım. Terapiden nefret ederdim. Her randevu öncesinde ve sonrasında günlerce midemi bulandırıyor.

Yardım etti. Sadece Lottie'nin hatırı için gitmişim. Şimdi bunu Riordan için yapıyordum. Ve kendim için. Bunun bitmesine izin veremezdim.

Kamera kızlarının katındaki odaya vardığımda Genevieve'i çoktan içeride, dedektif duvarına bakarken buldum. O da örnekleyicisini tutuyordu, dikişlerin yarısı tamamlanmıştı.

Benimkini kaldırdım. "Benden daha iyiydin."

Genevieve karşılaştırabilmemiz için kendininkini de yanına koydu. "Kumaşa delik açmak ve ipliğe düğüm atmak kadar basit bir şey için bu işte iyi olmak şaşırtıcı derecede zordu. Dikişlerimin açıları bozulduğunda ve yeniden başlamak zorunda kaldığımda hiç bu kadar öfke dolu hissetmemiştim. Tüm o çabaya rağmen sonuç bu oldu. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yaptığı bir şey gibi görünüyor."

Bir kahkaha attım. "Değil mi? Bu yüzden sadece dört tane yapabildim. Bu bende cinayet işleme isteği uyandırdı."

"Zaten bunu yapmak istemiyor musun?"

"Daha fazla cinayet demek istiyorum. Benim hobi zanaatı yapmam insan ırkı için kötü bir şey."

Everly odaya girdi. O da örnekleyicisini getirmişti ve ben de onu kaldırdım. Her dikiş mükemmel yapılmıştı, tüm renkler doğruydı ve hiç gevşek iplik yoktu.

Gözlerimi ona diktim. "Bu kusursuz. Sen bir cadısın."

Genevieve ıslık çaldı. "Sanırım hobini bulmuşsun."

"Teşekkür ederim, ama aslında umduğum şekilde sevmedim. Denememiz için başka bir şey sipariş ettim. Sırada örgü örmeyi öğrenmek var."

Rahatlayarak iç çektim. "Daha büyük iğneler daha kolay olmalı, değil mi?"

Genevieve'in cevabı kuru çıktı. "Ya da kaçınılmaz olarak her şeyi berbat ettiğimizde eline hazır bir öldürme aleti verecek."

Everly kıkırdadı ve sonra duvara baktı. "Bunu yıkmak için mi buradayız?"

Hepimiz Deadwater haritasına ve farklı duvarları birbirine bağlayan iplere baktık. yerler. Gibi bizim Dikişler, onlar çaprazlama içinde a desen. Bunun yanı sıra, kurbanlar için kartlar ve şüphelilerin bir listesini yazmıştık.

Bunun için çok çaba sarf etmişim. El işi etkinliğimize harcadığımdan çok daha fazla, ancak aynı şekilde hiçbir işe yaramadığı da ortaya çıktı.

İsteksizce başımı salladım. "Sanırım öyle. Utanç verici ama artık buna gerek yok. Odayı depoya geri verebiliriz."

Nakışlarımızı bıraktıktan sonra dedektif haritasına geçtik, Genevieve ipi çözerken Everly şüphelilerden başladı.

İlk cinayet kurbanı kartına uzandım. Cherry. Kilisenin merdivenlerinde öldürülmüş. "Bronson neden tek tek kadınları hedef aldığını hiç söylemedi ama sanırım Cherry onun için kolay lokmaydı."

Genevieve'in omuzları çöktü. "Bundan gerçekten nefret ediyorum. Onun için güvenli olabilecek burada değil de sokaklarda çalışmasından nefret ediyorum. Ölmeden kısa bir süre önce onu gördüm ve keşke zamanda geriye gidip onu koruyabilseydim. O kadar savunmasızdı ki."

Bir tane daha topladım. "Amelia'yla birlikte sanırım belediye başkanını takip ediyordu ve onu karanlık malikaneye girerken gördü. Bu mantıklı mı?"

Everly'nin gözlerinden üzüntüsü okunuyordu. "Amelia'yı birkaç kez komşularımın evinin önünde gördüm. Sigara içiyordu ve bunu ön merdivenlerde oturarak yapıyordu. Bunu yaparken onu fark etmiş ve peşinden gizlice girmiş olmalı."

"Alisha onun için bir ödül olurdu." Bir sonraki kartı kopardım ve koleksiyonuma ekledim. "Notu kimin yerleştirdiğini hâlâ bilmiyoruz ve sanırım hiçbir zaman da öğrenemeyeceğiz ama not onun siparişi üzerine yazılmıştı."

Genevieve dilini şaklattı. "Arran bunun dansçılardan biri tarafından yapıldığını düşünüyor. Muhtemelen eskiden burada çalışan ama Red'in genelevine iltica eden Sydney'e iyilik olsun diye. O kadın babamın çıktığı kadındı, gerçi hâlâ çıkıyor mu bilmiyorum. Arran, notu bırakan kişinin şu anda bunu itiraf edemeyecek kadar korktuğuna ya da belki de ne yaptığının farkında bile olmadığına inanıyor. Bronson'ı yakaladıkları için bu işin peşini bıraktı."

Aynı korkmuş kişi benim için bir not bırakmıştı. Bunu düşünürken son kartı açtım. Natasha'ninkini. Gözlerimi kısarak baktım. Şehre Arran'ın oyununa katılmak için gelen bir ziyaretçiydi ama depoyu basmış ve Divine'da olay çıkarmıştı.

Zihnim cinayet mahalline kaydı. Cinayetin kamera kayıtları vardı. Depoya kadar gıcırdayarak gelen çalıntı araba. Arkadan atılan ceset.

Bir ayrıntı dikkatimi çekti.

Arkadaşlarımla yüzleştirdim. "Bronson deyince aklınıza ne geliyor? Fiziksel olarak yani."

Genevieve güzel burnunu kırıştırdı ve ipi bir top haline getirdi. "O bir bağımlıydı. Opiatlar, sanırım, artı kokain ve ot. Muhtemelen sağlıklı değildi."

"İri bir adamdı. Ellili yaşlarında bile ağır ve kaslıydı," diye ekledi Everly. Elinde bir yığın kâğıt vardı, tüm şüpheliler gitmiş, Deadwater haritasının yarısı indirilmiş, geriye düz bir duvar kalmıştı.

Tuhaf sezgi duygusu güçlendi. Natasha'nın kartını kaldırdım. "Yine de o iri yarı, hantal adam bir cesedi arkadan için arabasına tırmandı. Kapısını açmadı, etrafta koşturmadı ve onu kaldırıp serbest bırakmadı. Bunun yerine çok daha zor ve uzun sürecek bir yol seçti."

Genevieve, "Herhalde görünmesin diye," diye önerdi.

"Elbette, ama araba koltuklarının üzerinden tırmanmak? Bu zor olurdu. Motor hâlâ geri vitesteydi ve gıcırdıyordu. Bunu yapmak mantıklı değil."

Üçümüz de şaşkın bakışlarla birbirimize baktık.

Önce Everly konuştu. "İtiraf etmesi dışında. Videoyu izlemedim ama Connor bana gerçeği nasıl itiraf ettiğini anlattı. Suçlu olmasaydı bunu yapmazdı. Sanırım bir anlık çevikliği ve seçtiği yolu seçmesi için bir nedeni vardı. Bunu asla bilemeyeceğiz ama bu imkansız kılmıyor."

Omuzlarım çöktü. Bakışlarımı gazeteye çevirdim. "Bir şekilde kötü hissediyorum."

Yumuşak bir gülümseme verdi. "Günlerce işkence gördüğü ve yaralı insanların garip şeyler yaptığı gerçeğine takıldım. Acıdan dolayı bu kadar dengesiz olsaydı, bunu durdurmak için her şeyi söylerdi, ama gerçek şu ki, kanıtların işaret ettiği gibi o geçerli bir şüpheli ve itiraf etti. O kelimeleri söyledi. Özgürlüğünü başka şekillerde pazarlık edebilirdi. Bunun yanlış olduğunu düşünmüyorum. Ama daha da önemlisi, cinayetler durdu. Başka biri yapmış olsaydı, onun övgüyü almasına izin vermezlerdi. Bu ilgiyi çekmek için yaptıkları onca şeyden sonra olmaz."

Lanet olsun. Mantıklı konuştu. İçimi çektim.

Genevieve omzunu benimkine çarptı. "Anlıyorum. Bunu ben de hissediyorum. Bu haritaya bakıp sonra da topladığımız ipuçlarından yola çıkarak olayı çözmek istiyordum. Ama gerçek şu ki, katil bulundu ve sokaklardan çekildi. Bir daha kimseye zarar veremeyecek. Evreka anımızı yaşayamamış olmamız üzücü ama hepimizin güvende olması daha iyi."

Beni kastetmişti. Bir sonraki hedef bendim.

Belki de bu yüzden hâlâ beni rahatsız ediyordu.

Kanıtlarımızı ortadan kaldırmaya devam ettik ve telefonum çaldığında neredeyse bitirmiştik. Everly'nin depodaki diğer etkinliklerle ilgili planlarını anlatmasını böldü ve özür diledim ama ekrandaki ismi okuduğumda bana el salladı.

Shade söze girmeden konuştu. "Ofise gelebilir misin? Paylaşmak istediğim bir şey var."

"Bana beş ver." Telefonu kapattım. "Shade benimle aşağıda konuşmak istiyor. Kesip kaçmam gerekecek."

Genevieve başını salladı. "Sorun değil. Ben de buralarda takılamam. Bir süreliğine kardeşimi ödünç almam gerekiyor. Babamız, yani *benim* babam yine firar etti ve daha önce Riordan'a bundan bahsettiğimde benimle daireye gelebileceğini söyledi. Arran meşgul ve aksi takdirde silahlı bir korumayla sadece ben olacağım."

"Umarım onu bulursunuz."

İç çekti. "Ben de öyle."

Asansörde Everly bana sarıldı. "Bu gece benim dairemde. Örgü malzemelerim ve takip etmem gereken talimatlar var. Ayrıca sana yeni video takıntımı da göstereceğim."

"Hangisi?"

Gözleri parladı. "İnsanlar hayvanat bahçelerindeki maymunlara sihirbazlık numaraları yapıyor. Yani, zavallı hayvanların kafeslerde olmasından nefret ediyorum ama bir de tepkilerini görmelisiniz. Çok sevimli ve ne kadar zeki olduklarını gösteriyor." Dudağını ısırdı. "Paylaşmam gereken başka haberler de var."

Ona baktım. Bir süre önce, Piers'i yakalayıp hafifçe işkence ettiğimizde, Everly ona hamile olduğunu söylemişti, böylece asla onun gelini olamayacağını tam olarak anlayacaktı. Daha sonra beni ve Genevieve'i bir kenara çekip aceleci davrandığını söylemişti ama seçtiği sözcükler çok anlamlıydı.

Sırıtişım yayıldı. "Bir arkadaş nişanlandı, diğeri başka bir büyük sırrı açıklamak üzere. En iyi hayatlarımızı yaşıyoruz."

Ailem, Arran'ın son maçtan önce seyircilerle konuşurken Genevieve'e evlenme teklif ettiğini sinsice duyurması üzerine çılgına dönmüştü. Arran bekârlığa veda partisini reddetmişti ve kardeşlerimi tanıdığım kadarıyla bu iyi bir karardı ama hepsine düğüne gelmeleri gerektiğini söylemişti.

"Düğünleri çok seviyorum. Beni hep ağlatırlar." Everly Genevieve'in elini tuttu ve gerdanlığıyla uyumlu güzel, ışıltılı yüzüğünü inceledi.

Genevieve'in yanakları kızardı ve mutluluktan gözleri parladı. "Buna hazırlanırken yardımına ihtiyacım var. Arran yakında bir tarih belirlemek istiyor. Çifte töreni ve ardından burada büyük bir parti. Babamı görmek istememin nedenlerinden biri de bu. Özellikle katılması için değil ama bilsin ve başka kimseden duymasın diye."

Everly gülümsedi. "Ben de varım."

Bakışlarımı gezdirdim. "Bekle, ben de olabilir miyim?"
Genevieve başını eğdi. "Elbette, eğer bana kardeşimle çıkacağını söylersen. Artık arabasında uyumuyor. Seninle mi kalıyor?"
Eğildi, soru açıkça yüzeye çok yakındı. Asansör geldi. Atladım.
"Bu konuda sana geri döneceğim. Gitmem gerek. İkinizi de seviyorum."
Kapı kapanırken ikiz kaşlarını çattılar ve ben de gülmekten kırıldım. Yönetim ofisine giderken bir mesaj daha aldım.

Bil diye söylüyorum, bu akşam Gen ile çıkıyorum. Beni özlersen diye.

Cassie: Seni hep özlüyorum. Seninle olduğumda bile. En garip duygu.

Riordan: Tatlı olmayı kes yoksa gelip seni bir iki saatliğine çalmak zorunda kalacağım.

Ekşi olmamı mı tercih edersin?

Yaptığın boktan şeylerle, sanırım her iki şekilde de ilgileniyorum.

Asansörden çıkarken gülümsedim ve sonra söylemem gereken başka bir şeyi hatırladım.

Cassie: Ben yokken bir şey olursa diye, kardeşimden seninle polisler hakkında konuşmasını istedim. Seni avlayacak.

Uğursuz.

Kibar olacağına söz verdi.

Sözüne güveniyorum. Seni bir daha görmesem bile, amın tattığım en tatlı şeydi.

İçim ürpererek telefonumu yerleştirdim ve ofisin kapısını çaldım.
Shade beni içeri çağırdı. Mekânda tek başınayken masanın karşısından bana baktı. Ziyaretçi ışığı gözlerime vuruyordu, ben de ışığı aşağı doğru çevirdim. Aptal sorgu ışığı.

"Bu akşam ilginç bulacağınızı düşündüğüm bazı bilgiler öğrendim."
Sezgilerim geri döndü. "Bronson'la ilgili mi?" Gözleri karardı. "Piers Roache."
Shade bir tablet aldı ve uzattı.

Onu aldım, bir tür rapor açtım. "Nedir bu?"

"Bizimki gibi kulüplerin sahipleri arasında var olan gizli ve yasadışı bir veri tabanı. Üyeleri kontrol etmek için kullanıyoruz."

Ayrıntıları taradım. "Bunun hakkında konuştuğunuzu duydum. Diğer kulüplerde kadınları inciten ya da taciz eden erkekleri içeriyor, değil mi?"

"Doğru. Piers zaten burada listelenmişti ve ona uyarısını verdiğimizden beri bunu izliyordum."

Piers'in Everly'yi rahat bırakması için yaptıklarımızın bir parçası olarak, onun aletini kesmiştim. Onu yalvarırken filme aldım ve ismiyle birlikte internette yayınladım ki onu arayan herkes bulabilsin. Gelecekteki potansiyel kız arkadaşlarını. Yakınlaşmaya çalıştığı herkes. Gönderiler her kaldırıldığında, onları tekrar yükledim.

Ama kanıma ateş düşüren şey ona yaptığımız uyarıydı. "Ona, başka birine zarar verirse peşine düşeceğimizi söyledik."

Shade beni ürpertmesi gereken karanlık, zalim bir gülümseme verdi. Bir aynaya bakmak gibiydi. "Güncellemeyi oku."

Bakışlarımı metne geri çevirdim. "Roache GGG'ye başka bir üyenin misafiri olarak girdi. Sahte bir isim vermiş ve sahte bir kimliği varmış. Buna izin vermemiz bizim hatamız." Gözlerimi kısarak Shade'e baktım. "GGG nedir?"

"Kızlar Kızlar Kızlar. Newcastle'da bir kulüp. Okumaya devam edin."

"İki dansçıyla zaman ve özel bir oda satın aldı, onlara bir gösteri yapmalarını ve sonra onu becermelerini söyledi. İçlerinden biri aletindeki kabukları fark etmiş. Kulüp politikası görünür hastalık olmaması ve her zaman koruma kullanılmasıdır. Kızlar onu reddetmiş. Adam sinirlenmiş ve saldırmış. Kızlardan biri kaçmış. Güvenlik geldiğinde ikinci kıza tecavüz ediyordu."

Kalbim küt küt atıyordu. Piers'in nasıl kaçtığını ve ancak günler sonra video görüntülerinden kimliğini tespit ettiklerini anlatan satırları hızla taradım.

Bitirdiğinde ellerim titriyordu. "Bir kadına tecavüz etti. Anlaşmamızın şartlarını çiğnedi."

"O yaptı."

"Onu öldürmeliydik."

"Anlaştık. Birkaç gün içinde tekrar Deadwater'a dönecek, belediye başkanının düzenlediği büyük bir etkinliğe katılacak. Eğer onu istiyorsan, senindir. Onu etkinlikten bir gece önce alacağız."

"Polis onu almayacak mı?"

Gülümsedi. "Rapor edilmedi. Kulübe, ister senin ister benim elimle olsun, bu işi temelli halledeceğimizi söyledim. Saldırdığı kadın da bunu kabul etti."

ve bıçağı acıyan yere sokmamı söyledi."

Eminliğim alevlendi, kana susamışlığım arttı. Piers benimdi ve ilk cinayetim buna değecekti.

OceanofPDF.com

Bölüm 34

R*iordan*

Bisikletimin tekerlekleri çukurlu caddede ilerledi ve North Town'daki Viktorya döneminden kalma harap binanın önüne park ettim.

Kız kardeşimle birlikte yaşıyorduk. Kaskımı çıkarırken rüzgâr sıcak başımı serinletti ve yolun karşısındaki kilise bahçesinde ölü yapraklar sıçradı. Bronson'ın Cherry'yi öldürdüğü yer, her ne kadar tüm izler yok olmuş olsa da.

Kaşlarımı çattım ve evlere baktım. Beyaz teraslı sıra evler eskiden görkemliydi, Ölüsu Nehri'ne ve aşağıdaki liman depolarına bakan bir tepenin üzerinde konumlanmışlardı. Şimdi ise rutubetli ve çürümeye yüz tutmuş dairelere bölünmüşlerdi.

On yılımı burada kanepede uyuyarak geçirmiştım ve asla geri dönmek istememiştım ama aynı zamanda kız kardeşimin bununla tek başına yüzleşmesine de izin veremezdım.

Bu sefer babasına ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Adam Walker sarhoş komasında yerde mi yatıyordu, yoksa kendi kusmuğunda mı boğulmuştu, sık sık kaybolurdu ama bu seferlerden biri sonuncusu olacaktı. Umarım bu o değildir.

Arkamda iki araba durdu, kız kardeşim ve dört iskelet ekibi arabadan indi. Gen yanıma geldi. İnce bir gülümsemeyi başardı ve birlikte kaldırımı geçip sokak kapısından içeri girdik.

Dar koridorda, alt kattaki iki daireden gelen televizyon sesleri birbiriyle savaşıyordu. Adam'ın ön kapısına tırmandık.

Gen kapıyı çaldı. "Baba?"

Cevap gelmedi.

Anahtarlarımı buldum ama onları kullanırken yolda durdum. "Kilitleri değiştirmiş." Parlak yeni bir silindir kirli kapıyı süslüyordu. "Bunun tek nedeni birini dışarıda tutmak olabilir. Beni tabii ki."

Gen tahtadaki uzun bir çatlağa dokundu. "Arran bir süre önce geldiğinde kapının kırılmış olduğunu söyledi. Muhtemelen babam eve sarhoş gelip içeri dalmıştır. Tamir ettirdi. Hepsi bu kadar."

"Sana yeni bir anahtar verdi mi?" Kadın iç çekti. "Hayır."

Lonnie arkadan, "Parçalamamı ister misin?" diye sordu.

İskelet anahtarımı buldum. "Sadece içerideyse öfkeden deliye döner. Bizi içeri sokacağım."

Belediye başkanının evinde olduğu gibi, kapı ucuz kilit değişimiyle kolayca açıldı ve karanlık oturma odası ortaya çıktı. Kız kardeşim ışığı yaktı, omuzları içeride olanlardan korunmak istercesine kalkıktı.

Ben de aynı duyguyu sakladım.

Adamla yüzleşmek ya da artık benimle rol yapmasına gerek kalmadığını anladığında serbest bıraktığı küçümseme ve iğrenmeyi yeniden yaşamak gibi bir arzum yoktu. Tek istediğim Gen'i güvende tutmaktı.

Ama oda boştu.

İki yatak odasını ve banyoyu aradık. Adamdan iz yok.

Oturma odasında, ekip üyeleri dışarıya doğru geri çekildi ve Gen bir duvara yaslanarak soldu.

"Onu bulamamak rahatlatıcı... Bilirsin. Muhtemelen bir kadınla kaçıp gitmiştir. Bunu ben bile yapmış olabilirim."

"Neden? Dur tahmin edeyim, senden para mı istedi?"

Daha da sönükleşti. "Tek seferde aldım. Az bir miktar da değil. Benden Arran'dan borç istedi ama nedeni sürekli değişti. Bir tatil, bir araba, gerçi Tanrı biliyor ya asla direksiyon başına geçecek kadar ayık değil. Ona bunu yapmayacağımı söyledim. Telefonu yüzüme kapattı."

"Üzgünüm. Daha iyisini hak ediyorsun."

Çocukken bana asıldığı gibi koluma sarıldı. "İkimiz de öyle yaptık. Yine de ben iyiyim. Hâlâ sana sahibim. Ve şimdi Arran. Artı Everly ve Cassie. Aslında kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Eğer sen ve Cassie..."

"Balık tutmak yok." Onu hafifçe ittim.

Kaburgalarımın daha sert bir dirsek attı. "Peki. Bu arada, Arran'ın bana evlenme teklif ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Bir kahkaha attım. "Mafya patronuyla evli. Tebrikler." "Dick. O senin kayınbiraderin olacak, yani sen de en az kadar bu işin içindesin."

O da sırtıttı.

Çetelerden tutkuyla nefret eden iki çocuk için ne büyük bir değişiklik. Sanırım ikimiz de hala nefret ediyorduk, sadece iskelet ekipten değil. Bir şekilde, bu bizim hayatımız olmuştu.

Onu kucaklamak için kendime çektim ve saçlarını karıştırdım çünkü bu onu her zaman rahatsız ederdi. "Yüzüğü fark ettim ama haberdar olmak güzel."

Gen beni sıktı, sonra sarı saç tellerini düzeltmek için itti. "Son maçı izlemediğini biliyorum, bu yüzden benden duymanı istedim. Ve babamdan, bu konuda."

Babası bunu çoğunlukla kendi kazancı için bir fırsat olarak görecekti ama bunu kendime sakladım.

"Seni ele vermesini mi istiyorsun?"

Gen ürperdi. "Kesinlikle hayır. Bu arkaik saçmalıklara karnım tok."

"Akıllıca bir seçim. Ayrıca büyük gününüzde kendini aptal durumuna düşürme ihtimali de daha az."

"Eğer onu bulabilirsek. Depodan ayrılıp Four Milers'a katılan bir dansçıyla görüşüyordu. Arran, Red'in adamlarıyla bir daha karşılaştıklarında gözünü dört açacağını söyledi."

"Bu yakında olabilir mi?"

Bana bir bakış attı. "Gizlice, evet. Söz konusu onlar olduğunda büyük planları var. Artık onun ekibinin bir üyesi olduğuna göre eminim seni de bilgilendirecektir. Bu arada çok sevdim. Senin ortadan kaybolmandan korkuyordum."

"Bunu neden yapayım ki?"

Homurdandı ve pencereden bakmak için odayı geçti. "Üzüldüğün şeyleri paylaşmıyorsun ve yaralarını tek başına sarmaya çalışıyorsun. Bana annemden neden bahsetmediğini biliyorum ama bu çok uç bir örnek. İşini kaybedince ve babamla aranız bozulunca seni aylarca göremeyeceğimi düşündüm. Çekip gidecek, başka bir şehirde iş bulacak ve mesajlarıma nadiren cevap verecektin."

Haklıydı ve benim niyetim de buydu, gerçi onu hayalete çevirmek istemiyordum. Sadece stres atmaktan hoşlanmıyordum ama Cassie'ye tam olarak bunu yaptığımı fark ettim. Ona babam yüzünden yaşadığım acıyı anlatmıştım. Başka hiç kimseyle paylaşmadığım kadar çok şey paylaşmıştım.

Kız kardeşim döndü. "Bir sorum var. Annem sana söylemeden önce babam hakkında hiç böyle bir şeyden şüphelendin mi?"

Benimle akraba olmamasını kastediyordu.

Ellerimi ceplerime soktum. "Hayır. Sadece benden nefret ettiğini biliyordum."

"Bu konu hakkında çok düşündüm. Birdenbire kucağıma iki çocuk düşse, onlara onun bize davrandığından daha farklı davranırdım. Yani size. Sadece iki yatak odası olan bu dairede kaldı, bu yüzden burada uyumak zorunda kaldınız." Rahatsız edici kanepeyi tekmeledi.

O mobilyadan nefret ederdim. Benim bedenim için yeterince uzun değildi, bu yüzden yıllarca orada uyumak bir cezaydı.

"Gitmemi istedi," diye tahmin ettim. "Neden kendisinden olmayan bir çocuk için hayatını değiştirsin ki? Bu çaba sarf etmek anlamına gelirdi ve ikimiz de bunu yapmaktan hoşlanmadığını biliyoruz."

"Ama neden söylemedi? Neden sana yardım etmedi? Onun ne kadar küçük bir insan olduğunu fark etmemi sağladı. Burada yaşarken ona bunu söylemediğim için üzgünüm."

Kız kardeşimin bana acımasına ihtiyacım yoktu. Başımı kapıya doğru salladım. "Hadi ama. Burada işimiz bitti. Bu sadece onun normal bir ortadan kaybolma numarası. Döndüğünde geri gelecektir."

Gen iç çekti ama başını salladı.

Hareketi arkasındaki sehpayı ortaya çıkardı. Burası asla düzenli olmazdı ama sehpanın üzerindeki dağınık eşyalar dikkatimi çekti. Kesilmiş kâğıtlar. Makaslar. Tepedeki ışığın kırık gölgesi onları karanlıkta gizlemişti.

"O da ne?"

Odağıma takip etti ve bir lambayı yaktı, incelemek için dağınıklığın üzerine eğildi. "Gazete makaleleri mi? Cinayetlerle ilgili. Tanrım. Bunları toplaması ne kadar ürkütücü."

Ben de ona katıldım. Üstteki sayfalarda Bronson'ın itirafı vardı. Alttakilerde karanlık sokakların ve suç mahallerinin resimleri vardı. Ölü kadınların. Bir tanesi kadınların öldürüldüğü yerleri listeliyordu, Bronson'ın listelediği şekilde, Alisha'nın asıldığı yer hariç.

Kız kardeşim bir desteyi karıştırdı.

Telefonum çaldı. Aramayı cevapladım.

"Zed Alley. On beş dakika," diye emretti bir adam. Hat bağlantısı kesildi.

Telefonuma baktım, sonra numaranın ekran görüntüsünü aldım ve Cassie'ye gönderdim.

Bu senin kardeşin mi?

Cassie: Arkadaş şeklinde. İyi eğlenceler!

Gen'e . "Gitmem gerek. O burada değil."

Şok olmuş bir şekilde nefes aldı ve masanın üzerindeki bir şeye uzandı.

"Bu da ne böyle?"

Bir bıçak aldı.

Siyah saplı bir savaş bıçağı.

Geri çekildim. "Bırak onu. Neden eline aldın ki?"

Gıcırdadı ve silahı elinden düşürdü. "Bilmiyorum.

Onunla ne halt ediyor?"

"Bir gangsterin peşinden gitmek için silah aldı. Belki de yedekti." Kirli halının üzerinde incelemek için diz çöktüm.

Bıçak bir şeylerin iziyle parlıyordu. "Kendini mi yaraladın?"

Yemin etti ve bana elinin yan tarafını ve ince kan çizgisini gösterdi. "Tanrı aşkına. Düşürdüğümde olmuş olmalı."

"Bunu dezenfekte edin. Şimdi."

Kolu deri ceketimin koluna soktum ve onu banyo lavabosuna kadar takip ettim, o da tezgahın altından bir şişe dezenfektan aldı. Gen acıdan irkildi ama küçük yarayı ovdu.

İşi bittiğinde bıçağı lavaboya koydum, sonra onu da ıslattım ve ardından sifonu çektiğim kağıt havlularla ovdu.

Kız kardeşim beni izliyordu, yüzü solgundu ve yarasının etrafına bir kağıt havlu daha sıkıştırmıştı. "Kullanılmış olabileceğini düşünüyorsun. Bu yüzden kanımı temizliyorsun."

"Bunu bilmiyorum. Ama üzerinde parmak izleriniz ve DNA'nız olan serseri bir bıçağı bu dairede bırakmamın imkanı yok. Eğer başı dertteyse..."

Gerisinin söylenmeden kalabileceği anlamına gelen bir bakış paylaştık.

Sonra gözlerini kapadı ve başını duvar kâğıtları soyulmuş duvara vurdu.

"Arran beni öldürecek."

Bir nefes verdim. "Ondan kurtulacağım. Hadi gidelim."

Dışarıda, Gen arabaya tırmandı ve ekibiyle birlikte depoya döndü. Güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak için onları izledim ve sonra bisikletimi emredildiğim şehir merkezindeki caddeye sürdüm.

Adam'ın yeni keşfettiği silah merakıyla uğraşmak bana zaman kaybettirdi, bu yüzden geç kaldım.

Karanlık bir sokakta motoru durdurdum ve sarı ışıklı sokak girişine bakarak arabadan indim.

Zed Sokağı işlek restoranların ve şehir merkezindeki mağazaların arkasından geçiyordu. Girişte teslimatlar için yeterince genişti ancak binalar arasında bir patikaya kadar daralıyordu. Kenarları sanayi bidonları ve karton kutu yığınlarıyla doluydu ve yakındaki bir kulüpten müzik sesleri yükseliyordu.

Görünürde hiç insan yoktu.

Bisikletimi bırakıp tek sokak lambasından uzaklaşırken telefonum çaldı, midem beklentiyle gerildi. Bu iş çok kabataslaaktı.

"Alo?" Ekrana bakmadan söyledim.

"Riordan? Ben Everly. Depoda olmadığını biliyorum ama bir duyuru yapıyordum ve senin de bunun bir parçası olmanı istedim."

Sesimi alçak tuttum, garip ve uğursuz bir his üzerime baskı yapıyordu. "Orada olmadığım için üzgünüm. Uzaklara duyur."

"Connor ve ben bir bebek bekliyoruz!"

Etrafındaki insanlar neşeli sesler çıkarıyordu. Sürpriz beni yakaladı. Kız kardeşlerden biri nişanlı, diğeri hamile.

"Tebrikler," diye mırıldandım. "Harika bir anne olacağını şimdiden biliyorum."

Everly bana teşekkür etti.

Önümde siyahlar giymiş bir adam gölgelerin arasından çıktı. Yüzünü koyu bir maske kaplamıştı, sadece gözleri görünüyordu ve ben hareketsiz kaldım. Kaskımı daha sıkı kavrayarak karanlığın içine baktım.

"Jamieson?"

Cassie'ye hangi kardeşin beni görmek istediğini sormamıştım. Erkeklerin en genci olması mantıklıydı, çünkü onun Deadwater'da olduğunu biliyordum. Arran'la birlikteydi.

Adam bir adım attı ama başını salladı. Yerimde durdum ve telefonumu saklamak için aramayı sonlandırdım. Everly daha sonra özür dileyecekti.

"Struan, o zaman. Güzel bir yıldırma taktiği."

Kesinlikle Sinclair değildi. Boyu onu ele verirdi. Dördüncü kardeşle tanışmamıştım.

Adam oldukça tedirgin edici bir hareketle eğildi. Saldırmaya hazır bir yılan. Cassie'nin yapabileceği türden bir saçmalıktı ama yine de buraya çok geç gelmediğimden ve maskeli bir dolandırıcıyla karşılaşmadığımdan emin değildim. Tanrı biliyordu ki bu şehirde yeterince yaygındılar.

Gerildim.

Pislik bir hırıltı çıkardı ve bana saldırdı.

Hay sikeyim. Dövüşçü duruşuna geçtim ve ondan kaçmak için döndüm. Aynı anda ön kolumu fırlattım. Boğazına takıldı. Piç kurusu yere düştü ve ben de onun üstüne düştüm. Kontrol için boğuştuk. Bir kolunu kavradım, sonra onu zapt etmek için diğer koluna uzandım, bunun bir test olması ihtimaline karşı onu bayıltmak istemedim.

Düşüncelerim bana pahalıya mal oldu. Bir anda bizi ters çevirdi, sonra da telefonumu derimin cebinden kaptı.

Bu lanet bir soygun muydu?

Öfkeli bir çığlık attım ama adam dans ederek uzaklaştı. Sokağın dar kısmının yarısında maskesini indirerek yüzünü ortaya çıkardı.

Lanet olsun. Ne de olsa Struan'dı.

"Güzel hareket. Biri sana iyi öğretmiş." Sırıttı. Telefonumu salladı. "Cassie bu akşam dışarı çıktı."

"Nerede o?"

"Tehlikeli bir şey yapmak."

Yetişmek için koştum. Everly'nin çağrısında onu duymamıştım. Kahretsin. "O zaman neden telefonumu çalıyorsun?"

"Onu takip ediyorsun, değil mi? O zaman beni yakalasan iyi olur, aşık çocuk."

Şehrin caddesine çıktı. Ben arkasından fırladığımda, kendini spor bir arabanın direksiyonuna atmıştı. Neon mavisi alt ışıklar etraftaki herkesin o lanet araca bakmasını sağlıyordu.

Struan bana son bir kez sıırıttıktan sonra gaza bastı ve araba hareket ederken lastik yaktı.

Dönüp bisikletime atladım, kaskımı taktım ve yola çıkmadan önce ara sokaktan çıktım. Cassie neden bana haber vermeden gitmişti? Nereye gitmiş olabilirdi?

Neden ağabeyi bunun lanet olası derslerinden biri için iyi bir zaman olduğuna karar verdi?

Nasıl ateş edileceğini ve nasıl dövüşüleceğini bilmekle ilgili tüm hayırsever düşüncelerim yok oldu.

Struan'ın saniyeler gerisindeydim ama yavaş şehir trafiği onu ışıklarda yakalamıştı.

Ya da beni bekledi.

Bir otobüs ve taksinin arasından sıyrıldım, biri penceresinden bana bağıırıyordu. Spor arabanın motoru . Kırmızı ışıktta, Struan

Bakışlarını dikiz aynasından benimkilerle birleştirdi ve hızlanarak uzaklaştı. Dışlerimi sıkıp onu takip ettim, kırmızıda geçtim ve bir teslimat scooter'ını kıl payı kaçırdım.

Onu Deadwater'ın şehir merkezine doğru kovaladım ve Everly'nin eskiden çalıştığı Belediye Binası'nın önünden geçtim. Bir polis sireni çaldı. İkimiz de aldırış etmedik. Sağa dönmek bizi nehre ve depoya götürecekti. Struan sola zumladı. Trafiğin içinden geçiyorduk, o yolun ters tarafından gidiyordu, ben de peşinden gidiyordum. Normalde şehri kolaylıkla geçebilirdim ama bu kedi-fare oyunu sinirlerimi bozdu. Telefonuma ihtiyacım vardı. Buna hakkı yoktu.

Struan, öğrenci yurtlarının sıralandığı geniş bir bulvarda, kuyruğuna yetişmem için bana yeterli boşluğu bırakarak yoluna devam etti. İstersem ona çarpabilecek kadar yaklaştım ama bu benim hayatımı kaybetmem demekti, onun değil.

Etrafından dolanarak gaza bastım ve hızla öne geçtim.

Memnuniyet içimi doldurdu. O arkamda sıkışmışken, kontrol bendeydi. Trafikten kurtulana kadar yoluma devam ettim, sonra fren yaptım ve motorumu döndürerek ona doğru döndüm ve yolu kapattım.

Struan birkaç santim ötede durdu, etli motoru gümbürdüyordu. Camın arkasından bana baktı. Ukala orospu çocuğu.

Onunla alay etmek için arka tekerleğimi döndürdüm, bir yandan duman çıkarırken bir yandan da olduğum yerde kalmaya devam ettim. Motosikletimin çıkardığı gürültü çevredeki binalarda yankılandı ve neredeyse ikinci bir polis sirenini maskeleydi.

Onu yakalamıştım. Benden onu kovalamamı istemişti ve şimdi yakalanmıştı. Vizörümü kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum. Bir süre olduğu yerde kaldı. Sonra adam alaycı bir el salladı, kolunu yolcu koltuğunun üzerine attı, düzgün bir kavis çizerek geri geri gitti ve yan yoldan hızla uzaklaştı.

Anne.

Şerefsiz

Onu yakalamak için canımı dişime taktım. Kovalamaca bizi ara sokaklara ve daha banliyö bir bölgeye götürdü. Yıkık dökük evler ve bozuk sokaklar.

Köşesinde grafitili bir dükkânın bulunduğu bir kavşağa varana kadar geniş bir yoldan aşağıya doğru, yavaş araçların üstünden geçerek ilerledik. Ancak o zaman nereye geldiğimizi fark ettim.

Four Miler bölgesi.

İçimden bir uyarı sesi geldi, korna ve siren seslerinin ulaşamadığı yere Bu dönüşü kaldıramazdım. Ben iskelet ekibiydim. Ben

Atladım. Muhtemelen tansiyonun bu kadar yükselmesiyle kendimi ölmüş bulacaktım. Söylentilere göre, yeni bir ikinci arayışında Red tarafından teşvik edilen şiddetli bir iç çatışma yaşanıyordu.

Struan, duvar yazılarının yanından, çizginin üzerinden kükreyerek geçip yolun sonunu kapatırken belli ki bir tür gri yenilmezlik alanında yaşıyordu.

Asfaltı deniz mavisine boyamak için lambaları yaktı ve dışarı çıktı. "Hadi, Riordan. Bekliyorum."

"Çaldığın şeyi bana geri ver." Hızlandım ama tarafsız zeminin göreceli güvenliğinde kaldım.

Omuz silkti ve telefonumu almak için arabanın içine eğildi. Bana doğru salladı. "Çabuk olsan iyi olur. Cassie'nin sana ihtiyacı var."

Onu öldürecektim. Bu iş bittiğinde ve lanet olası kalbim tekrar normal ritmine kavuştuğunda, onu Cassie'nin ayaklarının dibine çekecek ve ağabeyinin işini bitirmek için ondan izin isteyecektim.

O sırada başka bir tehdit algıladım.

Sirenler. Birden fazla, hızla geliyorlardı.

Kendimi kovalamacaya o kadar kaptırmıştım ki onlara gereken ilgiyi gösterememiştim ama tabii ki insanlar polisi aramıştı.

Yakındaki evlerde yaşayanlar pencerelerden bakıyordu ve Cassie'nin kardeşinin arkasındaki sokakta bir kapı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Bizi gördü ve dondu kaldı.

Beynim onu tanımaya çalıştı. Yüzünün yarısını gizleyen kapüşonuyla bile tanıdık geliyordu. Onu bir yerden tanıyordum. Depodan belki.

Eğer Divide ya da Divine için çalışıyorsa, burada ne işi vardı?

Struan'ın pis gülümsemesi yayıldı. Telefonumu arka cebine koydu ve caddenin karşısına geçip bana doğru yürüdü.

Gitmeye hazırlandım. "Ne halt ediyorsun sen? Defol git buradan yoksa tutuklanacaksın."

Koşarak bitirdi, bisikletten beni yakaladı. Ona karşı koydum. Struan beni kafamdan yakaladı.

Polis arabaları caddenin her iki ucundan ve kavşaktan aşağı uçtu. Hızlı ve etkili bir şekilde etrafımız sarıldı. Kapılar açıldı ve botlar vuruldu. Çırpındım ama Struan elini sıktı.

"Bırakın olsun. Öğren."

Lanet olası aptal beynim yetiştii.

Cassie ondan tutuklanmaktan nasıl kurtulduğunu anlamama yardım etmesini istedi. Polise karşı ellerindeki kozu. Ondan başka bir şey düşünmeden yemi yutmuştum.

"Başı belada mı?" Hırladım.

Bir memur "Ellerinizi görebileceğimiz bir yere koyun" diye bağırdı.

"Hayır, tabii örgü şişlerini tehlike olarak görmüyorsanız. Bu gece kızlarıyla birlikte bunu yapıyor."

Ben kardeşini kuduz bir köpek gibi kovalarken örgü örüyordu.

İşte o anda, aceleyle soğuk asfalta itilirken, asla unutmamam gereken bir şeyi hatırladım. Botumda sakladığım bıçağı.

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Riordan

Deadwater'ın şehir merkezindeki polis karakolunda, görevli bir polis hücrendeki servis kapağını açtı. Yerde volta atarken bakışlarıyla karşılaştım.

"Beni bırakmaya hazır mısınız?"

Adam dilini şaklattı. "Senin sabıka kaydınla hiç şansın yok, günışığım."

"Sabıka kaydım yok." Polislerin radarından uzak durdum, başımı eğdim ve burnumu temiz tuttum.

Gözleri parlıyordu. "Şimdi değil mi?"

Arkasındaki koridorda bir ses . Sesler. Polis gözlerini kaçırdı, küçük pencere açık kalmıştı.

Başımı geriye attım ve lekeli tavana baktım. İçim gergin bir stres yumağıydı, neden burada olduğumun mantığıyla savaş halindeydim. Cassie beni asla kurtların önüne atmazdı. Serbest kalacağımı bilmeden, ne ölçüde dahil olmuş olursa olsun, bunu ayarlamazdı.

Memurun sözlerine rağmen, tek yaptığım hız sınırını aşmak ve kasabada yaygara koparmaktı. Hiçbir şey zarar görmemişti. Kimse yaralanmamıştı. Bir tokatla kurtulmalıyım.

Bıçak hariç.

Bıçakla yakalanmak en az cezayı gerektiriyordu. Saldırganın ben olduğum, başka bir adamı ona zarar verme niyetiyle kovaladığım iddia edilebilirdi. Dışarıdan bakıldığında tam olarak böyle görünüyordu.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu.

Ya planları işe yaramazsa? Ya Cassie'yi bir daha kucağıma alamazsam? Onu öpemezsem?

Aklıma başka bir düşünce geldi. Belediye başkanının evinden çaldıktan sonra çoktan batmıştım. Bildiğim kadarıyla, sadece maskesinden iskelet tayfası olduğunu tahmin ettikleri bilinmeyen bir kadın hakkında bir rapor almışlardı. Benim adım geçmiyordu. Bu değişmiş olabilir.

Belki de polisin sabıka kaydımın uzunluğu ile kastettiği buydu.

Avuçlarım terledi. Hücrenin dışında başka sesler duyuldu ve çenemi sıktım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Struan görünmeyen birine ters ters baktı. Koşarak kapıya gittim ve dışarı baktım.

Karanlık koridorda, üniformalı bir polise ters ters bakarak karşı hücreden çıktı.

Memur hiçbir şey söylemedi, sadece başparmağını çıkışa doğru salladı.

Struan kapımın önünden geçti ve beni fark etti. Kalın metale vurdu. "Sırada sen varsın, aşık çocuk. Sıkı tutun."

Ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra tuş takımından gelen bir bip sesiyle hücremdeki kapı açıldı.

Nöbetçi memur çerçevenin içinde duruyordu, ağzı kaşlarını çatmıştı. "Görünüşe göre gitmekte özgürsünüz."

Hızlanan nabzımın etkilerini gizledim ve dar odadan çıktım. Bu kadar kolay olmasına imkân yoktu. Basamakları koşarak çıktık ve birkaç şifreli kapıdan daha geçerek aydınlık resepsiyon alanına ulaştık.

Ön kapıdan girdiğimde Struan'ı iki adamla birlikte gördüm. Biri Sinclair'di, diğeri ise gri saçlı ve takım elbiseli yaşlı bir adamdı. Belki de bir avukattı.

Bana bir şeyler söyleyen polise doğru döndüm.

Eşyalarımın bulunduğu şeffaf plastik bir poşeti alıp bir tepsiye koydu, sonra da tezgahın üzerine bıraktı.

Bisikletimin anahtarları. Ceketim. Bıçak kayıptı, hiç şaşırmadım.

Derimi silkelerken ve anahtarlarımı cebime koyarken bakışlarından kaçındım. Sanki her an hikâye tersine dönecek ve o hücreye geri dönecekmişim gibi hissediyordum.

Daha önce hiçbir yerden kaçmaya ihtiyaç duymadığım kadar buradan kaçmaya ihtiyacım vardı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve arkamı döndüm.

Başka bir koridorda bir adam, yanında sivil polisler benzeyen iki kişiyle, sanki buranın sahibiymiş gibi kendinden emin ve kendini beğenmiş bir şekilde yürüyordu.

Deadwater'ın belediye başkanı.

Gördüğüm manzara karşısında donakaldım. Bu şehirde geçirdiğim onca yıl boyunca babama hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bir keresinde ona meydan okumak amacıyla evini ziyaret etmiştim ama evde değildi. En fazla bu kadar yaklaşabilmiştim.

Bakışları üzerimde gezindi ve sonra uzaklaştı.

Kanımda ısı yükseldi. Beni tanımamıştı bile ama varlığımı reddetmişti.

Üçlü resepsiyon masasında durdu ve sivil memurlardan biri eğilerek nöbetçi çavuşa hitap etti.

"Kayıp tablom hakkında bir şey duydun mu?" diye sordu belediye başkanı. Kahretsin, onun üstün ses tonundan nefret ediyordum.

Gitmeliydim. Şansım varken hemen çıkıp gitmeliydim. Ondan intikam alma fikirlerimin gizlice başlaması gerekiyordu. Yüz yüze bir saldırıya hazır değildim.

Yine de ağzım açık kaldı. "Hey. Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" Belediye başkanı ve diğer polis bana baktı.

Sadece ne yazık ki DNA'yı paylaştığım adama bakıyordum. Onun yüz hatlarında Everly'yi gördüm. Kendimden küçük detaylar.

Dudağı kıvrıldı. "Tanıştık mı?"

"Benim kim olduğumu çok iyi biliyor olmalısın."

Komikmişim gibi homurdandı. "Gerçekten mi?"

Neden?" "Tanıdık gelmiyor muyum?"

"Belediye başkanının her bir vatandaşının adını bilmesi gerektiğine mi inanıyorsunuz? Şehir sakinlerine yardımcı olmak için çalışma saatlerimi uzatmamın sonucu bu. Siz bir santim verirsiniz, onlar bir mil alır. Ne oldu? Uzun süredir acı çeken ev sahibiniz tarafından tahliye edilmek üzere misiniz? Hangi çeteyle iş tutuyorsanız başınız belada mı?" O dar gözlü bakışlar yine üzerimde gezindi. "Randevu al ve sırada bekle. Beladan uzak dur, evlat."

Arkadaşlarına döndü ve sıkılmak zorunda kaldığı ellerin ve katlanmak zorunda kaldığı şikayetlerin sayısı hakkında yorum yaptı.

Tam olarak kim olduğumu bildiği 'oğlum' ifadesini rahatça kullanması kanımı kaynattı. Ama beynim sonunda yeniden çalışmaya başladı ve kendimi koruma duygum tekrar devreye girdi.

Adımı bilecekti. Beni bir daha gördüğünde, hatırlamasını sağlayacaktım. Kendimi hareket etmeye zorladım ve arkama bile bakmadan karakoldan ayrıldım.

Dışarıda, Struan gerçek bir gülümsemeye benzeyen bir şey üretti ve beni bir kardeş kucaklaması için içeri çekti. "İçeride ne konuşuyordunuz?"

Sinclair'in eline daha sakın bir tokat atmak için geri çekildim. "Küçük bir baba-oğul bağ kurma anı."

İki adam da tereddüt etti.

Önce Sinclair toparlandı. "Baban Deadwater'ın belediye başkanı mı?" "Kız kardeşimiz yüksekleri hedefledi." Struan ıslık çaldı.

Gülümseyemedim. "O benim için hiçbir şey. Ya da daha doğrusu ben onun için bir hiçim. Bunu değiştirmeye niyetliyim ama mutlu aile anlamında değil."

Sinclair'in bakışları beni parçalara ayırdı. Polis yerleşkesinden çıktık, kapının üzerinde dikenli teller vardı ve caddeye çıktık. Yolun ilerisinde Jamieson benim bisikletim ve Struan'ın spor arabasının arkasında duruyordu. Struan ona katılmak için koşarak ilerledi.

Yanımdaki iri adam alçak sesle konuştu. "İşe yaramaz bir ebeveynin çöküşünü planlamak için yardıma ihtiyacın varsa, biz bunu yaşadık ve yaptık. Cassie'nin sana McInver'dan bahsettiğini biliyorum. Biz de ondan daha büyük savaşlar verdik."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Yardım mı edeceksin?"

"Cassie'ye göre, siz mutlu anlamda aileden sayılırsınız. Birbirimizi kollarız."

Ben durdum, Sinclair de durdu.

Zihnim, en güçlüsü Arran ve Shade'in beni işe aldıkları gecenin duygularını yansıtan bir duygu karmaşası içindeydi. Belediye başkanıyla yaşadıkları anlaşmazlık nedeniyle onlardan yardım istemeyi düşünmemiştim. Shade sadece yumruk atmamı ve adamı öldürmememi istedi. O zamanlar bu bana kolay gelmişti. Ben bir katil değildim. Onu kızdırmak istemişim. Annemi incittiği gibi onu da incitmek. *Beni incittiği gibi*. Ama adam hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, gezegende yürümeye uygun olduğuna o kadar az inanıyordum.

Sinclair'in yaptığı teklif, görmezden gelemeyeceğim bir fırsat sundu. "Ya Cassie benden ayrılırsa?" Ağzımdan kaçırıldım.

Ailesini yeniden görmek bu duyguları yeniden ön plana çıkardı.

Sinclair'in kaşları sert bir çatıklık oluşturdu. "Neden yapsın ki?"

"Takıntılarının tükendiğini söyledi. Ben de onlardan biri olduğumu düşündüm."

Bana öyle söylemişti, bu yüzden bir anlaşma yapmıştık ama bunu ailesine açıklamak istemedim.

Kardeşinin incelemesi beni çözdü. "Takıntıları mı? Bir müzik grubuna ya da sihirli güçleri olan fantastik çocukların yer aldığı bir kitap serisine deli olmaktan bahsediyoruz. Tipik modalar. Sevdiği biri değil."

Bakışlarını kaçırdım. Sözlerinin verdiği umuda ihtiyacım yoktu.

Sinclair'in kolu omzuma dolandı ve sırtıma attığı kısa bir tokatla bizi yeniden yola çıkardı. "Yine de nerede durduğunu bilmek güzel." "Ne demek istiyorsun?" Hiçbir şey açığa vurmamıştım ama kalbim çarptı.

"Daha kötüsünü de yapabilirdi." Omuz silkti. "Yardım al, Riordan. Struan ve Jamieson burada kalıyor. Senin sözünü bekliyor olacaklar."

Lanet olsun. Önden gitti ve beni bisikletime geri dönmem için bıraktı. Bir yandan da haklı olduğu umuduyla sarsılıyordum.

Konvoy halinde depoya geri . El konulan bıçak aklımdan çıkmıyordu. Shade arka kapının dışında bekliyordu, otopark mürettebat araçları dışında neredeyse boştu. Polisle olan oyunumuz gecenin büyük bir bölümünü almıştı.

Motosikletin motorunu durdurdum ve indim.

"Eğlendin mi?" Shade sordu.

Sonunda, yaşadığım deneyimi biraz daha geniş bir perspektiften görebiliyordum. Cassie yalan söylememişti. Söylediğini düşündüğümünden değil ama başka herhangi bir versiyonumun suçlanacağı suçlar işlemiştim. Yine de karakoldan elimi kolumu sallayarak çıktım.

Vay anasını.

"Bu bir eğitimdi." Sonra ekledim, "Gen sana ve Arran'a Adam'ın bıçağından bahsetti mi?"

Başını salladı. "Duyduk."

Alnımdan terler boşandı. "Artık polislerin elinde." Hiç irkilmedi. "Bildiğim iyi oldu. Biz hallederiz."

Tabii ki yapardı. Kendimi içinde bulduğum dünya, bildiğim her şeyi ters yüz etmişti.

"Bebek için tebrikler," diye ekledim. Everly'nin beni aramasına dahil etmesinin üzerinden günler geçmiş gibi geliyordu, ama sadece birkaç saat geçmişti.

"Teşekkürler, amca."

Kahretsin. Olurdum. O ve ben o çocukla akrabaydık. Başka, daha derin bir bağlantı beni iskelet ekibine bağladı.

Arkasındaki kapı açıldı ve bir füze dışarı fırladı. Cassie duygu dolu bir ciyaklamayla üzerime atladı, kollarını ve bacaklarını bana doladı. Darbeyi emdim ve ona sarıldım, gecenin tüm stresi çok daha iyi bir şeye dönüştü.

Saçlarından öptüm. "Her şey yolunda."

"Kardeşlerimden canlı bir play-by-play dinledim, ama bu beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Orada olduğum her dakikadan nefret ediyordum."

"Sana geri döndüm."

Güzel yüzünü kaldırdı. Gözlerinde arzu parlıyordu. "Evet, ." Tanrım, bu aşkın devam etmesini istiyordum. Bunun için her şeyi yapardım.

Cassie beni öptü. "Beni bisikletinle bir yere götürüp cırılçıplak soyar mısın?"

Kardeşlerinden biri boğulur gibi bir ses çıkardı. "Tanrı aşkına, Cass."

Öpüşürken gülümsedi. Bakışlarını üzerimde tutarak aramızdakileri işaret etti ve onların yararına, "Şimdi sikişelim," dedi.

Keşke her zaman için olabilseydi.

Bölüm 36

C
assie

Kalçalarımın arasında Riordan'ın motoru devirlendi ve titreşimler etime derin bir ihtiyaç yükledi. Yolculuğa izin vererek beni şaşırttı küçük sırt çantası olarak ona sıkıca sarılmam için beni cesaretlendirdi. Kollarımı ona doladığımda ve parmaklarım kalçalarında gezindiğinde, akşamki eğlenceden sonra ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum.

Tüm bu enerjinin alıcısı olduğum için .

Ona daha sıkı sarıldım. Aletinin dış hatlarını okşadım ve titremelerinin tadını çıkardım.

Riordan bizi kasabadan çıkarıp boş kırlara götürdü. Nehri takip ettikten sonra karanlık bir tepeye tırmandık, ağaçlar tepemizde birleşerek kalın bir gölgelik oluşturdu ve ay ışığını engelledi.

Gizli bir kavşakta Riordan yoldan çıktı ve bizi bir hayvan izine benzeyen bir yolu takip ederek ormana yönlendirdi. Parlak farlarımız bize dokunmak için uzanan iskelet dalları aydınlatıyordu ama durmadık. Ta ki ağaçlar aniden açılıp bir manzara ortaya çıkarana kadar.

Dik bir inişin kenarında sarsılarak durduk.

Ön tekerleğin altından kayalar kayıyor, çimenli bakış açımızdan uçurumun yüzüne doğru süzülüyordu. Kalbim küt küt atıyordu.

Çok altımızda, gümüş rengi nehir denize doğru akıyordu. Riordan bir an bakakaldı, sonra kahkahayı bastı ve bisikleti geri çekti.

"Sınıra bu kadar yakın olduğumu fark etmemiştim. Hayatımın her alanında bu böyledir."

Kaskını attı, sonra ayağa kalktı, bırakmadığım için beni de yanına aldı ve kaskımı da çıkarmak için beni kollarında döndürdü. Yakındaki bir çalılığa fırlattım. Beni bisiklete bindirme ihtimaline karşı, onu eve gelirken izlediğimde aşağıya getirmiştım.

Aynı akşam iki kez tutuklanmasını istemeyiz. "Sana güveniyorum."

Beni öptü, bir eliyle bedenimi desteklerken diğer eliyle yanağımı kavradı. Bu, deponun dışında paylaştığımız nazik öpücük değil, daha sert, ihtiyaç dolu bir sahiplenmeydi. Yüzümü yukarı kaldırdı ve ağzımı yalayıp yuttu, bana şimdi kimin kontrolde olduğunu gösterdi.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Riordan inledi ve bizi hareket ettirmek için öpüşmeyi kesti. Beni kocaman bir ağacın yanında duran bisikletinin selesine oturttu.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Seni yiyip bitireceğim, sonra da bisikletimin üzerinde becereceğim. İç çamaşırını beğendin mi?"

Eteğimi yukarı çektim, yanaklarım . "Bu en kötüsü. Kurtul o."

Kalçalarımı ve açtı, başparmaklarını kalçalarımın doğru Pürüzsüz tenimi ve eteğimi de yanına alarak yolun geri kalanında ilerledi. İç baldırıma kondurduğu bir öpücük ısırığa dönüştü, ardından parmakları dantel parçamın içine girdi. Duraksamadan, rahatsız edici giysiyi parçaladı.

Serin hava bacaklarımın arasına dokundu.

İnledim ve saçlarını kavradım, diğer elimle denge için ağaca yaslandım.

Riordan beni arkaya doğru yatmaya itti, düşmeyeceğini göstermek için motoru salladı ve topuğumu direksiyon kolonuna doğru yönlendirdi. Sonra, ihtiyacı olan erişimi sağlayarak klitorisimi öptü.

"Karakolda, kilit altındayken, bunu bir daha yapamayacağımı hayal ettim. Bu beni çılgına çevirdi."

Beni ayırmak için başparmaklarını kullandı, sonra dilinin düz kısmıyla bastırarak beni yaladı. Zevk sesim üzerine bu hareketi tekrarladı ve ardından dilini içime soktu.

"Buna bayılıyorum. Bunu...seviyorum..."

Geniş koltuğun üzerinde kalçalarımı salladım, güçlü zevk beni çoktan derinlere batırmıştı.

Riordan bir parmağını içime soktu ve elinin etrafında kasıldım, sürüş ve öpücükten sonra amım onun için ıslanmıştı. Belki biraz da uçurumun kenarındaki tehlike yüzünden. Beni tatmaya devam ederken ikinci bir parmağını düzenli bir şekilde içeri ve dışarı iterek takip etti. Hareketlerine ve tam olarak nereye ve ne kadar sert dokunacağını nasıl bildiğine kendimi kaptırmıştım.

Etrafta beklemedi. Benimle oynamadı ya da kenara çekmedi. Çok yaklaştığımda beni hiç bırakmadı, ihtiyacımı sezdi ve ben haykırıp diline ve eline boşalana kadar ihtiyacımı karşıladı. Etrafımızdaki vahşi açık alan, mutluluğumun seslerini yuttu.

Bisikletin üzerine çöktüm, zor nefes alıyordum ve hâlâ daha fazlasını istiyordum. Bu çok fazlaydı ve yeterli değildi.

"Seni içimde istiyorum," diye yalvardım.

Riordan kotunu çıkardı ve sikini serbest bıraktı. Bana doğru ilerlerken kendini okşadı.

Ağzı benimkiyle buluştu. "Şimdi seni bisikletimin üzerinde becereceğim. Yeni bir sapkınlığın kilidi açıldı."

"Senin sapkınlığının beni olduğunu sanıyordum?" "Benim tek sapkınlığım sensin."

İçime girdi. İkimiz de temiz havada yüksek sesle inledik. Kalçalarımı tutarak geri çekildi ve sonra kendini derinlere gömdü. Ağzını üzerimde kullanırken olduğu gibi, Riordan etrafta beklemedi. İçime girdi, beni doldurdu ve içimde sadece onun sahip olduğu bir yere ulaştı.

Ayarladığı ritimde motosiklet altımızda gıcırdadı. Başından beri sertti. Yeni bir orgazmın sarmal sıcaklığı ateşlenene kadar sert ve hızlı ve tekrar tekrar.

Biliyordu, tabii ki biliyordu. Riordan gülümsedi ve beni daha sert sikti, hızı aynıydı ama ben adını lanetleyip ikinci kez boşalana kadar baskısı daha fazlaydı.

"Aferin kızıma. Motorum, motorunun her tarafına damlattığın için onur duyuyor. Şimdi üçüncüyü istiyorum."

İçimden çekerek beni ters çevirdi, böylece botlarım yerde ve geri kalan kısmım motosikletin üzerinde yüzüstü duruyordu. Tekrar içime girmesini, ikinci orgazmın zonklaması henüz bitmemiş olan amımı doldurmasını bekliyordum. Bunun yerine, ağzı arkamdan beni sahiplendi. Dili yukarı, aşağı ve içeri doğru kayıyordu.

Beni çok iyi tanıyordu. eyeri kavrayarak kıvranan bir karmaşa olana kadar nasıl oynayacağını, kızdıracağını ve işkence edeceğini biliyordu. Tam o sırada

Başka bir kazaya doğru kayarken, rahatladı ve bir kez daha içime girdi.

"Bunu sikimde hissetmem gerek."

Avuç içleri yanaklarımı şekillendirdi. İkimizin de ihtiyacı olan şeyi kovalamak için bir roket gibi havalanırken içimde kalınlaştı. Sonunda zonkladı ve bu inanılmaz his beni üçüncü kez harekete geçirdi. Sessizce sikiinin üzerinde kasıldım ve o da inleyip kıpırdamadan durdu, gizlemediği bir rahatlamayla içime boşaldı.

Sonra sırtımdan sarktı, derinlere gömüldü ve sertçe nefes aldı.

"Seni çok seviyorum," diyebildim. Yorgunluk kemiklerimi eritmekle tehdit de, bunu bilmesine ihtiyacım vardı.

Riordan durdu ve beni kollarının arasında çevirebilmek için geri çekilerek beni dikleştirdi. O güzel yeşil gözler benimkileri tuttu.

"Beni sevdiğin gerçeğini asla unutamayacağım Cassie. Sen çok güzelsin. Sen . Bilmen gerekir-"

Parmağımı dudaklarına götürdüm. Elim titredi. Beni aynı şekilde önemseydiğini söyleyemezdi.

Ben de kendimi açıklayamadım.

Bir süre hareketsiz kaldı, sanki dile getirmediğim isteğim ona ağır gelmiş gibiydi. Sonra elimi öptü ve alnını benimkine dayadı. "Hadi eve gidelim."

Tanrılara, bunu sonsuza dek sürecek bir anlaşma haline getirmek için kendimi düzeltebileceğimi umdum.

Depoya geri döndük ve Divine'da bir içki içmek için aileme katıldık, kulüp mesai saatleri dışında olduğu için halka kapalıydı. Riordan onların iyi uyum sağlamıştı. Struan bir keresinde ona gülümsemişti bile, bu onun yabancılara karşı yaptığını hiç görmediğim bir şeydi.

Arran ve sert yüzlü bir grup iskelet mürettebat bizden biraz sonra geri döndü, Tyler partiden biriydi.

İnfazcı da bize katıldı. "Size verdiğim bilgilerle her şey yolunda mı?"

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Bir haftadan uzun bir süredir, annemin hikayesini arka plana atmıştım, başka konular ön plana çıkmıştı, ama ben

başını salladı. "Öyleydi. Yardımınız için teşekkürler."

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Arran'ın ofisine gitmek üzere yanımızdan ayrıldı. Barın aşağısında Jamieson homurdandı. "Hey, Riot, Tyler'ı gözlerinle öldürmeye çalışmayı bırak." Riordan bakışlarını kapıyla kırdı.

"Siktir."

Struan kardeşlerimizi bilgilendirdi. "Cassie Ty'a en son geldiğinde sarıldı. Onu etkisiz hale getirmek zorundaydım yoksa Arran bir mürettebat üyesini kaybedecekti."

Jamieson ellerini yanaklarına götürdü. "Skandal. Bunun için yere atlardım. Tyler daha iyi bilmeliydi."

Kızgınlıkla kaşlarımı çattım. "İstediğime sarılabiliyim. Karışan gagalarınıza dikkat edin, sizi mağara adamları."

Yüzünü saçlarıma gömen ve "Senin içinde olan elimle onun boğazını sıkamak istesem mağara adamı mı olurum?" diye fısıldayan Riordan da dahil olmak üzere hepsi güldü.

İnledim. "Bu görüntü çok seksi. Onunla konuşmam gereken bir şey aklıma geldiği için direnmeye çalış."

Yerimden sıçradım ve karanlık zemini geçtim, sonra durdum ve arkama baktım.

Riordan oturduğu yerden beni izliyordu. İfadesi temkinli bir hal almıştı. Ciddi. Sanki onu orada bırakmam ona zarar veriyormuş gibi.

Kalbime bir şey yaptı.

Onun acısı beni de incitti. Annesi öldüğünde geride kalmıştı. Umursamayan iki baba tarafından. Bana olan güveninin ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim.

Parmaklarımdaki titremeyi saklayarak elimi uzattım.

Benimle gel. Lütfen.

Koltuğundan kalkıp yanıma geldi ve beni kolunun altına alıp buklelerime bir öpücük kondurdu, sanki bu küçük jest onun için söyleyebileceğinden çok daha anlamlıydı.

Ve kalbim acıdı, acıdı ve acıdı.

Arran'ın ofisinde kapı açıktı, içeride sadece Tyler vardı.

İçeri girdik ve Riordan'ın kolunu sıkıca etrafımda tuttum.

"Bana verdiğin bağlantı iyi çıktı. Bana annemin ailesi hakkında bilgi verdi. Cassandra Archer'ın babası Spring Hill çetesini yönetiyormuş ama üyelerinin çoğu şu anda görevde ya da ölmüş olabilir. Etrafta hâlâ amcalarım olduğunu düşünüyor gibiydi."

Tyler koyu sarı saçlarını taradı ve telefonunu eline aldı. "Çeteyi sadece ismen ve tarihi bir kalıntı olarak biliyorum. Onlar benim

aktif bir güç olarak radar. Öğrenmek istediğiniz şey nedir?"

Derin bir nefes aldım. "Bağlantı kurduğum kişi annemin öldüğünü bilmiyordu, bu yüzden bana hayatı ya da nasıl sona erdiği hakkında daha fazla bir şey söyleyemedi. Belki ailesi anlatabilir."

"Bakalım bu amcalardan biri hakkında bilgi bulabilecek miyim?" Ona teşekkür ettim ve asansöre yöneldim.

Dairede duş aldık. Yatağa girdik. Riordan beni göğsüne çekti ve uyuyana kadar öpüştük.

O kadar mükemmeldi ki. Çok tatlı ve sevgi doluydu.

Birkaç saat sonra, sabah dokuz buçukta, yastığımın altında telefonum çaldı, beni uyandırmaya yetti ama Riordan'ı uyandırmadı.

Onu yatağımızda bıraktım ve yapılması gerekenleri yapmaya gittim.

OceanofPDF.com

Bölüm 37

C
assie

Terapistimin aramasına kadar geçen dakikaların geri sayımı karnımdaki mide bulantısının tik taklarıydı. Daireden çıkarken, terapistimi çağırdım.

Asansör. Burada hiçbir yerde takılamazdım. Riordan uyanırsa söyleyeceklerime kulak misafiri olabilirdi. Kafamdaki saçmalıkları atlatmak için tamamen filtelenmemiş olmam gerekiyordu.

Kamera kızlarının katında, daha önce yatak odası olarak kullandığım odanın dışında durakladım ama içeriden sesler geliyordu. Seksi sesler bana odanın tekrar kullanıldığını söylüyordu.

Zemin kata indim.

Divine ve Divide arasındaki ana koridorda, depoya bir ıssızlık havası sinmişti. Kuru buzun hafif kokusu, alkol ve temizlik ekibi tarafından henüz temizlenmemiş ve ayak altında çiğnenen diğer her şeyle birlikte havada asılı duruyordu.

Lara gece kulübünün açık duran kapısından içeri bir kutu taşıdı. Barları doldurmak için biraz erken gibi görünüyordu ama el salladım ve diğer yöne döndüm.

Arran'ın ofisinin kapısı kilitliydi ama anahtarı cebimden çıkarıp saklamıştım.

Asansör pırıldadı. Dixie'nin çıktığını görmek için arkama baktım.

Elinin tersini ağzına götürerek hafifçe esnedi. "Hala ayakta ne yapıyorsun?"

Kapının pervazına yaslandım. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

Elini üst kata doğru salladı. "Hepsi farklı saat dilimlerinde olan bir grup uluslararası ziyaretçimiz vardı, bu yüzden hiçbiri makul bir zamanda bitirmeye hazır değildi. Manny az önce sonuncuyu taksiye bindirdi. Ayakta duracak halim yok."

Söz konusu ayaklarını işaret etti, bir çift sevimli gümüş rengi yüksek topuklu spor ayakkabının içindeydi. Yırtık taytı ve omzu açık süveteriyle uyumluydular. Yine sivil kıyafetler. Herhangi bir kıyafeti giydiği anda nasıl sıklaştığını kısıkanıyordum.

Bakışları tekrar bana döndü. "Sana rastladığıma sevindim. Sana verdiğim dersten sonra bir şey beni rahatsız ediyordu."

Bir nefes aldı ve bakışları, düşünceleri üzerinde çalışmaya çalışıyormuş gibi orta zemini aradı. "Seksin her zaman bir performans olması gerektiğini düşünmüyorum. Erkek para vermediğinde değil. Erkek arkadaş olduğunda değil. Yani, onu iyi hissettirmek istemenin yanlış bir tarafı yok, ama işin bir de aşk kısmı var ki, ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Sadece birbirinizden zevk aldığınız unsur mu?"

Gözlerindeki şaşkınlığın bir kısmı kayboldu. "Aynen öyle. Eğer seni önemsiyorsa, bazen işi o yapacaktır. Ve eğer birlikte mutluysanız, o zaman sadece yuvarlanmak ve birbirinizi keşfetmek eğlenceli olur, değil mi?" Parmaklarını bükte. "Geçen gün söylediğin bir şeyi düşünüyordum. Bir erkek arkadaş hakkında."

"Ohemgee. Bir tane ister misin? Sana miyim?"

"Bilmem ki? Aklımdan çıkmıyor."

"Ne ?" Tüm ona verdim, telefonun tik taklarını görmezden gelmekten mutluydum.

"Bir keresinde patron için bir oyun oynadım. Biraz aptalcaydı ama bunu neden yaptığımı düşündüm ve cazibe yüzünden olmadığını anladım."

Burnumu kırıttırdım. "Arran mı? İğrenç."

"Dediğim gibi, onu bir insan olarak istemeye dayanmıyordu. Daha çok bir koruma olarak. Bir erkeğin sağlayabileceği korumaya aldırılmazdım ama belki daha fazlasını istiyorum. Oğlunun senin yanında davranışları hoşuma gidiyor."

Sustum, sözlerinin tonu beni endişelendiriyordu. Ofisin kilidini açarak Dixie'yi de yanımda içeri çektim ve kapıyı kapattım.

"Bir şeyden korkuyorsun."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Eğer bir korumaya ihtiyacın varsa, sana bir tane buluruz."

"Bu sadece koruma için değil ve lütfen endişelenmeyin-Manny beni eve bırakacak. Bundan daha fazlasını istiyorum. Birinin beni önemsemesini. Beni fark etmesini, sanırım. Bunlardan daha fazlası için." Göğüslerini işaret etti. "Bunu nasıl yaptın? Aranızda bir şey olmadan önce Riordan'ı sahiplenmiştin, değil mi?"

Nefesimi kısa bir süre içinde verdim. "İzlenecek örnek ben miyim bilmiyorum. Yine de haklısın. Onu gördüm ve istediğim şeyin tam da onun koca bedeninde olduğunu fark ettim. Onu elimde tutup tutamayacağım ise başka bir mesele."

Gözleri öfkeyle yuvarlaklaştı. "Kızım, o aşık olmuş. Eğer seni incitirse, onu yumruklarım."

Kalbim sıkıştı. "Sorun bende, onda değil."

Terapistim için hazırladığım düşünceler bir anda dökülüverdi. Yaşadığım tüm takıntılar. Fanatik aşk. Hiç bitmeyeceğinden emin olmam. Dixie'ye hepsini anlattım. Bir dakika sonra kendimi durdurdum. "Gerçekten üzgünüm. Senin sorunların hakkında konuşmak istiyorum. Benimkiler değil. Bu saçmalığın üstesinden gelmeye çalışmak için terapistimle bir görüşme ayarladım."

Dixie bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Ben hiç terapi görmedim ama Alisha birçok kez önerdi. Mutlu yaşamak için kendi başına hareket edemediğinde ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu söyledi."

"Mutlu değil misin?"

Gülümsemesi duraksadı. "Olmaya mı çalışıyorum? Hun, bu hayatı hiç istemedim, ama başka hiçbir şeyde iyi olamayacağım, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Bunu istemekle ilgili kısım, gizli görevinle ilgili bir şey mi? Korktuğun şeyle mi?"

Telefonum cebimde yüksek sesle çaldı.

Dixie'nin bakışlarını tuttum. Kapıya doğru ilerledi.

"Kafanı topla ve oğlunu tut. Başka zaman konuşuruz."

Onu durdurmaya fırsat bulamadan çekip gitti. Benim için müzikle yüzleşmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Dr. Hillier, iyi bir uyku çekmiş ve uzun bir fincan kahve içmiş birinin parlak neşesiyle görüşmeye başladı. "Son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçti. Anlat bakalım, nasılsın?"

"Aşık oldum," diye mırıldandım.

Hiç tereddüt etmedi. "Sevginizin nesnesi biliyor mu?" "Evet."

"O da aynı şeyi hissediyor mu?"

"Umarım değildir." Kendi sözlerim karşısında irkildim. Eskiden doğruydular. Artık değillerdi. "Onu ben kaçırdım."

"Cassiopeia, o hala esir mi?"

Komik olmayan bir kahkaha attım. "O iyi. Sorun o değil. Sorun benim. Birlikte olduğumuz süre boyunca bunun bitmesini bekledim." "Bu durumda tetikleyicinizin ne olacağını tahmin ediyorsunuz?"

Her zaman olduğu gibi, iyi doktor konuya hızlı bir şekilde ulaştı.

Geçmişteki her durumda, takıntılarım genellikle küçük bir olay onları öldürene kadar yükselirdi. Hayranı olduğum grupla, Jamieson'ın on dört yaşındayken beni götürdüğü bir tanışma toplantısında yüze geldim. *'Hayranınız olduğum için teşekkürler. Sizi seviyoruz. Yeni albümümüzü dinleyin,'* demişti solist, yüz ifadesi sıkılmıştı ve gözleri çektiği her neyse ondan kızarmıştı.

Benim için öldü. Anında.

Notlarım o kadar da iyi olmadığı için girmek için takıntılı bir şekilde mücadele ettiğim işletme bölümünü, ailemin inandığı gibi zorbalık yüzünden değil, bir profesör benimle kariyer seçeneklerim hakkında ciddi bir şekilde konuştuğu için bırakmıştım.

'Sen doğal bir lidersin. İş yönetimi üzerine yoğunlaşmalısın. Sana bir akıl hocası bulacağım.'

İlgimi bir taş gibi çekti.

Aynı şey okul arkadaşlarım için de geçerliydi. Çok yakınlaştıkları ya da benim için planlar yaptıkları anda onları bırakıyordum. İlgi benimkinden onlarınkine kaymıştı

Riordan ile tetikleyicimin ne olacağını biliyordum.

"Bana beni sevdiğini söylediği zaman." Kelimeleri zorla söyledim.

Sesli bir iç çekti. Tekrar ergenliğe dönmüştüm, onun kararını bekliyordum.

"Bunu kontrol etmenin bir yöntemi olarak onu hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu arıyorsunuz," dedi.

Başımı salladım, onun görebileceği şekilde değil. "Tek yapmam gereken ona artık onu sevmediğimi söylemek ve o da çekip gidecek. Bunu bekliyor zaten."

Bu onu incitir. Ona acı çektirmek beni öldürür.

Doktor Hillier dürüstlüğümden övdükten sonra, çoğu aşırı heyecanlı zihnimi sakinleştirmeyi ve ilişkiye yaklaştığım yoğunluğu geri çekmeyi içeren bir dizi çözüm önerisine başladı. Ona Riordan'dan, belediye başkanı olan babasından ve onu nasıl incittiğimden bahsettim.

beni öldürürdü. Ya hep ya hiç tarzında bir kızdım. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdım.

Sonunda onun tavsiyesine geldik. "Ondan sizi korkutan kelimeleri söylememesini isteyin. Başa çıkma konusunda kendinize güvenene kadar tetikleyiciden kaçının."

Onun sevgisini çok istemem dışında. Ne korkunç bir Catch-22.

"Yakın zamanda annemle ilgili bazı şeyler öğrendim," dedim aceleyle. Kadının uzun zaman önce nasıl öldüğünü biliyordu. "Kafama takıldı çünkü onun hakkında konuşmak, beklenmedik bir anda ortaya çıkabilecekmiş gibi hissetmeme neden oldu."

Ben dile getirene kadar farkına varmamıştım. Doktor Hillier daha fazla bilgi istedi, ben de DeeDee ile ve bana anlattıklarını gözden geçirdim. Bu, beni mahvedebilecek ve kaçmama neden olabilecek şeyler listesindeki bir başka maddeydi.

Çok çabuk, zamanımız doldu.

Doktor bana veda sözlerini söyledi. "Kendinizi çabuk beğenen biri olarak tanımlıyorsunuz ve ilgi alanlarınızı hızla değiştirdiğiniz doğru olsa da, gençtiniz ve hala büyümektedirsiniz. Gençlerin kendilerine uygun bir kıyafet bulana kadar kıyafet değiştirir gibi sık sık kimlik değiştirmeleri normaldir. Kendinizin doğru versiyonunu henüz bulamadığınızı düşünün."

O vedalaştıktan sonra telefonu uzun süre elimde tuttum.

Ofisin arka köşesinden bir gıcırta sesi geldiğinde daha yeni yeni düşüncelerimi işlemeye başlamıştım. Dixie'den sonra kapıyı kilitlemişim ve yalnız olduğumu biliyordum, bu yüzden sıçradım ve boşluğu aradım.

Hiçbir şey yok. Dosya dolabının ya da kanepenin arkasında gizli biri yoktu. Sonra bir öksürük sesi duyuldu. Duvarın diğer tarafından geliyordu.

Kapıya doğru uçarken koridora düştüm ve ofisin arkasında ne olduğunu anlamak için zemini taradım. Uzun duvar asansöre ve ardından Divide'ın girişine giden yolu açıyordu. Diğer yönde ise merkezi merdivenin etrafından dolanarak bodrum katına inen basamaklar vardı.

Hızla gece kulübüne girdim. Solda, arka köşede bir depo vardı. Kapı kolunu tıkırdattım. Kapalı ve kilitliydi.

Kulübün geniş ve boş alanında da kimse yoktu.

Duyulmuş muydum? Buraya girerken gördüğüm tek kişi Lara'ydı. Bunun önemli olup olmadığını zihnimde aradım. Kendimle ilgili bir sürü kişisel bilgi vermişim ama neden başkaları bunu umursasındı ki?

Telefonda söylediklerimden etkilenen tek kişi Riordan'dı. Eğer beni duymuş olsaydı, kulağa çok kolay kötü gelebilirdi.

Sonra başka bir düşünce çözüldü. Öksürük belirgin bir şekilde kadınsıydı.

Rahatlama beni bütünüyle yuttu.

Yukarıya, yedinci kattaki dairemize çıktım. Yatağımızda Riordan uyuyordu. Sessizce soyundum ve yanına tırmandım, hareketlerim beni kollarına alması için onu harekete geçirdi.

"Üşümüştün," diye mırıldandı uykulu bir şekilde saçlarıma doğru.

Bana sarıldı, kendimi düzeltmeye çalışmanın soğukluğunun yerleştiği yerde bana yeniden hayat verdi.

Sert yanağını öptüm. Ağzını benimkine yapıştıracak ve sevgime karşılık verecek kadar uyandı. Öpüşmeler bitmedi, uyuşturucu ve ıslak hale geldi. Onun uykululuğu ve benim uyanıklığım, ikimiz de her şeyin sadece ikimizden ibaret olduğu arada bir yerde olana kadar değiş tokuş etti.

Riordan'ın elleri dolaştı. Beni çıplak bulduğunda onaylayan bir ses çıkardı ve eli beni bacaklarımın arasından kavradı, sahiplenici bir sıkma bir alay haline dönüştü, parmakları ihtiyaç içinde inleyene kadar beni okşadı.

Beni ön tarafıma çevirdi ve arkama geçerek bacaklarımın arasına diz çöktü. Uykulu bir sesle, "Seni sertçe becereceğim. Sakın boşalma. Önce ben sikeceğim, sonra seni yalayıp temizleyeceğim ve sen durmam için yalvarana kadar seni ağlatıp orgazm edeceğim."

Başımı ve omuzlarımı aşağıda tutmak için bir elini sırtıma koyarak kalçalarımı destekledi, sonra sikini giriş yerimle hizaladı. Öpüşmekten ve dokunuşundan ıslanmıştım, bu yüzden alay etmeden içeri itti. Dudaklarım aceleyle nefes alırken aralandı, bu dünyada böyle birlikte olduğumuz zamankinden daha iyi bir his yoktu. Beni o kadar iyi doldurdu ki. Gerginlik artık tanıdıktı ve zevk içimde yuvarlanıyordu. Her duyum parlıyordu.

Yanağım şilteye dayalı ve kığım havadayken gözlerimi kapattım ve her darbeyi hissettim. Vücudumu aydınlatan her darbeyi. Parmaklarım otomatik olarak klitorisime doğru kaydı ama Riordan bunu fark etti ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Gelme."

"Hiç adil değil," diye sızlandım.

"Bunu adil yapacağım. Seni doldurmama izin ver, güzel kız. Siktir, çok sıkısın.

Beni şimdiden boşaltacaksın."

Üzerimde bir heyecan dans etti ve onu sıktım, sözlerinin nasıl durakladığını ve bir inlemeye dönüştüğünü sevdim. İlk önce kendini bırakmadı, ama ben bunun için buradaydım, etrafta değişmeyi ve beni ne kadar ateşli bir şekilde becerdiğini seviyordum.

Gırtlaktan bir çığlık atıp sertçe içime girdiğinde ve sonra durgunlaşıp nabızı atmaya başladığında ben de neredeyse boşalıyordum. Nefes nefese kalmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Riordan kıcımlı avuçladı, bir yandan nefes alırken bir yandan da yanaklarını okşadı. "Başını aşağıda ve kıcımlı yukarıda tut. Yaklaştığında bana söyle. Her seferinde dilimi içinde istiyorum."

Geri çekilerek omurgamı öptü, sonra daha da aşağı indi. Parmakları sırlıklam ve hassas etimin üzerinde gezindi.

" sızıyorum. Kötü Cassie, ortalığı batırıyorsun."

"Temizle beni o zaman."

Nefesimi tuttum. Dölünü amımın içinde aşağı yukarı yaydı, daha fazlasını toplamak ve içime masaj yapmak için içeri daldı. Zonkluyordum, çaresizlik bir dalga halinde yükseliyordu. Bana her zaman çok şey hissettirirdi. Çok fazla. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve her seferinde onu daha çok istememe neden oluyordu.

Dölle ıslanmış parmağı arka girişime bastırdı. Aynı anda Riordan'ın dili amımın üzerinde kayıyordu, sıcak ve ıslaktı ve ikimizin birleşimini yalıyordu. İnledim ve o da parmağını kıcıma soktu.

"Denemeye hazır olduğunda bir gün buraya girmeye niyetliyim," diye etime karşı uyardı.

Birincisine ikinci bir parmak daha ekledi ve beni gerdi, derinlere inmedi ama terlememe ve yumruklarımınla çarşafı kavramama yetecek kadar.

Bir yandan da beni yalamaya devam ediyordu. Ta ki klitorisime gelip sertçe emene kadar.

Sırtım eğildi. Sözsüzce haykırdım, sıcaklık beni batırdı.

Kalçamı sıkıca kavradı ve dilini içime doğru kaydırđı, beni aşağı çekerken hızlı orgazmımı yakaladı. Onun kıcımla oynamasındaki bir şey bunu yeni bir deneyim haline getirdi ve ben bunun zevkinde boğuldum.

Kıvrınmam bittiğinde beni serbest bıraktı ve memnuniyetle kıkırdadı.

"Bu bir taneydi. Şimdi yine kirlenmişsin ve kalçalarına kadar boşalmışsın. Sanırım baştan başlamam gerekiyor."

Yaptı. Uyardığı gibi yapana ve durması için yalvarana kadar defalarca.

O da yumuşadı. Yatağa geri geldi ve aletini tekrar içime soktu.

Bedenim son bir memnuniyet nabzı attı.

Riordan yanağını öptü, sesi alçaktı. "Bana duymak istediklerimi söyle."

"Seni seviyorum. İlk gördüğüm andan beri sana tapıyorum."

Nefes verdi, o tanıdık rahatlama kalbime mutlu bir şeyler yaptı.

"Yarın gece senin doğum günün. Eğer uslu bir kız olursan, sana bir hediye vereceğim. Eğer çok iyiysen, muhtemelen sana aşık olduğumu ve ne olursa olsun seni tutacağımı söylemek gibi saçma bir şey yapacağım."

. Nefes bile almadım.

Sonra yavaşça kol ve bacaklarımı tekrar hareket ettirdim. Ona sarıldım. Sertçe. Söyleyemediğim bir mesaj verdim ve tepkime ne kadar ihtiyacı olduğunu anlatan sert bir öpücük kazandım.

Onun için değişecektim. Değişmek zorundaydım yoksa ikimizi de mahvederdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 38

C
assie

Karanlık etrafımı sarmıştı, Shade'in arabasının motoru gözetimimiz sırasında neredeyse sessizdi. İleride, deneğimiz depodan hışımla çıktı ve taş döşeli caddeyi geçti, telefonu kulağında ve neon-pembe ışık çirkin bir kaş çatmayı aydınlatıyor.

Piers Roache, bayanlar ve baylar. Bu gecenin eğlencesi.

Shade, Piers'ın gözden kaybolmasını bekledi ve sonra elektrikli aracını çekti. Avımızı takip etmek için her şey daha iyi.

"Manny onun girişini reddetti."

Dudağımı büktüm. "Kulübümüze girebileceğini düşünmesi büyük cesaret. Sence belediye başkanını arıyor mudur?"

"Neredeyse kesinlikle."

"Ya onu aramaya gelirse?"

"Başkan Makepeace üç kızın şovuna daldı. Telefon yok. En az otuz dakika boyunca arkadaşının kışının üstünde olduğunu bilmeyecek."

Otuz dakika. Fırsat penceremiz.

Bana telefonunu uzattı, takip ekranı açtı ve hareket halinde yeşil bir bip vardı. Şimdiye kadar Piers'a bir takip cihazı taktığını bilmiyordum ama bu önseziyi takdir ettim.

"Neden öldürmek istiyorsun?" İnfazcı bakışlarını sokaktan ayırmadı.

"Piers'i mi yoksa genel olarak mı?"

"İkincisi."

"Ben de aynı sebepleri düşünüyorum." "Bir dürtü mü?"

"Kötü insanları gezegenden uzaklaştırmak için derin bir ihtiyaç."

Direksiyona vurdu. "Çocukken bende farklı bir şeyler olduğunu biliyordum ama bunu ortaya çıkaran başkalarının davranışlarıydı. Annemin eğlence olsun diye sırtımda sigara söndüren bir erkek arkadaşı vardı. Korkunç ve acı vericiydi ama aynı zamanda onu öldürmek istediğimi ve bunu durduramayacağımı fark ettiğim noktaydı. Kafamdaki bir şeyi kırdı ya da belki de serbest bıraktı. Şimdi bir can aldığımda, verdiğim acı ve korkuyu, söz konusu piçin neden olduğu tüm acıların yanlışlarını düzeltmek olarak görüyorum."

Sözlerini düşündüm ve başımı öne eğdim. "Sen evrenin dengesi ve kontrolüsün. Bunu sevdim. Benimki de benzer. Altı yaşındayken başıma gelen bir olay vardı. Sosyal hizmet görevlileri beni tekme tokat ailemden kopardılar. Polisler Sin'i yere yatırdılar, böylece peşimden gelemedi. Diğer erkek kardeşlerim ve baldızlarım geride tutuldu ve yüzlerindeki korku acı vericiydi. Bu duyguyu ve yıllar sonra babamızın yaptığı söylenen gerçeğe nasıl eşleştiğini asla unutmayacağım. Çok kişinin canını yaktı. Beni etkileyen bu cüretkârlık. Kibir."

"Bu senin tetikleyicindi. Biri çizgiyi aşıyor ve yaptığı yanına kâr kalıyor," diye gözlemledi Shade.

Bir nefes aldım. "Güzel tırnaklar ve sevimli ayakkabılarla içeri girmek ve başkalarını inciten insanların kalplerine korku salmak istiyorum. Benim ne olduğumu bilmelerini ve yaptıkları şeylerin sonuçları olduğunu fark etmelerini istiyorum. O sonuç benim."

Bana gizlenmemiş bir hayranlık ifadesi fırlattı. "Siktir, evet. Bunu çalışırken görmem lazım. Aynaya bakmak gibi bir şey diyecektim ama senin ayakkabılarına uyacağımı sanmıyorum."

Bir köşeyi dönüp trafiğe karıştı. Piers yolun ilerisinde hâlâ görüş alanındaydı. Bir tacizci, kaldırımdaki öfkeli yürüyüşünde diğer insanları yolundan çekmeye zorluyordu.

Bir otobüs görüşümü engelledi, ben de tekrar Shade'e odaklandım.

Bir an için aynadaki yorumu zihnimde tekrarlandı. İnfazcının siyah saçları ve mavi gözleri vardı. O da İskoç'tu.

Tıpkı ben ve kardeşlerim gibi. McInver'ın çocukları.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Babanın kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet, annemi becerip sonra da onu yüzüstü bırakan bir beleşçi. Neden soruyorsunuz?"

"Ailemin sıralamasına kolayca girebileceğin dışında bir neden yok. Jamieson'la aramızda büyük bir boşluk var ve bir gün başka bir kardeşin ortaya çıkıp çıkmayacağını hep merak etmişizdir." Aramızda bir işaret yaptım. "Psikopat unsuru da uyuyor."

Kapalı bir ses çıkardı. "İkimiz de psikopat değiliz. Bir keresinde bu kelimeyi araştırmıştım. Vicdan azabı duymadan öldürebilenlere uyuyor ama hepsi bu. Ben kendimi daha çok bu rol için eğitim almış biri olarak görüyorum. Piers şimdi nerede?"

Bakışlarımı telefona çevirdim. "River Caddesi'nde hızla ilerliyor. Bir taksinin içinde olmalı."

Shade caddenin dışına ve kesişen bir rotaya işaret etti. "Sıradaki soru. Kimi öldürmek istiyorsun?"

Koltuğuma tutunarak ona avcı-avcı fikrimi anlattım. Avımı bulmak için nasıl isimsiz ihbarlar alacağımı.

İşim bittiğinde dudaklarını büzdü. "Planın çok geniş. Etrafta dolanıp zaman kaybedeceksin. Bir uzmanlık alanı seçersen daha hızlı ilerlersin. Raporları inceleme işini başkasına ver."

Gözlerimi kırpıttım. "Kariyer tavsiyesi için teşekkürler. Kendime bir yönetici bulacağım. Sanırım eski mahkûmlar oldukları için ayıklama işi sizin için çoktan yapıldı. Listemden nasıl seçim yapacağım?"

"En çok kimden nefret ediyorsun?"

Cevabımı düşünmeme bile gerek yoktu. "Güç sahibi erkekler, babam gibi. Tamam, bu kolaydı. Zenginlere öncelik vereceğim."

Shade'in çenesinde bir kas kasıldı. "Dışarı çıkardığım adamlar nadiren zengin puştlar oluyor. Dava açılrsa bile bu tipler hapse girmez. Yargıçlarla aynı kulüplere sık sık . Aynı çevrelerde arkadaşları vardır."

"Planıma dahil olmak istiyorsun. Riordan meşgulse belki senin de kas gücü olarak gelmene izin veririm." Gülümsememi gizleyerek tırnaklarımı kontrol ettim.

Telefonum çaldı. Aramayı cevapladım. "Cassiopeia'nın acı evi. Bugün size nasıl zarar verebilirim?"

Hattın diğer ucundaki Tyler bir kahkaha attı. "Senin için bir telefon numarası var. Patrick, Cassandra'nın ağabeyi. Bir iskele şirketi işletiyor ve ikinci ligde bir satıcı. Uyarayım, kısa bir geçmiş araştırması yaptım ve eğer dost canlısı bir aile üyesi arıyorsan, bu kişinin o olacağını sanmıyorum."

İçimi çektim. "Bana bırak."

"İlk karısı onu aile içi şiddetle suçlamış ama o bu suçlamadan kurtulmuş. Futbol maçlarında kavga etmekten iki mahkumiyeti ve birkaç uyarısı var."

"Vahşi bir satıcı. Harika. Aile toplantısı için sabırsızlanıyorum."

Ona teşekkür ettim ve hattı kapattım, Tyler'ın Patrick Amca'nın telefon numarasıyla gönderdiği takip mesajına baktım. Kız kardeşi hakkında diğerlerinden daha çok şey biliyor olmalıydı. Belki onu özliyor ve babalarının yaptıklarından pişmanlık duyuyordu. Hatta onun nasıl öldüğünü bile biliyor olabilirdi.

Biz Piers'in taksisini takip ederken Shade beni sessizce düşünmeye bıraktı. "Belediye başkanının evine doğru gidiyor."

Başımı kaldırdım ve çevremize baktım. Deadwater'ın merkezindeki yüksek binalardan ve beton sokaklardan ayrılmış ve yapraklarla kaplı bir banliyöye girmiştik.

Buraya en son Riordan'ın peşinden pervasızca koşarken gelmişim. Belediye başkanının tablosunu çalmış, sonra da ay ışığında bisikletle uzaklaşmıştık.

Kalbim sıkıştı. Öğleden sonra uyanmıştık ve yatakta oyalanacak vaktimiz yoktu. Benim Shade ile planlarım varken o kardeşimle birlikte şehre gidiyordu.

Bir an bile onu düşünmeyi bırakmadım. Ya da söylediklerini. Yine de ona mesaj atmamıştım.

Gece yarısı, ki hızla yaklaşıyordu, doğum günümdü ve bizi kendi kendimizi yok etmemizi sağlayacak sözler söylemekle tehdit etmişti. Bunu istememiştim. Yüzünün artık beni büyülemeyeceği düşüncesine dayanamıyordum. Ya da kollarının ya da kalbinin. Unuttuğum bir başka moda haline geri dönmesine.

Telefonumdan onun izini sürdüm. Daha önce Struan'la birlikte Belediye Binası'na, ardından başka bir ofise ve bir nezarethaneye gitmişlerdi. Takip cihazı ekranda belirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Trafik ışıklarında durduk ve telefonumu Shade'e uzattım. "Rio ve Struan'ın nerede olduğuna bak."

Alçak bir ısıklık çaldı. "Belediye başkanının evinde parti zamanı. Misafir beklemeleri için onlara mesaj göndereceğim."

Nasıl bastıracağımı bilemediğim ani bir sinir patlaması yaşarken hızlı bir mesaj gönderdi.

Piers birkaç dakika içinde onlara katılacak ve biz de arkalarından gelecektik. Kana susamıştım, erkeğe şehvet duyuyordum ve her ikisinin de plana göre gitmesi gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 39

R*iordan*

Vahşi zombi kılıcını havaya kaldıran Struan, belediye başkanının takım elbiselerinden birini daha tatmin edici bir yırtıkla kesti. "Yani yarın

büyük seçim kampanyası sunumuna başlıyor. Ne giyeceğini merak ediyorum. Armani değil. Ne de Zegna. Bekle, bir Ralph Lauren kaldı. Ah, yazık. Bu tereyağı gibi kesiyor. Güzel malzeme. Neredeyse takım elbise sahibi olmak isteyeceğim."

Belediye başkanının karanlık yatak odasının karşı tarafında, ağır bir saat kasasını açtım ve iki sıranın ilkinin, sıradaki bazı boşlukları çıkardım. Bir Rolex. Parlak, küçük bir taş sembolü ve geniş bir metal kayışı vardı. Onu üzerine koydum, çekicimi kaldırdım ve camını kırdım. Sonra, pençe ucuyla bağırsaklarını deştim ve yıkımın tadını çıkardım. Pahalı saatin mekanizmasının küçük parçaları çınlamaya başladı.

Gece boyunca belediye başkanının hayatını mahvetmiştim. Önce Struan'la birlikte Belediye Binası'ndaki ofisini dağıttık, dizüstü bilgisayarını çalıp nehre attık. Kabinesindeki gizli dosyalar kasabanın dört bir yanına, bankların üzerine ve bar tuvaletlerine bırakılmıştı, gizli bütçe toplantıları ve karakter suikastları bunların içindeydi. Kullandığı iki arabanın yakıt depolarına çimento tozu dökmüştük -bu motorlar bir daha asla çalışmayacaktı- ve şimdi de evine geçmiştik.

Cassie'nin küçük numaralarının rahatsız edici olduğunu düşündüyse, bir de benimkileri görene kadar beklesin.

"Orada durma." Sözlerimi yeni bir saate vurarak noktaladım. "Everly'yi iş ortağına sattığında olduğu gibi, onun da tecavüze ve korkmuş hissetmesini istiyorum. Hayal kırıklığına uğrasın ve umutsuzluğa kapılsın, tıpkı anneme kürtaj yaptırmasını söylediği zamanki gibi. Beni neredeyse evsiz bıraktığında benim olduğum gibi çaresiz. Onun için güvenli bir yer kalmamasını istiyorum."

Struan şık kazaklardan oluşan bir rafa yöneldi ve bir tanesini ortadan ikiye böldü. "Şimdiye kadar Arran'ın onu depodan men ettiğini öğrenmiştir."

Bu akşam yola çıkmaya hazırlanırken, Arran belediye başkanını alaşağı etme konusunda bize bilgi verdi. Adamın genelevde yer ayırttığını biliyordu ve bize oyun alanı açmak için devam etmesine izin veriyordu. Ancak daha sonra, çete karşıtı politikası nedeniyle işinin artık hoş karşılanmadığını bildirecekti.

Bu bir kavga demekti. Anladığım kadarıyla, Arran'ın yarı yasal operasyonlarına belediye başkanı tarafından göz yumulmuştu çünkü adam bunlardan fayda sağlıyordu. Kesilirse, ne yapacağını kim bilebilirdi. Ama ilk taşı belediye başkanı atmıştı. Bütün suç ondaydı.

Görevlerimize devam ettik, her kişisel eşyayı yok ettik ve onları keşfedilmeye bıraktık.

Struan son giysi parçasını da yere attı. "Bu iyi ama daha iyisini yapabiliriz. Ailem ve ben babamızın kullandığı her eşyayı yaktık ama bu içimizin rahat etmesi içindi çünkü o zaten toprağın altındaydı. Onun hakkında topladığımız kanıtları birkaç yanlış düzeltmek için kullandık. Bu sana yardımcı oluyor mu, Riot? Başka ne istiyorsun?"

Omuz silkтім. "Yarınki etkinlik bir aile ve toplum semineri. Politikacılar ve iş dünyası liderleri için resmi bir şey. O konuşurken sahneye çıkıp kendimi hiç tanımadığı oğlu olarak tanıtacağım."

"Ne amaçla? Seni umursamasını mı istiyorsun?"

Bunu düşündüm. "Hayır. Onun alaşağı edilmesini ve rezil edilmesini istiyorum. Yaptığı her şey için ama daha çok kötü bir insan olduğu için."

"Onu öldürmeye ne dersin?"

Nefes alışım hızlandı. "Düşündüm ama kız kardeşin gibi kana susamış değilim."

Dilini şaklattı. "Shade'le birlikte iş ortağını alaşağı ettikten sonra bu gece çok mutlu olacak."

Hafifçe küfrettim. "Shade ile dışarıda olduğunu biliyordum ama nedenini sormadım." Bana mesaj da atmamıştı.

Bu bilgi midemi bir top haline getirdi.

Cassie'nin benimle temas kurmaya ihtiyaç duymadan uzun süre kalması hiç hoş değildi. Onun cırt cırtlı kız arkadaş rolüne alışmışım ve kendimi de aynı derecede çaresiz hissediyordum. Benim de ona ihtiyacım vardı. Akşam boyunca birçok noktada, onun küçük güzel yüzünü bir pencereden bakarken görmeyi ya da bir gölgeden bana doğru fırlamasını bekledim. Hiçbir temas olmaması beni endişelendiriyordu.

Struan belediye başkanının gömme dolabının derinliklerine doğru ilerledi. "Sadece şunu söyleyeceğim. İntikamınız yeterli değil. O bir pislik. Kız kardeşine yaptıkları yüzünden nefes almasına bile izin verilmemeli. Benimkine zarar veren herkesin işini bitiririm. Daha büyük düşün. Şansın varken doğru eylemi yapmadığın için pişman olmanı istemiyorum."

"Gerçekten istediğim şey, yaptığı tehlikeli anlaşmaları anlamak ve bunları ifşa etmek. Bu öldürücü olurdu. Belki onu hapse bile gönderebilirim. Ama finansal anlaşmalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Bana uzun uzun acı dolu bir bakış attı, gözleri el fenerinin ışığıyla parlıyordu. "Biz konuşurken, kız arkadaşın bilgi vermeye ikna edilebilecek kişinin peşinde. Bir ada olmayı bırak ve ondan yardım iste."

Kız kardeşim de beni aynı şekilde suçlamıştı ama Cassie'ye hayattaki herkesten daha fazla sır vermişim. Bunu gözünü kırpmadan yapardı ama bu onu tekrar suçlarıma bulaştırmak anlamına geliyordu ve çalınan tabloyla onu zaten riske atmışım. Yine de bu gece adam kaçırıp cinayet işleyen oydu. Aradaki ölçek farkına neredeyse gülecektim.

Yavaşça başımı salladım. "Başımı sallayacağım."

"İyi adam. Şimdi yap yoksa çoktan bıçaklanmış olabilir."

Telefonumu çıkardım, ondan bir mesaj gelmeyince irkildim ama sözlerime dikkat ederek isteği mesaj attım.

Hemen bir cevap gelmedi.

Struan gardırobu karıştırdı. "Eğer iyi bir şey yapmadığını düşünüyorsak, belki burada yardımcı olabilecek bir şey de vardır."

El fenerini arka tarafa gizlenmiş bir dosya dolabına tuttu. Ona baktım, sonra yaklaştım ve üst çekmeceyi çekiştirdim. Kilitliydi ama keskin bir çekişle mekanizma kırıldı.

İçinde kağıt yığınları vardı. Göz gezdirdim ve arkada bir şey fark ettim. Mektuplar. Geçmişte kaldı, çünkü kim el yazısıyla mektup gönderirdi ki?

Artık mı? Eski olmalılar. Neredeyse onları görmezden gelecektim ama yığın kaydı.

Yığındaki üçüncü nefesimi kesti.

Fildişi renginde, damgalı ve franklı bir zarftı ve belediye başkanına gönderilmişti. Ama beni kısa kesen el yazısıydı. Annemin el yazısı.

Hemen anladım. Okuldan önce okumam için bana mesajlar bırakırdı. Hastanedeki vardiyalı çalışması ya geceleri çalıştığı ya da kız kardeşim ve ben uyanmadan gittiği anlamına geliyordu, bu yüzden her gün küçük sevgi mesajları veya coşkulu git-gel notları bize değer verdiğini hatırlatmak için kahvaltı masasında bekliyordu.

Eskiden bunu yaptığını unutmuştum, ama onun elinde olduğundan daha emin olamazdım. İçimde bir acı yankılandı. Mektubu arka cebime tıktırdım.

Alt kattan bir kapı gıcırdayarak açıldı.

Sustum. Struan da öyle yaptı. Cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açtı ve ekranında bir şeyler okudu. Suç ortağım kısık bir sesle kıkırdadı.

"Piers Roache. Avcıları çok geride değil. Shade bir dakikalık tahmini varış süresi verdi."

Kalbim küt küt atıyordu.

Akşam boyunca intikamımı, protesto eylemlerimi soğukkanlılıkla gerçekleştirmiştim. Ama Cassie'nin burada olduğunu ve vahşi bir adamla yüz yüze gelmek üzere olduğunu bilmek beni ürpertti.

Kendi telefonumu buldum ve onu takip ettim. Bir sokak ötedeydiler, muhtemelen ödülleri alabilmek için yavaş gidiyorlardı.

Benim mesajım alınmasına rağmen ondan hâlâ bir mesaj gelmemişti ama şimdi bunu düşünemezdim.

Muhtemelen Piers anahtarları salondaki masaya bırakırken çıkan tıkırtıyı bir motor sesi ve bir telsiz sesi takip etti.

Kanım dondu.

Sokakta devriye gezen güvenlik ekibinin mola verdiğini gördükten sonra eve girmiştik. Belediye başkanı hala kendi özel güvenliğini tutmamıştı, ki bu da son hırsızlık olayım düşünüldüğünde hiç mantıklı değildi.

Dikkatle ağır perdenin etrafından dolaştım ve aşağıya baktım. Caddede iki güvenlik görevlisi bir araçtan inmiş, aynı amblemi taşıyan ikinci bir araba da arkadan geliyordu. Lanet olsun.

Ya Piers onları çağırmıştı ya da içeri girmelerinin başka bir nedeni vardı. Ne olursa olsun, bu Cassie'nin bir tuzağa doğru yürüdüğü anlamına geliyordu.

Uzaklaştım ve gördüklerimi Struan'a fısıldadım. Ekranımda Cassie'nin takip cihazı arka bahçede pırıldadı.

"Onlara yardım etmeliyiz."

Karanlıkta kardeşinin gözleri parlıyordu. "Sonucu belirtin."

"Cassie ve Shade Roache'yi yakalayın ve görünmeden buradan çıkın."

Bir kez başını salladı, Piers'in evin içinde dolaşırken çıkardığı sesler bir öfke hırıltısıyla noktalanıyordu. Çöpe atılmış Konsey Odası'nı bulmuştu. Birkaç saniye sonra güvenlik görevlileri binaya girmiş olabilirdi.

"Bu da bizi dikkat dağıtıcı yapar. Çocukları Roache'den uzağa götürmeliyiz. Yakalanırsak, bir yıkım yığından uzaklaşacağımızın farkında olmalıyız. Polisi gitmemize izin vermesi için ikna etsek de, belediye başkanı bunu kimin yaptığını tam olarak bilecek." Başını eğdi. "Sevgili babacık oğluyla bir gün erken tanışabilir."

Umurumda değildi. Tek istediğim Cassie'nin güvende olmasıydı. Ona son ve hızlı bir mesaj gönderdim.

Ön tarafta ziyaretçilerle ilgileniyoruz.

Saat gece yarısını gösteriyordu. Nefesimi içime çektim ve söylemem gerekeni söyledim.

Seni seviyorum, vahşi kız. Doğum günün kutlu olsun. Sakın yakalanma.

İskelet bandanalarımızı çekiştirip yatak odasından çıkmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Alt kattan gelen ışık koridoru aydınlatıyordu. İkimiz de tereddüt etmeden merdivenlerden aşağı indik, tam ön kapıya yönelmiştik ki solumuzda bir kapı açıldı, iki figür elinde telefonuyla şaşkın şaşkın duran şehirli çocuğu irkiltti.

Cassie'nin bakışları benimkilerle buluştu.

Kalmak istedim. O ve Shade her şeyi halletmiş olsalar bile ona yardım etmek istedim.

Sessizliğinin beni ne kadar derinden yaraladığını ancak güvenlik görevlilerini uzaklaştırdıktan sonra fark edebildim.

Onu sevdiğimi söylemiştim.

Bu sefer karşılık vermemişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 40

C
assie

Piers'i zapt etmek hayal kırıklığı yaratacak kadar kolaydı. Domuz gibi ciyakladı, ben boğazına vururken boğazını kavrayan Shade'i zar zor titretti.

tecavüzcüyü bir iğne ve hızlı etki eden bir ilaçla dışarı çıkarır.

Yere düştü. Yüzükoyun
yatan bedenine
tükürdüm.

Geldiğimiz gibi çıktık, Shade, Riordan ve benim bir zamanlar tırmandığımız çitin alt panellerini tekmelemiştik. Bahçeyi gözetleyen kameralar da aynı şekilde kırılmış ve asılı bırakılmıştı. Arabaya bindiğimizde hiç vakit kaybetmeden lüks mahalleden çıkıp şehirden ayrıldık.

Shade, Piers'in işini kayıkhanede bitireceğimizi çoktan açıklamıştı ve parmaklarım beklentiyle titriyordu.

Onlar da az önce okuduğum kelimeler
karşısında sarsıldılar. Riordan beni
seviyordu.

Bir kısmı korku, bir kısmı sevinç olan karışık duygular beni tehdit etti ve kana susamışlıkla birlikte kargaşaya düştü.

Telefonumu buldum. Tekrar okudum. Ve tekrar. Ve
tekrar. Lanet olsun, Rio.

Dikkatimi dağıtmak için Tyler'ın bana gönderdiği numaraya tıkladım ve amcama çok kısa bir mesaj yazdım. Sadece kısa bir açıklama.

Cassandra'nın kızı. Muhtemelen berbat bir insan olacaktı ama temas kuruldu.

Bunun çaresizlikten gerçeği şüphesiz kötü bir fikirdi.

Başımı koltuğa yaslayıp kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Yerleşemiyordum. Düzgün düşünemiyordum. Aklım tekrar tekrar Riordan'a gidiyordu.

Onu başka bir yere zorlamaya çalıştım. Lottie'nin hastaneye gitmesi ama iyi olması, Genevieve'in nişanlanması ve Everly'nin hamileliği. Bunlar sonsuza dek mutlu olanlardı ve ben onlar için sevdim. Bronson'ı düşündüm, yakalandı, katil sokaklardan uzaklaştırıldı. Dixie'nin paylaşmaya söz verdiği sorun ve bariz korkusu için endişelendim. Bana karşı çok tatlı ve nazikti. Keşke onunla daha uzun süre konuşabilseydim, ama daha sonra mutlaka zaman bulacaktım.

Tekrar tekrar erkek arkadaşına döndüm ve onun mükemmel ağzından dökülen kelimeleri hayal ettim.

Seni seviyorum.

Tanrım. Onunla olan mesaj dizime tıkladım. Cevap yazmaya başladım. Sildim. Tekrar başladım.

Özür dilerim.

Ne için üzgündüm? Korku yükü taşımam mı? Kendimden şüphe ettiğim için mi? Haklı olduğum için mi? Bilmiyordum.

Metni bitiremedim.

Piers'ı öldürmek benim kurtuluşum olacaktı. En azından bu sayede ne yaptığımı tam olarak biliyordum. Onu gezegenden uzaklaştırırken kaybolacaktım.

"Yönteminiz nedir?" Ağzımdan kaçırđım.

Shade gizlice bana baktı. "Sonu için mi? Ona haklarını okuduktan sonra öldürürüm. Ne kadar hızlı ya da yavaş olduğu ruh halime ve zamanıma bağlı. Gerçi şimdi düşündüm de, çok uzağa gitmeden önce aletlerinin nehirde kaybolduğunu görmelerini seviyorum. Arran da öyle. Kendi ritüelinizi seçebilirsiniz."

Bizi gecenin karanlığına doğru sürdü, Ölüsu Nehri'nin kıvrımını takip etmek için yamaçtan aşağı indi. "Struan'dan bir mesaj aldım. O ve Riot, botun içindeki arkadaşımıza birkaç soru sormamızı istiyorlar. Belediye başkanının karanlık işler çevirdiğini düşünüyorlar ama ayrıntılara ihtiyaçları var."

Nefes verdim, zihinsel kapasitemin bir kısmı geri dönüyordu. Riordan da bana aynı şekilde mesaj atmıştı. Bunu yapabilirdim. Piers'a işkence etmek . O hak etmişti.

ve Riordan babası hakkında cevapları hak ediyordu.

İleride, bir araba yolun dışındaki bir çıkışa girdi. İskelet ekip bize destek oluyordu. Otoparka girdik ve araçlarımızdan indik. İki mürettebat üyesi bir teneke kutuda ateş yaktıktan sonra nöbet pozisyonlarını aldılar. Shade, Piers'ı arabadan aldı ve ne kadar ağır olduğunu söyleyerek onu harap ahşap yapıya taşıdı.

Nefes alışım tekrar hızlandı.

İşte buydu. Uğurlu hissettirdi. Uğursuz hissettirdi. Bunu tecavüzcülere ve tacizcilere tekrar tekrar yapacaktım ama ilk seferimin bir şekilde işaretlenmesini istiyordum. Önemli.

Kapıyı açtım ve bizi içeri aldım.

Su, karanlık iç kısımdan aşağıya doğru akıyordu ve nehrin keskin kokusu burnumu gıdıkladı. Derin bir koku aldım, sonra göz kırptım, koku doğru değildi.

İçinde başka bir şey vardı.

Bakırımsı. Kan gibi.

Beklentiyle içim daraldı. Bu yanlıştı. Buraya daha önce de gelmişim ve her yer kanıtlardan temizlenmişti. Öyle olmalıydı. Shade'in bir süreci vardı.

Ona geri döndüm. "Burayı en son kullandığınızda temizlikten kim sorumluydu?"

Kaşları birbirine çarptı. "Kendim yaptım."

Yüz ifadesi değişti ve benimle aynı anormalliği fark ettiğini söyledi.

İçimdeki önsezi duygusu büyüdü. Basamakları dönerek tekne indirme platformuna tırmandım.

Botlarım metal geçitte çınladı. Dizlerim titriyordu. Aşağıda soğuk nehir akıyordu, açık alan gölgelerle doluydu.

Cesedi saklayacak kadar karanlık değildi.

Kızağın kenarında, aşağıdaki köpüklü dalgalara doğru kayma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir kadın yayılmıştı. Çıplaktı. Kımıldamadan.

Boğazında kırmızı bir dilim

parlıyordu. Oh Tanrım, hayır.

Büyük bir şok içinde ellerimi ağızma götürdüm ve hızlıca fark ettiğim için tökezledim.

Nabzım diğer tüm sesleri bastırdı. İniltilerim, ölümcül su, Shade'in mırıldandığı öfkesi, her şey.

O olmaz. Lütfen.

Shade kolumu tuttu.

Öfkeli ve gözyaşları içinde, asık suratlı infazcıya doğru döndüm. "Yapma. Sakın buna cüret etme."

Sesim çatallaştı.

Geriye döndüm. Dixie'nin cansız bedenine ulaşana kadar bir ayağımı diğerinin önüne koydum.

Onun yanında yere çöktüm, dizlerimin bağı çözülde ve metale sertçe vurduğum. Güzel yüzü benden uzağa eğilmiş, boynunu uzatarak onu sonlandıran kesiğı gösteriyordu.

Aldığım onun kanının kokusuydu. Açık zeminde kan kaybından ölmüştü.

Titreyen ellerimle onu örtmek ve arkadaşına son bir parça saygınlık kazandırmak için ceketimi çıkardım.

"Çok özür dilerim." Sesim titriyordu. "Çok üzgünüm." Öldürülmüştü. Buraya atılmıştı.

Düşüncelerim Deadwater'ın seri katili için bunun ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar kötü bir şekilde hırladı, sadece dört kadının hayatının bu şekilde sona erdiğini düşündüm. Hayır, dört değil. Artık beş. Arkadaşım.

Ceketi dikkatle gövdesine yerleştirdim.

Parmaklarım tenini sıyırdı.

Kısa bir nefes aldım. "Hâlâ sıcak."

Arkadan Shade'in ayak sesleri duyuldu. Ekibe destek çağırımları için bağırıyordu. Belki de polisi. Sözlerini anlayamadım.

yerleşti. İki parmağını koluna koydu. "Katil bunu az önce yapmış olmalı." Ona bakakaldım.

Shade'in bakışları bileğinden yüzüne doğru kaydı. "Bekle."

Kafam karışmıştı, dikkatinin nereye gittiğini takip ettim.

Dixie'nin harap olmuş boğazında kırmızı kabarcıklar oluştu. Hava. Göğsü hafifçe kalktı.

Şok beni çarptı.

"O ölmedi," diye kekeledim. Sonra Shade'i omzundan tutup sarstım. "O yaşıyor. Bir ambulans çağırın. Onu hastaneye götürmeliyiz. O ölmedi."

Ayağa fırladı ve uzaklaştı. Harekete geçmek için yanıp tutuşurken Dixie'nin elini elime aldım. Kanamayı durdurmak için boğazına bastırmak istedim ama ya dokunuşumla onu öldürürsem?

"Beni dinle, yardım alacağız. İyi olacaksın. Duyuyor musun? Seni hastaneye götüreceğiz."

Kelimelerin yarısını hıçkırarak söyledim.

Dixie'nin dudakları kıpırdadı. Bu hareket, ince boynundan aşağı bir kanın daha akmasına neden oldu.

Elini sıktım, keşke ilk yardım hakkında bir şeyler bilseydim. Durumu daha da kötüleştirebilirdim. Sırf ben denediğim için ölebilirdi. "Konuşmaya çalışma. Bana söylemek istediğin her şeyi sonraya sakla. Seni bırakmayacağım. Bunu atlatacaksın. Yemin ederim."

Bundan sonraki her şey bir film sahnesi gibi geçip gitti.

Piers'in yüzükoyun yatan formu iskelet ekibin bir üyesiyle birlikte ortadan kayboldu, nereye gittiği umurumda değildi. Diğerleri geldi. Mavi ışıklar parladı. Çınlayan bot sesleriyle birlikte telaşlı sesler geldi.

İki iri yarı ambulans görevlisi bana katıldı, arkadaşımı muayene ederken yüzleri kızarmıştı.

"Ona yardım et," diye yalvardım.

Onların emri üzerine Shade beni yoldan çekti. Birkaç adımdan öteye gitmeyi reddettim. Biri onu bir makineye bağlarken diğeri boğazına bir şey yaptı.

Dixie yumuşak, neredeyse hayvan gibi bir inleme çıkardı, daha fazla kan fokurdadı. Kalbim neredeyse duracaktı. "Ona zarar vermeyin."

İkinci adam, "Solunumunu stabilize etmem gerekiyor," dedi. "Bana adını söyleyebilir misiniz?"

"Dixie."

Tekrarladı. Bir ekipmanı boynuna yerleştirirken onunla konuştu. Meslektaşıyla sessiz bir iletişim kurarak bir sedye getirdi ve onu sedyeye taşıdılar.

Gözleri çok az açıldı ama beni aradığını biliyordum. "Onunla gitmek istiyorum," dedim.

"Siz aileden misiniz?"

"Onun ailesi yok. Ben bir arkadaşım." Bana izin vermek zorundaydılar. "Üzgünüm, sadece aile. Kal ve polisle konuş." Shade yanımda belirdi. "Seni götüreceğim."

Onu ambulansa bindirdiler ve mavi ışıkta şehre götürdüler. Onları takip ettik. Shade polisi hallettikten sonra döneceğine söz vererek beni bıraktı.

Onu bir acil cerrahi servisine kadar takip ettim, onu bir odaya götürürlerken çıplak ayağı beyaz hastane battaniyesi tarafından örtülmüştü.

Beklemekten başka yapacak bir şeyim kalmamıştı.

OceanofPDF.com

Bölüm 41

R *iordan*

Yürüyerek deponun etrafını dolaştım ve havayı titreştiren müziğin eksikliğine dikkat ettim. Gecenin bu saatinde kulüplerin dolu olması gerekirdi ama

Divide'ın dışında hiç kuyruk yoktu. Divine'ın girişinde kapıcı yok.

Belediye başkanının evindeki güvenlik ekibinden kaçmak beklediğimizden uzun sürmüştü. Struan ve ben bir saatten fazla saklandık ama sonunda başardık. Ona devam etmesini ve beni beklememesini söyledim, uzun bir yürüyüşten sonra kafa dinlemeye ihtiyacı vardı. Cassie'nin mesaj atmadığından emindim - telefonumu onun dışındakiler için Rahatsız Etme'ye koymuştum.

Hiçbir mesaj ya da arama gelmedi.

İçeri girmeyi erteleterek deponun çevresini kolaçan ettim. Bir çeşit sezgi beni rahatsız ediyordu. Bir şüphe ya da belki uyanık olma ve dikkat etme ihtiyacı. Belki de korkaklıktı.

Cassie'yi görmezsem benimle ilişkisini kesemezdi ve bunun olacağından neredeyse emindim.

Bunun yerine, binanın etrafından dolaşıp ön tarafa döndüm.

Kapı açıldı ve bir kadın dışarı çıktı. Arkasında bir hareket telaşı vardı. İnsanlar hareket ediyordu.

Bana doğru bir adım attı, bakışları bana doğru kaygılıydı. "Riordan?"

Adını bilmiyordum ama onu tanıdım. Cassie ve Moniqua ile birlikte protestoculara içki servisi yapmıştı. Saçında küçük parıltılı bir şey vardı, bu yüzden onu hatırladım.

Başka bir nedeni daha vardı. Başımı eğdim ve onu daha önce nerede gördüğümü bulmaya çalıştım. "Evet?"

"Cassie seni bulmamı istedi."

İhtiyatlı sezgilerim arttı. "Geri mi döndü?"

"Öyleydi. Bay Daniels ile tekrar dışarı çıktı. Bu gece şehirde bir şeyler oluyor ve tüm önemli insanlar gitti. Ayrıntılardan emin değilim. Ben sadece elçiyim."

"Mesaj nedir?" Omuzları yükseldi.

Bunu sevmedim. Hem de hiç. Cassie neden beni aramadı ya da beklemedi?

Kadın katlanmış bir kâğıt parçası uzattı, sonra başını salladı ve uzaklaştı, saçlarına örülmüş iplikler ışıpta parıldıyordu.

Not mu?

Damarlarımda buz oluştu. Cassie de bunlardan bir tane almıştı. Alisha da. Bir katilin ilgi odağı değildim ve ayrıca Bronson öldürülmüştü. Bu da neydi böyle? Cassie'nin tarzı değil.

Eğer ondan geldiyse bile.

Sonra haberciyi nereden tanıdığımı hatırladım. Struan ve benim tutuklandığımız zamandan. Düşman bölgesine sızan personel oydu.

"Bekle," diye .

Arkasını döndü.

"Four Miler bölgesinde ne yapıyordun?"

Bakışları aşağıya kaydı ve binanın köşesine doğru ilerledi. "Dediğim gibi, ben sadece elçiyim. Okuyun."

Aceleye getirilmediğimden emin olmak için etrafı kontrol ettim, sonra kâğıdı açtım.

Annemin el yazısının aksine Cassie'ninkini bilmiyordum. Kadınsı elin ona ait olup olmadığından emin olamadım. Ta ki açılış satırını okuyana kadar.

Her kelime beni lanetledi.

Beni mahvetti.

Riordan, üzgünüm. Olan oldu. Sana aşık oldum.

Üzerimdeki tüm şüphe kalktı. Bu özel kelimelerden başka bir şey olsaydı, buna inanmazdım. Yine de kimse bunu taklit edemezdi,

ve hiçbir silah beni bu kadar derinden parçalayıp yok edemezdi.

Kalbim parçalara ayrıldı.

Parçalandı, paramparça oldu ve dağıldı.

Depoya sırtımı döndüm ve uzaklaştım.

OceanofPDF.com

Bölüm 42

C
assie

Hastanenin acil cerrahi bekleme salonunda volta atarken endişe bir hayalet gibi üzerimde dolaşıyordu. Bir aşağı bir yukarı. Bir aşağı bir yukarı.

Dixie ameliyat ediliyordu. Hastane personeli bize hiçbir şey söylemiyordu ama ben dost canlısı bir hemşire bulmuştum ve delirmemem için bana yeterince bilgi vermişti.

Koğuş hemşiresi onu yakalamak için etrafta olmadığı sürece her türlü haberi bana bildireceğine söz vermişti.

Dixie ölebilir.

Yardımsever, tatlı, neşeli arkadaşım hayattan çok daha fazlasını hak ediyordu, ama bir piç onu öldürmeye çalışmıştı.

İçim çalkalandı.

Bunun bir mesaj olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Öfke yükseldi, yükseldi ve yükseldi.

ayak sesleri geldi. Döndüm ve Shade'i görmek için sarktım.

Olay yeriyle ilgilenmek için ayrılmak zorunda kalmış ama geri döneceğine söz vermişti. "Herhangi bir haber var mı?"

Başımı salladım, kelimelerim sıkıştı.

"Dedektif Dickhead seninle konuşmak istiyor. Ona geri çekilmesini söyledim ama adam götün teki, o yüzden ortaya çıkarsa şaşırmayın. Burada olduğunuzu biliyor ama ona söylenen tek şey bu."

Ne söyleyeceğimi sormasına gerek yoktu. Emniyet Müdürü Kenney'i ben ve ailem kadar Arran, Shade ve iskelet ekip de iyi tanıyordu. Polis sorgusunda nasıl konuşacağımı biliyordum.

"Kenney taklitçi olarak bunun üzerine gidecektir."

Shade dudağını büktü, sırtı hemşire dönüktü. "Geçen sefer kaçırdığını düşünürsek, katili yakalama şansı için güdük aletini sevinçle sallayacaktır. Eğer Dixie hakkında konuşmaya cüret ederse, onu kesmekle tehdit edeceğim."

Ona baktım.

Dedektif konusunda haklıydı. Öte yandan Shade'in tepkisi tam olarak uymuyordu.

Kayıkhanenin görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Dixie'nin bulunmasından dolayı acı çekmiş ama şok olmamıştı.

Başımı infazcıya doğru eğdim. "Buna şaşırmadın mı?"

Cevap vermedi, başparmakları kot pantolonunun deliklerindeydi ve yüz ifadesi ciddiye.

Duygular içime hücum etti. "Tut şu lanet telefonu. Bronson öldü ama Dixie'nin boğazı kesildi. Katil dedin, taklitçi değil. Neden?"

Ağzı açıldı ama öfkem tekrar kontrolü ele aldı, karanlık gerçekler dönmeye başladı.

"Başka bir cinayet bekliyordun." Nefes verdi.

"Umarım değildir."

Patladım. "Ne oluyor, Shade? Bronson gerçekten öldü mü?"

Bakışlarını koridordaki plastik koltuklarda birbirlerine yaslanmış bir çiftin olduğu yere dikti. Bu saatte hastane sessizdi. Boş değildi, ama Shade'in beni daha ileriye ve duyma mesafesinin dışına sürüklemesine yetecek kadar.

"Bronson öldü, sana söylediğim gibi. Beni yalancı çıkarma."

"Kafam karıştı. Bu onu taklitçi yapmaz mı?"

Burun delikleri alevlendi.

Hayır, öyle düşünmedi.

Kollarımı kavuşturdum, tırnaklarımı etime geçirdim ve açıklamasını bekledim.

İnfazcı dövmeli boğazını avuçladı, elinin arkasındaki İskoçya bayrağı beni hiç rahatlatmadı. "İtirafında bizi duraksatmaya yetecek kadar şüphe vardı."

Şok olmuş bir nefes aldım. Bir an için zaman durdu. Sözlerini tekrar ettim. "Benimle dalga geçiyorsun. "Şüphe" onun anlamına mı geliyor? Evet

Emin değildik ama Arran her şey bitmiş gibi haberi duyurdu." Başını hafifçe eğmesi kan basıncımın tavan yapmasına neden oldu.

"Bilmediğim başka hangi küçük ayrıntılar var? Beni ve herkesi başka nelerden mahrum bıraktınız?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan tekrar karşısına dikildim ve sonuçlarına katlanmak zorunda kaldım. Göğsünü ittim.

"Ne yaptığının farkında mısınız? Bu iddia yüzünden kaç kadın dışarıda korunmasız kaldı? Bittiğini sanmıştık. Güvende olduğumuzu düşündük."

Shade hırladı ve bir adım geri çekildi. "Ben de öyle hissettim. İçimden atamadığım bir önseziydi ve Arran da aynı şeyi hissetti. Her kadın korunmaya devam etti."

Ağzım açık kaldı ve kulaklarıma inanamayarak geri döndüm. "Korunmuyorlardı. Dixie korunmuyordu."

Yemin etti. "Hayır. Siktir. Yalnız olmamalıydı. İşe gidip gelmemeliydi."

"Ama öyleydi. Bunun olmasına yetecek kadar uzun süre." Sesim kesildi.

"Kesin olarak bilmiyorduk. İkimiz de onun sefil hayatına son verdiğimiz anda her şeyin bittiğini hissettik. Cinayet çılgınlığı sona ermişti ve biz de yapmamız gerekeni yapmıştık. İtiraf etti Cass. Notlarımızı karşılaştırdıktan ve belirsizliği kabul ettikten sonraydı. Bir gün önce. Hâlâ yoktan bir şey var ettiğime inanıyordum. Ye, onu bulduğumuzda şok olmadığımı söyledi, bu doğru değil. Bu konuda ben de en az senin kadar üzgünüm."

Onu tekrar ittim. "Gözümün önünden kaybol. Şu anda seni görmek istemiyorum. Eğer kızım ölürse, ikinizi de asla affetmem."

Shade daha da geri çekildi, yüz hatları acı ve pişmanlıkla çarpılmıştı. Evet, pişman olmalıydı.

"Buradan ayrılmayın," diye emretti parmağını aramızdaki zemine vurarak.

Tanrılara şükür, döndü ve gitti. En yakın koltuğa çöktüm.

Tüm bu zaman boyunca katil gitmemişti, sadece pusuya yatmış ve zamanını bekliyordu.

Sıcak bir duygu seli beni bütünüyle yuttu. O kişi ölmemi istemişti. Kan peşindeydi. Depodan her çıkışımda Riordan ya da Shade yanımdaydı ama Dixie için aynı özen gösterilmemişti.

Yüzümü avuçladım, daha fazla gerçek içime çarptı.

Bronson'ın itirafından ben de şüphe duymuştum. Doğru gelmediğini söylemiştim. Beynim Shade'in şüphesini neden gizli tutmuş olabileceğine dair tüm nedenleri sıraladı. Onu dışarı çekmek için mi? Ya da onu. Bu olasılığı reddedemezdim.

Depoya döner dönmez dedektif duvarını eski haline getirdim.

Eğer Dixie hayatta kalırsa. Eğer kurtulamazsa... düşünemezdim.

Yalnız başıma, mutsuzluğumun içinde debelenip durdum. Bir saat geçti, belki de daha fazla. Lonnie koridorda göründü ama ben ona doğru bakınca dışarı çıktı.

Ancak dost canlısı sağlık görevlisi hemşire istasyonuna döndüğünde kendimi sürükleyerek ayağa kalkabildim.

Yaşlı kadın yaklaşmam üzerine bakışlarını kaldırdı. Sonra gözlerinin kenarları kırıştı. Sempatı mı duyuyordu?

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Ne oldu? Bana bir şey söyleyebilir misin?"

Kadın sağa, koridordan geçen başka bir hemşirenin olduğu tarafa doğru bir bakış fırlattı. "Özür dilerim, size daha önce de söyledim, bir hastanın bakımı hakkında onun izni olmadan yorum yapamam."

İkinci kişi bir odada kayboldu.

Odağımı geri çektim. "Lütfen," diye fısıldadım.

"Ameliyattan ," diye fısıldadı ve beyaz tahtaya bir şeyler yazıyormuş gibi yaparak bir kalem aldı.

Yaklaştım.

"Yaşıyor mu?" Kelimeyi zar zor nefes aldım.

"İyileşme sürecinde. Öğleden sonra tekrar gelin ve onu görmek isteyebilirsiniz. Uyanık olmalı."

İstasyona yaslandım. Uyanık olması ameliyatın iyi geçtiği anlamına geliyordu. Bugün daha sonra uyanık olma potansiyeli ölmediği anlamına geliyordu.

Hemşire elimi okşadı, ardından yüksek sesle hastanın bilgi paylaşımına izin verebileceği ziyaret saatlerinde gelmem gerektiğini tekrarladı.

Rahatlama, acı ve bunların arasındaki her şeyden güçsüz düşmüş bir halde tökezleyerek oturduğum yere geri döndüm. Uzun bir dakika boyunca başımı ellerimin arasına aldım ve arkadaşımın katlanmak zorunda olduğu şey karşısında mutluluk ve dehşetin karışımı içinde .

Onun intikamını alırdım. Bunu yapanın peşine düşecektim. Telefonum çaldı.

Onu çıkardım ve ekrana baktım, sonra bir kez daha düşündüm.

Beni aradığını duydum. Artık numaram sende var.

Gözlerimi diktim, omurgamdan aşağı buzlar kayıyordu. Ne kadar ürkütücü. Kim bu-? "Bayan Archer," diye bir ses koğuşun girişinden beni selamladı.

Dedektif Dickhead bana doğru yürüdü. Buruşuk koyu renkli gömleği ve takım elbiseli pantolonuyla, göt herif polis, suçu araştırmak için bir kulüpten düşmüş gibi görünüyordu. Lonnie görüş alanıma girdi ama gözlerimi devirip el sallayarak onu uzaklaştırdım.

"Kenney," diye kestirip attım.

"Ne biliyorsun, görgü tanığı." "Şu anda havamda değilim."

"Ve keşke telefon geldiğinde hâlâ sikimin üzerinde olan o genç ve güzel kızın içinde olsaydım, ama her şeye sahip olamayız."

Sinirli bir şekilde nefes verdim. "Kahretsin, bunu ne kadar vurgulasam az, tamamen kapalı."

Bakışları keskinleşti ve üzerimde gezindi. "Biliyor musun, seni hiç yalnız gördüğümü sanmıyorum."

Telefonum tekrar çaldı.

Bu arada ben Cassandra. Ya da annem, sanırım. Beni arayabileceğin özel bir yer var mı?

Geri çekildim ve neredeyse ayağımı kaybediyordum. Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki Kenney'nin söylediği başka hiçbir şeyi duyamadım.

Annen mi? Cassandra... Annem mi?

Mesaj attığım amca ona bilgilerimi vermiş olmalı. Ölmemiş miydi?

Sersemlemiş, korkmuş ve tamamen paniklemiş bir halde Kenney'nin yanından geçip koğuştan çıktım. Kapının dışında Lonnie daha da dikleşti ama tuvalet molası verdiğimi söylediğimde tekrar rahatladı.

Bir yalan.

Nefes alamıyordum. Temiz havaya ve her şeyi içime çekmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Yirmi yıl önce beni doğuran kadının numarasını geri aramak için. Bugün, fark ettim. Doğum günümdü. Hay sikeyim. Temasa geçmesine şaşmamalı. Hastanenin dönen devasa kapılarının dışında, parlak şafak serin bir sonbahar sabahını aydınlatıyordu ve trafik gürültüyle akıyordu.

Meydanın ortasına doğru yürüdüm. Çoğunlukla sigara dumanından oluşan yaşlılar kümesinden bir nefes aldım. Hastane önlükleri içinde sigara içenler, bazılarının elinde serum sehpaları var.

O an yavaşladı.

Keşke beynim durulsa.

Bana doğru olan koşuşturmayı çok geç fark ettim.

Malzeme başımın üzerine düştü. Biri beni kaldırdı ve lastikler gıcırdadı. Kim tarafından kaçırılma talihsizliğine uğradığımı göremeden bir minibüsün sert metal kasasına fırlatıldım.

OceanofPDF.com

Bölüm 43

Riordan

Uçurumun kenarı yerini keskin bir düşüşe bıraktı, nehir çok altımdaydı ve rüzgâr tepemdeki ağaçları kamçılıyordu. Bir fırtına yaklaşıyor, öğleden sonrayı karartıyordu. Cassie'yi birkaç gece önce bu noktaya getirmiştım. Bisikletimin üzerinde birbirimizden başka kimseyi umursamadan sevişmiştik.

Dünyamız mutlu bir yer olmuştu.

Şimdi ben de benimkini tamamen değiştirmek için planlar yapıyordum. Müzik kulaklarımda çınılıyordu, Sleep Token'dan 'Take Me Back to Eden'. Elimdeki mektup avuçlarımin altında buruştu.

SEVGİLİ MARLON,

NEFRET EDERDİM. Muhtemelen annem gibi ona yakın olanlar dışında hiç kimse belediye başkanından ilk ismiyle bahsetmezdi. Okumaya devam etmek ve kafamda oturtmak için kendimi zorladım.

BANA YALAN SÖYLEDİN. Senin bir karın var. Bir bebeğin var. Evine geldiğimde onlarla tanıştım ve kim olduğum hakkında yalan söylemek zorunda kaldım. Kızın çok güzel. Karın daha iyisini hak ediyor. Herkese bir iyilik yap ve kalplerini kırma. Senden beni unutmanı istiyorum. Zaten başka biriyle tanıştım. O büyütecek.

ve hepimiz kendi yolumuza devam edebiliriz. Para için teşekkürler, ihtiyacım yok.

Artık sana ihtiyacım yok.

Yirmi beş yıl önce mektubu kaleme aldığında yüksek duygularla karalanmış bir imza atmıştı. Ondan gerçekten bu kadar nefret ediyor muydu ki öfkeyle böyle bir şey söylemişti, yoksa kendisine yapabileceklerinden korktuğu için onu kendinden uzaklaştırmaya mı çalışmıştı? Bunu asla bilemeyeceğim. Emin olabileceğim tek şey, ona bir şekilde destek olmayı ve hatta belki de hayatımın bir parçası olmayı teklif ettiğiydi.

Daha fazla soru ortaya çıkarsa da, sahip olduğum bir bilgi boşluğunu doldurdu. Benim için verdiği mücadeleyi okumak istemiştim. Beni elinde tutmuştu, ki bu on sekiz yaşındaki herhangi biri için zor olurdu ve bir kısmı yalan olsa bile bana harika bir hayat vermişti. Bunun için onu suçlamadım.

Zihnim yaşadığım travmanın kırık parçaları üzerinde gezindi.

Onun belediye başkanının evine gidip karısıyla tanıştığı düşüncesinden nefret ediyordum. Ben de oraya gitmiş ve Everly ile aynı şekilde tanışmışım, kim olduğum hakkında yalan söyleyip geri çekilmişim. Tarih tekerrür etmişti. İkimizi de hayal kırıklığına uğratmıştı.

Annem belediye başkanının ailesinin daha iyisini hak ettiğini söyledi, ama o da hak etmişti.

Zaten berbat olan beynimi daha da berbat etti ve beni tekrar tekrar kendi başarısız ilişkiye geri getirdi.

Cassie'ye.

Beni umursamadan terk eden.

Beni terk eden iki kadından oluşan sefalet her yanıma sarmıştı.

Beni koşmaya iten tetikleyiciyi uzaktan tanıdım. İki kadın da gittiklerini bana kendileri söylememişti. Bir polis beni ve Gen'i annem hakkında bilgilendirdi. Cassie'nin işini lanet bir not bitirdi.

Yeni bir duygu dalgası beni sarstı.

Bir daha asla kollarıma atlamayacaktı. Bir daha asla onun hafif ağırlığını kabul edip ona sarılmayacaktım. Bir taç gibi taktığı neşeye bağımlıydım. Sert tavrına ve bana ihtiyaç duyma şekline. Onun zevkini seviyordum. Aklını. Vücudunu.

Vahşi kızıma tapıyordum ve onu kaybetmişim.

Parmak uçlarımı göğsümdeki ezici hissin üzerinde gezdirdim. Bu hayatta zaten bir kez yıkılmış ve imkânsız bir kâbus yaşamışım. Sürekli yalan olması için dua ettiğim ve asla gerçekten atlatamadığım bir olay.

Cassie yıkık kalbime girmenin bir yolunu bulmuş, sonra da onu paramparça etmişti ve ben onu suçlayamıyordum bile. Bana yapacağını şeyi yaptı. Sonuna kadar dürüsttü. Bana olan tutkusunun sonunu ben getirmiştım. Ona onu sevdiğimi söyledim. Ben ona aşık olmuştım, o da söz verdiği gibi aşkımdan vazgeçmişti.

Anlaşmamızı bozan bendim.

Duygulara kapılmamam gerekiyordu ama o kadar derine batmıştım ki çıkış yolu yoktu.

Kesin olan bir şey varsa o da onun var olduğu yerde çalışamayacağımı.

Dairesine döndüğümde iskelet mürettebat pasomu kafatası içinde tezgâhımızın üzerine bırakırdım, onun kayıp takıntılar listesine eklenecek yeni bir başarısızlık.

Onun tezgâhı, diye düzelttim. Orada yaşamıyordum ve hiç .

Yorgunluktan gözlerimi ovuşturdum.

Yeniden başlamak zor olacaktı. Ona güzel şeyler alırken, Arran'dan aldığım maaşı tüketmişim; yakıt alacak ve gece boyunca arabam dışında uyuyacak bir yer bulacak kadar bile param kalmamıştı. Pişman değildim. Onun rahat etmesini istedim. Mutlu olmasını.

Bu da onun yolundan çekilmek demekti.

Son işimi kaybettikten sonra güneye inip başka bir şehirde iş bulmaya niyetlenmişim. Ciğerlerim ağır bir nefesle şişti. Bugün yapmam gereken şey buydu, öyleyse neden burada oturup üzülyordum?

Kayalık çıkıntının üzerinde durdum, toprak ve çakıl taşlarından oluşan bir kayma açık havaya doğru takırdıyordu.

Yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Cassie'yi sevmek hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı ve notunu okuduğumdan beri geçen saatler boyunca telefonumu kontrol etme isteğime karşı koydum. Takipçisi oradaydı. Silmem gerekiyordu.

Hayır, daha uç bir şey yapmam gerekiyordu.

O lanet şeyi fırlatıp atmam gerekiyordu. Cebimden telefonumu çıkardım, müziği kapattım ve lanet şey kırılmasa da onu ezdim. Onu uçurumdan aşağı uçurmak kendimi kurtarmanın tek yoluydu. Shade'in Cassie'nin izleyicisini kurmak için bana gönderdiği bağlantı hâlâ elimdeydi. Erişimi tamamen kaybetmeden, bir zayıflık anında eski haline getirebilirdim. Bunu yapamazdım.

Tek yapmam gereken atmaktı.

Dişlerimi sıktım ve elimi geri çektim. Ayağımın dibine bir şey düştü, esintiyi yakaladı.

Cebime girerken Cassie'nin notunu da çıkarmıştım. Uçurumun kenarından uçup gitti.

Bir ulumayla dizlerimin üzerine çöktüm ve onu havadan kaptım, neredeyse dengemi kaybediyordum ve uçuruma daha fazla kaya düşüyordu. Düşüş aşağıda belirdi.

Bir ağacın dibine geri döndüm, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum, lanet şeyi göğsümde tutuyordum.

Benim sorunum neydi? Neden bu işin peşini bırakamadım?

Kapatmak ve kendimi yüzleşmeye zorlamak için tekrar açtım.

RIORDAN, üzgünüm. Olan oldu. Sana olan aşkım bitti.

Bunu bekliyordun, bu yüzden sürpriz olamaz. Artık ayrıldık.

Kucaklıyorum! Cassie.

Kısa, , lanetleyici. Tanrım, çok acıttı.

Yağmur yağıyor, daha önce hiç dökmediğim gözyaşları gibi kâğıdı ıslatıyordu. Annem öldüğünde ağlayamamıştım. Kız kardeşim her gece hıçkıra hıçkıra ağlarken, komşular ve arkadaşlar ıslak gözlerini silerken ağlayamamıştım. Benimkiler kuru kalmıştı.

Notu ve annemin mektubunu cebime geri soktum. Bir gün, bırakmaya hazır olduğumda ikisini de yakacaktım.

Uzun bir dakika boyunca sadece nefes aldım ve nehrin kabaaran akıntısının şehre doğru akarken dik kıyılardan yukarı süzölüşünü izledim.

İçimde bir şeyler çalkalanıyordu. Cassie için derin bir endişe hissi, dışarıda bir yerde ve savunmasız.

Yanında olan sayısız insan vardı ama hiçbirini onu benim kadar önemsemedi. Hiçbiri onu, göğsümde bir delik ve açıkta kalmış bir kalple benim sevdiğim kadar şiddetli sevmedi.

Kimsenin önceliği değildi. Yine de beni istemese bile, o hala benimdi.

Kalbimin en gizli yerinde başka bir düşünce kıpırdandı.

Annem bana gideceğini söyleyememiş olsa da Cassie söyleyebilirdi. Bunu onun ağzından duymam gerekiyordu.

Telefonumu tekrar açarak takip cihazını aradım ve kapattığım anda ekranımı dolduran sayısız çağrı ve mesajı reddettim

Rahatsız Etmeyin.

Sinyal Four Miler bölgesinin derinliklerinden geldi.

Kahretsin, orada ne işi vardı? Arran ne halt ediyordu da onu o boktan yere götürüyordu?

İçimi bir öfke kapladı ve ayağa fırladım, bisikletime binip motoru çalıştırırken telefonumun uygulamasına göz attım; ses, içimde hissettiklerimle eşleşen bir öfkeyle sessizliği yırtıyordu.

Yola koyulduğumda, Arran'dan gelen çok sayıda cevapsız aramadan birini aradım. Dün gecedен beri tüm temasları yok saymışım.

Hemen cevap verdi. "İsa. İkiniz de neredesiniz?"

Zehrim dilimde öldü. Tepeden nehir yoluna inmek için toprak yoldan yuvarlandım. "Ne demek 'ikisi de'?"

"Sen ve Cassie. Depoda yeniden toplanıyoruz. Herkesi geri çağırdım." Başka birine, "Riot hatta." diye bağırdı.

Cassie'nin kardeşlerinden birinin İskoç sesi kulaklığımın üzerinden "Bunun için teşekkürler," diye karşılık verdi.

Midem ağzıma geldi. "Cassie benimle değil. Benden ayrıldı. Shade'le dışarıda olduğu dün gecedен beri onu görmedim."

Sözlerimi sessizlik karşıladı, sonra patronum mavi bir çizgiyle yemin etti ve "Nerede o?" diye bitirdi.

"Takip cihazı rakip çete bölgesi olduğunu söylüyor," diye bağırdım ve sert bir şekilde hızlanarak dar bir virajdan çıktım. "Buna nasıl izin verdin? Onun peşinden gidiyorum."

Arran tekrar küfretti. "Biz olmadan olmaz. Buraya geri dön."

Dişlerimi sıktım ama haklıydı. Tek başıma daha az etkiliydim. Ekibimle birlikte daha fazla şansım vardı. "On dakika içinde orada ol," diye bağırdım ve yola koyuldum.

Nehrin yukarısına ve Deadwater'a geri dönerken trafiği kesip şeritlere girip çıkarken motorumun motoru homurdandı.

Kalp atışları ve yağmur damlaları arasında nefes almayı hatırlamaya çalıştım. *Deadwater'a Hoş Geldiniz* tabelasının ötesinde itfaiye araçları çığlıklar atarak geçiyordu,

Tepeden yukarı, banliyölerden birine doğru ilerliyordum. Polis arabaları hızla kasabaya giriyor, hiçbiri beni rahatsız etmiyordu.

Deponun dışında, bisikletimi gelişigüzel park etmiş halde bırakarak gıcırdayarak durdum. Struan arka çıkışta bekliyordu, her zamanki sert ifadesi yerini acı ve endişeye bırakmıştı. Kapıdan girer girmez beni merdivenlerden yukarı yönlendirdi.

"Arran'ın ofisi. Harekete geçiyoruz."

Omzundan tutup onu sarsarak durdurdum. "Ne oldu lan?"

Neden Cassie'nin yanında kimse yok?"

"Hastaneden kaçtı ve görünmeden gitti." Durakladım. "Neden hastanedeydi? Yaralandı mı?"

"Dün gecedan beri neredeydin? Boynu kesilen kızıdan nasıl haberin olmaz?" Görünürdeki dehşetim üzerine hızlıca düzeltti, "Dixie. Cass değil. Katil hakkında yanılmışlar."

Korku beni sersemletti. Struan kolumu kavradı ve beni Arran'ın ofisine doğru itti. İçeride asık suratlar benimkilerle karşılaştı. Arran, Shade, Tyler, kız kardeşlerim, Sinclair ve tanımadığım birkaç kişi. Jamieson yoktu.

"Söyle bana-" diye başladı Arran.

Sözünü kestim. "Hayır, Cassie'nin takip cihazı onu Dört Milciler'in bölgesinde gösterirken neden hepinizin burada olduğunu söyleyin." Shade'e odaklandım. "O neden orada? Seninle birlikte olması gerekiyordu."

İnfazcı kıpırdamadan durdu. "Four Milers? Göster bana."

Telefonumu çıkardım ve takip ekranını açtım. Cassie yerinden kıpırdamamıştı, konumu hâlâ aynı rahatsız edici uzaklıktaydı.

Odadaki herkes eğildi, hepsinin yüzünde aynı dehşet ifadesi dalgalanıyordu.

Sinclair şiddetle küfretti ve telefonunu kulağına götürdü. "Aç şu lanet telefonu," diye emretti her kimi arıyorsa.

Tyler ve başka bir adam kapıya yöneldi ve dışarıdan bağırışlar geldi.

Bakışlarımı iskelet ekibin liderinden ayırmadım, içimdeki panik duygusu boğazımı tıkayana kadar yoğunlaştı.

Arran, bir adamı öldürüşünü izlediğim ağırbaşlı, gaddar çete sahibi, soldu ve bir silah çıkarmak için çekmeceye uzandı. "Biz konuşurken Red genelevinde bir zirve düzenliyor ve yeni yardımcısını seçiyor. Geçtiğimiz hafta boyunca, o en zayıf anındayken imparatorluğunu dağıttım ve bugün onun saltanatına son veriyoruz."

Bu iyi bir şey olamazdı. Ne sezgilerim için ne de odanın bu kadar gergin dolayı. Shade de aynı şekilde silahını kuşandı ve kaba görümlü bir bıçağı kılıfına yerleştirdi.

Arran sözlerine şöyle devam etti: "Red ve kilit adamlarının hepsi o bodrumda, kilit altında. Uyuşturucu ithalatçıları, kaçakçıları. O üst pozisyonda şans isteyen herkes orada ve kontrol ettikleri herkes de koruyor. Biz bunu son anda öğrendik ve hızlı bir şekilde karar verdik."

eylem." Gözleri öfkeyle parladı. "Kadınları öldürmüş olsun ya da olmasın, yine de arkadaşımı öldürdü."

Mahkum demek istedi. Öfkesini anlıyordum. İntikam ihtiyacını.

"Ne yaptın sen?" Nefes aldım.

Zaten en kötüsünü hayal etmiştim.

Dudaklarından dökülen kelimeler gerçeği doğruladı. "Jamieson burayı ateşe veriyor."

Aciliyet ve çaresizlik beni şaşkına çevirdi. Kapıya doğru ilerlerken diğer yüzlerde panik oluşmuştu.

Sinclair telefonu indirdi, gözleri dehşete kapılmıştı. "Cevap vermiyor. Bu da bölgede olduğu anlamına geliyor."

Gerisi söylenmedi. Cassie o genelevdeydi ve kardeşi orayı yakıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 44

U*nknown*

Beton bloklardan oluşan bodrumun köşesine yığılıp ölü taklidi yaptım. Zaten o duruma oldukça yakındım, bu yüzden gözlerimi yarıklar ve yavaş nefes almam hiç çaba gerektirmiyordu.

Haftalardır Four Milers'ın genelevinde, kazan dairesinin yanındaki depoda, tavşan yuvası gibi bir bodrum katındaydım. Bronson'ın oyuncağı olarak canıma okuyana kadar dövüldüm, yemek yememe, iyileşmeme, dinlenmeme izin verildi, sonra her şey yeniden berbat edildi.

Yine de ayrıntıları hatırlamak zorlaşıyordu.

Zihnim ağır ağır hareket ediyor ve harap olmuş bedenimin farklı bölgeleri zonkluyordu.

İlk dayağım sırasında bacağım parçalanmış ve kafatasım çatlamıştı. Birkaç kaburgam da kırılmıştı ama bunlar beni daha az rahatsız ediyordu. Beni mahveden kafama aldığım darbelerdi. Muhtemelen beynim şişmiş ve düşüncelerim bulanıklaşmıştı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Red ve çetesi izimi kaybetmişti. Ya da atılmış çuvallar ve kırık mobilyalarla bir köşede çürümemi umursamadılar.

Nemli, yarı yeraltı odasının ortasında, uyuşturucu lordu bir masanın arkasında dimdik oturuyor, toplantısını yönetiyor ve acımasız bir güç yayıyordu.

Tepede, tavandan sarkan tek bir lamba hafifçe sallanıyordu, böylece ışığın kenarı etrafındaki grubu kesiyor, sonra uzaklaşıyordu.

Sadece birkaç dakika önce, mekân çoğu erkek olan, bazılarını tanıdığım, bazılarını tanımadığım insanlarla dolmuştu, sonra Four Milers'ın patronu içeri girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. Kaslı bir gömlek giymiş ve çenesine yakın kesilmiş koyu renk sakalıyla odayı sahiplenmişti. Şaşkın bakışlar onu takip etti.

Korkulması gereken bir şöhreti hak etmiş bir pislikti. Tehlikeli, soğuk ve hesapçı. Yine de aptal değildi. Menfaati olmayan herkesi dışarı çıkarırdı, yani tanık yoktu, ama bu aynı zamanda kalanların da ona bağlı olacağı anlamına geliyordu.

Ya da ölü.

Ben ikinci kategorideydim.

Sorun şu ki, bu noktada verecek çok fazla sikim yoktu. Önümdeki tehlikeyi ve etrafımdaki insanları hatırlamanın aksine, yaşamak için herhangi bir nedenim olması bir yana, adımlı bile hatırlayamıyordum. En azından acı hissetmiyordum. Bedenim pes ediyordu. Ölüm beni rahatlatacaktı.

"Sıradaki," diye hırladı Red.

Davasını henüz teslim etmiş, kemirgen suratlı, kavgacı bir adam geri kaçtı, insan çemberi onu yuttu.

Yaşlı bir adam kolunu göz alıcı bir kadının, *Sydney*'in belinden çözdü. Eskiden bir yerlerde dansçıydı. Belki benim çalıştığım yerde?

Bilincim azaldı, ancak adam hikâyesine odaklandığında geri dönebildim.

"Ünüm benden önce geliyor, eminim, ama bilmeyenler için adım Adam Walker." Başparmaklarını kemer halkalarına soktu ve sırttı.

Red iç çekti. "Devam et Walker."

Adam sanki eşitlermiş gibi başıyla onu onayladı. Sarhoş olduğunu tahmin ettim, gözleri kızarmıştı.

"Bu hepinizi hayal kırıklığına uğratacak ama Bronson'ın işi benim için çantada keklik. O zaten benim ve bunun nedeni Red, oğlum, sizin için bir değer olmam. Bundan daha iyisini yapamazsın."

Başparmakları onu işaret etmek için kalktı.

Lanet olsun, alkole batmış aptalların özgüveni. Red onu parçalayacaktı.

Patron başını eğdi, bakışlarında hiç eğlence belirtisi yoktu. "Bana bir daha çocuk dersen, o solmuş taşaklarını keser ve kız arkadaşına küpe olarak veririm. Durumunu açıkla ya da istifa et."

Adam'ın gülümsemesi düştü. "Bu iş benim hakkım. Bronson'la aynı yaşıyım ama eroinle kafayı bulmadım. İhtiyacınız olan şey benim."

Red bakışlarını dikleştirdi. "Sıradaki."

Et kafalı bir güvenlik görevlisi, mosmor kesilen Adam'ın önüne geçti.

"Hayır, beni duymadınız."

Başka bir yarışmacı öne çıktı. "İstiyorum-"

Adam ona bir yumruk atıp geri itti, sonra da gardiyanın etrafından dolanarak ellerini Red'in masasına vurdu. "Bana saygı duyacaksın. Bunu hak ettim."

Red irkilmedi. "Nasıl?"

"Ben... Ben Deadwater'daki kadınları öldürdüm. Bunu sana neler yapabileceğimi göstermek için yaptım."

Odaya sessizlik çöktü.

Red, Adam'ın hemen arkasına geçmiş olan muhafızı oyalamak için bir parmağını kaldırdı. "Açıkla."

"Boğazları kesilen o kızları ben öldürdüm."

Fısıldaşmalar başladı. Sydney yerinde kıpırdandı, rahatsızlığı her halinden belliydi. Cinayet söylentileri duymuştum ama bu bilgi kafamda ona tutunmamı sağlayacak kadar uzun süre kalmıyordu.

Red çenesini oynattı. "Sen, kızı Daniels'la birlikte olan, onu öldüren ve binasının önüne ceset bırakan kişi. Elbette, bize ayrıntıları anlat. Kesin olun."

Adam başını salladı, çenesi titriyordu. "İlki merdivenlerdeki fahişeydi. Evimin karşısındaki yolda seks satıyordu. Bu beni çok kızdırdı."

"Yani sen sadece...?" Red tembelce boğazını kesiyormuş gibi yaptı.

Adam hevesle kabul etti. "Evet, ikincisi, o Amerikalı sürtük, eve yalnız yürüyordu, yani adil oyun. Seni etkileyeceğini biliyordum, hepsi bu."

Adam'ın yerini almak için öne çıkan adam tiksinti dolu bir sesle araya girdi. "Yalancı. Benim şimşegimi çalıyorsun."

Red alçak sesle kıkırdadı. "Öldürdüklerini de mi iddia ediyorsun?"

Düzgün saç kesimi ve cilalı ayakkabılarıyla banliyöde yaşayan bir baba gibi görünen ikinci adam başını telaşla salladı. "Bu işi almak için yaptım."

Adam alaycı bir şekilde homurdandı ve kız arkadaşına bakmak için arkasına döndü. "Saçmalık. Zaman çizelgeleri uyuşmuyor. Bronson'ın işi sadece Daniels'ın ekibi onu ortadan kaldırdığı için masada. Saçmalıyorsun."

Red yeni gelene doğru çenesini kaldırdı. "Anlaştık. Geri çekil."

Banliyölü Baba küfretti ama ışığın hizasının dışına çıkıp kapıya doğru süzüldü.

Red onu izledikten sonra bakışlarını muhafızına çevirdi.

İri adam onu takip etmedi. Onun yerine ceketinin arkasına uzandı ve bir silah çekti. İnsanlar soluk soluğa kaldı ve hızla uzaklaştı.

Muhafız silahı Red'e uzattı, o da tembelce kaldırırken Banliyö Babası kilide uzandı. Sonunun geldiğini göremedi. Beni sağır eden ve kapıyı kıpkırmızıya boyayan bir patlama sesi duyuldu.

Ceset yere yığıldı. Tüm gözler Kırmızı'nın üzerindeyken odayı korku dolu bir sessizlik kapladı.

Silahı muhafıza geri verdi ve bakışlarını Adam'a çevirdi.

"Tabii burada zafere sahip çıkmak ya da iznim olmadan çekip gitmek isteyen başka biri yoksa, diyordunuz?"

Adam yutkundu. Başka kimsenin gıkı çıkmadı.

Titreyen elini kaldırdı ve sanki zihninde bir liste hazırlıyormuş gibi parmaklarını işaretledi. "Sonraki ikisini Arran ve ekibine uyarı olarak çıkardım. Belediye başkanının evinin bitişiğinde yaşayan kız. Çünkü Shade belediye başkanının kızını beceriyor. Sonra Alisha eve daha yakın bir atıştı. Müstakbel damadım bunu hak etti çünkü benim için ne yaptı biliyor musunuz? Jack bok. Aynen öyle. İş yok, para yok. Siktir et onu."

Duyuma yetim azaldı. Alisha mı? Alisha ölmüş müydü? Kalbim acıyordu.

Olamazdı. O çok canlıydı. Kenarda durmayı tercih etse de iskelet ekibin temel taşlarından biriydi. Bir zamanlar birbirimiz için bir şey olabileceğimizi ummuştum, sadece arkadaş bile. Ölmüş müydü? Lanet olsun.

Adrenalin kırık vücudumda dolaşıyordu. Eğer

Red Adam'ı öldürmezse, ben öldürecektim.

Kalabalıktan homurtular yükseldi ve Walker'a yönelen bakışlar küçümsemeden çok hayranlığa dönüştü.

Hafif, siyah saçlı bir kadın grubun arasından sıyrıldı. Parlak ışığın altında Adam'a küçümseyen bir bakış fırlattı ve Kırmızı'ya odaklandı. "Deadwater katilinin kim olduğunu tam olarak biliyorum ve bu hiç kimse değil."

Tanıdık biriydi ama adı gelmedi.

"Moniqua," dedi Red benim yerime. "Senin gibi bir kız için ilginç bir akşam eğlencesi seçimi. Üst katta sırtın üzerinde çalışmak için daha uygun."

Dişlerini sıktı ama kendini tuttu. "Dediğim gibi, katilin kim olduğunu biliyorum. Fahişeyi sırf kızgın olduklarında orada olduğu için, geveze Amerikalıyı da şehrin itibarını zedelediği için öldürdüklerini biliyorum. Ev bakıcısı hayatını kaybetti çünkü asıl hedefe ulaşamadıkları için öfkeliydiler ve Alisha sadece Daniels'ı kızdırmak içindi. Sözümün eri olduğumun ve neden bahsettiğimi bildiğimin kanıtı olarak teminat getiriyorum."

"Hangisi?"

Gözlerinde bir şey parladı. "Kuzenim bir keresinde bana Daniels'ın bütün kadınlarını almaya yemin ettiğini söylemişti. Sydney burada. Senin için çalışacağım, böylece bana sahip olacaksın. Barmaidlerinden birini de getireceğim. Ama daha önemli biri var. Görmekten mutlu olacağınızı düşündüğüm biri."

Kalabalığın içinde beresini çıkaran bir adamı işaret etti.

Aklıma Lonnie geldi. Hay sikeyim. O iskelet ekibiydi.

Lonnie kapıya gitti. "Dışarıdaki dolaba girmeniz gerekiyor. Komik işler yapma."

Muhafız Red'in sözünü bekledi.

Çete patronunun gözleri ilgiyle parladı ve başını eğdi. "Üst katın kapısı hâlâ sürgülü. Beni etkilemek için otuz saniyen var, yoksa ceset yığının daha da büyüyecek."

Muhafız ölü adamı sürükleyerek dışarı çıkardı ve Lonnie gözden kayboldu, dakikalar sonra kollarında kapüşonlu bir cesetle ortaya çıktı.

Burnuma bir koku geldi. Duman mı? Yanan şey neydi? Başka biri fark ettiyse bile belli etmedi.

Lonnie cesedi Moniqua'nın ayaklarının dibine koydu.

Moniqua başını örten bezi çözdü ve çekerek çıkardı. Yığıldığım yerden, ortaya çıkanı göremiyordum.

Çemberin etrafından soluk soluğa sesler geliyordu.

Moniqua, Red'inkine rakip olacak bir vahşilikle sırıttı. "Size Arran Daniels'ın küçük kız kardeşini getirdim, Cassie."

Dehşete . Onu tanıyordum. Birkaç kez karşılaşmıştık. Aslında Arran'ın kız kardeşi değildi ama Arran ona aynı şekilde değer veriyordu.

Bilinci yerinde olmayan Cassie'yi saçlarından kavrayan kadın devam etti: "Onu sana, beni dinlemen şartıyla hediye ediyorum. Eğer söylediklerimi beğenirsen, bana Dört Milciler'in ikinci komutanı rolünü ver. Ben bu pisliklerin hepsinden daha zeki ve daha ölümcülüm. Bu iş benim olduğunda seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Red ayağa kalktı, parmaklarını masasına dayadı ve sadece baygın kadına odaklandı. Ağzını açtı.

Bir patlama sesi duyuldu. Bir duvar içe doğru çöktü, rüzgârgüllerinden oluşan ölümcül bir kayma Kırmızı'nın üzerine çöktü. Tavan bir sıra şangırtısıyla düştü ve ışıklar sönerek hepimizi karanlığa gömdü.

OceanofPDF.com

Bölüm 45

R iordan

Panik, şehrin bir ucundan diğerine telaşlı bir şekilde ilerlememi sağladı. Trafik ışıklarına ya da hız limitlerine aldırış etmiyor, sadece ve Cassie'yi kurtarmak. Artık beni sevmiyordu ama gerekirse onun için hayatımdan vazgeçerdim.

Kaskımın hoparlörlerinde çalan müzik otomatik olarak telefonuma bağlanıyordu.

Bad Omens'in 'Death of Peace of Mind' şarkısı hiç bu kadar uygun olmamıştı.

Bir kavşaktan geçerek, üç itfaiye aracının hortumlarla yangına müdahale ettiği, kırmızı alevlerin dış cepheyi yaladığı bir mobilya mağazasının önünden hızla geçtim. Four Milers'ın kara para aklama cephesi. Cassie bir keresinde bana şehirde kirli paranın nasıl döndüğünü anlatmıştı. Yasal işletmeler çeşitli çetelere paravan oluyor, sistemden büyük miktarlarda nakit geçirerek en tepedekilerin ceplerini dolduruyordu. Ya da gücü olanların avuçlarını yağlamak için.

Bir mil ileride, bu kez garajlar dizisinde bir yangın daha çıktı. Havayı dolduran keskin koku, buranın bir uyuşturucu dükkânı olduğunu gösteriyordu. Arran gerçekten de Red'in çetesini yok etmeye karar vermişti.

Jamieson'ın kundaklama ve terör saltanatında henüz geneleve ulaşmamış olması için yalvardım.

Arkamda motorlar kükrüyor, kornalar alıyor, Arran ve ekibi bana yetişmeye çalışıyordu. Ben daha hızlıydım. Cassie'ye ulaşma ihtiyacım daha fazlaydı.

Paignton Place'den aşağı hızla inerken Moniqua'nın dairesini geçtim, tüm ışıklar yanıyordu ve rakip çetenin bölgesinin derinliklerine girdim. Arka sokaklara daldım, dar bir sokaktan hızla geçerek genelevin bulunduğu sokağı ıktım.

Dehşete kapıldım.

Eski kilise binası yandı. Sarı ve turuncu alevler titreyerek akşamın erken saatlerini aydınlatıyordu. Kaldırıma çarptım ve yarı yarıya bisikletimden düştüm, midem bulanıyordu ve odak noktam yıkıma kilitlenmişti.

Pencerelerden dumanlar yükseliyordu. Açık ön kapılar içerideki yıkımı gözler önüne seriyordu. Merdivenleri koşarak çıktım ama sıcak beni geri püskürttüğünde kollarımı havaya kaldırdım.

Bir cehennemdi.

Kimsenin bundan sağ çıkmasına imkân yoktu. "Güzel, değıl mi?"

Jamieson'ı gölgeler içinde, duvara yaslanmış ve elinde Zippo akmağıyla görmek için döndüm.

Sırıttı, tenine yansıyan ateş ışığı onu şeytani bir hale getiriyordu. "Çok da kolay oldu. Binayı sis bombalarıyla boşalttım, sonra da her katı temizlerken yanmaya bıraktım. Geriye kalan tek insanlar arka taraftaki bodrumda. Red ve ekibi güzelce yemek pişiriyor olacak."

Kendimi kaybettim. Acı dolu bir çığlık atarak üzerine düştüm ve yüzüne bir yumruk atarak onu yere düşürdüm. Omuzlarından tutarak kafasını kaldırıma çarptım.

Benimle güreşti. "Ne oluyor lan?"

"Cassie içeride."

Jamieson'ın ifadesi anında gevşedi. Yaşadığı şok içimde bir delik daha açtı.

"Cassie içeride," diye tekrarladım.

Ben de kardeşiyle uğraşarak zaman kaybediyordum.

Doğrudum ve sendeleyerek binanın yanından aşağı indim. Siren sesleri, gecenin ve krizdeki şehrin kargaşasına katkıda bulunuyordu. Acil servis henüz bize ulaşmamıştı ama çok geride değıllerdi. İskelet ekip de öyle.

Cassie'nin tek umudu bendim.

Geriye kalan tek şey buysa, cesedini geri almak için tek umut.

OceanofPDF.com

Bölüm 46

C
assie

Karanlıkta tökezledim, yarı yürüyordum, yarı biri tarafından sürükleniyordum. Başım bir ton ağırlığındaydı ve hareketlerim beceriksizceydi.

Havanın tadı tuhaftı. Öksürdüm. Boğuldum. Dizlerimin üstüne düştüm. Bir kol sırtıma dolandı ve beni kaldırdı.

"Kimsin sen?" Başardım.

"Arkadaş." Sözleri acı doluydu, ses tanıdıktı.

Beni birkaç adım daha destekledi, tuğlalar ya da bir tür ayağımın altındaydı. Havadaki yoğun tat daha da ağırlaştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eski kömür oluğu. geçebilirsiniz." "Sen de mi?"

Sesini duyabilmek için mücadele ettim ama başım yine dönmeye başladı ve bir dakika daha gerçeklikle bağlantımı kaybettim, ancak yarı bilinçli halime bir kıymık sesi ulaştığında kendime gelebildim. Ayağa kalkmaya çabaladım, tavandaki bir delikten soluk turuncu ışık geliyordu.

Gece vaktiydi. Ne zamandan beri baygındım? Hastaneden beri mi?

Tanrı aşkına. Biri beni bayıltmıştı. Beni kaçırdı.

"Neredeyim ben?"

Adam tahta kapağa bir darbe daha indirdi ve bu kez iki kısa tahtayı yerinden oynattı. Kaçmak için yeterince büyük bir boşluk bıraktı.

Cevap vermedi. "Ayağını ellerimin arasına koy."

Tereddüt ettim. Onu tanıyordum. Tam olarak kim olduğunu biliyordum. Neden beynim onun adını vermiyordu?

Tepede ya da bir şey çatırdadı ve kapaktaki delikten bir kıvılcım yağmuru uçtu.

Yangın. Bina yanıyordu. Ciğerlerime duman doluyordu. "Lanet olsun, yap şunu." Öksürük krizine girdi.

"Sadece benimle gelersen."

"Ben sığmam. Ben de tırmanamam. Ama seni çıkarabilirim." Cevap beklemedi, beni belimden yakaladı ve sıkıntılı bir homurtuyla yukarı doğru itti.

Kırık tahtanın kenarlarından tuttum ve altımdaki adamdan destek alarak kendimi . Kıymıklar derimi ama deliği temizledim ve gece havasından derin nefesler alarak çakıllı patıkaya doğru süründüm.

Karanlık beni ele geçirdi ve soğuk zemine sırt üstü uzandım. İnleme ve vurma sesi daha da yükseldi ve gözlerimi açtığımda üzerimdeki eski kilise binasını kaplayan yoğun kırmızı bir ateşle karşılaştım. Korku beni iliklerime kadar ürpertti. Buradan çıkmak zorundaydım. Sağımdaki köşede, oyulmuş kaya yapıdan koptu ve ikiye ayrılarak yere yuvarlandı. Dehşet içinde, tepemdeki çan kulesine baktım.

Sonunda bedenim hareket etme ihtiyacına itaat etti.

Deliğin kenarına kadar süründüm. Kurtarıcım buna kömür oluğu demiş ve dışarı çıkamayacağını söylemişti. Ama delik şimdi daha büyük görünüyordu ve içeri baktığımda aşağıda kimse yoktu.

"Alo?" Boğuldum.

Bu sefer ne kadar baygın kalmıştım? Dışarı çıkmasına yetecek kadar uzun mu? Aşağıdan bir cevap gelmedi, ama raylardan bir böğürtü duyuldu.

"Cassie!"

Riordan. Kalbim sıkışmıştı. Etrafımda döndüm. Kolları beni sarıp kaldırmadan önce gördüğüm son şey, kilise kulesinin bir ateş ve taş yağmuruyla parçalanıp düşmesiydi.

Bölüm 47

R iordan

Kulenin duvarları gümbür gümbür indi ve Cassie'yi kucağıma alarak fırladım, sonra da aşağıya doğru koşmaya başladım.

Kilise.

Bir başka kaya parçası bizi kıl payı ıskaladı ve kıvılcımlar uçuşumuzu takip etti.

Ön tarafta yeni bir manzarayla karşılaştık. Jamieson'dan ayrıldığımda boş bir sokaktaydım, komşular bile araştırmaktan daha iyisini biliyorlardı.

Şimdi, polis arabalarının yanıp sönen mavi ışıkları sarı ve turuncu alevlerle savaşıyor ve bir itfaiye aracı sıcak bir şekilde gelerek feryat ediyordu.

Birkaç araç daha yolu , Arran ve Cassie'nin kardeşleri ortak bir korkuyla dışarı fırladılar.

Polislerden biri Arran'a "Olay yerimden defol," diye bağırdı.

Bizi henüz fark etmediği için onu görmezden geldi ve Sinclair'e acil bir şey söyledi.

Kollarımda, Cassie kıpırdandı.

Ona sarıldım, bedenim onu kaybetmenin çaresiz korkusuyla çökmek üzereydi. Onu bulmaktan. Onu asla bırakmak istememekten.

"Şükürler olsun." Ayak sesleri arkadaki yolu dövüyordu.

Jamieson etrafımızda döndü, yüzündeki çılgın ifade içimde hissettiklerimi yansıtıyordu. Kız kardeşinin yüzünü avuçladı ve sonra ailesine bağırarak için döndü, "O

Burada. Riot onu dışarı çıkardı."

Beni kilise duvarından uzaklaştırdı. Kardeşleri koşarak geldi, Sinclair'ın yüz ifadesi buruştu ve kızı olarak gördüğü kızı görünce yeniden düzeldi.

İri adam ona uzandı. Onu bıraktım.

Onu kucakladıktan sonra arkasını dönmesini izledim, kollarım boştu, kalbim daha da boştu. Uzağa gidemezdim. Biraz daha bakmam gerekiyordu. Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu, bundan emin olması gereken kişi ben olmasam bile.

O benim her şeyim olsa da ben onun için artık hiçbir şeydim.

Polislerden biri partimize katıldı ve Sinclair dikkatini Cassie'den ayırdı, ifadesi nötrleşti. "Ne istiyorsun Kenney?"

Struan toplantıdan çıktı ve geldi. "Yaralandım mı?" Donuk bir ifadeyle başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

En azından fiziksel olarak. Duygusal olarak bugün yüzlerce kez ölmüştüm ve henüz işim bitmemişti.

Arkamızdan bir gümbürtü geldi ve biri çığlık attı.

"Kulenin geri kalanı gidecek. Geri çekilin," diye bağırdı diğer polislerden biri.

Kenney'nin de bizimle gelmesiyle, iskelet ekip arabalarının yakınında güvenli bir mesafeye kadar ilerledik.

Cassie uyanmak için mücadele etti. "İçeride biri var."

Sin'in göğsünü itti. Sin onu bıraktı ama bir kolunu etrafında tuttu.

Kule sarsıldı ve içe doğru çöktü, toz ve ısı daha güvenli konumumuzda bile bize ulaştı.

Polis homurdandı. "Varsa bile, şimdi alevde kızartılmış ve yumuşatılmışlardır. Kurtarma için kimseyi göndermek zorunda kalmazsam olay yerim için daha iyi olur."

Cassie başını eğdi, keder yüz hatlarına kazınmıştı ve kolları kardeşinin kollarını destekliyordu. Sonra bakışları beni buldu. Gözleri büyüdü ve ondan ayrıldı. Onu, hakkım olmayan bencilce bir kucaklamayla yakaladım.

"Seni hayal ettiğimi sanmıştım." "Hayal etmedin."

"Hayatımı kurtardın."

Göğsümdeki acı geri tepti ve içimde yankılandı. Onu bıraktım ve ellerimi ceplerime sokarak kendimi geri zorladım. "Lafı bile olmaz."

Yolda tek başına, kollarında çizikler ve gözlerinde ateşle Cassie bana baktı. "Neyin var?"

Her şey yanılttı. Her şey yanılttı.

"Ailene geri dön."

"Hayır. Seni istiyorum."

Tüm ruhum acıdı. "Biz . Artık isteyebileceğin biri değilim." "Hayır."

"Evet. Bitti. Gitmem gerek."

Cassie'nin gözleri duyguyla doldu ve hızlı bir nefes alıp arkasını dönerek uzaklaştı.

Akşam boyunca bir şekilde aramızda olanlarla ilgili fikrini değiştirmişti. Buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama burada kalıp onun benden teselli bulmasını ve şokun etkisi geçtiğinde benden ikinci kez ayrılmasını izleyemezdim. Bu beni yeniden öldürürdü.

Bisikletimi binanın diğer tarafında bırakmıştım. Çöken tozun, yeni acil durum araçlarının uğultusunun ve binanın kalabalığının örtüsü altında onu alıp buradan siktir olup gidecektim.

Başımı eğerek onu ve grubu geçtim. Arran adımı seslendi. Cassie polisle tartışıyordu. Ben devam ettim.

"Onları bana ver, Kenney. Kimin gördüğü umurumda değil," diye hırladı.

Durmadım.

Sonra hafif bir ağırlık bana çarptı, Cassie sırtıma indi. Şaşkınlıkla iki büklüm oldum ve onu tutmak için bir kolumu kaldırdım.

bir şey tıkırdadı. Gümüş. Metal. Kelepçe mi?

Cassie yere atladı, yüzünde sert bir ifade vardı ve kolunu kaldırarak diğer ucunu bileğine bağladı. Bizi birbirimize kelepçelemişti. Polis yapımı gümüş bilezikler.

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Ne yapıyorsun sen?"

Cassie'nin alt dudağı titredi ama avucunu göğsümde tam kalbimin üzerine koydu ve bana baktı, yüz ifadesi onu daha önce gördüğüm hiçbir ifadeye benzemiyordu. "Seni seviyorum. Lütfen benden ayrılma. Her ne yaptıysam özür dilerim. Sadece konuş benimle. Bunu bitirme."

Dehşet ve öfke acıma karıştı. "Ben . Sen . Bana olan aşkını kaybettin."

"Ne? Bu doğru değil."

"Öyle." Elimi cebime attım ve kolunu bizi bir arada tuttuğu yere doğru salladım.

Notu ona uzattım.

Cassie mektubu aldı ve daha önce hiç görmemiş gibi açtı. Bakışları kelimeleri takip etti ve sonra bana döndü. "Bunu ben yazmadım."

Öfkeden titriyordum. "Ama o kelimeler."

Başka biri beni nasıl yok edeceğini nasıl bilebilir? Cümlemi bitirmedim. Bitiremedim.

Cassie yutkundu ve bana doğru sarktı. Onu yakaladım.

Arran yanımda belirdi. Kelepçelere kaşlarını çattı ve kalabalığa eliyle işaret etti. "Gitmemiz gerek. Başka çeteler de yaklaşıyor. İşler sarpa sarmak üzere."

Kollarımda, Cassie kıpırdandı. "Ben sadece Rio'nun gittiği yere gidiyorum."

Patronum bir kahkaha attı. "Sanırım bunu hepimiz anladık Cass. Şimdi yürü bakalım."

Cassie ve ben birlikte bisikletime doğru koştuk. Tek elim arkamdayken araba kullanmamın imkânı yoktu ama Cassie'nin aklında başka bir çözüm vardı.

"Kaldır beni."

Kollarını ve bacaklarını etrafıma doladı ve başını boynuma gömdü, bir koala gibi önüme kenetlenmiş halde motorumun üzerinde oturmama izin verdi. Bileğini geriye doğru uzatarak makineyi çalıştırmam için bana yeterli boşluğu verdi ve motor altımızda gürledi.

Kısa bir an için yüzümü saçlarına gömdüm, buna hakkım olduğuna inanmaya cesaret edemiyordum. Kilisenin ön duvarı bir ateş yağmuruyla parçalanırken bir gümbürtü daha geldi.

Bizi yola çıkarırken motorumun gürültüsünü gizledi.

Dikkatsiz ve umutsuz sürüşümün aksine, dönüş yolunda ağırdan aldım, Cassie'nin bedenini kendime karşı hissetmeme izin verdim ve onun iyiliği için dikkatli oldum çünkü o benim için değerliydi.

Depoya vardığımızda Cassie'nin ailesi ve iskelet ekip de bizimle birlikte otoparkı doldurdu ve kulübün neon-pembe tabelaları rahatlatma ifadelerinin altını çizdi.

Cassie başını omzumdan kaldırıp Arran ve Sinclair'i gördü. "Benim dairem. Beş dakika sonra. Hepinizle konuşmam gerek."

Biz önden gittik. Asansöre bindik. Cassie'yi hep yanımda tuttum.

Ancak dairenin ön kapısından içeri girdiğimizde, dışarı çıkmak için çaresizce ihtiyaç duyduğum kelimeleri nihayet söyleyebildim.

"Ya notu yazdığını unuttuysan?"

"Ben yapmadım. Bu benim değil. Birisi tam olarak bu kelimeleri yazmayı nasıl bildi bilmiyorum."

Onu mutfak tezgâhına taşıdım ve dizlerinin arasında durarak yanına oturttum. Sonra oraya sakladığım ilk yardım çantasını aldım ve yaralarını temizlemeye . Harekete geçmem gerekiyordu. Uyandığımda bunun bir yalan olduğunu görmemek için harekete geçmem gerekiyordu.

Cassie beni izledi, kelepçe numarası sayesinde kolu benimkiyle yer değiştirdi. "Terapistime Ye'yi kaybetmekten korktuğumu söyledim ama o notu onun yazmış olması mümkün değil."

"Kimseye söyler miydi?" Yanağındaki kiri nemli mutfak rulosuyla sildim. Duman lekeleriyle grileşmişti.

"Kesinlikle hayır." Cassie hızlı bir nefes aldı. "Aramayı Arran'ın ofisinde yaptım. Eğer bu güvenli değilse, o lanet olası bir aptaldır." Gözlerini kapadı ve alnını göğsüme yasladı. "Ya da ben öyleyim. Çok özür dilerim. Biri bizi ayırmaya çalıştı ve ben de onlara bunu yapmaları için cephane verdim."

"Kim?" Merak ettim.

Bakışları tekrar yukarı fırladı ve gözleri kötülükle doldu. "Eski hortlak sevgilin, Moniqua. Diğerleri gelene kadar bekle, bildiklerimi açıklayacağım."

Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Onu kaybetmiştim. İki kez. Bir kez aşktan, bir kez de ateşten. Şimdi ona geri dönmüştüm ama değişimden dolayı kamçı yemiştım.

Cassie'nin boştaki eli yanağımı kavradı. Nazik bir baskıyla yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde aşağı indirdi. Yanağımı usulca öptü. "Seni kaybetmek istemediğim için seninle ilgili çok fazla vicdan muhasebesi yaptım. Terapistim bana geçmişteki aşklarımı öldüren şeyin belirli tetikleyiciler olduğunu söyledi ve bu sefer üç küçük kelime söylemenin sonumuz olabileceğini biliyordum." Bakışları bana yalvardı. "Tekrar söyle."

"Kötü bir şey yaparsa diye istemiyorum."

"Lütfen?"

Kelimeleri zorla söyledim. "Seni seviyorum. Sana o kadar aşığım ki bu beni öldürüyor."

Cassie gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Olan tek şey saplantının yerini gerçek aşka bırakması."

Göğsüm ağrıyordu. Bana ilk söylediğinde, tapılma hissinin tadını çıkardığımda ne hissettiğimi sordum. "Tarif et."

"Sen benim dünyamın merkezisin. Benim için ailem kadar, hatta belki de daha fazla önemlisin çünkü farklısın. Sanki onların seviyesine yükselmiş ve sonra da yeni bir yere geçmiş gibisin. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Bu duygunun gerçek olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve tüm günümü bu duyguyu anlamlandırmaya çalışarak geçirdim."

Kalbim acıyordu. Alnımı onunkine çentikledim. "Doğru olamayacaksa söyleme."

"Evet, öyle. Sana aşığım, Rio. Gitmene asla izin vermeyeceğim." Boğuk bir kahkaha attım. Kelepçeleri salladım.

Cassie de güldü, sonra beni öptü.

Kül ve mutluluk, yıkım ve bağlılık tadındaydı. O öpücükle dünyam durdu ve yeniden başladı. Kalbimin kırık parçaları vahşi kızımın sevgisiyle onarıldı, daha güçlü ve daha iyi oldu.

Sonunda zihnim değişikliği kabul etti ve onu kendime doğru çekmek için kışını avuçladım, bu hareket bileğini arkasına sabitledi. Onu bu pozisyonda seviyordum. Kıyafetlerini yırtmak ve bana zincirlenmiş halde ne kadar güzel görüldüğünü görmek istiyordum.

Biri kapıyı çaldı. "Onları gönderebilir miyim?" diye sordum.

İç çekti. "Keşke, ama tartışacak çok şey var. Savaştaız ve ben kazanmaya niyetliyim."

Bölüm 48

C
assie

Kardeşlerim daireye girdiler, Shade ve Everly de yanlarındaydı.

Everly bana dikkatle sarıldı. Genevieve de onu takip etti ve kulağına bir şeyler fısıldadım. Başını salladı ve Arran'la birlikte gözden kayboldu.

"Ne istediniz?"

Riordan'a baktım. Onu bana bağlamak gibi dâhiyane bir dürtüyle, kelimenin tam anlamıyla, şu anda aramızdaki mesafe bir metreden fazla olamazdı. "İskelet Kızlar Dedektiflik Bürosu evraklarımı istiyorum. Yine bir katilin peşindeyiz."

Kaşlarını çattı ama benimle birlikte kanepenin etrafında döndü. Onu Everly ve Shade'e bıraktık ve ben Riordan'ın kucağında yere oturdum, kardeşlerim de bizimle takılıyordu.

I okşandı Rio'nun Diz, Fısıldayan arasında ve
Gevezelik, "İyi küçük koltuk."

Dudaklarını kulağımın yanına koydu. "Kıvranmayı kes yoksa başım belaya girecek."

Hafifçe içine girdim.

Bir iniltiyi bastırdı. "Beni ." "Güzel, o zaman
buradaki işim bitti."

Kıkırdamam üzerine Jamieson bana küçümseyen bir bakış fırlattı.

Ben de kaşlarımı çattım. "Sana kötü gözle bakmak yok, ateş çocuk. Bu gece neredeyse beni öldürüyordun."

Ani bir utanç çöktü üzerine. Başıını öne eğdi. "Biliyorum. Özüür dilemek yetmiyor."

Ters ters baktım. "Lottie kadar bekle."

Yüzünü buruşturdu. "Ben dışarıdayken aradı bile. Bir sonraki aile toplantımız iptal olacak."

Riordan iki koluyla bana sarıldı. Onun dokunuşu ve ailemin burada olmasının sıcaklığı, bugün yaşadığım saçmalığı kabullenmem için ihtiyacım olan desteğı verdi.

Genevieve ve Arran evraklarla döndüler. Evrakları karıştırırken bir yandan da konuşuyordum. "Artık bu kadınların katilinin Bronson olmadığını biliyoruz." Kurbanların evraklarını teker teker yerleştirdim.

Ben konuşurken, Riordan cebinden anahtarlarını çıkardı ve bileğimdeki kelepçeleri kurcaladı.

"Bunu nereden biliyoruz?" diye

sordu. "Dixie'yi duymadınız mı?"

. "Bana söyleme...?"

"Hayatta kaldı. Sadece birazcık. Boğazını onarmak için ameliyat oldu." Sesim çatallaştı.

Riordan yanağımdan öptü. "Çok özür dilerim."

Çemberin öbür ucundaki Genevieve ürperti. "Bu akşam hastaneyi aradım. Dixie iyileşme koğuşunda uyanmış. Yaşadıkları düşünöldüğünde bu iyi bir haber. Yine de bir süre konuşamayacak."

Asla demedi. Buna tutundum ve devam ettim.

"Bu öğleden sonra hastanenin dışından kaçırıldım. Beni bayılttılar ve kafama bir torba geçirilmiş bir dolapta uyandım. Beni almaya geldiklerinde ölü taklidi yaptım ve beni bir mahzen odasına götürüp tahtta bir kral gibi hüküm süren Red'in önünde yere attılar."

Boştaki elimi Riordan'inkiyle birleştirdim ve Arran'ın bakışlarını tuttum. "Moniqua ve Lonnie tarafından."

Herkes tepki gösterdi, küfretti ya da şoktan çeneleri düştü.

Arran sustu. "Lonnie?"

Başımı eğdim. "Gözlerim çoğunlukla kapalıyken bile onu nasıl izlediğini gördüm, sanki onun için özelmış gibi. Bu da sana neden ihanet ettiğini açıklıyor. Bilmedikleri şey, beni içeri almadan önce o odada konuşulan her şeyi duyabildiğimdi. Moniqua katilin kim olduğunu bildiğini iddia etti."

Everly'nin gözleri yuvarlaklaştı. "Kim dedi?"

"O yapmadı. Patlama oldu ve Red dahil odanın yarısı bir tuğla yığınının altında kaldı. Beni başka biri dışarı taşıdı."

Jamieson kullandığı zaman ayarlı patlayıcıyı açıklarken, önce Arran'a sonra da Shade'e bir bakış attım. Bana kimin yardım ettiğini bilmeleri gerekiyordu ama bunu herkes görmeden anlamaları için onlara zaman tanımak daha nazikçe olurdu.

Sakinleştirici bir nefes aldım. "Ondan önce atladığım bir adım var. Arran, ofisin ne kadar güvenli?"

"Tek başına, pek değil. Toplantılarda gürültü önleyici bir cihaz kullanıyoruz." "Ne? Benim bundan neden haberim yok?"

"Burası benim ofisim Cass."

"Oraya özel bir telefon görüşmesi yapmak için girdim. Biri dinlemiş ve duyduklarını Rio'yla beni ayırmak için kullanmış." Bir başka faktör daha üzerime geliyor, bulmacanın parçaları şekilleniyordu. "Sanırım bu bilgiyi beni hastaneden çıkarmak için de kullandılar. Bir mesajım vardı."

Ağzım kurudu ama Sin'e odaklanarak tekrar başladım. "Görünüşe göre öz annemden geliyordu, hâlâ hayattaydı ve doğum günümde bana mesaj atmıştı. Onu aramamı istedi. Bir dakika sonra paketlenmişim."

Büyük, çok tanıdık yüzü şefkatle yumuşadı. "Her zaman cevaplar istediğinizi biliyorum ama kadın uzun zaman önce öldü. Elimizde ölüm belgesi var."

Başımı eğdim ve başımı salladım. "Biliyorum. Yine de buna inandım. Ne kadar kuruntulu."

Elime uzandı. Riordan saçımı öptü. Arran anahtarımı geri almakla ilgili mırıldandı.

Bir an geçti ve ben önümdeki kâğıt parçalarına baktım. "Moniqua katilin kim olduğunu buldu, bu da bizim de bulabileceğimiz anlamına geliyor."

O kevaşe beni alt edemez.

"Sence kilisede mi öldü?" Genevieve sordu.

Gördüklerimi düşündüm. "Çoğu insan kapana kısılmıştı. Red'in öldüğü kesindi çünkü sırtı çöken duvara dönüktü. Gömülmüştü ve tuğlalar kapıyı kapatmıştı. Eğer uşakları ve diğerleri başka bir çıkış yolu bulmuşlarsa bile, benim kullandığım yolu kullanmamışlar ve dışarıda tökezleyen kimseyi görmedim, siz gördünüz mü?"

Herkes başını salladı.

Shade içini çekti. "Kenney yarın cesetleri bulacak ve bize daha fazla bilgi verecek."

Arran bana, "Diğerlerinin kurtulduğunu göz ardı edemeyiz ama kurtulduğuna çok sevindim," dedi.

Başımı ona doğru eğdim. "Şu haline bak, sonunda duygularını keşfettin. İyi iş çıkardın."

Gözlerindeki yumuşak ifade, tipik çatık kaşlarına dönüştü.

Sırıttım, sonra bakışlarımı İskelet Kızlar Dedektiflik Bürosu'nun kâğıtlarına çevirdim, Riordan bizi kelepçelerimizden kurtarmaya çalışırken bir kolumu geriye attım. "Onun gördüğü neyi kaçırıyorum? Bilgi burada olmalı, değil mi?"

Arabaya tırmanan kişi. Katilin her aşamada kimliğini sakladığı gerçeği. Bu da başka bir ipucuydu, değil mi?

"Tanınabilirlerdi," dedim yavaşça. "Bir arabanın içinden geçebilecek kadar çevik. Daha küçük biri mi? Ama cesetleri taşıyabilecek kadar güçlü?"

Şüpheli listemizi gösterdim.

Shade aldı. "Hepsini içeri getireceğiz. Hâlâ hayatta olan herkesi."

Daha uzun oturdum. "Bu plana bayıldım. Dixie'yi bir daha gördüğümde ona saldırganı yakaladığımızı söylemek istiyorum."

Genevieve kâğıda bakmak için eğildi. "Listemizde belediye başkanı, pardon Everly, meclis üyeleri var, Alisha'nın adı asla orada olmamalıydı, bu yüzden onu çıkarıyorum. Moniqua ve kuzeni Don, ki ikisi de muhtemelen ölmüştür, Red, ki az önce üzerine bir bina yıkıldı ve Bronson, ki ona ne olduğunu hepimiz biliyoruz."

Shade'e bakarken dudagımı büktüm, onun o pislği öldürüp benim öldürmediğim gerçeğini hâlâ unutamamıştım. "Piers hâlâ buralarda mı?"

"Onu senin için kurtardım."

Parladım. "Teşekkürler. Sorgulanmalı." Bir kahkaha

attı. "Eğer hâlâ konuşabiliyorsa."

Genevieve listeyi tamamlarken, "Kenney'i de düşündük, o yüzden polisi alın ve son olarak da Mahkûm'u," dedi.

Everly, "Hâlâ başka biri olabilir, Moniqua'nın bildiği ama bizim bilmediğimiz bir joker," diye düşündü.

O ve Shade bunu aralarında tartıştılar.

Genevieve parmaklarını Arran'inkilerle birleştirdi ve onun elini sıktı. Yalnız onun için bir şeyler mırıldandı, ikisi bir anı paylaştı.

Rahatlamıştı, çünkü Mahkûm'un Bronson'ın ellerinde öldüğüne inanıyordu. Kalbim parçalandı.

Arran'ın bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Seni kim çıkardı?"

Yüzümü buruşturdum. Yapılması gereken iki tatsız konuşma vardı, bu yüzden şimdi de olabilirdi. "Genevieve ile özel olarak konuşmam gerekiyor, bunun için muhtemelen orada olmalısın ve sonra bu soruyu cevaplamak için Shade'i konuşmaya dahil edeceğim. Beni takip edin."

Sessiz, sürekli desteğim ve bir tür tutsağım olan Riordan'la birlikte onları odanın uzak tarafına, kemerli, tuğla kaplı pencerenin ötesinde şehir ışıklarının yayıldığı yere götürdüm.

Genevieve'e odaklandım. "Bunu sana söylediğim için gerçekten üzgünüm ama Lonnie beni odaya götürmeden önce kulak misafiri olduğum konuşma Red ile baban arasındaydı."

Ağzı yuvarlaklaştı. "Babam orada mıydı?"

"Kendisini Bronson'ın yerine aday gösterdi ve cinayetleri sıraladığı ve kendisinin sorumlu olduğunu iddia ettiği bir konuşma yaptı."

Şok gözlerini açtı. Arran bir kolunu ona doladı ve Riordan arkamdan sessiz bir küfür mırıldandı.

"Acaba...?" Yutkundu ve tekrar denedi. "Doğruyu söylüyor olabilir mi?"

Bu fikri çoktan düşünmüş ve reddetmişim. "Sin ne kadar balerinse o da o kadar katil. Cinayetleri sanki bir makaleden okuyormuş gibi sıraladı. Açıkça dikkat çekmek için bir manevraydı."

Riordan, "Bu yüzden evinde o evraklar vardı," dedi.

Genevieve başını eğdi, üzüntü ağır basmıştı. "Onu bulmaya gittik, sehпасının üzerinde gazete kupürleri ve bir de bıçak vardı. Şimdi mantıklı geliyor. İş bulabilmek için prova yapıyordu. Aptal, aptal adam. Sence o, bilirsin işte...?"

Cümlesinin sonunu o söylemeden anladım. Ölüp ölmediğini bilmek istiyordu. Ona nazik bir gülümseme verdim. "Kesin olarak bilmiyorum ama Red'in diğer tarafında duruyordu. Gerçekten çok üzgünüm."

Arran onu alnından öptü ve Riordan onu kucakladı, kelepçelerin tuttuğu eli öyle tatlı bir hareketle benimkini sarmak için kaydı ki kalbim acıdı.

Vermek zorunda olduğum kötü haberin diğer yarısı için bana destek oldu.

Genevieve kendini toparladığında Shade'e bize katılmasını işaret ettim. İnfazcı, bir elini dövmeli boğazına götürerek yaklaştı.

Onunla Arran'ın arasına baktım. "Beni yok edilen odadan çıkaran kişi Mahkûm'du."

Yüzlerinde ikiz acı ve duygu ifadeleri dalgalanıyordu. Benim de karnıma vurdu. Parçalanmış adamın anısı. Kaderinden emin oluşu ve benim için hala yapmayı başardığı her şey.

Önce Shade toparlandı. "Ama Bronson bize onun öldüğünü söyledi." "Yalan söyledi. Yine de cehennemden çıkmış gibi görünüyordu." "Seninle konuştu mu?"

"Neredeyse hiçbir şey. Yarı baygındım, o yüzden kim olduğundan emin olamadım."

Arran, içinde tutamadığı her şeyi gizleyerek uzaklaştı. Genevieve de onunla birlikte gitti ve Genevieve'i kucakladı.

Bir an için yüzünü onun saçlarına gömdü ve odadaki herkesin fark ettiğini bildiğim bir rahatlama yaşadı. Kardeşlerim her zaman Arran'ın duygusal bağlara, onu haşlayacakmış gibi direndiğini söylerdi. Bunu onun için bozmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Bana döndü. "Seni çıkardıktan sonra ne oldu?"

"Beni dar bir geçitte kömür oluşuna açtığı bir delikten içeri itti ama sonra dışarı çıkamayacak kadar yaralı olduğunu söyledi. Sanırım yine bayılmışım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey Rio'nun adımı çağırdığı oldu."

"Öldüğünü bilmiyoruz," diye karar verdi

Arran. Shade başını salladı. "Ceset yoksa yas da yok."

Bu hoşuma gitti. Umut, boşuna olsa bile.

Arran'ın telefonu çaldı. Ekrana baktı ve ağzı açık kaldı. Bakışları bana geldi. "Sen bana Lonnie'den bahsettikten sonra güvenlik ekibine mesaj attım. Tahmin et aşağıda kim ortaya çıktı?"

Şok ve sevinç içimi doldurdu. "Yaşıyor ve geri mi geldi?"

"Aptal herif yaptı. Manny onu bir korumayla birlikte ofisime koydu ama ne yaptığını bildiğimize dair hiçbir işaret vermedi."

Tam bir aptal. Tanrım, bu bize ne fırsat verdi. Shade'e doğru döndüm. "O benim."

İnfazcı konuşmaya başladı ve sonra içini çekti.

"Peki." "Bir silah getirmem gerek."

Riordan homurdandı, "Ve kilidimizi açacak birine ihtiyacım var. Eğer oraya ineceksek, tek elim bağlıyken sizi daha iyi koruyamam."

Cebime uzanarak Kenney'den aldığım anahtarı çıkardım ve metal şingirtısıyla kelepçeleri açtım.

Bana bön bön baktı ve bileğini ovuşturdu. "Son on dakikadır o kilidi açmaya çalışıyorum ve bunca zamandır anahtar sende miydi?"

Ona kocaman gözlerle baktım. "Yakın durmanı istedim. O zaman vur beni."

Kelepçeleri daha sonra üzerimde kullanmaktan yakınlıkla, konuşacak çok şeyimiz olduğunu söyleyen sert bir öpücük için yüzümü iki eliyle kavradı, sonra yatak odasından bıçağımı toplarken benimle kaldı.

Arran ve Shade ile birlikte apartmandan çıktık, asansörden indiğimizde kardeşlerimin de bizimle gelmek için merdivenlerden indiklerini gördük. Gözlerimi devirdim ama ofise doğru yola koyuldum. Duvardan müzik sesi gelmemesi çok garipti. Arran, şehri aydınlatacak bir akşam için deponun güvenliğini sağlamak amacıyla kulüpleri kapatmış olmalıydı.

Ofisin içinde Lonnie duvara yaslanmış, Mick ise masanın üzerine tünemişti.

Lonnie bakışlarını kaldırdı ve bana kilitlendi. Sırtışı düştü.

Yalan söylemesini beklemedim, etrafından dolanarak bıçağımı bir dizinin arkasına sapladım. Düşen bir meşe gibi yere yığıldı, çılgık atıyor ve yarasını tutuyordu.

Onu sırt üstü yatırdım ve botumu boğazına dayadım. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Bilmiyorum. Orada bile değildim."

Eğilerek bıçağımın kör kenarıyla yüzüne bir çizgi çektim. Lonnie kıpırdamadan durdu, sadece harap olmuş bacağını tutarken titriyordu, Kan kot pantolonunda çiçek açıyor ve yere damlıyordu.

"Tekrarlamama gerek var mı?"

"Mahzene giden bir tünelden aşağı sürünerek indim ve bir ızgarayı kırdım." "Yanında kimse var mıydı?"

"Hayır. Görmek için çok fazla duman vardı."

"Moniqua'ya neden yardım ettin?"

"Ben yapmadım."

"Siktiğimin yalancısı. O sefil amcık için Arran'a ve ekibindeki herkese ihanet mi ettin?" Bıçağı çenesinin altından geçirdim.

Lonnie'nin dehşet içindeki gözlerinden yaşlar süzüldü. "Tamam. Yaptım. O kötü biri değil. Bana inanmak zorundasınız. Tek istediği güvenlik ve iyi bir işti. Bunu elde etmesine yardım edeceğimi söyledim."

"Deadwater katilinin kim olduğunu sana söyledi mi?"

"Hayır. Bunun planının bir parçası olduğunu bile bilmiyordum. Sadece Red'i etkilemek istediğini, bunun da seni hastaneden almakla ilgili olduğunu biliyordum."

Koleksiyon mu? Çenemi kilitledim. Beni bayıltmış, sonra da hiç düşünmeden düşman bölgesine götürmüştü. "Katil o mu?"

"Tabii ki hayır. O sadece bir kız."

Moron. "Benim ve Alisha'nın bulması için depoya notlar mı yerleştirdin?"

Odağı birine kayd, tahminimce Arran'a. "Hayır. Alisha'ya saygı duyduğumu biliyorsun. Ona asla böyle zarar vermezdim."

Siktir et bu adamı. "Yine de beni kurtların önüne atmaya istekliydin." Omzumun üzerinden baktım. "Başka sorusu olan var mı?"

Yanıt gelmemesi yeterliydi.

Lonnie'ye doğru döndüm. "İskelet ekibine ihanet etmek bir şey, ama bana ihanet etmek tamamen başka bir şey. Ben affetmem ve unutmam. Red bana ne yapardı sanıyorsun?"

Dudakları sessizce çalıştı. Daha da soldu.

"Beni fidye karşılığı Arran'a geri mi gönderdin? Beni sattı mı? Ya da belki de çetesinin denemesi için beni elden ele dolaştırdı?"

"Eninde sonunda çıkacaktın," diye geveledi.

İçimi öfke kapladı. Sırf sikini ıslatabilmek için bana tecavüz edilmesine seve seve izin vermişti.

"Ben farklı düşünüyorum. Red ikinci bir komutan atamak için oradaydı. O kişinin bağlayıcı bir jest yapması gerekirdi."

Lonnie'nin araya girme çabaları azaldı. Titriyordu.

"Red beni öldürecek," diye bilgilendirdim onu. "Bu da beni doğrudan ölüm cezasına çarptırdığın anlamına geliyordu. Bu yüzden etrafta dolanmayı gerçekten bırakmalıyım."

Bıçağı kaldırarak göğsüne sapladım ve tüm gücümü kullanarak girmesi gereken yeri deldim. İnsanlar göğüs kafesinin göğsü koruyacağını sanırdı ama o emiciler doğru basınç altında dal gibi kırılırdı. Lonnie acı dolu bir çığlık attı ve ben de tekmemle bıçağı serbest bırakıp gövdesine bir darbe daha indirdim.

"Derine doğru eğin, sonra dilimleyin. Kesmeyin." Shade sessizce elimi yönlendirdi.

Bir sonraki vuruşum daha da derine inerek öldürücü darbeyi indirdi.

Lonnie'nin ulumaları bir çağılıya dönüştü. Bıçağı gömleğine sildim ve geri çekilerek hayatının solmasını izledim.

Yaşamasına izin veremezdim. Sadece bana yaptıklarından dolayı değil, artık iskelet mürettebatının düşmanı olduğu gerçeğinden dolayı da. Moniqua'nın yasını tutacak ve intikam almak isteyecekti. Lonnie kendi ölüm fermanını imzalamıştı.

Vücudu çöktüğünde bir iç çektim. "İlk öldürüşün çok zayıftı. Mücadele bile etmedi."

"Başka korkan var mı?" Shade arkamdan takıldı.

"Gölünç derecede tahrik oldum," diye homurdandı Riordan.

Kardeşlerim iğrenme sesleri çıkardılar.

Doğruca Riordan'ın kollarına girdim, böylece bana sarılabilecekti, kanlı elimi uzak tutmaya dikkat ederek onu lekelemedim. Bu birbirimize yakın olmamıza engel değildi. Şimdiye kadar kaçırılmamla ilgili korkumu dile getirmemiştim ama bunun onu da sarstığını hissedebiliyordum.

Arran'ın Manny ile temizlik ayarlaması ve ofisinin zeminini mahvettiğim için yakınması eşliğinde Riordan'ın beni götürmesine izin verdim.

Üst katta, Everly dairesinden yiyecek getirmişti ve ben de derimdeki kanı yıkadıktan sonra aniden açlıktan pizza dilimlerinin üzerine düştüm.

Lokmalar arasında ona teşekkür ettim. "En son ne yediğimi hatırlamıyorum." "Anlamıştım. Riordan, senin de yemek yemen gerek."

Kardeşinden yemeğe doğru işaret etti.

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "En iyi kardeş ödülü sana gidiyor, Ev."

Genevieve bir kâğıt parçasını buruşturup ona fırlattı. "Hey, babam bu gece öldü, işe yaramaz bir aptaldı. Bana karşı nazik olmalısın."

Dudakları seğirdi. "Deri ceketimde hâlâ senin çalman, yani ödünç alman yüzünden delikler var. Sadece söylüyorum."

Hırladı ve daha sert bir şey fırlattı. Sonra gözlerini kapadı ve hıçkırıklara boğuldu. Riordan ona sarıldı ve saçlarını karıştırdı. Onu uzaklaştırdı ve gözyaşlarını silkeledi, kardeşi pizzayı yerken bana katılırken kontrolünü kaybettiği kadar hızlı bir şekilde geri kazandı.

Bunu sevmiştim. Yaşadığım yeri ve ailemin burada olmasını seviyordum. Riordan'ı seviyordum ve burada, ailesinin bulunduğu yerin tam ortasında kalmasına ihtiyacım vardı.

İşimiz bittiğinde ve artık herkes aşağıda haine ne yaptığımı bildiğinde, Riordan'ı kenara çektim.

Yatak odamızda, kapıyı kapattım.

Onu yatağa geri götürdüm, oturttum ve dizlerinin arasında durdum, mutfaktaki çok kısa süren buluşmamızın tersine. "Sana cehennemini yaşattığımı biliyorum, düşüncesiz olduğumu ve muhtemelen gözetimsiz dışarı çıkmama izin verilmemesi gerektiğini biliyorum, ama yemin ederim bu işte varım. Seninle birlikte. Bugün hâlâ benim doğum günüm-"

Yeşil gözlerinin kenarları kırıştı. Yanakları sıcacık kızardı.

Sözlerimi bitirebilmek için parmağımı dudaklarına koydum. "Hediye olarak tek istediğim sensin. Bu akşam ilişkimizin bittiğini düşünmek beni çok korkuttu. Bunu her zaman istiyorum. Bir daha asla gitmeni istemiyorum."

Kapıyı ve kapının dışındaki insan topluluğunu işaret ettim, sonra onun kalbinden benimkine bir çizgi çektim.

Riordan beni kollarına aldı ve öptü. "Seni hiçbir şey için terk etmem, vahşi kız. Ben aşığım. Hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz."

O güzel mutluluk dalgası tekrar içime doldu. Tanrılara bunun doğru olması için dua ettim.

Riordan başparmağını yanağımda gezdirdikten sonra ayağa kalkabilmek için beni kenara çekti. Sırt çantasını karıştırdı ve paketlenmiş bir hediye çıkardı. Onu bana uzattı.

Sırıttım. . Uzun ince kutu ağırdı. "Nedir bu?" "Açarsan öğrenirsin."

Kağıdı yırttım ve kutuyu açtım. İçinde kabzasında taş olan, oyma, güzel bir hançer vardı.

"Doğum ayınız için opal."

Çıkardım. Kenarını test ettim. "Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel hediye."

Sert bir sarılmayla kollarımı ona doladım. Riordan da bana sarıldı ve silahı elimden dikkatlice aldı. Silahı yan masaya koydu, sonra beni kucağına aldı ve yatağa geri dönerek vücuduna yayıldım. Öpüşmemiz doğal bir şekilde gerçekleşti, açlık beni zar zor kontrol edebildiğim bir güçle kavradı.

Bu, her zaman. Ben ve o.

Biri kapıyı çaldı.

"Üzgünüm," diye seslendim, ağzımı erkek arkadaşımınkinden ayırarak. "Aradığınız çifte şu anda ulaşılamıyor. Lütfen on dakika sonra tekrar deneyin."

"Yirmi," diye karşı çıktı Riordan.

Genevieve tahtanın içinden konuştu. "Üzgünüm ama insanlar gidiyor. Sadece sizin de haberdar olduğunuzdan emin olmak istedim."

İsteksizce ayrıldık ve oturma odasına döndük. Arran, Shade ve iki kardeşim kapıdaydı.

"Biz çıkıyoruz," dedi Arran bize. "Riot, Cassie, siz burada kalıyorsunuz. Benimle tartışmayın. Jamieson da burada ve Manny bina güvenliğini sağlıyor."

alt kattan örtülü."

Sessiz seslerle konuşuyor, silahları kontrol ediyor ve isabet oranlarını belirliyorlardı.

Genevieve bize baktı. "Onlar şüphelileri yakalarken bizim de yapacak işlerimiz var. İçeriden biri hâlâ o notları yerleştiriyor. Karşılaştırabilmemiz için ikisi de sende mi?"

Ben kendiminkini aldım, Riordan da kendininkini verdi.

"Aynı el yazısı. Seninkini nereden aldın?" Everly sordu.

Riordan kaşlarını çatı. "Saçında parıltılı teller olan barmenden.

Kulüpten çıktı ve Cassie'nin bunu benim için bıraktığını söyledi."

"Lara mı?" Genevieve onu tarif etti.

Yemin etti. "Bu o. Gergin görünüyordu. şeyi unutmuşum."

Tüm bu telaş içinde o kısmı da atlamıştım ama o kadın hakkında kendi şüphelerim vardı.

Genevieve, "Lara seni ayırmaya mı çalıştı? Ama o benim arkadaşım. Neden böyle bir şey yapsın ki? Bu Alisha'nın notunu da bıraktığı anlamına mı geliyor?"

Taze öfke çenemi sıkmana neden oldu. "Geçenlerde onunla konuştum. Çalışma saatlerini azalttığı ama pahalı bir daireye taşındığı için beni endişelendirdi. Ayrıca adını bilmediğini iddia etmesine rağmen Moniqua'yı da bana getirdi. Kahretsin. Bağlantı bu, değil mi? Four Miler ikisini de mi yönetiyordu? Onlara para mı ödüyorlardı?"

Kapıdaki adamlar durmuş, dinliyorlardı.

Genevieve'in sarı kaşları bir çizgi oluşturdu. "O yalancı. Moniqua'yı tanıyor çünkü geçmişte ondan bahsetmiştim."

Riordan bakışlarını aramızda gezdirdi. "Bu da bana onu Four Miler bölgesinde gördüğümü hatırlattı. Pek bir şey düşünmedim ama ipuçlarının hepsi oradaydı."

Genevieve hırladı, "Red'in toplantısında, Moniqua'nın Bronson'ın işi için kendini öne sürmesine şaşırılmış görünüyor muydu?"

Başımı salladım. "Evet. Sırtına çalışmasının daha iyi olacağını söyledi."

Dilini dışarı çıkardı. "Domuz. Ama zaten öyle olmadığını ima ediyor, yani demek istediğim Moniqua o çetede değil. Kuzeni Don bir üyeydi ama bu gece onun için bir oyun oynuyordu. Bu, ipleri Red'in elinde olan birine yakışmıyor."

"Notları o bırakmış olamaz," dedim. "O zamanlar burada çalışmıyordu. Divine'a üyeliği vardı, hepsi bu. Diğer katlara erişimi yoktu."

Arran araya girerek hepimizin şüphesiz düşündüğü şeyi sonuçlandırdı. "Ama Lara yapardı. Manny'ye onu yeni adresinden almasını söyleyeceğim. Ondan bilgi almakta iyi misin?"

Cevap olarak parmaklarımı çıtlattım.

Zihnimde yepyeni bir resim oluşuyordu, deponun bir gulyabani tarafından enfekte edildiği ve hatta ona yardım ettiğim bir resim. Onun için üzuldüm. Bu arada Lonnie ve Lara'yı kendi tarafına çekmiş, her iki olayda da azmettiricinin kendisi olduğunu varsaymıştı.

Bunun arka planında Bronson'ın işine göz dikmişti. Lonnie ne iddia etmişti? Bu işin güvenliğini istediğini mi?

Neredeyse, *neredeyse* onun için üzülüyordum.

Onu harekete geçiren korku ve kilisedeki o ateşli cehennemde hayatını kaybetmek için güvenlik adına katlanmak zorunda olduğunu hissettiği mesafeler için.

Arkamda, Riordan küfretti.

Döndüm ve bana birinin onu aradığını göstermek için telefonunu kaldırdı. Altı-bir ile biten numarayı tanıdım. Gözlerimi kırptım ama hâlâ oradaydı.

"Vay anasını," dedim odadakilere. "Moniqua arıyor."

Cadı ölmemişti.

Bölüm 49

Riordan

Odada bir açıklama dalgası yayıldı ve tüm bakışlar üzerime çevrildi, ağır beklenti tam bir sessizlikle birlikte geldi. Cevap vermek için kaydardım, telefonumu hoparlöre ayarladım. "Alo?"

Boğuk bir hıçkırık selamımı karşıladı. "Riordan? Ben Moniqua. Yardımına ihtiyacım var."

Lanet olsun. Gerçekten . "?" Tereddüt etti.

"Sesin üzgün geliyor."

Bir kolumu sessiz ve hırçın Cassie'ye dolayarak vahşi kızımı kendime yaklaştırdım. Moniqua, Red'in onu öldürmesine seve seve izin verirdi. Bunun için ölebilirdi, bu da ona ulaşmak anlamına geliyordu. "Terk edildim, sonra da kız arkadaşım bir yangında öldü. Pek iyi bir gün geçirmedi."

Sempati dolu bir ses çıkardı. "Cassie'nin ölümüne çok üzüldüm. Bu çok trajik. Dinle, Don kaybolduğunda bana çok yardımcı oldun. Sana bir şey söylemem gerek. O geri döndü."

Cassie'nin gözleri parladı.

Telefonu kavradım. "Kuzenin hayatta mı?"

"Öyle ve çok kızgın. Lütfen, bana gelmene ihtiyacım var."

Bir an aklıma geldi. Kiliseye giderken onun sokağından geçtiğimde, dairesinin ışıkları yanıyordu. Yine evdeydi.

Cassie'nin tutsak olduğu bodrum. K       bir ayrıntıydı ama . "Neden yardıma ihtiyacın var?" Nefes aldım.

"Sana söyledim, çok   fkeli. Tehlikeli biri."

"Don, Deadwater'daki tüm kadınları öldüren kişi mi?"

Yine h       h       ağladı. "Evet. Her şey kız kardeşinin onu reddetmesiyle ba  ladı. Arran'ı onun evinde görmüş ve o kadar sinirlenmiş ki arabasıyla kaza yapmış. Arkadaşı   ld  .

-Kalıntılarını buldukları kişi buydu. Gen'le yüzleşmek için geri döndü ama onun yerine dairenizin karşısındaki merdivenlerde fahişeyi öldürdü."

"Bütün bunları sana o mu anlattı?"

Acele bir nefes aldı. "Geri geliyor. Gitmek zorundayım. Çok korkuyorum. Lütfen, lütfen, beni kurtarın yoksa sıradaki ben olacağım ve kim bilir başka kimler olacak. Bir sanayi bölgesindeyiz. Bir uyuşturucu anlaşması vardı."

Bir adres saydı, sonra telefon kesildi.

Sessizlik alanı doldurdu. Çok da.        bu da neydi?

  lk konuşan Cassie oldu. "Neyi bekliyoruz? Katilin kim olduğunu biliyoruz."

Genevieve, "Yalan söylüyor olabilir," dedi.

"Tamam, düzeltiyorum, katilin kim olduğunu bildiğini iddia ediyor ve ona işkence ettikten sonra bunun doğru olup olmadığına karar verebiliriz."

Shade çenesini avuçladı. "Ya da bunların hepsi yalan ve o sadece Riot'ı istiyor."

Kız arkadaşım parmaklarını   atlattı. "Doğru ya da değil, o pislik herif beni ka  ırtmayı ayarladı. Bir i   karşılığında beni Red'e teslim etti. O benim. Hepiniz anladınız mı? Gidip onu alacağım."

Bakışları bana çevrildi, içinde ateşli bir niyet vardı. Ona gelemeyeceğini söylemeye cüret etmem de bir meydan okumaydı.

Bu sefer kelepçeye ihtiyacım yoktu.

Saçlarını gözlerinden geriye doğru taradım. "  kinci avın biraz daha eğlenceli olacak ama   rkmemesi için onu ben tutacağım. Tartı  mayın. Sonra onu alabilirsin." Kardeşlerine ve iskelet ekibine döndüm. "Onu ve Don'u     helilere eklemek için toplayacağız."

Arran, Shade ile bakı  tıktan sonra Cassie'nin kardeşlerine döndü. "Sin, Struan, onlarla gidin."

  tiraz etmedim. Cassie'nin korunmaya ihtiyacı vardı ve Moniqua'nın istediği bendim, bu da ayrı ayrı gelmem anlamına geliyordu ve Cassie'yi korumasız bırakmamın hiçbir yolu yoktu.

Genevieve ve Everly'yi Jamieson'la birlikte dairede bıraktık, Shade kar  ıla  abilece  im şeylerle ilgili hızlı bir strateji geliştirdi. Sonra

Cassie'ye veda öpücüğü verip bisikletime atlayıp gitmekten başka bir şey değildi.

Deadwater'ın İskoçya tarafındaki köprüden tek başına geçmek garipti.

Don'un saklandığı anlaşılan sanayi sitesi ve banliyösüne yaptığım yolculuk bana tuhaf bir an yaşattı. Cassie ve ailesinin arkamda olduğunu biliyordum ama bu işe yalnız girecektim.

Saat gece yarısını geçmişti ve sokaklar boş ve sessizdi. Şehrin bu kısmı yanan şehrin sirenlerinden ve ateş ışıklarından uzaktı. İskelet halindeki ağaçlar köşe başlarını tutmuş, yaprakları dökülmüş ve dağılmıştı. Nehre giden kıvrımlı yola girdim, tek tük sarı sokak lambalarının arasından geçtim.

Buradaki evler işçi evleriydi, bir gecekondudan biraz daha iyiydiler ve sıkıca bir araya toplanmışlardı. Dar sokaklarda kümeler halindeydiler, depolar tarafından kapatılmışlardı ve yanlarından geçen motosiklete bakan tek bir kişi bile yoktu.

Üzerime yoğun bir rahatsızlık hissi çöktü ve hiç unutmadığım kâbusumun parçaları geri geldi. Kovalanma ve suyun dibini boylama korkusu. Şimdi tek ihtiyacım olan babamın ortaya çıkması ve o korkunç rüya halini yaşamak için göğsüme bir kurşun yerleştirmesiydi.

Köşeyi döndüm. İleride, iki yüksek kenarlı sanayi binasının çevrelediği ve ötesinde çalılık bir arazinin bulunduğu yol sona eriyordu.

Kabusumun son bir özelliği zihnimde çözüldü.

Suyun altına düştüğümde, küçük bir hayata tutunmuştum. Küçük, değerli ve güzel bir şey. Bu aşktı. Daha önce var olmayan ama şimdi Cassie sayesinde ıslıl ıslıl yanan bir parçam. Onun bana hissettirdiği tüm iyi ve mükemmel şeylerdi. Gerçekti ve onu kaybedersem lanetlenirdim.

Kendimi bu terör saltanatını sona erdirme hedefine odakladım ve yolun aşağısına doğru yolculuğumu tamamladım. Bisikletimi kaldırıma bırakarak kaskımı çıkardım ve nehir kıyısına doğru uzanan çalılık araziye taradım.

Görünürde kimse yoktu. Depoların ana girişleri her iki binanın da uzak tarafındaydı, bu yüzden etrafımdaki tek şey boş çevreler ve gecenin sakinliğiydi. Sadece akan nehir ve şehrin uzaktan gelen sesleri fon oluştuyordu.

Bir klik sesi duydum ve etrafımda döndüm. En yakın deponun arka tarafında bir yangın çıkış kapısı açıldı. Moniqua dışarı çıktı. Yüzüne bir rahatlama çöktü ve elini kalbinin üzerine koydu.

Bir keresinde onunla arkadaş olmaya çalışmışım. Kimsenin acı çekmesinden nefret ederdim ve o da gangster kuzeniyle hayatının ne kadar zor olduğunu ve kendini koruyamadığını ballandıra ballandıra anlatmıştı. Geriye dönüp baktığımda oyuna geldiğimi anladım.

Yine de gülümsemesi gerçek gibiydi. "Geldiğine çok sevindim. Senin için bir şeyim var."

"Kuzenin nerede?" Ben aradım.

"Binanın içinde. Bizi rahatsız etmez."

"Ama o bir katil."

"Hayır, pek sayılmaz." İçeri döndü ve takırtılar onu takip etti, ardından Moniqua düz, metal bir el arabasıyla kapıdan çıktı. Üzerinde bir ceset vardı.

Dehşet içinde geri çekildim. "Kim o?"

Döndü ve cevap kendini gösterdi.

Tramvayın üzerine yığılmış olan belediye başkanıydı.

Güçlkle onu tekerlekli sandalyeye oturttu, sonra da elli metre arkamda insanların evlerinde uyuduğunu ve her an dışarıya bakabileceklerini umursamadan yola doğru itti.

Moniqua ellerinin tozunu aldı. "Geleceğini . Her zaman çok nazik ve çok iyiydin. Bu yüzden sana bu hediye getirdim."

Cesede baktım. Sallanan kafasına ve solgun tenine. "Anlamıyorum." "Seni kabul etmesini , değil mi? Bebeğim, o senin. Benim hediye."

"Katil o mu?"

Gülümsemesi daha sinirli bir ifadeye dönüştü. "Şaka mı yapıyorsun? Gördüğün onca şeyden sonra, bu bok parçasının tüm bunları yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

İçim daraldı ve bakışlarımı babamdan ayırdım. "Anlamıyorum."

"Tanrım, erkekler ne kadar aptal."

"Sorumlunun kim olduğunu bildiğinizi söylemişsiniz. Don ya da belediye başkanı değilse, o zaman kim?"

Gözlerini büyüttü, etkisi endişe vericiydi. "Benim, aptal. Ben yaptım. Kadınların doğuştan katil olmadığını söylerler ama tek ihtiyacı olan birinin onun için cesetleri kaldırması ve oyun alanını eşitlemek için yanağındaki kanı silmesi. Böylesine iyi yürütülmüş bir kampanyanın üstesinden gelebileceğini düşündüğüne inanamıyorum."

Belediye başkanının yüzüstü yatan bedenini tekmeledi.

İnledi. O zaman baygın, ölü değil.

Arkamızdaki çorak araziye ve evlere giden yolu taradım. Etrafta başka kimseden iz yoktu. Destek aldığıma dair hiçbir belirti yoktu. Yine de Cassie cebimdeki telefonun açık hattından her kelimeyi dinliyordu. Şansım yaver giderse, kardeşlerinden biri çoktan Don'u yakalamış olurdu, eğer gerçekten buradaysa. Artık bundan da şüphe etmeye başlamıştım.

Cassie'nin iyiliği için her şeyin açık olduğundan emin olmalıydım.

Kollarımı kavuşturdum. "Nasıl? Açıkla bana, çünkü yalan söyledin ve kuzenin olduğunu söyledin."

Moniqua gözlerini devirdi. "Sadece seni buraya getirmek için, çünkü beni koruma ihtiyacına karşı koyamayacağını biliyordum. Don zirveye çıkmak için her türlü boğazı seve seve mahvederdi ama tacımı çalamaz. Yaptığı pislikten sonra olmaz. Gen onu kızdırıp Arran lehine reddettiğinde arabada onunla bendim. Öfkesinden zar zor kurtuldum ve kazadan sadece saniyeler önce kaçabildim. Ben kurtuldum, o kendini kızarttı."

Sonra da öldü. "Bana bundan sonra tepeye geri dönüp Cherry'yi öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Kızardı. "Tek ailemi kaybettikten sonra duygusal bir an yaşıyordum, beni suçlayabilir misiniz? Bir polis arabası yanımdan geçti, ben de mezarlığa saklandım ve o... o sadece oradaydı. Çok nazikti. O güzel gülümsemesi tüm bu olanlar karşısında çok yanılttı ve ben çıldırdım. Aklımdan geçen tek şey Don'la yaptığımız son konuşmaydı; Genevieve ve yeni adamı hakkında çılgılık atmıştı ve Arran Daniels'ın annesinin boğazının tek bir kesikle nasıl öldürüldüğünü anlatmıştı. Görünüşe göre herkes biliyor. Bunun ne kadar kolay bir öldürme yöntemi olduğunu ve Genevieve'in de aynısını hak ettiğini söylemişti. Bu fikir bir kez aklıma girdi mi, bir daha çıkmıyordu. O da haklıydı. Cherry çok tatlı bir şekilde öldü. Ondan sonra eve gittim ve o kadar da travma geçirmediğimi fark ettim ama yine de kendimi nasıl güvende tutacağım sorunu vardı. Kuzenimin istediği şeyi yapmaya karar verdim. Onun istediği işi alacaktım. Bronson'ın sonu gelmeden önce bile herkes Red'in ikinci adamından umudunu kestiğini biliyordu. O en üst noktayı istiyordum ve Don'un işe yaramaz bir bok çuvalı olduğunu kanıtlamasıyla birlikte ondan daha iyi olmaya karar verdim."

"Şehirde bir cinayet çılgınlığı başlattın." Konuşmasını sürdürmek için ses tonuma inançsızlık kattım.

"Bir plan yaptım. O işi istiyordum. Seni de istiyordum, bu yüzden Divine'a gittim. Alisha'nın burayı bir kadının yönetmesi gerektiğini söylediğini duydum ve bu benim Don'un asla yapamayacağı şeyi yapma hissini destekledi. Natasha denen kaltak kulübü ve tüm şehri kötölemeye başlayınca onu alaşağı etmem gerektiğini anladım. Don'un Bronson'dan çaldığı sakinleştirici zulası ve bir gemi dolusu öfke vardı elimde. O dövmele infazcı adam neredeyse beni yakalıyordu, ki bu ikiyüzlülük olurdu, çünkü kurbanlarını uyuşturuyor. Don bana her şeyi anlattı."

İğrenir gibi bir ses çıkardı.

Bu işi sonuna kadar götürmem gerekiyordu. "Peki ya sonra?"

Moniqua'nın tavrı değişti, gözleri karardı. "Kız kardeşin gibi davrandın ve beni reddettin. Seni belediye başkanının evine kadar takip ettim ve tekrar geri döndüm. Orada görmeye gittiğin sürtüğü öldürebilirdim, beni yargılama çünkü onun da kız kardeşin olduğunu bilmiyordum ama eve giremedim."

Onu oraya ben götürdüm. Lanet , Everly'yi öldürebilirdi. "Yani sinirini komşu kızından mı çıkardın?"

"Onun gibi bir şey. Müsaitti, yine de pratik yapmaya ihtiyacım vardı."

"Peki ya Alisha?"

"O fahişe seninle yattığında kaderini hak etti."

Başımı salladım, tüm konuşma büyük bir akıl tutulmasıydı. "Onunla hiç yatmadım. Neden böyle düşündün?"

Gözlerinde pişmanlık titreyordu. "İkinizi birlikte bir odaya girerken gördüm. Bir kumar oynadım ve kime aşık olduğunu öğrendikten sonra bir notla onu uzaklaştırdım. Gerçekten senin için bir oyun oynamıyor muydu?"

O gece iskelet ekip işime başlamıştım. Alisha ve ben oturup konuşmuştuk ve tüm bu süre boyunca kulüpte serbest bırakılan Cassie'yi düşünmüştüm. Onun güvenliği için endişelenmiştim. Ellerimi kalçalarında gezdirip, giydiği gülünç kısılıktaki eteğe kadar uzatmak istemişim.

Kafam bu bilgilerle dolup taşıtı.

"Eğer yardımı olacaksa, Alisha için özür dilerim. O anda öyle hissettirmiş olsa da en iyi anım değildi."

Onu elektrik direğine asmıştı.

Delirmişti.

Muhtemelen psikopat. Tüm bunları bana hava durumu hakkında bir sohbetmiş gibi anlatıyordu. Sanki bunları yapması mantıklıymış gibi.

Tüm bunlar onu Cassie'ye götürmüştü.

"Kız arkadaşımı öldürebilirdin."

Başını eğdi, etkisi sinir bozucuydu. Gizli kılıfından bir bıçak çıkardı. "Cinayeti işlemek için bunu kullanacaktım. Tanıdın mı?"

Çenemi sıktım.

"En sevdiğin bıçak."

Yanıt vermeyince bakışları öfkeyle döndü. "Hatırlamıyor musun? Bir keresinde daireme geldiğinde çok beğenmiştin. Don'undu ama senin onayını aldığını fark edince hemen sahiplendim."

Kalçasındaki bıçaklı silaha dokundu. "Şanslıyım ki enerjimi becerdiğin o kız için harcamama gerek kalmadı. Ateş bunu zaten yaptı. Yani, kaybın için üzgünüm ama o aradan çıkınca her şey daha düzenli oldu. Şimdi tamamen bana kaldın."

Moniqua küçük bir pirouette yaptı. "Senin de bu hayatta olmandan ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Çeteye çok karşıydın ama iskelet ekibinde olmak sana benimle birlikte olman için gereken eğitimi ve deneyimi kazandırdı. Kız arkadaşın ve Red aradan çıkınca, Four Milers'ı biz devralacağız. En güçlü çift. Mükemmel, sence de öyle değil mi?"

Yaklaştı ve sanki göğsüme dokunacakmış gibi uzandı.

Gölgelerin arasından Cassie çıktı, güzel ve vahşi yüz hatlarının her yerinde öfke vardı. "Ona dokun ve öl, sürtük."

Bölüm 50

C
assie

Moniqua'ya doğru atıldım ve yumruğumu çatlak kadının suratına, elmacık kemiğiyle buluşan eklemlerimin çatırtısıyla fırlattım. Moniqua çığlık attı

ve bıçak kolunu uzatarak etrafında döndü.

Riordan'a vahşi bir sırtış fırlatarak onu yakaladığımı, sorun olmadığını söyledim. Bu cinayeti tek başıma işlemek istiyordum.

Ruju eriyormuş gibi yarılan dudağından sızan kan yüzünden hırıltısı daha da komikleşerek bana doğru atıldı. Birkaç dakika önce, görüş alanımın dışında konuşmalarını dinlemiş ve kardeşlerime, Arran ve Shade'e güncellemeleri mesaj olarak göndermiştim.

Arran'a avı durdurmasını söylemiştim. Katil elimizdeydi. Belediye başkanını da. Cevap olarak yakınlarda olduklarını ve bize katılacaklarını söyledi. Bu da demek oluyor ki

Bu işi bir an önce bitirmeliydim yoksa bir başkasının eğlenceme müdahale etme riski vardı.

"Senin ölmüş olman gerekiyordu," diye tükürdü.

"Evet, bana Mesih deyin, kışınızı kurtarmaya geldim." Ona tekme attım.

Bıçak elinden fırladı ve yoldan çalılıklara doğru savruldu.

Moniqua peşinden koşmaya başladı, ama saçından bir avuç kaptım ve onu döndürdüm.

"Zirveye tırmanırken diğer kadınları çiğnedin. İyi insanları öldürdün.

Dünyanın onlardan daha fazlasına ihtiyacı var, daha azına değil, seni sefil amcık." Bir itiş kakışla onu çıkarıp kısa çorak araziye attım. Bana doğru hamle yaptı ama karnına bir tekme attım ve çamurlu bir iz bıraktı.

anelop elbisesinin üzerinde çizme izi vardı. "Orospu," diye tersledi.

"Bana daha kötülerini de söyledi."

Bacağını kaydurdum. Moniqua iskambil kağıdı gibi buruştu.

Nehir yoluna giden kıyıdan aşağıya doğru tökezledi. Hiçbir engel yoktu. Gelgitin tersine dönmesiyle denize doğru akmaya başlayan azgın nehirle aramızda hiçbir şey yoktu.

Lanet olsun. Düşüp boğulmasını istemedim. Önce ben ona ulaşmadan olmaz.

Neyse ki dengesini buldu ve kendini düzeltti. "Seni öldüreceğim."

Çılgınlığını gösterdim. "O konuda iyi şanslar."

Kınından yeni favori silahımı çıkardım. Moniqua mücevherli hançere baktı, güzel taşlar ışıktaki parlıyordu.

Elimde tuttum. "Beğendin mi? Erkek arkadaşım doğum günü hediyesi olarak aldı. Oh, bekle. Artık doğum günüm değil. Cadılar Bayramı. Güle güle, gulyabani."

Ona doğru fırlatarak bıçağı bir kavis çizerek şekilde indirdim ve göğsünün ortasına, tam elbisesinin açıklığına sapladım. Çamurlu zemine düştü, elleri yaralarının yerinde çırpınıyordu ve gözleri o kadar genişti ki beyazları müstehcen görünüyordu.

Henüz bitirmemiştim. "Kimse sana karşılık vermedi, değil mi? Genevieve'in bana anlattığına göre Cherry nazik biriymiş. Alisha da öyleydi. Amelia ve Natasha'yı ya uyuşturdun ya da şaşırttın. Ama benimle teke tek dövüşüyorsun ve ölüm sancıları içinde yerde debeleniyorsun."

Moniqua histerik bir hıçkırık tutturdu. "Çıkarın şunu. Çıkarın şunu!"

Gözlerimi devirdim ve onun üzerinde durdum. "Bunu garip hale getirme. Sen zaten ölüsün. Ama hediyesi yanında götürmene izin veremem. Bu yüzden bir kereliğine mecbur kalacağım."

Lonnie'de olduğu gibi, gövdesine inen bir tekme bıçağı serbest bıraktı ve hasar görmediğinden emin olmak için inceledim. Yolda, Deadwater'ın katili kendi etrafında kıvrılmış, titriyor, kanıyor ve garip sesler çıkarıyordu.

Bir avuç saç yüzünü bana doğru çekti. Bıçağı boğazına . "Öldürdüğün dört kadının ve Dixie'nin intikamı olarak

saçmalıklarından kurtuldun, hayatını talep ediyorum."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ama boğazını açtığımda bu ifade dehşete dönüştü.

Vücudu sarsıldı. Kan çamura karıştı. Sonunda hareketsiz kaldı ve ben de nefesimi verip onu nehre doğru tekmeledim.

Onu aldı. Onu kabul etmek için acele etti, sonra kargaşada kaybolurken gördüğüm son şey olan kıvrılmış parmaklarıyla onu derinlere yuvarladı.

Diz çökerek bıçağımı onun kanından arındırdım.

Bitmişti. Her şeyden sonra, katilin maskesini düşürmüş ve adaleti sağlamıştık. Dixie'ye onun intikamını aldığımı söyleyebilirdim. Her bir kadına referans verdiğimden emin oldum, böylece sonunu kafasında isimleriyle karşılayacaktı.

Bunların hepsi bir iş istediği içindi.

İnsanların öne geçmek için yaptığı saçmalıklar.

Beynim tüm bu olanları düşünürken takılıp kaldı ve uyuşmuş bir halde, bizi görüş alanından çıkaran kısa yokuşu tırmanmaya başladım, Riordan'ı tepede beklerken görmeyi umuyordum. Orada değildi.

Onu taze bir cehennemle yüz yüze buldum.

Belediye başkanı uyanıktı ve silahını doğrudan sevdiğim adama doğrultmuştu. "Ne oluyor lan burada?" diye gürledi sesi.

Dondum kaldım, korku düşüncelerimi çaldı. Belediye başkanının sırtı bana dönüktü, bu yüzden yamacın sırtının altında gözden uzak durarak kalçalarımın doğru çöktüm. Moniqua nasıl olur da onu aramazdı? Tam bir amatör işi.

"Seni tanıyorum," dedi yaşlı adam.

Riordan'ın sesi alçak ve emindi. "Yapmalısın."

"Beni neden buraya getirdin?"

Morg Kafalı Moniqua'nın onu yakalayan kişi olduğunu bilmiyordu. Uzakta siren sesleri duyuldu ve en yakındaki evin perdesi aralandı, yan pencere onlara yolun sonunu ve çorak araziye gösteriyordu. Moniqua'nın sonunu göremiyorlardı ama Riordan ile belediye başkanı arasındaki her şeye tanık oluyorlardı. Lanet olsun. Polisleri aramışlardı. Muhtemelen yüzü her yerde reklam panolarında ve kapılardaki broşürlerde olan bu yüksek profilli adamı tanımışlardı. Belki elindeki silahtan korkmuşlardı.

Riordan'a zarar vermesine ya da Gulyabani'nin işlediği suç yüzünden tutuklanmasına izin vermesine imkân yoktu.

Onu silahsızlandırmadığım için ölü herife lanet okuyarak etrafı taradım. Kardeşlerimden hiçbirini göremedim, gerçi biri aptalca bir iş için gitmişti.

ama yolun sonunda iki karanlık SUV park etmişti. Arran ve Shade buradaydı.

Aklım başımdan gitti.

Riordan belediye başkanına ne dediğini anlayamadığım bir şeyler söyledi ama cevap açık ve netti.

Silahı havaya kaldırdı. "Kılını kıpırdatırsan seni öldürürüm."

Erkek arkadaşım irkilmedi. "Biliyor musun, geçmişte beni tanıdığını sanmıştım. Hatta belki de beni izliyordun. Piers Roache gurur duyabileceğin bir oğlun olmadığına dair bir espri yaptı ve ben de benden bahsettiğini düşündüm. Neredeyse istiyordum. Ama şimdi değil."

"Piers? Nerede o? Ona ne yaptınız? Ona ihtiyacım var."

Telefonum çaldı ve onu çıkarıp eğimin örtüsü altındaki mesajı okudum.

Gölge: Piers arabamın bagajında. Takas mı?

O zaman izliyorlardı. Çok gizliydim çünkü onları göremiyordum. Riordan'ı hedef tahtasından çıkarmak için iyi bir çözümdü. Onu gerçekten ele verdiğimizden değil.

Uzaktaki siren sesleri daha da yükseldi ve belediye başkanı başını eğdi. "Duydunuz mu? Polis benim için geliyor. Sanırım bu sizin yaptığınız tüm eşek şakalarının bir sonucu? Evim mahvoldu. İnsanlar her saat içeri giriyor ya da beni arıyor. İş yerim darmadağın. Seks oyuncakları yönetici ekibim tarafından bana getiriliyor. Neden? Cevap istiyorum. Bundan kurtulamayacağınıza emin olabilirsiniz."

O haklıydı. Piçin ölüsüne ihtiyacımız vardı ve bir düzine polisin yanı sıra yakınlardaki sakinler de olaya tanık olursa rüşvetle kurtulmamız daha zor olacaktı. Kalbim güm güm atarken başka bir düşünce paniğimi delip geçti. Belediye başkanının elindeki silahı ihbar ederlerse, silahlı polisler gelebilirdi. Ateş açılabilirdi.

Riordan'ın iyiliği için daha akıllıca düşünmem gerekiyordu. Çabucak Arran'a bir mesaj gönderdim.

Cassie: Arabanda hala nakit taşıyor musun?

Olumlu yanıt verdi ve ben de Shade ile birlikte benimle araçlarda buluşmalarını ayarladım. Sonra kardeşlerime bir tane daha gönderdim.

Sin, gözün Rio'da olsun. Struan, benimle Arran'ın arabasının orada buluş.

Riordan'a son bir kez bakıp geri döneceğime dair sessizce söz verdikten sonra nehir kıyısından aşağı doğru koşarak gözden uzaklaştım,

Binanın etrafından dolanarak nehre doğru uzanan kısa sokağın arka tarafından çıktım. Bu açıdan belediye başkanını görebiliyordum, volta atıyordu ve dikkati tamamen Riordan'daydı.

Struan, Shade ve Arran beni bekliyordu.

Shade'in gözleri karardı. "Katil nerede?" "Onun işini bitirdim. Artık nehirde."

"Moniqua mı? Onu bensiz mi öldürdün?"

Heh. Şimdi nasıl bir his olduğunu biliyordu. Kendini beğenmiş bir şekilde başımı sallayınca devam etti. "Planın nedir? Şu lanet polisler hızla geliyorlar. Eğer herhangi biri

Riot'un boynunu çapraz ateşte riske atabiliriz."

Ürperdim. O ölmeyecekti. Onun için kurşun yedim. "Silah yok. Onu acele ettirmeyin. Şimdilik sadece konuşuyorlar. Polislerin bunun olduğunu bilmesinin tek yolu mahalle sakinlerinden birinin ihbarda bulunması, yani tanık olması." Ellerimi Arran'a doğru hareket ettirdim. "Parayı bana ver. Ne kadar varsa."

Arabasının bagajını açtı, orada tahtaların altında bir kasa olduğunu biliyordum. "Ne yapacaksın?"

"Tanıklık etmeyin."

Shade'le yüzleştim. "Piers'ı aşağı taşıyın. Arran, onu takas olarak öner."

Shade arabasına bakarken burnunu kırıştırdı. "Pek sağlıklı görünmüyor."

Omuz silkтім. "Belediye başkanı onu çok istiyor. Bunun bir sebebi var. O nefes aldığı sürece, bunun geçerli olacağına güvenmek zorundayız."

Emrimi yerine getirmek için yola koyuldular. Elimde para desteleri ve koruma rolünü üstlenen kardeşimle, yıkık dökük sokağın ortasına doğru yürüdüm. Ön kapılar ön bahçeleri olmadan doğrudan kaldırıma açılıyordu ve hızlı bir bakışta hiçbir CCTV kamerası ya da kapı zili kamerası görülüyordu. Çok az kişinin çalmaya değer bir şeyinin ya da hayatı önem taşımayan şeyler için boş parasının olduğu bir mahallede şaşırtıcı değildi. Evin son katına indim ve parayı oturma odasının penceresine doğru salladım, belediye başkanının dönme ihtimaline karşı gözden uzak durmaya çalıştım.

"Her ne gördüğünü sanıyorsan, hayır görmedin," diye tısladım camdan.

İçeriden sesler geliyordu. Sessiz bir tartışma. Sonra pencerenin arkasında bir figür belirdi.

"Teklif nedir?"

Gülümsememek için dudağımı ısırdım ve notlardan bir parça kopardım.
"Aç da sana anlatayım."

Pencere dışarı kaydı. Anlaşmayı yaptım. "Belediye başkanı bir uyuşturucu anlaşması ya da belki bir fahişeyle ilişki gibi görünen bir şey için geldi. İşler ters gitti. Onu silahla ya da belki bıçakla gördün. Emin değilsin. Sonra hepsi gitti. Gerçeği söyle, üç ay sonra tekrar öderim. Polislerin geçmesine izin verirsen bu olmaz."

Yolun karşısında başka bir pencere hafifçe açıldı.

Hızlı ve sessiz bir şekilde, yarım düzine sakinle anlaşmamı yaptım, Shade tarafından taşınan cesede gözünü kırpmadı.

İskelet ekibin arkasına düştüm ve tekrar konuşmalara kulak misafiri oldum. Struan gölgelere doğru kaydı.

Belediye Başkanı hâlâ silahını sallıyor ve kendi sesini severek dinliyordu.
"Bilmem gereken tek şey, soy ağacıma ne olduğu? Sizin için hiçbir değeri olmayan ama benim için büyük kişisel değeri olan bir şeyi neden aldınız?"

Arran ve Shade görüş alanına girdiler. Adam konuşmayı kesti.

Görüş alanından uzak durmak için yavaşladım. Ama sonra bir kol beni yakaladı ve bir el ağzımı kapatıp havamı tamamen kesti.

Bölüm 51

R iordan

Shade Piers'ı yere attı ve Başkan Makepeace'in ağzı açık kaldı. Neredeyse onun şokunu paylaşıyordum. Bilinci yerinde olmayan Müstakbel tecavüzcünün yüzü morluklarla doluydu, gömleğinde kan ve başka yerlerinde de şüpheli lekeler vardı.

"Ona ne yaptınız? Bu adamın kim olduğunu bilmiyor musun? Deadwater için hayati önem taşıyor."

Shade omuz silkti. "Everly'ye yaptıklarından sonra, sonuçlarını anlaması hayati önem taşıyor."

Belediye Başkanı eski üvey oğluna kaşlarını çattı. "Tekrar seçildiğimde, sizinkilerden başlayarak çeteleri temizleyeceğim. İskeleler şehre yatırımcı getirecek. Neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz."

"Demek ki para," diye araya girdim. Bakışları tekrar bana döndü.

"Cesaret ediyorum çünkü hayatımı bu anı düşünerek geçirdim. Bir sürü soru sordun ama asla bir cevap beklemedin. Abigail seni tanımamı istemedi ve şimdi nedenini biliyorum."

Babamın ağzı açıldı. "Abigail?"

Sokağın aşağısında polis arabaları geldi, sirenler sustu ama mavi ışıklar dar evlerin üzerinde dönmeye başladı. Ev sakinleri birkaç tanesinden döküldü, onları işaret etti ve yollarına çıktı.

Yarım yamalak prova ettiğim konuşmama devam ettim. "Sana hiç benzemediğimi öğrendiğime sevindim. Bu konuşmayı yapmak iyi oldu çünkü senin nasıl bir insan olduğunla ilgili bazı boşlukları doldurdu."

"Sen Abigail'in oğlu musun?"

Sonunda, arzuladığım tanıma onun gözlerinde çözüldü.

İçime bir tür huzur yerleşti. Bir baba figürüne sahip olmayı kaçırmıştım ama bunu iskelet ekibindeki adamlarda ve Cassie'nin kardeşlerinde bulmuştum. Dahası, ben iyi bir kadının oğluydum. Beni tıpkı onun gibi nazik, şefkatli, inandığı şeyler uğruna her şeyini vermeye hazır biri olarak yetiştiren bir kadının. Annem bana Cassie'nin sevdiği her şeyi hediye etmişti ve ben de her şeyi geri vermeye niyetliydim.

Hiçbir şey kaçırmadığım ortaya çıktı.

Belediye başkanının nişan alması duraksadı. Eli yavaşça aşağı indi ve silahı çatlak asfalt yola doğrulttu. "Yıllardır her gün anneni düşünüyorum."

Arka cebimden notunu çıkardım ve onun elindekinden çok daha tehlikeli bir silahmış gibi salladım. "Senden nefret ederdi. Seni hiç düşünmedi ve bunu biliyorum çünkü bana senin var olduğunu söylemesi için hayatının tehdit altında olması gerekti. Hamile kaldıktan sonra seninle hiçbir şey yapmak istemedi ve bunu kendi elinde yazıyor."

Bunca yıldır sakladığı mektupta. Umarım sözlerim acıtmıştır.

"Annem senin metresin olmayı reddetti. Senin pisliklerini yüzüne vurdu ve seni terk etti, çok memnunum. Bilmem gereken şey, bunu neden sakladığın?"

Bakışları kâğıtta takılı kaldı. "Onu özledim. Ondan bir parçayı bile atamazdım."

"Onu geri mi istedin?"

"Hamile kalmasaydı kalacaktı. Zaten bir çocuğum vardı. Evliliğimin dışında bir çocuk daha yapamazdım. Onun hatası bizi mahvetti."

Onun hatası mı? O bir genç kızdı. Sanki bunu ona o yapmamış gibi. Her şey anlamlıydı. Ona teklif ettiği para benden kurtulmak içindi.

Yeterince duymuştum. "Neyin hata olmadığını bilmek ister misin? Resmine yaptığım şey. Bana bıraktığın aile ağacı, geceyi aydınlatan bir yangında güzelce yandı. Keşke onu görebilseydin."

Belediye başkanının yüzündeki o dokunaklı an kayboldu ve silahını tekrar doğrulttu. "Seni küçük piç."

Sözcük üzerimde dalgalandı. Gülümsedim. "Senin yetiştirdiğin bir adam olmaktansa piç olmak daha iyidir."

Tekrar küfrederek beni geceye lanetledi, silahı yönümden hiç ayrılmadı.

Başımı öne eğdim. "Kız kardeşim Everly bana senin hakkında mantıklı bir iki şey söyledi. Birkaç ay önce onun maaşından kira kesmeye başlamışsın. O aldırmadı ama böyle yüksek profilli bir işte çalışan bir adam neden paraya ihtiyaç duysun ki? Sonra koleksiyonundaki kayıp saatler, düzgün bir güvenlik ekibinin olmaması ve kurduğun ucuz kameralar vardı. Piers'ın paraya ihtiyacın olduğu hakkında konuştuğunu duydum. Beş parasızsın, değil mi?"

Piers yere yığıldığı yerden başını kaldırdı. "Gitmeme izin verirsen ne istersen yaparım."

Aniden sıçraması tüm dikkatimizi onun üzerine çekti.

Piers umutsuzca sözcükler geveledi. "Bağlantılarımı istiyor ve tatlı bir anlaşma planlamıştık, adamlarım sadece çetelerin temizlenmesiyle ilgileniyordu çünkü yöneticilere kokain hattı işletiyoruz ve çeteler her fırsatta bizi kazıklıyor. Geri çekileceğim. Beni bir daha asla görmeyeceksin." Gözleri kan çanağına dönmüş bakışlarını Shade'e çevirdi. "Everly'den özür dileyeceğim."

Sefaletin yanı sıra kokain de mi satıyordu? Bu adam bir şeftaliydi.

Yolda ayak sesleri duyuluyordu. Bakışlarımı Cassie'nin Dedektif Dickhead dediği, kalabalığı yararak ilerleyen polise çevirdim, diğer memurları da mahalle sakinlerinden oluşan bir kalabalık tarafından geride tutulmuştu.

"Kapa çeneni, Roache," diye tersledi belediye başkanı. "Benim gibi biriyle çalışma ayrıcalığına sahipsin."

Piers acı dolu bir kahkaha attı. "Yıllarca kendi yatırımcılarını kazıkladıktan sonra seçim kampanyası için para toplayamayan bir adam mı?"

Belediye Başkanı yüzünü buruşturdu ve gelen kişiye döndü. "Emniyet Müdürü Kenney. Neden orada dikiliyorsunuz? Tutuklayın onları. Ben sizin işinizi yaptım ve bana karşı işlenen tüm suçların failini buldum. İhtiyacımız olan kanıtlar elimizde. Benim ifadem. Görgü tanıkları." Yolun yukarısındaki insan topluluğunu işaret etti. "Sadece bu da değil. İş ortağıma ne yaptıklarını görün."

Kenney yere yığılmış cesede baktı. Bakışları Piers'tan Arran'a, oradan da en sonunda bana kaydı. Onu okuyamıyordum. Gerginlik beni sımsıkı sarmıştı.

Kendim için değil. Bana ne olduğu umurumda değildi.

Cassie panikleyip içeri koşarsa yaralanabilirdi ve vahşi, düşüncesiz aşkımın muhtemelen tam da bunu yapmayı düşündüğünü biliyordum.

"Riordan Jones, son tutuklanmanızdan sonra sizi bir daha görmemeyi umuyordum," diye açıkladı emniyet müdürü.

Belediye başkanı gülümsedi, gözleri soğuktu. "Önceki tutuklama mı? Bana üzerinde bıçak bulduğunuzu söylediğiniz adam bu, değil mi? Dediğim gibi, polisin ve bu şehrin sahibi benim. Sen değil Daniels," diye Arran'a tükürdü. "Senin hırsızlar ve katiller çeten değil."

Arran onu duymazdan geldi, sesi alçak ve ölümcüldü. "Dikkatli ol Kenney. Birincisi, o kılıcı aramaya çıkarsan bıraktığın yerde bulamayabilirsin ve ikincisi, üzerinde ne olduğunu unutma. İyi seç."

Kenney bir süre hiçbir şey söylemedi. Kalbimde bir umut belirdi. Bir taraf seçmek için bekliyordu. Biz ya da belediye başkanı.

Cassie bana Arran'ın elinde polisle ilgili bir kanıt dosyası olduğunu söylemişti. Bu yenilmezliğin devam edeceğine güvenmek zorundaydım.

"Bana öyle geliyor ki bir seçeneğiniz var, Emniyet Müdürü." Polis arabalarının yanıp sönen mavi ışıklarını işaret ettim. "Adamlarınızı alın ve gidin. Olayı ters giden bir itiş kakış olarak rapor edin, ancak siz gelene kadar tüm taraflar ortadan kaybolmuş olsun."

Kenney dilini şaklattı. "Komik, bölge sakinleri de tam olarak bunu tartışıyor."

Belediye Başkanı, "Kafanı kışından çıkar, dostum. Beni kaçırdı. Bana ilaç da verdi. Şehrinizde buna izin mi vereceksiniz?"

Omuz silkтім. "Git ve beni babamla bu sohbetle baş başa bırak. Bundan sonra zaten seçimlere katılmayacağından eminim. Beş parasız olmak bunu yapar."

Kenney kaşlarını kaldırıp bana, sonra da Arran'a baktı. Adam bir süre tereddüt ettikten sonra bir ısıklık çaldı ve uzaklaştı.

Belediye Başkanı'nın gözleri büyüdü, sonra dişlerini gösterdi. "Dur. Bana sırtını dönmeye nasıl cüret edersin?"

Kenney duraksamadı.

Belediye Başkanı öfkelendi. "Daniels, kazandığını sanıyorsun ama arkanı kollasan iyi edersin. Seninle yıllarca anlaşma yaptıktan sonra, lanet olası infazcının kızımı benden çalmasını sağladın."

"İstismar ettiğin bir kadın. Anlaşmamızı bozdun. Anlaşma iptal oldu," dedi Arran.

Başımı eğdim. "Kaybettiğini anlamıyor gibisin. Paran yok, kızın yok, hiç oğlun olmadı ve şimdi bir hiçsin."

Belediye Başkanı dişlerini gıcırdattı, sonra yerinden fırladı ve saldırdı Ben.

Soğuk bir gülümsemeyi engellemeye çalışmadım. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Ben de ara verebilirim.

Kaçırdığım bir yumruk attı ve beni nehre doğru itti.

"Lanet olası anneni düşünerek harcadığım yıllar sona erdi. Ona her şeyimi verirdim ama tek yaptığı bunu yüzüme vurmak oldu."

Sahip olduğum tüm soğukkanlılık kaybolmuştu. Kötü niyetimi gösterdim. "Çünkü sen değersiz bir pisliksin. Yalnız kalmayı hak eden kötü bir insansın."

Dudağı acımasız bir inançla kıvrıldı. "Ben bunu hak ediyorsam, o da bunu hak ediyor.

Değerli oğlunu kaybetmek."

Şok oldum. Onun öldüğünü nasıl bilmez?

Deadwater'ın belediye başkanı silahı göğsüme dayadı.

Gecenin içinden bir öfke çığlığı koptu.

Sonra küçük bir figür babama çarptı. Döndü, silahı tutan eli sallanıyordu. Beynim tam olarak kim olduğunu algıladığında kalbim durdu. Cassie onun sırtına yapışmış, sanki bir rodeo boğasının üzerindeymiş gibi sıkıca tutuyordu.

İfadesinde öfkeden başka bir şey yoktu.

Hayatını riske atmasına izin veremezdim. İhtiyacım olan ve aldığım intikam için değil.

Ona doğru koştum, silahı kavradım.

Cassie'yi savurmaya çalışarak etrafında döndü ve sonra belediye başkanı benim üzerime düştü ve üçümüz yamaçtan aşağı suya doğru yuvarlandık.

Sonrasında olan her şey bir anda olup bitti. Ağır çekim yoktu. Zaman durmadı, böylece dondurulmuş kare detaylarında görebildim. Bunun rüyama ne kadar benzediğini ama önemli ayrıntılarda nasıl farklılaştığını fark etmedim.

Tek bildiğim sert vuruştı. Sevdığım kadını korumak için çaresizlik.

Ve belediye başkanının elindeki silahın patlaması.

Bölüm 52

C
assie

Patlama geceyi yırttı. Korku içinde çılgılık attım ve belediye başkanının kolunun altından sıyrılarak bedeninin üzerine oturdum.

Gözleri dans etti ve iki eli kalçalarımın doğru uçarak bana doğru eğildi. "Çekil üstümden yoksa cesedinin üstünde onu becerirken küçük orospusunun çılgınlıklarını ona izletirim."

Duraksamadan mücevherli hançerimi başımın üzerine ve tıpkı Moniqua'ya yaptığım gibi göğsüne indirdim.

Deriyi ve kemiği deldi.

Altımdaki adam hareketsiz kaldı, şaşkın yüzündeki kan çekilirken göğsünde kırmızı çiçek açtı.

Beni beklememeleri çok hoşuma gitti. Hızlı bir değerlendirme yaptılar ve zararsız olduğuma karar verdiler. Belediye başkanının kalbindeki çelik hızla değişti.

Geriye sıçrayarak silahı elinden aldım ve hızla akan Ölüsu Nehri'ne doğru bir yay çizerek elimden geldiğince sert bir şekilde fırlattım. Ses çıkarmadan dalgalanan yüzeyin altında kayboldu.

Ancak o zaman Riordan'a bakma şansım oldu.

Hayal gücüm bana yüzlerce görüntü fırlattı. Değerli kanının dökülmesi. Ölümcül bir kafa yarası. Mahvolmuş bir kalp.

Onun yerine sağlam, kanı akmamış bir adam buldum.

Riordan kıcının üstüne düşmüştü ama gözle görülür bir yarası yoktu. Ayağa fırladı ve bana doğru koştu, beni ayağımın dibinde guruldayan adamdan uzaklaştırdı, yamacın kenarına koşan Arran ve Shade'in gözetimi altındaydı.

Başım dönerek Riordan'ın yüzüne dokundum. "Kurşun sana isabet etmedi mi?"

Yanağımı avuçladı, diğer eli belimi kavradı ve yüz ifadesi öfkeliydi. "Omzumu sıyırdı ve deri ceketimde bir delik daha açtı. Ne halt ediyordun sen?"

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve ona yaslandım. "Seni öldürdüğünü sandım. O kadar emindim ki. Neredeyse kontrol edemiyordum."

Sin beni deponun etrafındaki gölgelere sürüklediği andan itibaren adamın üzerine atlamak istemiştim. Onu beni bırakmaya ikna etmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekmişti.

Riordan derin bir duyguyla homurdandı ve beni kollarının arasına aldı. "Ben de senin için aynı şeyi düşünmüştüm. Seni pervasız, güzel, vahşi kız."

Beni öptü, sertçe ve birbirimize bağlanma şeklimizi tamamen sahiplenerek. Kucaklaşmanın içine gömüldüm ve mutluluk diğer binlerce stresli duygumun yerini aldı.

Arkamızdaki adamdan gelen bir homurtu üzerine Riordan'ın yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Bak, onu senin için sakladım. Henüz ölmedi. Bitir işini. Ölmeni isteyen adamdan intikamını al."

Tıpkı Moniqua'da olduğu gibi, nehir koşulları bir cesedi doğrudan denize götürmek için mükemmeldi.

"Yukarıda yarım düzine polis memuru ."

"Ve bunun iki katı kadar da benim emrimle yatacak sakın var. Kenney, iplerini nereye çekersek oraya gidecek. Şu an bizi göremiyorlar ama bu pislik seni vurmaya çalıştı. Kızını pazarlamış. Bağırıldığı kadarıyla, bağlı olduğun ekibi bitirmek istiyor. İşini yap, sonra çekip gideriz. Sana söz veriyorum, iyi olacağız."

Riordan bir an için bakışlarımı tuttu, yeşil gözlerinde düşünceli bir ifade vardı.

Farkına vardı. Riordan'ın intikamı çoktan gerçekleşmişti. Babasına onun hakkında tam olarak ne düşündüğünü göstermiş ve galip gelmişti. Benim güzel, sıcak, cesur yürekli oğlum bir katil değildi ama işte bu yüzden harika bir takım olmuştuk.

Parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öptüm. "Ya da ben senin için yapabilirim." Yavaşça başını sallaması bana hayat verdi.

Kalçalarımın üzerine çökerek belediye başkanına isyan yasasını okudum. "Onlarca yıl boyunca istediğin herkese entrikalar çevirdin, zarar verdin ve istismarda bulundun. Hayatında senin gibi bir adamı değil, sadece sevgiyi hak eden lanet olası erkek arkadaşımı öldürmeye çalıştın. Sorun şu ki, bu tür eylemlerin sonuçları vardır. Güç sahibi erkekler misillemeden muaf olduklarını düşünüyorlar ama bunun doğru olmadığını söylemekten heyecan duyuyorum."

Bıçağı çekerek çıkardım ve tekrar sapladım. Ve tekrar.

Kimse bize yaklaşmadı. Artık bankada hiç kimse yoktu, arkadaşlarımız bunu aldığımızı açıkça görüyorlardı.

Shade olay yerini temizleyecekti. Arran, Kenney'i bizim tarafımızda tutacaktı. Ben de bölge sakinleriyle pazarlığımı sürdürürdüm.

Son vuruşumda ellerim kanla kaplandı. Belediye başkanının kafası yere düştü.

Daha fazla tören yapmadan, Riordan'a onu suya yuvarlamasını işaret ettim, sonra hançerimi ve parmaklarımı duruladım, bu arada Deadwater'ın akışı onu sulu bir mezara taşıdı. Birkaç ay içinde uzak bir sahile vurduğunda, yokluğu Kenney'nin bir uyuşturucu anlaşmasının ters gittiği ve hayatına mal olduğu polis raporuyla eşleştirilecekti.

Riordan'a döndüğümde gözlerindeki bakışı fark ettim.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tahrik olmuşsun."

Bir kakhaha attı. "değil. Senin delilik anlayışın bende işe yarıyor." İşte bundan sonsuza dek faydalanmaya niyetliydim.

Bölüm 53

C
assie

Kafam çok fazla bilgiyle doluydu. Yorgunluk, sevinç ve bunların arasındaki her şeyle.

Arran'ı Moniqua'nın bıçağını düştüğü yerden alması için yönlendirdikten sonra Rio'nun bisikletiyle olay yerinden ayrıldık. Ona inanıyordum ama bir tür DNA kanıtı bu tartışmayı sonsuza dek bitirecekti.

Sonra gecenin karanlığında, tartışan mahalle sakinlerinin ve polislerin arasından geçtik, kimse bizi durdurmadı.

Depoda, tabelaların neon-pembe ışıltısı altında, birkaç ekip üyesi şüpheliler listemizdeki meclis üyelerini bodruma indirdi.

"Everly'den, yani Bayan Makepeace'den tekrar özür dilememe izin verin. Yemin ederim kadınlara karşı saygılı davrandım," diye saçmaladı biri.

Riordan beni geçmişe götürdü. Başka biri onları halledebilirdi. Birlikte yalnız kalmayı hak ediyorduk.

Dairemizde kapıyı kilitledi ve beni banyoya götürdü. Suyu akıtırken beni ayağa kaldırdı ve sonra kedili duş başlığıma uzandı.

Başımı salladım. Saçımda kan vardı. Gitmesi gerekiyordu.

Riordan anlamış gibiydi. Beni soydu.

Ceketini üzerinden kaydardım, sonra da gömleğini. Kurşunun sıyırdığı kırmızı çizgi midemi bulandırdı. Onu öldürebilirdi. Sadece birkaç santim daha aşağıdan,

ve artık bunu yapamazdım.

Kalan giysilerini çıkardı ve beni de kendisiyle birlikte spreyin altına çekti.

"Bunu ıslatmak istediğine emin misin?" Bir elimi yarasının üzerine koydum.

Olay yerinden ayrıldığımızdan beri ikimiz de ilk kez konuşuyorduk. Daha sonra şokta olduğumuzu anlayacaktım. Şu anda tek yapabildiğim içgüdülerimi takip etmekte.

Riordan kısık bir kakhaha attı. "Bir yangının içindeydin, sonra bir katille ve babamla ölümüne bir maç yaptın ve benim için mi endişeleniyorsun?"

Duşun zemininde beni kucağına alarak yere çöktü. Yağmur ılık, sükûnet veren bir fırtınayla üzerimize yağıyordu ve ben uğruna ölebileceğim adama sarılmıştım.

Uzun bir dakika boyunca birbirimize sarılmaktan başka bir şey yapmadık.

"Bana saçını nasıl yıkayacağını göster. Bunlardan hangisini hangi sırayla kullanacağımı." Sıraya dizdiğim ürünleri işaret etti, sonra da istikrarlı bir bağlılıkla benim yöntemim üzerinde çalıştı.

sertleşti. Duştan daha fazla ıslanmıştım.

İkimiz de bu konuda bir şey yapmadık, dehşet gecemizi düzeltmek için önce birbirimizi iyileştirdik. Temizlendiğimizde onun yarasına merhem ve bandaj sürdüm. O da benim saçımı kuruttu.

Yatarken, birkaç gün önce giydiği ve tıraş losyonunun kokusunu taşıyan gömleğini çaldım. Hemen üzerimden çıkardı. Ona sarılmam için beni çekti. İkimizi de duygusal bir doruğa taşıırken ona sahip olmama izin verdi.

Sonra, nefes alış verişim yeniden düzene girdiğinde, Riordan'a sarıldım ve kalp atışlarını dinledim. "Sana çok aşığım."

Göğsü inip kalktı. "Söz söyleme sırası bende. Hepsini sana borçluyum. Gerçekten de senin yanında olup çekimine karşı koyabileceğimi düşünmüştüm. Sana aşık olmayacağımı söylemiştim. Bu hakkı bana kim verdi?"

Bir omzumu kaldırdım. "Hayal mi?"

Kısık bir kıkırdama geri döndü. "Tamamen. Sorun şu ki, daha o ilk bakışta düşmeye başlamıştım bile. Beni büyüledin. Sadece kusursuz yüzün ve inanılmaz vücudun beni dizlerimin üstüne çöktürmeye yetmiyor, o büyük mavi gözlerin her fırsatta içimi görüyor. Ama aklın bana mümkün olduğunu bilmediğim şeyler yapıyor. Ne kadar da zekisin. Çılgın, düşüncesiz ve yine de mükemmel davranışların. Bisikletimdeki takip cihazı mı? Lanet . Bu küçük cesur numarayı her düşündüğümde sertleşiyorum. Seninle ilgili her şey beni ediyor.

zaman sınırı." Kısa bir nefes aldı. "Artık resmiyiz, değil mi? Her şeyi benimle istediğini söylediğini hayal etmemiştim."

Dudaklarım kıvrıldı. "İnan bana, seni asla bırakmayacağım. Sen benim olmadığım her şeysin. Sakin, kontrollü ve çok ateşlisin."

Bana sokuldu. "İlkine katılıyorum ama kesinlikle sonuncusuna değil, vahşi kız."

"Gerçek olduğun gerçeğini hala kabullenemiyorum. Divide'daki kaidenin üzerinde gördüğümde beri benimdin ve sonsuza dek benim olacaksın. Sadece kaçmayı dene. Kelepçeler hala bende."

İnledi ve öpücüğünü almak için yüzümü yukarı kaldırdı. Gecemiz aynı şekilde devam etti. Uyuyarak. Aşk sözcükleri söyleyerek. Arada seks yapmak. Sonunda adrenalin çöküp bizi yorgunluğa teslim ettiğinde birlikte dinlendik.

Öğleden sonra geç saatlerde, duşumu almış ve giyinmiş olarak Dixie'yi kontrol etmek için hastaneyi aradım. Koğuş hemşiresi arkadaşımın onay verebilecek kadar bilincinin açık olduğuna dair kısa bir bilgi verebildi ama ziyaretçi kabul etmediğini söyledi. Kalbim acıdı ama yarın tekrar deneyecektim. Sonra, İskelet Kızlar Dedektiflik 'nu toplantıya çağırdım. Artı takılanlar.

Riordan benimle birlikte Genevieve'in en üst kattaki dairesine kadar geldi. "Kulübünüze dahil olmaktan onur duymalı mıyım?"

"Yüzde yüz."

Elini yakaladım. Tuttum.

Kızlarımı görmeyi ne kadar çok istesem de bu hiç kolay olmayacaktı.

Apartmanda, Genevieve'in kedisi Rosie bacaklarımın arasından fırladı. Tüylü kahverengi başını okşamak için eğildim ama dikkatim Everly'deydi.

Yüzündeki kederli ifade karşısında kalbim sıkıştı.

Yanına geçip ellerimi önümde kavuşturdum, sarılmak istiyordum ama buna hakkım olup olmadığını bilmiyordum. "Dün gece olanlar için çok üzgünüm. Baban için."

Babasını öldürmüştüm. Ne tür bir insan olursa olsun, yine de onun en yakın akrabasıydı ve ben onu kalbinden bıçaklamıştım.

Everly'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Benden özür dilediğine inanamıyorum. Seni öldürebilirdi. Kardeşimi öldürmeye çalıştı. Connor bana neler olduğunu anlattı ve babamın bunu yapmasından nefret ediyorum."

"Bana kızgın değil misin?"

"Elbette değilim. Üzgünüm ama bu onun yaptığı ve olması gereken şeyler yüzünden. Onsuz da yaşayabilirim. Hayatım daha iyi olacak. Eğer sana ya da kardeşime zarar verseydi yıkılırdım."

Sesim titriyordu. "Sana sarılabilir miyim?"

Kollarını bana doladı. "Benden nefret edeceğini ." Hıçkırığa hıçkırığa güldüm. "Ben de senin benden nefret edeceğini düşünmüştüm."

Başka bir çift kol bizi sardı. Genevieve'in. Bir şey söylemedi ama onun da kaybı konusunda Everly gibi hissettiğinden şüpheleniyordum. Üzüntü, insanların kendilerinden ziyade, olabilecekler içindi.

Ayrıldık ve Genevieve bizi kahve ve hamur işlerinin hazır olduğu mutfağı götürdü.

Everly, Riordan'a utangaç bir gülümseme gönderdi. "Sen iyi misin?"

Yüz ifadesi nazikti. "Ben iyiyim. Eski evinizdeki pisliği temizleyeceğimi söylemem gerek. Artık senin ama Cassie'nin kardeşiyle ben evi dağıttık."

Başını öne eğdi. "Bizim. Onu satarız ve kârı bölüşürüz."

Reddetmeye başladı ama kadın onu susturarak sözlerini geri aldı. "Bizim. İkimiz de onun çocuklarıyız ve o sana borçlu. Ben senin ablanım. tartışmayın."

Sert kahvemden sağlıklı bir yudum aldım, bir dünya acıdan sonra tatlı bir şey görüp izledim. Riordan ailesi tarafından kuşatılmıştı. Kendini kapatmıyor, aksine açıyor.

Genevieve bizi kanepelere yönlendirdi. Arran'a doğru kıvrılıp oturdu. "Yani başından beri katil Moniqua'ydı. Bu bana çok çılgınca geliyor."

Burnumu kırıştırdım. "Aynen. Ona bir iş verdim. Onca zaman kendini kanıtlamak ve bir çetenin tepesine tırmanmak için kadınları öldürüyordu. Doğru insanları hedef alsaydı buna neredeyse saygı duyacaktım. Ama siktir et onu. Sadece bu da değil, erkek arkadaşımı istediğı için de. Kahrolası gulyabani."

Riordan bana sıkıca sarıldı. "Hiçbir şeyden şüphelenmedim, hatta onu şüpheli olarak bile görmedim. Listenizde onun adını okuduğumda bile."

Genevieve başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, aynı. Yine de kanıtlar başından beri oradaydı. Onu kullandığını söylediğı bıçakla bile gördüm. Arran bana dün gece çektiğı bir fotoğrafı gösterdi. Birkaç ay önce evinde bıçağı temizliyordu, bu tam da Arran'la tanıştığım zamandı ve geriye dönüp düşündüğümde çok açık bir uyarı işareti gibi geliyor."

Mırıltılar da onunla aynı fikirdeydi.

Metaforik dumanı tüten silah.

"Cherry'nin katilinin tanıdığı biri olduğundan o kadar emindim ki. Bundan daha fazla hedef alındığından."

Arran başını salladı. "Bunun bana bir mesaj olduğunu sanmıştım." "Aynısı." Shade kaşlarını kaldırdı.

Riordan, "Bunca zaman boyunca bir kadın, lanet olası bir iş bulabilmek için terör kampanyası yürütüyordu" dedi.

Genevieve nefes verdi. "Bir kadının böyle bir şey yapabileceğine inanmak çok zor."

Erkek arkadaşı telefonunu kontrol etti. "DNA eşleştirme sonuçları yakında silahından gelecek, ama başka birini aradığımızı sanmıyorum."

Ona baktım, Shade'le Bronson hakkında tereddütleri olduğunu ama tek kelime etmediklerini hâlâ tam olarak anlamamıştım.

Genevieve öne doğru oturdu. "Dün gece siz gittikten sonra Manny Lara'yı bize getirdi. Onu ofise götürdüğümüzde zaten ağlıyordu. Gözlerimi dikmem bile gerek kalmadan itiraflarda bulunmaya başladı. Verdiği ilk not cehalet içindeydi. Moniqua ona vermiş, o da Alisha'ya iletmış, sonra Alisha'nın öldürülmesinden sonra korkmuş. Kimsenin onu suçlamasını istemedi ve işini kaybetmek istemedi, bu yüzden ağzını kapalı tuttu. Ondan sonra şantaja uğradı. Moniqua onun Four Milers'a katılmasını istedi ve üyelerinden biri ona yaşadığı lüks dairede tuzak kurdu. Annesi tarafından evden atılma riskiyle karşı karşıyaydı, bu yüzden onlara itaat etmekten ya da evsiz kalmaktan başka çaresi olmadığını düşündü."

Bakışları üzerimdeydi, kızgınlığı çok açıktı. "İşte o zaman notu odanıza bıraktı."

Yavaşça başımı salladım, anlamaya çalışıyordum. Lara'nın kamera kızlarının katına erişimi olabilirdi. Personelin çoğu alt katlar arasında serbestçe dolaşabiliyordu. Şaka olsun diye kamerayı dışında, orada kimin olduğunu tam olarak tespit edemememizin nedenlerinden biri de buydu.

"Sonra bana bir mektup getirdi," diye mırıldandı Riordan. Parmaklarımız iç içe geçti ve elimi sıktı. "Buna inandığım için tam bir aptalım."

Koluna sarıldım. "Hayır, sarılmıyorsun. Moniqua tam olarak ne yazacağını biliyordu." Genevieve'e, "Lara yönetim ofisinde yaptığım telefon görüşmesini dinlediğini itiraf etti mi?" diye sordum.

Arkadaşım başını salladı. "Moniqua tarafından fırsat buldukça Arran ve Shade'i gözetlemekle görevlendirilmişti. Mesai saatleri dışında etrafta takılabilmek için barların stoklanmasında ekstra vardiyalar için gönüllü oldu. Seni dinledi ve

geri besledi. Berbat olan ne biliyor musunuz? Bize itiraf ederken ağladı ve ne kadar kötü hissettiğini söyledi. Bu cürete inanamıyorum. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama o buradaki konumunu kardeşime tuzak kurmak için kullandı." Riordan'a baktı. "Olan buydu, değil mi?"

Başını öne eğdi. "Cassie'den bittiğimizi söyleyen imzalı bir mektup aldım. Bunun gerçek olduğunu düşündüm."

Başımı ona vurdum. "Ona bizi parçalaması için gereken her şeyi verdim." Birden fazla bakış üzerimize yapıştı. Arran'ın ve Shade'in bilen, Genevieve'in ve Everly'nin meraklı bakışları.

"Yani siz ikiniz bir şey misiniz?" Genevieve sonunda sordu.

Öfkelendim. "Neden herkes bundan şüphe edip duruyor? Hepinize onun benim olduğunu söylemiştim. Onunla evleneceğim."

İki kadının gözleri yuvarlaklaştı.

Riordan gözlerini kısarak bana baktı.

"Ne? Beni bisikletin arkasına bindirdin. Bu bir evlenme teklifiydi. Nişanlandığımızı düşünüyorum."

Gölge mırıldandı. "Katılıyorum. Yasanın böyle olduğunu duydum." Everly usulca güldü.

Erkek arkadaşımın gözlerindeki ifadeye takılmışım. Sözlerimden hoşlandığını söylüyordu. Onda tekrar tekrar gördüğüm sahiplenilme ihtiyacını dile getiriyordu. Sevilmek ve tapılmak.

Kalbim zamanın dışında çarptı ve omuz silkmeyi başardım. "Bir gün bana resmen sorabilirsin, ama bu şey oluyor."

Bana sıkıca sarılması ihtiyacım olan tek cevaptı. Etrafımızda dönen sohbete geri dönebilmem için tam bir dakika geçmesi gerekti.

"Polisler katilin takası ortaya çıkarması konusunda bir şey yapacak mı?" Genevieve söylüyordu.

Arran başını iki yana salladı. "Dixie'nin saldırısı basına bile yansımadı. Kimse başka bir girişimde bulunulduğunu bilmiyor ve halkın bildiği kadarıyla, tehlikeli Four Miler çetesi sorumluydu ve sonuç olarak yok edildiler. Şehrin bazı bölgeleri hala yanıyor. Tüm dikkatler oraya ve sorunlara neden olan uyuşturucu satıcılarından nefret etmeye yöneldi."

Camın ötesinde şehrin parıldadığı pencereye baktım. "O zaman ısı bizden uzak mı?"

O da bunu doğruladı ve göğsümdeki baskı biraz olsun hafifledi. Depoyu sevdiğimi söylerken şaka yapmıyordum. Artık iskelet ekibiydim ve evimi ve burada çalışan insanları korumak için her şeyi yapardım.

Everly bu akşam kulüplerin açılmasıyla ilgili bir soru sordu.

Cevap verirken Arran'ın telefonu çaldı ve Arran aramayı cevaplayıp hoparlöre verdi. "Kenney. Benim için neyin var?"

Emniyet müdürü çalışmak zorunda olduğu saatlerden yakındı ve sonra konuya girdi. "Yangın sönmüş olmasına rağmen kilise binasına girmek için hala onay alamadık. Mümkün olduğunda size ceset sayısını vereceğim. Ama bulduğunuz o bıçak, Bronson'ınki, Rachel Dench'i vurdu, diğerlerinin kimliğı henüz belirlenmedi. Şu anda gittiğim yerde olduğu gibi bu işi de bitirmek için ihtiyacımız olan şey buydu."

Beynim noktaları birleştirdi. Söz konusu bıçak Moniqua'yı etkisiz hale getirdiğim zamandan kalmaydı. Nehir kenarından ayrıldığımızda Arran'a onu bulmasını söylemiştim. Bıçağı Moniqua'ya değil de Bronson'a aitmiş gibi göstermiş ve Kenney'e vermiş olmalıydı çünkü polislerin elinde ölen kadınların DNA kayıtları vardı.

Rachel Dench, Alisha'nın gerçek adıydı. Hay sikeyim. Moniqua tamamen hayal görmemişti.

Arran kapattı. "Katil Moniqua. Gerçeğı söyledi."

O gitmişti. Onun gitmesi ve Four Milers'ın dağılmasıyla birlikte Deadwater'da sükûnet yeniden sağlanmıştı. Şehirde başka çeteler de vardı, Red ve adamlarının bıraktığı boşluğu doldurmak için çabalayan daha küçük çeteler, ama şu anda hiçbirisi bize meydan okuyacak güce sahip değildi ve Arran ve Shade'in onlara hadlerini bildirmek için hızla harekete geçeceğinden şüphem yoktu.

Kolunu bana dolayan Riordan . Göz ucuyla

ona baktım. "Sen iyi misin?"

"Bir canavarla arkadaş oldum."

İçimi çektim. "Ona bir iş verdim."

Karşı koltukta oturan Genevieve başını salladı. "Ona karşı nazik olmaya çalıştım. Nazik olmaya çalışan iyi insanlar olarak yaptığımız hiçbir şey için kendimizi suçlayamayız." Nişanlısına bakmak için iki büküm oldu. "Eğer üzerinde Alisha'nın kanı varsa, onu çok iyi temizlemiş olamaz. Sanki bunun bir hatıra olmasını istemiş gibi, anlıyor musun? Sormak istediğim, Riordan'ın yakalandığı ve üzerinde benim DNA'm olabilecek bıçağı ne oldu?"

Shade onun yerine cevap verdi. "Kenney onu bize geri verdi ve biz de onu yok ettik.

Moniqua'nın aksine biz sıkı bir yönetim uyguluyoruz."

Moniqua da aynısını yapsaydı, emin olamazdık. Özensizliğiyle bize bir iyilik yapmıştı.

Sonraki birkaç saat boyunca tüm olanları gözden geçirdik. Her ölümü. Moniqua'nın kadınları neden öldürdüğüne dair bize anlattığı her şeyi. İsimlerini söyledik. Eğer dengesiz bir katilin kurbanı olmasalardı hayatlarının ne kadar farklı düşündük.

Her birimizin şerefine kadeh kaldırdık ve son olarak Dixie'ye yardım etmekten bahsettik, ancak Moniqua ona zarar vermek için hiçbir neden göstermedi.

Kulüpler her zamankinden daha yoğun olmasına rağmen Arran, Riordan'a gece için izin verdi ve ikimiz yatağa geri döndük. Yemek sipariş ettik ve saklandık. Hâlâ çözülmesi ve düşünülmesi gereken çok şey vardı ama bizi rahatsız etmeye yetecek kadar cevabımız vardı.

Daha çok, bütün olmanın rahatlığını hissetmek istedik. Birlikte olmanın. Güvende.

Riordan akşam yemeğimizi almak için daireden ayrılırken, bana mobilya aldığından beri aklımda olan küçük bir planı hızla uygulamaya koydum. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı, bu yüzden karşılık vermekte bu kadar yavaş olmamı affedeceğini umuyordum.

Neşeyle seçimlerimi yaptım ve birçok web sitesine tıkladım. Sonra aile sohbetine atladım - kardeşlerimin hepsi eve dönmüştü ve konu dedikodu ve haberlerle doluydu - ve isteğimi yaptım.

Söz konusu akrabamdan gelen bir başparmak işareti sırtıtmama neden oldu. Riordan'ın iskelet ekibine katılması şimdiye kadarki en iyi olaydı. Bunu kalıcı olarak işaretlemek istedim.

İşimi bitirdiğimde aklıma başka bir düşünce geldi. Çabucak Shade'i aradım, kızlarımla yaptığım grup sohbetindeki bir yorumdan onun yukarıda olduğunu biliyordum.

Cevap verdi. Dairesine gittim ve ihtiyacım olanı ödünç aldım.

Bizim eve döndüğümüzde, Riordan mutfaktaydı. Soru sormak için kaşını kaldırdı. "Nereye gittin sen?"

"Bir şey ödünç almak zorundaydım."

Yaklaşırken, onu arkamda sakladım.

Bakışlarımı tuttu, gözlerinde bir tür sorun vardı. Mutfak tezgahına ulaştığımda nihayet konuştu. "Benim yanıma taşın."

Kalbim sıkışmıştı. "Kıyafetlerini çıkararak tekrar söyle."

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü ve Riordan tişörtünü sıyırarak taş gibi kaslı vücudunu ortaya çıkardı. "Benim yanıma taşın. Seninle yaşamak istiyorum."

"Burayı kastediyorsun, değil mi?"

Gülümsemesi genişledi. Kot pantolonunu çıkardı ve bacaklarından aşağı kaydırarak tekmeledi. "Evet, burası. Senin yerin olabilir ama ben sormak istedim."

Mutluluk içinde ciyakladım ve son saniyede gizli cihazımı hatırlayarak ona doğru atıldım. Shade bana ne demişti? Tene ve ateşe karşı sert.

Riordan beni yakaladı ve bir öpücük için içeri daldı. "Bu bir evet mi?"

Kollarımla onu sararak donunu yukarı çektim, takip silahını kıcının yanağına dayadım ve tetiği çektim. Tetiği çektim ve o da şaşkınlıkla geriye doğru sıçradı.

Geri çekilirken sırtarak cihazı elime aldım. "Evet, artık birlikte yaşıyoruz. Ve birbirimizi bir daha asla kaybetmeyeceğiz. Bisikletindeki takip cihazı benim için yeterli değildi. Her zaman değilsin. Kaybolacağın düşüncesine dayanamıyorum..."

Yüz ifadesi karşısında kelimelerim kurudu.

Öfkeli, güzel, *rahatlamış*, sanki ona olan sevgim ona evimiz kadar ev hissi veriyordu.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Beni odanın diğer ucuna kadar kovaladı. Koridorda. Yatak odamıza.

Biliyordum. Ben de hissettim.

Bunu paylaşacaktık ve birbirimizi bir daha asla gözden kaybetmeyecektik.

Bölüm 54

Riordan

Bir hafta geçmişti ve hayat normale dönme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Şehir yeniden inşa ediliyor, kulüpler normal şekilde faaliyet gösteriyordu. Arran, Shade, ve Everly, Everly'nin eskiden birlikte çalıştığı Mary Pressley adında bir kadın olan yeni belediye başkanı adayıyla toplantılar yaptı. Görünüşe göre Everly, kaygısıyla savaşması ve onu engellemesine izin vermemesi için ona ilham vermişti.

Seçmenler arasında popülerdi. Tüm anketlerde öndeydi.

Ayrıca depoyu övmüş ve kadınların istedikleri gibi çalışma hakkını savunacağına söz vermişti ki bunun rüşvet aldığı anlamına geldiğini tahmin ediyordum ama her iki durumda da herkes mutluydu ve kimse Belediye Başkanı Makepeace'i özlemiyordu.

Vardiyalarıma devam ettim, ancak kulüp katlarında daha az zaman geçiriyor ve Arran ve Shade ile daha çok dışarı çıkıyordum. Shade özellikle Cassie'ye avcılarını ortadan kaldırma planında destek olmak için hazır olmamı istiyordu. Beni görünmeden hedefleri alt etme konusunda eğitti ve üçüncü denemede doğuştan yetenekli olduğumu söyledi.

Parlamak için garip bir yol, ama gurur duyduğumu inkar edemezdim.

Ev cephesinde garip şeyler oluyordu. Koliler gelmeye devam ediyordu, hepsi de bana gönderilmişti. Cassie'den hediyeler. Hepsi benim bedenimde ve çoğunlukla gri ve siyah tonlarında giysiler, yedek bir deri ceket, çok sevdiğim süslü bir spor saat.

İkimiz için de iletişim sistemi olan bisiklet kaskları. Onun ödünç aldığı kaskı sahibine geri gönderdik ve şehirdeki gezintilerimizde küfürlü konuşarak eğlendik.

Biz uyandıktan kısa bir süre sonra, bugün bir teslimat için bir bildirim daha gelmişti.

Cassie telenovelayı kapattı -Alexia ve sevgilisi artık mutlu bir şekilde nişanlanmışlardı ve bir bebek bekliyorlardı- ve heyecanı hissedilir bir şekilde beni kapıya doğru çekti. "Bu tek başına yapamayacağın kadar ağır."

Asansöre gittik ve katları inerken onu kollarıma çektim. "Bana bir şeyler almayı bırak."

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Asla."

Gülümsememi yüzümden uzak tutmaya çalıştım ama başaramadım. Onun beni sevme şeklini seviyordum. Tüm kalbiyle. Kısıtlama olmadan. Yaptığı her şeye yansiyordu.

Zemin katta yavaşladık ve dudaklarımı kulağına götürdüm. "Durman için seni yatağımıza bağlamam mı gerekecek?"

"Deneyebilirsin." Beni koridorlardan geçirerek deponun ana arka girişine götürdü, bu sırada ben onu kısıtlanmış ve çıplak olarak hayal ediyordum.

Yatağımız da yeniydi. Dün teslim edilmişti ve o kadar ağırdı ki yukarı taşımam için birkaç ekip üyesinin yardım etmesi gerekmişti. Cassie yuvamızın kimsenin üzerinde sevişmediği bir yatakla döşenmesini istediğini söylemişti ama ben bunun bana yıllar sonra ilk kez kendime ait bir yatak hediye etmek için olduğundan şüpheleniyordum. Programa hemen ayak uydurdum.

Evimizi tarif edişine de bayıldım. Bir yuva. Bir vardiyadan sonra oraya dönmek bana hiç tahmin edemeyeceğim bir mutluluk patlaması yaşattı. Hepsi onun sayesinde.

Mick, arka kapıda zeki görünümlü bir teslimatçının yanında durmuş, alnını çizerek evrakları kontrol ediyordu. "Bunu beklemem söylenmemiştir."

Cassie yanlarından hızla geçti. "Benim hatam. Sürpriz olmasını istemiştin. Bize ne getirdiğini gösterebilir misin?" diye sordu teslimatçı adama.

Bizi dışarı kadar takip etti. Otoparkta, park yerlerinden birinde kocaman siyah bir SUV parıldıyordu. Gümüş ızgarası ve karartılmış arka camlarıyla tıknaz ve erkeksi bir araçtı. Cassie ona jazz elleri yaptı.

Kafam karışmıştı, başımı öne eğdim. "Anlamıyorum."

"Struan aracınızı nasıl demişti, seloteyp ve duaların bir arada tuttuğunu mu söyledi? Kulağa tehlikeli geliyordu. Seni yükselttim."

Çenem düştü. "Bana araba mı aldın?"

Gülümsedi. "İş için daha uygun bir şeye ihtiyacın vardı. Beni suçlayabilir misin?"

Onun ötesindeki teslimatçı, benimkini yansıttığını düşündüğüm bir şok ifadesi takınmıştı.

Araba muhteşemdi. Bir cesedi alıp istediği yere götürmem gerekirse ona nasıl destek olacağımı düşünmüştüm. Eski, köhne Rover'ım söz konusu bile olamazdı. İskelet ekip araçlarından birini ödünç almak benim çözümüm olmuştu. Bu...

"Nutkum tutuldu," dedim sonunda. Bana

baktı. "Kötü bir şekilde mi?"

Sonunda kaslarım gevşedi ve onu kucaklamak için yanıma getirdim. "Asla. Sen asla kötü bir şey yapamazsın. Teşekkür ."

"Yaşasın! Hadi bir tur atalım. Zaten sigortalısın."

"Sen bir kasırgasın." Yine de anahtarları aldım ve içeri girmesine yardım ettim.

Şehre doğru yola çıktık. Lanet araba, bu kadar kısa sürede ayarlayabileceği her türlü üst düzey özelliğe sahip bir rüyaydı.

"Yolcu koltuğuma tünemiş çok güzel görünüyorsun," dedim.

Onu.

Cassie süslendi. Bıçak kullandığı zamanlar dışında

En çok başkalarını mutlu ederken mutlu olurdu ve ben onu bu yüzden severdim.

Sözlü olmayan bir anlaşmayla bizi şehir sınırlarından çıkarıp kırsal alana götürdüm. Güneş batarken bir sokağa park ettim ve Cassie'ye arkaya tırmanmasını emrettim. Kaba bir acelecilikle kıyafetlerini yırttım ve çığlık atana kadar yüzümü bacaklarının arasına gömdüm, sonra onu daha yavaş becerdim, arabayı pelüş koltuklarında sayısız sikişin ilkiyle vaftiz ettim.

Eve dönüş yolumuzda, Four Milers'ın bölgesinin sınırından geçtik.

Cassie nefes aldı. "Gidip bakabilir miyiz?"

Yıkık mahallede ürkütücü bir tur atmak için arabayı çevirdim. Kiliseye geldiğimde kenara çektim ve motoru rölaneye aldım.

Cassie büyük gözlerle kordon altına alınmış alana baktı. "Molozları temizlemişler. Eminim cesetleri de çıkarmışlardır. Kimin kimliğini tespit edebileceklerine dair bir haber var mı?"

"Bilmiyorum. Arran ."

Bunun ne kadar kolaylıkla onun başına gelebileceğini düşününce içimden yine bir korku geçti ve onu kucağıma almak için klipslerini açtım.

"Siz beni o şeritte bulmasaydınız ölebilirdim," dedi. "Midem bulanmadan bunu düşünemiyorum bile." "Eve gidebilir miyiz?"

Hâlâ ne kadar berbat hissettiğimi göstermek için bir cevap olarak onu öptüm. Düşmanlarımız ölmüş olabilirdi ama anıların solması uzun zaman alacaktı.

Arran ve Genevieve'in peşinden depoya döndük.

Yönetim ofisinde, Arran Kenney'i aradı. "Kaç ceset çıkardınız?"

"Nasıl oluyor da her zaman benden bir adım önde olabiliyorsun?" diye çıkıştı emniyet müdürü. "Bodrumdan on üç kömürleşmiş parça çıkardık. Binada başka kimse bulunamadı. Adli tıp, Reginald Rose, Sydney Stanley gibi altı kişinin gayri resmi kimliklerini tespit etti." Hiçbiri tanıdık gelmeyen üç isim daha saydı. "Sonuncusu Adam Walker. Başınız sağ olsun."

Arran telefonu yüzüne kapattı. Yumuşak bir şeyler mırıldandı ve kız kardeşimin yüzünü avuçladı.

Genevieve gözlerini ona dikti. "Mahkûm adını vermediğine sevindim. Bunun hâlâ bir anlamı var, değil mi?"

"Eve gelmedi."

"Bu onun kimliği belirsiz cesetlerden biri olduğu anlamına gelmez, mi? Hâlâ umut var."

Gözlerinde hüznün titreşiyordu. Benim de çok aşına olduğum bir uygulamayla gözlerini kırptırdı. Kız kardeşimi paylaşması gerekmeyen acılardan korurken bunu yıllarca yapmıştım. "Baban için üzgünüm."

"Yapma bunu. Beni kesip atma."

Arran'ın gözleri kapandı ve alnını onunkine dokundurdu. "Tamam. Yıkılmış durumdayım. Buna inanmak istemiyorum ama bu dünyada inanca ulaşmak çok zor ve o gideli çok uzun zaman oldu."

Gözlerimi kaçırdım, paylaşmam gerekmeyen özel bir an için onları dışarıda bıraktım. Sadece Gen babasının adını söylediğinde tekrar kulak kabarttım.

"Ben iyiyim. Bunu bekliyordum. Adam için üzülüyorum ama bunu kendi kendine yaptığını da biliyorum." Kız kardeşim yanıma geldi ve kolumu sıktı. "Sana davranışından dolayı onu asla affedebileceğimi sanmıyorum ve rakip bir çeteye katılmaya hazır olma şekliyle, onlara bize zarar verme gücü verebilirdi. Başarılı olup Bronson'ın işini aldığını düşünsene. İkimiz hakkında ne gibi bilgiler paylaşabileceğini bir düşünün. Bu kulağa

Ama Everly'nin babası gibi ben de öldüğü için üzülüyorum, sadece onun ellerinde kaçırdıklarımız için üzülüyorum."

Ben de aynı şeyi hissettim. Onun iyiliği için, ona tahammül ettim. Kendi iyiliğim için, hiç sahip olmadığım babamı özlemeyi çoktan bırakmıştım.

Cassie aniden bir şeyi çözmüş gibi başını eğdi. "Reginald Rose, Red'in gerçek adı bu mu?"

Arran başını eğdi.

Gülümsedi. "Takma adıyla vites değiştirmesine şaşmamalı. Keşke o hayattayken bunu bilseydim."

İkisi bu konuda sohbet ettiler ve Gen beni kenara çekti.

Kısık bir fısıltıyla, "Bu haber beni seninle konuşmak istediğim başka bir konuya getirdi. Bildiğin gibi resmi bir düğün istemiyorum ama Everly her şeyi bizim için hallediyor ve beni nikah dairesinde ilk görüşte bir anlaşma yapmaya ikna etti. Böylece Arran beni gelinlik içinde görecektir ve umarım gözleri dolacaktır. Yanımda durur musun?"

Verilmek istemiyordu, bunun yerine beni daha da yakınlaştırmak istiyordu. Boğazım tılandı. "Çok isterim."

Genevieve bana sarıldı ve ben de sırf sinir bozucu olmak için parmak uçlarımı saçlarına sürttüm.

Sonra yapmam gereken işler vardı ve bu sırada bulmam gereken başka bir kız kardeş.

Benim ricam üzerine Everly, Manny ile öğle yemeği molası verdiği CCTV ofisinde bana katıldı. Shade ona eşlik ettikten sonra kapıda durdu, yüz ifadesi onun gözünün önünde olmadığı hiçbir yere güvenmediğini gösteriyordu, ancak bir dakika sonra, dikkatli olmamız için sert bir ricada bulunarak yanından ayrılmayı başardı.

En yeni ablam, elleri kucağında düzgün bir şekilde oturuyordu. Bakışları telefonla konuşan Manny'den ayrılıp bana yöneldi. "Sadece ikimizin konuşması gerçekten çok güzel. Evle ilgili son gelişmeleri öğrenmek ister misin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "En sevdiğin renk?"

Everly gözlerini kırptırdı. "Bu hafta, koyu kırmızı bir şerit çünkü Arran ve Genevieve'in düğününden sonra aklımda olan bir sonraki kutlama Noel. Sizininki?"

"Mavi." Cassie'nin gözleri gibi. "en sevdiğin film?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "*Prezses Günlükleri*. Peki ya seninki?"

Sorularımız bitene kadar konuştuk. Bebeği hakkında, birbirimizi çocukken tanısaydık nasıl arkadaş olabileceğimiz hakkında. Ben bile şımarttım

Ufukta büyük bir parti olup olmadığını ve planlamayı onun yapmasına izin verip vermeyeceğimi sordu.

Sonra Cassie'nin peşine düştüm.

Son birkaç gündür inişli çıkışlıydı ve ona ihtiyacım vardı.

Ama daireye girdiğimde, kanepede oturuyordu ve başında bir yabancı duruyordu. İki kolunda da geniş dövmeleler olan iri bir adam.

Ve elinde bir silah vardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 55

C
assie

Kapı tıkladı ve ben de dans ederek Riordan'a sarılmak için ayağa fırladım.

Kucaklaması beni yuttu ama bakışları dövme tabancasını tutan adama takılı kaldı.

Aralarında işaret ettim. "Rio, Camden'la tanış, kardeşlerimden henüz tanışmadığın tek kişi. Cam, bu herkesin dedikodusunu yaptığı erkek arkadaşın."

Riordan'ın düşmanca ifadesi düştü ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. Camden'inkine vurmak için yumruğunu uzattı. "Nasıl gidiyor?"

Camden sırttı, bu hareket yüzünün bir tarafında taşıdığı derin yara izini bükte. "Birincisi, küçük kız kardeşimin bir erkek arkadaşı olduğu ve ikincisi, Struan'la tanıştıktan sonra bile etrafta olduğu gerçeğini kabullenmek için bir saniyemi ayıracağım. Sonunda bir isme bir yüz koymak güzel. Kızım senin büyük ve korkutucu olduğunu söylemişti ama Cass'in seninle yarıştığını şimdiden söyleyebilirim."

Rio deri ceketini astı ve yanlarına geldi. "Kızınız Cassie'nin mini-me'i mi?"

"Evet, Wren. Bir elmanın iki yarısı gibiler, Wren'in biraz daha az bıçaklı olması dışında. Şimdilik."

Erkek arkadaşım gülerek kanepede yanıma ve mutluluğumun bir parçası daha pekişti. bana kızgındı,

İyi bir nedeni vardı çünkü adam kaçırmı, kur yapma ritüelleri açısından biraz sıra dışıydı, ancak o zaman bile dikkatini vermiş ve hayatımın bazı kısımlarının haritasını çıkarmıştı. Onları hatırlamıştı. Tehlikeli eylemlerin ve harika bir adamın yarattığı sevinci içime çektim.

Riordan Camden'in düzeneğine baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Cass başka bir dövme istedi. Jamieson'ın son solo denemesindeki rezaletten sonra akrabalarımın herhangi birinin başka bir sanatçıya iş yaptırmasına izin vermeyi reddediyorum."

Riordan'ın kaşları kalktı. "Ne oldu?"

"Bileğine alev takılmasını istedi ve Edinburgh'da bir puşta gitti. Eve mızızlanarak geldiği o boktan tasarımı düzeltmek saatlerimi aldı."

Kardeşimin yarattığı şablonu mükemmelleştirmeye devam edebilmesi için kolumu uzattım. "Camden kendi stüdyosunu işletiyor ve doluydu, bu yüzden Burn haydutluk yaptı. Birkaç gün içinde seni akşam yemeği için Büyük Ev'e götüreceğim, böylece tüm ailemin çılgınlığını tek bir yerde aynı anda yaşayabilirsin. Bu anekdotu Jamieson'ı utandırmak için kullanmaktan çekinmeyin."

Camden sırtı ve kolumun üst kısmına dövme yapmakla meşgul oldu -Alt yüzünde sade bir bandana olan bir kafatası. Bu, deponun ve gayri resmi olarak iskelet ekibinin logosuydu. Mürettebatın yüzlerine taktıkları iskelet desenli bandanaların bir kopyasıydı. Arran'da vardı ve muhtemelen Shade'de de vardı, gerçi onun derisinde çok fazla kurukafa vardı, bu yüzden emin değildim.

İş bittiğinde Riordan hayranlıkla, "Bu lanet bir ateş," dedi.

Onu dürttüm. "Eğer sen de istiyorsan, Arran izin verdi."

Gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

"Bunu senin için istediğimden sordum. Sorun olmadığını göstermek için önce ben gittim."

Yavaşça başını salladı ve Camden'in işini yapabilmesi için yer değiştirdik. Riordan'ın buna ihtiyacı vardı. İnsanlara ve bir yere bağlanmaya ihtiyacı vardı. Dışarıdan bakan bir yabancı olmamak için. Zamanla belki sahip olduklarımızla kendini güvende hissedecekti ama o zaman bile ona her gün ne kadar önemli olduğunu gösterecektim.

İş bittiğinde Camden toparlandı. "Ben eve gidiyorum. Riordan, tanıştığımıza sevindim dostum. Daha fazla mürekkebe ihtiyacın olursa haber ver. Belki göğsüne 'Cassie'yi seviyorum' yazarsın."

Homurdandım. "Eminim."

Riordan sevindi ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Tamam." Kardeşim de ben de ona baktık.

Camden burnunu kırıştırdı. "şaka yapıyordum. Hayat dersi. Asla sevgilinin adını dövme yaptırma. Eğer ayrılırsanız çok garip olur. Bunu müşterilerim için yapmayı reddediyorum."

İnanmaz bir ifade takındım. "Teninin yarısını kaplayan o devasa desenin arasında göğüs kaslarının üzerinde karının adını açıkla."

Camden gözlerini devirdi. "Ben bir sanatçayım ve kuralı kanıtlayan bir istisnayım."

Riordan başını eğdi. "Desen nedir?"

Kardeşimin yüzü aydınladı. "Çizgilerden oluşan geniş bir telaş. Adı Breeze ve ondan esinlenildi."

Ona gösterdi, ikisi de güzel sanat eserleri üzerine konuşuyorlardı. Arkama yaslanıp izledim, çenem ellerimin üzerindeydi ve içimde iyi duygulardan başka bir şey yoktu.

"Cass'i temsil edecek neyim olabilir ki?"

"Bu senin çözman gereken bir şey. Bir konsept bul, ben de onu bir tasarıma dönüştüreyim." Camden bana sarıldı, Riordan'ın elini tokatladı ve uzun eve dönüş yolculuğumuz için yanımızdan ayrıldı.

Riordan beni kollarına aldı ve yatak odamıza götürdü. "Belki bir yığın ceset ve tepesinde kollarını havaya kaldırmış kutlama yapan vahşi bir kadın?" diye düşündü beni soyarken. "Ya da dişlerinin arasında bir bıçakla yüzün?" Beni yatağın ortasına oturttu, gururla taşıdığını bildiğim, kendisinininkinin ikizi olan taze, sarılı dövme dokunmamaya özen gösterdi.

Çekmecedan bir paket çıkardı ve yırtarak açtı, içinden yeni kelepçeler çıktı. Aval aval baktım.

"Yastıklı olanlar, böylece acıtmazlar." Onları bileklerime geçirdi ve ellerimi başımın üzerine uzatıp beni yatak başlığındaki bir sütuna bağlarken geri çekilmeme fırsat vermedi. Sonra ayak bileklerime doğru ilerledi ve beni yatağın alt köşelerine bağlamak için bacaklarımı açtı.

Kısa bir süre önce olsa, bu bana kızgın olduğunu gösterirdi, ama şimdi değıl. Tek beklediğim zevkti. Ve benim tatlı, romantik oğlum bunu yerine getirdi. Her yerimi yaladı ve emdi, beni kıvrandırken bıraktı ve onu yakalayıp sıramı alamadığım için ona küfretti.

Yine de bizim için işe yaradı. Açılmış bacaklarımın arasında pozisyon alarak, beni becermeden önce tekrar tekrar boşalmamı sağladı, sonra baştan başladı, diliyle beni temizledi ve bana tam olarak nasıl önemsedini gösterdi.

Aşk yorucuydu. Aşk heyecan vericiydi. Sonunda beni göğsünde uykuya dalmam için serbest bıraktığında, ona beni nasıl hissettirdiğini gösterebileceğim tüm yolları hayal ederek yaptım.

SABAH, doğrusu öğleden sonra, saat dörtten önce kalkmadığımız için telefonumda bekleyen birkaç mesaj vardı.

İlki Genevieve'den gelmişti, nihayet Dixie'nin ziyaretçilere izin ve birkaç saat içinde birlikte gidebileceğimizi haber veriyordu. İkincisi çok daha az beklenen bir şeydi.

Sonunda amcam mesajıma cevap verdi.

Patrick: Gerçek olduğunu nereden bileyim?

Riordan'a gösterdim ve adamı aramak için numarayı tuşladım. Bir süre çaldı ama sonunda cevap verdi.

"Evet?"

"Gerçek olduğumdan nasıl emin olabileceğinizi sordunuz. Umurumda bile değil. Seninle ya da hayatınla ilgilenmiyorum. Bilmek istediğim şey Cassandra'ya ne olduğu. Hepsi bu."

Muhtemelen adamı etkilemenin en iyi yolu bu değildi, ama sürpriz bir şekilde, istemeyerek de olsa Patrick konuşmaya başladı.

Bana biraz çocukluklarından ve Cassandra'nın her aşamada nasıl asi olduğundan, babalarını nasıl umutsuzluğa düşürdüğünden bahsetti.

"Bizim dünyamızda genç kızlara da yer var ve bu yer, karar alma mekanizmasına girmeye çalışmak değil. Onun tek bir işi vardı, o da evlenmek ve yeni nesil erkek çocukları yetiştirmekti." Patrick alaycı bir kahkaha attı. "Eğer ürettiği tek şey bir kız daha olursa, özgürlük mücadelesinde bu hakkı bile elde edemez."

Şakayı duymazdan geldim. "Onu baban mı öldürdü?"

Patrick . "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, tatlım."

Bu onun olduğu anlamına geliyordu. Zavallı kadın.

Artık ilgilenmediğim akrabamın telefonunu kapattım ve her şeyi birlikte istediğim erkek arkadaşına sarıldım. "Eğer büyükbabam hapisten çıkarsa, onun için onu öldüreceğim. O daha iyisini hak ediyordu."

"Sen bunu yaparken ben de yanında olacağım."

DAİREDEN ÇIKTIK, depodan çıkarken Arran ve Genevieve ile buluştuk

Arran'a burnumu kırıştırdım. "Bana Bronson'dan bahsetmediğin için seni affettim. Sadece."

Dudaklarını büzdü. "Bir daha senden böyle bir şey saklamayacağıma söz veriyorum."

"Güzel. Bu artık benim de iç halkadan olduğum anlamına mı geliyor?"

İskelet ekibinin patronu iç çekti. "Sanki sana gelince başka seçeneğim varmış gibi. Ama evet, takımdasın."

Eğlenerek devam ettim. "Güzel. Peki neden Bronson'ın itiraf ettiğini düşünüyoruz?"

"Sonunun gelmesini istiyordu. Hem ona söylediklerimizden hem de kendi çevresinden aldığı duyumlardan asla Dört Mil Koşusu'na katılamayacağını biliyordu. Geriye dönüp baktığımızda, daha derine inmeliydik."

"Anladım. O bariz bir suçluydu. Bir dahaki sefere hepimiz daha anlayışlı olacağız."

"Bir dahaki sefere mi?" Genevieve sordu.

"İskelet Kızlar Dedektiflik Bürosu'nu dağıtacağımı mı sanıyorsunuz? Hiç sanmıyorum. Böyle bir şehirde, başka bir suçun çözülmesi gerekecek ve ben de ip ve dedektiflik duvarıyla onu çözmeye hazır olmamızı istiyorum."

Omzuma çarptı ve sırttı.

Arabayla yola çıktık ve Deadwater'ın hastanesine yaklaştıkça midem daha da sıkışmaya başladı. Dixie ameliyata girdiğinde saatlerce burada beklemiştim ama o zamandan beri geri dönmemişim. Buna izin vermemişti.

Sonunda, neredeyse kaybetmek üzere olduğum arkadaşımı görebilecektim.

Ellili yıllardan kalma devasa binanın içinde Genevieve kolunu benimkine doladı ve Dixie'nin kaldığı koğuşa giden parlak ışıklı koridorları takip ettik, sınırlarımız ikimizi de etkiliyordu. İskelet ekip tarafından düzenlenmiş özel bir odada, beyaz ve mavi battaniyelerin altında kıvrılmış küçük bir figür vardı. Yaklaşırken parmaklarım titredi.

Dixie bize doğru baktı, boynu beyaz bandajlarla kaplıydı. Sarı saçları yastığa dökülüyordu ve teni neredeyse çarşaflar kadar solgundu. "Gelmişsin."

Sesi sertti. Dehşete kapıldım, gözlerinde yaşlar oluştu.

Yatağının yanına yerleştim ve dikkatlice elini tuttum. "Günlerdir ziyaret etmek için bekliyorduk."

O gözyaşlarından biri döküldü. "Kimsenin beni böyle görmesini istemedim. Ama aynı zamanda sana DM'lerimden sessizce çıkma şansı vermek istedim."

Genevieve yanımdan mırıldandı. "Bunu neden yapmak isteyelim ki? Sen bizim arkadaşımızsın."

Dixie boştaki eliyle yanağını sildi. "Tatlım, rol yapmana gerek yok. Gelmen çok güzel ama artık aynı dünyada değiliz. Hiçbir beklentim yok."

Başımı öne eğdim. "Neden bahsediyorsun sen? Sadece serbest bırakılmanı bekliyoruz ama iyileşmene yardımcı olacak pek çok planımız var."

Genevieve aceleyle başını salladı. "Hemşire yakında ayrılabileceğinizi söyledi. Eğer eve gitmek istersen, ihtiyacın olduğu sürece yanında olacak bir hemşire servisi ayarladık. Eğer depoda kalmak istersen, senin için bir yatak odası ve hemşirelerin oraya gelmesini sağlayacağız. Neye ihtiyacınız olursa olsun, bunu gerçekleştireceğiz."

Bakışları aramızda gidip geliyordu. "Benim kafam mı güzel, yoksa siz ikiniz sadece delulu musunuz? Artık orada çalışmamın imkânı yok." Parmakları boğazındaki bandajın üzerinde geziniyor, beyaz şeritlere tam olarak dokunmuyordu. "İşe dönecek kadar iyileşmemin imkânı yok. İşsiz kaldığımı biliyorum. Teklifiniz çok nazık, ama ben bittim."

Benim kaşlarım birleşti ve Genevieve de aynı şekilde şaşkın bir ifade takındı.

Önce Genevieve konuştu. "Elbette geri döneceksin. Seni orada istiyoruz. Her zaman bir işin olacak."

"Oh, tatlım, bu bize bağlı değil. Boğazı yırtılmış bir kızı kim alır ki? Ben yoluma devam edeceğim. Devam etmek zorundayım." Bakışları benimkilere kilitlendi. "Katilin yakalandığını duydum. Lütfen. Bilmem gerek çünkü hafızam çok zayıf."

Genevieve'le bakışlarımızı değiştirdik, keşke biraz olsun hastalarla ilgilenbilseydim de onu nasıl daha iyi hissettirebileceğimi bilseydim. Yavaşça başımı salladım. "Sana her şeyi anlatacağım ama Genevieve saçını tarasın ve belki örsün. Kulağa hoş geliyor mu?"

Dixie kabul etti ve alçak sesle ona Bronson'ın yakalanmasından sonraki şüpheleri, halkın cinayetlerin sona ermesi ve katilin yakalanmasıyla ilgili kutlamalarını, sonra da saldırıdan sonra onu bulmamı anlattım. En kötü detayları geçiştirdim. Eğer sorarsa anlatırdım ama duymamaktan memnun görünüyordu. İntikam alma isteğime gülümsedi. Moniqua'nın gerçek katil olduğuna dair açıklamam üzerine kaşları çatıldı ama yine de başını salladı.

"Moniqua öldü mü şimdi?"

Nefes verdim. "Onu kendim öldürdüm ve bunu yaparken incittiği her kadının adını verdiğimden emin oldum. Mezarına senin saçının teline dokunduğu için pişman olarak gitti."

Dixie elimi tuttu. "Belalı." Öksürdü, sesi hırıltılıydı. "Kahretsin, hâlâ acıyor. Gerçekten üzgünüm ama sanırım daha fazla ilaca ihtiyacım var ve beni uyutacaklar. Sence... başka bir gün gelebilir misin?"

Kalbim acıyordu. "Yarın izin verdikleri kadar erken döneceğim. Sana güzel bir sabahlık ve güzel pijamalar getireceğim. İstedğin başka bir şey var mı?"

Dixie'nin gözleri tekrar yaşardı. Arkadaşımız bir haftadan uzun bir süredir acı ve umutsuzluk içinde yaşıyordu. Onu bırakacağımızı düşünmesinden nefret ediyordum.

"Belki okuyacak bir şey? Muhtemelen bok gibi görünüyorum, o yüzden biraz allık?"

Tekrar öksürdü ve acıdan inledi. Hemşireyi çağırmak için düğmeye bastım ve geri döneceğimize dair söz vererek yanından ayrıldık.

Koridorun sonunda Arran bekliyordu. Arkasında Riordan yürüyordu, ikisi de ziyaretimiz sırasında bizi izlemişlerdi. Dixie aşkı aramış ama sadece mutsuzluğu bulmuştu. Dünya tarafından hayal kırıklığına uğratılmıştı ve artık bir yara izi taşıdığı için ona değer veren herkesin onu terk edeceğini düşünmüştü. Ben gitmezdim. Arkadaşımı geri getirmek için her şeyi yapardım.

Genevieve'e "Ona benim için çalışacağı bir iş teklif edeceğim," dedim. "Eğer eski kariyerine geri dönmek istemezse, ona yeni bir kariyer vereceğim."

Dixie kabul ederse, yırtıcı hayvanları ortadan kaldırma programının ilk çalışanı olacaktı ve onun da bu işten en az benim kadar zevk alacağından şüpheleniyordum.

Depoya , Shade beni işaret etti. "Meşgul müsün?" "Hayır.

Ne işimiz var?"

"Kayıkhaneye doğru küçük bir gezinti."

Ellerimi birbirine sürttüm, duygusal boşalmaya ihtiyacım vardı.
"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

İnfazcı sırttı. "Bu tamamen senin." "Kim?"

"Roache."

Şok beni olduğum yerde durdurdu. "Piers Roache hala hayatta mı?"

"Hemen hemen. Adama bir iyilik yap ve haklarını oku, sonra da onu yoluna gönder, tamam mı?"

Kıkırdadım. "Onu benim için kurtardığın için teşekkür ederim. Bu eğlenceli olacak."

Riordan'ın, Everly'nin ve kötü adamlar tarafından incitilen diğer herkesin intikamı alınacaktı ve ben bu iş için biçilmiş kaftandım.

OceanofPDF.com

Sonsöz

D*ixie* Hafıza tuhaf bir şeydi. O geceki görüntülerim Saldırılar en iyi ihtimalle kabataslaktı, çoğunlukla Cassie'nin bana verdiği zihinsel resimlerden oluşuyordu, gerçek bir şey değildi.

Muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü büyük penis kompleksi olan bir kaltak tarafından uyuşturulduktan sonra kesildiğimi hatırlamak beni küçük aklımdan çıkarma şansına sahipti.

Bu da doğru gelmedi. Tam olarak ne olduğunu kestiremesem de bir şeyler ters geliyordu. Bir şekil. Bir şekil. Yerleştiremediğim sert kelimeler.

Moniqua itiraf etmişti ve önemli olan tek şey de buydu. Benimle ilgili olmasa da bıçağının üzerinde herkesin şüphesini giderecek kanıtlar vardı.

Benimkini de halletmesine izin verirdim. Kötü anıları bastırma konusunda uzun bir geçmişim vardı ve bu da düşünme yığınının içinde ezilecekti.

Hastanenin plastik cerrahıyla olan takip randevumdan çıktım ve serin koridora adım attım. Manny beni eve götürmek için alt katta bekliyordu, zavallı adam beni eve bıraktıktan sonra beni gören son kişi olduğu için aşırı korumacıydı. Mahvolmuş bir kariyere ve hayatımın bittiğine dair bir kesinliğe uyanmamın üzerinden bir ay geçmişti. sefalet geçti,

ve üstümden attım. Ağrı kesiciler tam bir baş belasıydı. Beni depresyona sokmuşlardı ve elimden geldiğince çabuk onları kaldırıma atmıştım.

Dünyayla başa çıkabilecek kadar iyileştikten sonra, depoya geri dönmeye ve geçici olarak yeni bir işi kabul etmeye hazırdım.

Mutlu olmaya çalışıyordum. Bundan daha kötülerini de atlatmıştım.

Hayır, yutkundum ve gerçeklerle yüzleştim. Geçmişte yaşadığım her şeyi kafamdaki o kutuya koymayı başarmıştım. Başka hiç kimse dış görünüşümden bunu anlayamazdı. Boğazımdaki derin yara ve iyileştiği yerdeki büzülmüş deriyle, bu hayal planını sürdürme konusunda şansım kalmamıştı.

Ameliyatla bile asla tamamen silinemezdi. Hayatımın geri kalanında bana bakan herkes önce onu, sonra da beni görecekti. Adımı mükemmel olmak üzerine kurmuştum. Artık her erkek bir mil koşardı.

Üzüldüğüm sadece müşterilerim değildi.

Cassie'ye söylememiştim ama iskelet ekipten birine karşı küçük bir şeyler hissediyordum, Arran'ın depodan düzenli bir şekilde gelip giden ve katı haliyle dikkatimi çeken ve bir daha bırakmayan kesici adamı. Başka bir dünyada olsaydım, belki ona çıkma teklif edecek kadar cesur olabilirdim. Ama şimdi değil. O yanımda neredeyse olduğum gibi ölmüş ve gömülmüştü.

Gözlerime ateş bastı ama eve gitmeye hazır olduğum için hüznü uzaklaştırmaya çalıştım.

Cassie'nin işini sevdim. Acıyı hak eden adamların izini sürmesine yardım ederken heyecanlandım, gerçi bildiğinden daha fazla nedenden dolayı.

Koğuşun sonunda iri yarı bir hemşire, serum askısıyla yürüyen ve zorlandığı her halinden belli olan uzun boylu bir adama yardım ediyordu. Bir kolu ağır bir şekilde sargılıydı ve bacağı sanki kırılmış ve daha yeni ayağa kalkmış gibi alçıdaydı.

Gözlerimi kısarak ona baktım, her bir özelliğini incelerken tanıdık geliyordu. Çok daha kısa olduğunu hatırladığım saçları. Bir bileğindeki yılan dövmesi. Ne gördüğümü anlamam bir anımı aldı ve birkaç kalp atışı boyunca kendime inanmadım.

Bir hayalete bakıyordum.

Cassie'nin Four Milers'ın genelevinin yıkılmasıyla ilgili tüm hikâyelerini duymuştum. O kilisede neredeyse ölüyordu ve kendi hayatı pahasına onu kurtaran iskelet ekibinin gizli üyesi olmasaydı ölecekti.

Adam bir süre bana baktı, sonra yardımcısı yavaş ilerleyişini nazikçe teşvik eden sözler söyleyerek geçip gitti. Acı çekiyordu

beni bile netti.

Ne de olsa mahkûm hayattaydı.

Son.

İSKELET EKİBİNE TAKINTILI MISINIZ? Deadwater cinayet gizemlerinin bir sonraki serisinde Convict, Dixie, Tyler ve daha fazlasıyla yeniden bir araya gelin. [Buradan sipariş verin.](#)

Genevieve ve Arran'ın pompalı tüfekte evlendiği bonus sahneyi okumak ve Shade'in Cassie ile gerçekten akraba olup olmadığını öğrenmek ister misiniz? [Buradan alın.](#)

(Benden herhangi bir ücretsiz içerik indirmek sizi okuyucu listeme ekler.)

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Sevgili okuyucu,

! Seri tamamlandı ve katilin maskesi düştü.

Doğru tahmin ettiniz mi? Dizi boyunca cevabınız değişti mi? Facebook okuyucu grubuma katılın ve spoiler başlığında bana bildirin

>>> <https://www.facebook.com/groups/JoliesFallHardFans>

Riordan ve Cassie, serideki diğer iki çifte katılarak mutlu bir çift oldular. Tüm çiftlerin mutluluklarını yaşadıklarını görebileceğiniz bir seri bonus epiloğu var. Bağlantı hikâyenin sonunda.

Bundan sonra kimin hakkında okumak istersiniz?

Bu seride korkularınızla yüzleşmek gibi bir tema var. Genevieve karanlıktan korkuyor, bu yüzden kendini karanlığa katlanmaya zorluyor. Everly korkularını içine atıyor ve Connor için risk alana kadar mutsuz bir hayat yaşıyor. Sonra Cassie'ye geliyoruz. Her şey onu korkutuyor. Yine de yapıyor. Uçurumun kenarında yürüyor. Korkunç erkekleri göze alıyor. Bu hepimiz için bir ders (belki o kadar aşırı olmasa da) - bir hedefe ulaşmanızı engelliyorsa sizi korkutan şeyi yapın. Eğer güvenliyse ve başkaları yapıyorsa, siz neden yapmıyorsunuz? Hepimizin yüzleşmek istemediği, kendimizi yapamayacağımıza ikna ettiğimiz (ya da daha kötüsü başkalarının bizi ikna etmesine izin verdiğimiz) böyle bir şey vardır. Destek bulun. Görevleri parçalara ayırın. Bu hedefe ulaştığınızda bana haber verin, ben de sizinle birlikte kutlayayım (araba kullanmayı 40 yaşında öğrenmiş bir kadın olarak söylüyorum, yani biliyorum).

Cassie'nin istismarcılarla ilgili araştırması Metropolitan polis verilerine dayanıyor. Cassie'nin verdiği rakamlar failler arasında kadınları içermiyor, ancak bu rakamlar tahminlerin çok küçük bir yüzdesini oluşturuyor.

Her yedi erkekten biri endişe verici. Kanunsuzluğu teşvik ettiğinden değil, ancak dünyanın Cassie'leri ve Shades'leri, bu verilere en muhafazakar bakış açısıyla bile, kendileri için kesilmiş işlere sahip olacaklardır.

Guardian'da yayınlanan ve bazı konuları özetleyen bu makalede daha fazlasını okuyabilirsiniz erken bulgular

<https://www.theguardian.com/society/article/2024/jun/04/met-chief-says-ıngiltere-ve-galler'de-milyonlarca-erkek-kadınlar-ve-kız-çocukları-için-tehlikedir>

Body Count kitaplarına gönül veren herkese teşekkür ederim. Daha önce hiçbir serim bu kadar muhteşem bir şekilde yükselmemişti (ABD ve Kanada'da tüm Kindle kitaplarında bir numaraya yükseldik, bebeğim) ve bu en harika deneyimdi. Okurlardan ve eğlence sektörünün dört bir yanından gelen ilgi seviyesi çok yüksekti.

Dünyanın en iyi okuyucularına sahibim! Hikayelerimi sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Ayrıca asistanım ve arkadaşım Liz'e de teşekkürler. Bültenlerimi hazırlayan ve sosyal medyamı yöneten Katie'ye. Beta okuyucularım Elle, Sara, Shellie ve Lori'ye. Anlatıcılar Zara Hampton-Brown, Shane East, Allie Rose ve Lucas Webley'e ve Dark Star'daki yapım ekibine. Ayrıca benim tarafımdan düzeltmeleri yapan Erika'ya.

İnanılmaz karakter çizimleri Amanda Desilets tarafından Instagram'da oluşturuldu. Emmy Ellis mükemmel bir şekilde düzenledi ve Lori ve Patricia güzel bir şekilde düzeltti. Cleo Moran çarpıcı iç dosyaları ve grafikleri hazırladı. Natasha muhteşem seksi erkek kapaklarını yarattı. Qamber Designs, şefin öpücükleri kadar güzel olan kafatası kitaplarını yaptı. Hepinize teşekkür ederim.

ARC ve Sokak ekibime, bu kitabı tanıttıkları için herkese kucak dolusu sevgiler!

Son olarak, N&M'e, aileme. İkiniz de beni mümkün olan her şekilde desteklediniz, buna ihtiyacım olduğunda beni beslemek (Bay V) ve kucaklamak (mini-V) da dahil.

Ne muhteşem bir seri oldu bu.

Bir sonraki Deadwater cinayet sahnesinde tekrar görüşmek üzere. Sevgiler, Jolie

Gizli kod: cevap (istiyorsanız bakmayın!) KARDEŞİN YASAĞI.

OceanofPDF.com

ALSO BY JOLIE VINES

İskoçyalı ile Evlen serisi

- 1) Kalede Fırtına
- 2) En Çok Sev, En Az Söyle
- 3) Kahraman
- 4) Resim Bu
- 5) Oh bebeğim

Vahşi İskoçlar serisi

- 1) Sert Nox
- 2) Mükemmel Fırtına
- 3) Aslan Yürekli
- 4) Yağan Kar
- 5) İnatçı Kıvılcım

Vahşi Dağ İskoçları serisi

- 1) Takıntılı
- 2) Avlanmış
- 3) Çalıntı
- 4) İhanete uğramış
- 5) İşkence

Karanlık Ada İskoçları serisi

- 1) Harabe
- 2) Günah
- 3) Yara izi
- 4) Yanmak

McRae Korumaları

- 1) Ona Dokun ve Öl
- 2) Onu Benden Kurtar
- 3) Onu senden al
- 4) Onu Onlardan Koruyun

Ceset Sayısı

- 1) Arran'ın Saplantısı

2) [Connor'ın İddiası](#)

3) [Riordan'ın İntikamı](#)

Standalones

[Cocky Kilt:](#)

Bir Ukala Kahramanlar Kulübü

Romanı [Race You:](#)

Ofis Temelli Düşmandan Aşığa Bir Romans [Bizim](#)

[İçin Savaş:](#)

İkinci Şans Askeri Romantik Gerilim

[*OceanofPDF.com*](#)

ABOUT THE AUTHOR

JOLIE VINES, kocası ve oğluyla birlikte İngiltere'de yaşayan bir aşk romanı yazarıdır.

Jolie kahramanlarının tek kişilik adamlar olmasını seviyor.

İster kara kara düşünen bir pilot (Kahraman'daki Gordain), ister haksız yere hapse atılmış zengin bir çocuk (Aslan Yürekli Sebastian) ya da işkence görmüş bir ikiz (İhanete Uğrayan'daki Max) olsunlar, zamanın sonuna kadar tapacaklardır.

En sevdiği eğlence duyguları mahvetmek, sonra da hayali arkadaşlarına derin ve anlamlı sonsuza dek mutlu sonlar yaşatarak bunu telafi etmektir.

Jolie'nin tüm İskoçlarını buldun mu?

[Amazon](#)'daki sayfasını ziyaret edin ve her zaman aktif olan [Fall Hard Facebook](#) grubuna katılın.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

